

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

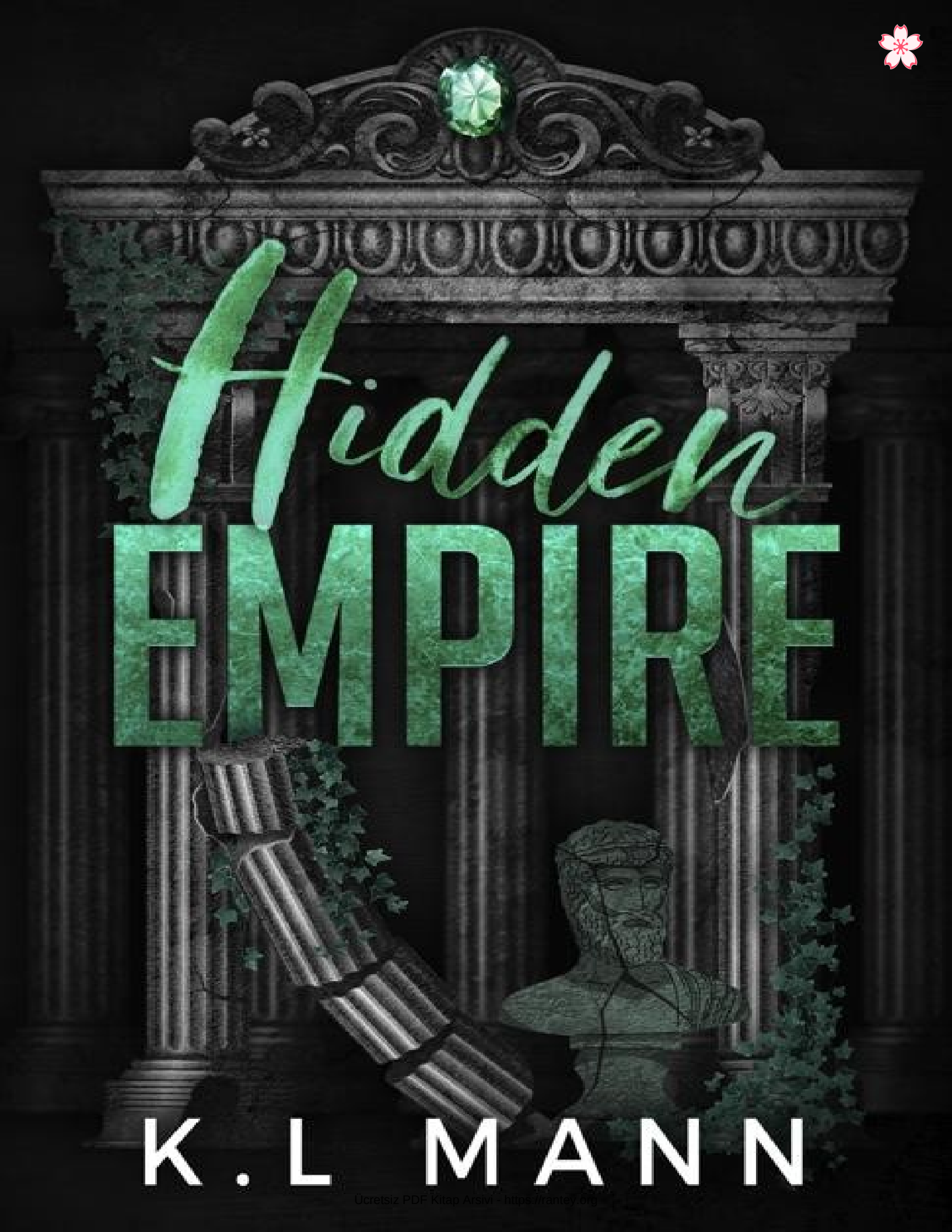
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Hidden EMPIRE

K. L MANN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Gizli İmparatorluk

K.L Mann

İçindekiler

[Çalma Listesi](#)

[Aile Ağaçları](#)

[Yazarın Notu](#)

1. [Bölüm 1](#)
2. [Bölüm 2](#)
3. [Bölüm 3](#)
4. [Bölüm 4](#)
5. [Bölüm 5](#)
6. [Bölüm 6](#)
7. [Bölüm 7](#)
8. [Bölüm 8](#)
9. [Bölüm 9](#)
10. [Bölüm 10](#)
11. [Bölüm 11](#)
12. [Bölüm 12](#)
13. [Bölüm 13](#)
14. [Bölüm 14](#)
15. [Bölüm 15](#)
16. [Bölüm 16](#)
17. [Bölüm 17](#)
18. [Bölüm 18](#)
19. [Bölüm 19](#)
20. [Bölüm 20](#)
21. [Bölüm 21](#)
22. [Bölüm 22](#)
23. [Bölüm 23](#)
24. [Bölüm 24](#)
25. [Bölüm 25](#)
26. [Bölüm 26](#)
27. [Bölüm 27](#)

28. [Bölüm 28](#)
29. [Bölüm 29](#)
30. [Bölüm 30](#)
31. [Bölüm 31](#)
32. [Bölüm 32](#)
33. [Bölüm 33](#)
34. [Bölüm 34](#)
35. [Bölüm 35](#)
36. [Bölüm 36](#)
37. [Bölüm 37](#)
38. [Bölüm 38](#)
39. [Bölüm 39](#)
40. [Bölüm 40](#)
41. [Bölüm 41](#)
42. [Bölüm 42](#)
43. [Bölüm 43](#)
44. [Bölüm 44](#)
45. [Bölüm 45](#)
46. [Bölüm 46](#)
47. [Bölüm 47](#)
48. [Bölüm 48](#)
49. [Bölüm 49](#)
50. [Bölüm 50](#)
51. [Bölüm 51](#)

[Son Söz](#)

[Son Notlar](#)

[Teşekkür Yazarın Sosyal](#)

[Medya Hesapları Diğer](#)

[Eserler](#)

Telif Hakkı © Mayıs 2024

Tüm Hakları Saklıdır

K.L Mann'ın Fikri Mülkiyeti

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez, ancak ABD telif hakkı yasası tarafından izin verilen durumlar hariçtir.

Bu yapımda anlatılan hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar kurgudur. Gerçek kişiler (yaşayan veya ölen), yerler, binalar ve ürünlerle herhangi bir bağlantı kurulması amaçlanmamıştır veya çıkarılmamalıdır.

Düzenleme - [geekygooeditedits](#) Kapak -

Maldo Designs

[Vellum ile oluşturulmuştur](#)

Karakter Dizini

Jade'in Ailesi

Jade Moretti: Tek kızı, 18 yaşında (Mafya Prensesi) Dante Moretti: Baba, 50 yaşında (Capo)
Apollo Moretti: En büyük oğul, 31 yaşında (Gelecekteki Capo) Leon Moretti: Oğul, 29 yaşında (Underboss)
Cassio Moretti: Oğul, 28 (Danışman)
Elio Moretti: İkiz Oğul, 25 (Varlık Yönetimi) Emilio Moretti: İkiz Oğul, 25 (Aile Elçisi) Armani Moretti: Oğul, 23 (Silah Eğitmeni)
Nico Moretti: İkiz Oğul, 21 (Üniversite) Remo Moretti: İkiz Oğul, 21 (Üniversite) Matteo Moretti: En Küçük Oğul, 19 (Üniversite) Cesar Moretti: Amca, 41 (Mevcut Yaptırımcı) Alina Moretti: Çocukların Annesi, (Vefat Etmiş) Cleo Moretti: Leon'un eşi, 23.
Bastian Moretti: Leon ve Cleo'nun oğul, 3 yaşında (Gelecekteki yardımcısı)
Isobel Moretti: Cassio'nun rahmetli eşi.
Angel Moretti: Cassio'nun merhum oğul.
Melani Moretti: Emilio'nun eşi, 24 (Mirasçı)
Valerio Moretti: Emilio ve Melani'nin oğul, 2 yaşında (Gelecekteki Büyükelçi) Mila Moretti: Emilio ve Melani'nin kızı, 2 aylık.
Martha: Ailenin aşçısı, ev bakıcısı, 54 yaşında.

Dmitri'nin Ailesi

Dmitri Morozov: En büyük oğul, 22 yaşında (gelecekteki Pakhan) Anton Morozov: Baba, 52 yaşında (Pakhan)
Nina Morozov: Anne, 44 (Hain, Kayıp) Ivan Morozov: Oğul, 18 (İkinci Oğul)
Anya Morozov: Kız, 15 Diğer

Karakterler

Kim Donovan: Jade'in annesi.

Bruce: Kim'in erkek arkadaşı, tam bir kötü adam.

Memur Brian: Jade'i Dante'ye getiren polis. Lord:

Empire Akademisi'nin hükümdarı.

Anatoly Petrov: Morozov Mafyası üyesi, 19.

Thiago Oliveria: Brezilyalı casusluk örgütü The Spies'in varisi, 21 yaşında.

Ares Gabris: Yunan kumar mafyası The Gods'in varisi, 18 yaşında. Cole

Knight: İngiliz mafyası The Kings'in oğlu, 19 yaşında.

Colton Wyatt: Kovboylardan oluşan Teksas mafyası The Outlaws'un varisi, 22 yaşında.

Dustin Wyatt: Colton'ın kardeşi, 20 yaşında.

Gabbie Stone: Amerikan motosiklet çetesi The Lost Reapers'in varisi, 21 yaşında. Clara

Bell: Avustralyalı kız çetesi The Doves'un varisi, 20 yaşında.

Javier Cabrera: İspanyol koruma mafyası The Guard'in varisi, 22 yaşında. Ana

Knight: İngiliz mafyası The Kings'in kızı, 18 yaşında.

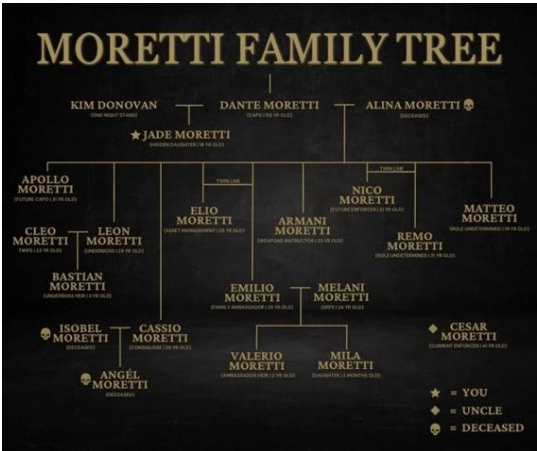
Bayan Haller: Empire Akademisi'nde dövüş eğitmeni. Lorna:

Empire'da aşıcılık eğitmeni, Armani'nin eski sevgilisi.

Çalma listesi

Dollhouse — Melanie Martinez Eyes On
Fire — Blue Foundation The Exit —
Conan Gray
I Miss You, I'm Sorry — Gracie Abrams
Daylight — David Kushner
The Other Side — Ruelle Work
Song — Hozier Soap —
Melanie Martinez
Reflections — The Neighbourhood Dammit
(After Dark) — Dead On A Sunday
Mezarlıkta Buluşalım — Cleffy Jane'in
Günlüğü — Breaking Benjamin
Kimse Evde Değil — Avril Lavigne
Skyfall — Adele
Ev — Good Neighbours
Köyler Arasındaki Manzara — Noah Kahan Seks,
Uyuşturucu, Vb. — Beach Weather
Ay ışığına karşı koyamazsın — LeAnn Rimes Ana
Sayfa — Daughtry

Aile Ağaçları

Yazarın Notu

Hidden Empire, geniş bir oyuncu kadrosuna sahip ve bulunan aileye büyük önem veren bir mafya romanıdır. Karanlık temaların yanı sıra müstehcen sahneler de bulunmaktadır.

Olası TW/CW

Açıkça Anlatılan Dil ve Grafik Şiddet Ebeveyn

İstismarı

Travma

Bekaret

Hamilelik

Silahlar ve Cinayet

Prezervatifsiz Seks

Ağlama/Panik

İşkence ve Cinayet

İma Edilen Cinsel Saldırı Travma (ana karakterler değil) Homofobi

Korkusu (gerçekte tasvir edilmemiştir)

Hamile Kadının Öldürülmesi (geçmişte, ana karakterler tarafından yapılmamıştır) Bir Bebeğin Öldürülmesi (geçmişte, ana karakterler tarafından yapılmamıştır)

Listelenen uyarılarla ilgili endişeleriniz veya sorularınız varsa lütfen bana ulaşın. Ruh sağlığınız önemlidir.

*Sizi sevip, size karşı gelen herkesi yok edecek büyük bir mafya erkek arkadaşı
isteyenler için.*

Bölüm 1

Jade

"Artık ona tahammül edemiyorum!" Bu çılgılık kesin bir kararın ifadesidir ve boş odada yankılanarak, sanki yüzüne atılmış bir tokat gibi havayı yırtar.

Sonunda başardım.

Sonunda Kim Donovan'ı kırılma noktasına getirdim.

Bu son noktaya gelmenin böyle bir his olacağını düşünmemiştim. Acı vereceğini düşünmemiştim, ama daha önce hiç yaşamadığım bir acı göğsümden yayılıyor, kaburgalarımın kadar iniyor. Sanki odadaki tüm hava emilmiş, bu sırada ben de bayılmışım gibi hissediyorum.

Kim'den yıllar önce vazgeçmiştim. Onun sevme, besleme yeteneğinden vazgeçmiştim... onu annem olarak görmeyi bırakmıştım. Öyleyse neden? Neden bu acı bu kadar korkunç?

İki kez terk edilmeyi kaldırabilecek türden bir insan mıyım? Kendime bu soruyu soruyorum, ama cevabı biliyorum. Değilim. Güçlü değilim. Kolayca kırılıyorum ve kırıldığımda paramparça oluyorum. Bu bir çatlak değil, daha çok bir parçalanma, parçalarımı onarmak acı verici derecede zor.

Evet, büyüdüm. Kendimi hiç hayal edemeyeceğim şekillerde korumayı öğrendim. Kendimi korumak beni bu duruma soktuğu için, bunun beni güçlü mü yoksa aptal mı yaptığını bilmiyorum.

Gözleri yanan öfkeyle parıldayarak devam ediyor. Görünmez bir bıçağı sözleriyle karnımda çeviriyor, hiç düşünmeden içimi parçalıyor. "Onu bir saniye daha bu evde istemiyorum!"

Burada bizimle birlikte olmak zorunda kalan sosyal hizmet uzmanı, bir köpek yavrusunun tekmelenmesine tanık oluyormuş gibi görünüyor. Ve o köpek yavrusu benim.

Ancak cevap veren o değil. Yanındaki üniformalı memur. "Hanımefendi, kızınız reşit olmadan onu evden çıkarmaya çalışırsanız, reşit olmayan birini ihmalkar bir şekilde terk etmekle suçlanacaksınız."

Devletin reşit olmayanların istismarını bu kadar önemseyemediğini bilmiyordum. Birkaç haftanın onlar için bir fark yaratmayacağını ve bu gece uyuyacak başka bir yer bulacağımı düşünmüştüm. Belki okulda... Tabii yakalanmadan içeri girebilirim.

"Sadece iki haftası kaldı!" Kim öfkeyle, neredeyse saçlarını kökünden yolacak gibi. "Hiçbir jüri, o deliyi evimden çıkardığım için beni suçlu bulmaz! O dengesiz ve istenmeyen biri! Kelepçelenmesi gereken o!"

Polis bile onun acımasız sözlerine yüzünü buruşturur. "Bunu daha önce konuştuk, Bayan Donovan. Kızınız suçlanamaz, eylemleri haklı bulunmuştur. Bölge savcısı, meşru müdafaa kapsamında yaptığı eylemler nedeniyle onu mahkemeye çıkarmayacaktır."

Meşru müdafaa. Meşru. Müdafaa.

Gerçekten böyle mi düşünüyor? Öyle olmasını umuyorum.

O, daha önce hiç tanışmadığım rastgele bir adam, ama olanları birazcık bile anlayan biri, soğuk bir rahatlama hissi veriyor. Biri bana inanmakla kalmıyor, yaptığım şeyin doğru olduğunu da düşünüyor.

Kim o kadar yüksek sesle bağırıyor ki kulaklarım çınlıyor. "Onu. İstiyorum. Dışarı. Çıkarın!"

Polis memuru uzun bir nefes alır. "Kızınızın velayetini üstlenmek isteyen bir kan bağı olan akraba yoksa, kızınız on sekiz yaşına gelene kadar burada kalmak zorunda, hanımefendi. Yasa böyle."

"Böyle durumlar için sorunlu çocuklar için evler yapmıyorlar mı?"

Sosyal hizmet uzmanı itiraz eder. "Bu işler öyle yürümüyor."

Kim tekrar çılgılık atamadan, polis elini kaldırır. "Jade'in sorumluluğunu üstlenebilecek başka bir aile üyesi var mı? Arayabileceğiniz biri?"

Onun sinirli bir şekilde kimse olmadığını söylemesini bekliyorum. Kim hiçbir aile üyesiyle iletişim halinde değil. Tek tutunduğu bağlantılar, bir anda unutabileceği bağlantılar ve bu, kan bağı olanlarla daha zor olduğu için onları yakınında tutmuyor.

Ama kanepede rahatsız bir şekilde otururken bu hararetli sahneyi izlerken, yüzünde bir değişiklik oluyor. Sanki gözlerim önünde bir süper kötü adama dönüşüyor, gözleri yaramazlıkla parlıyor, dudakları karanlık bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Oooh, onu alabilecek biri var."

Ne?

Polis cebinden kalem ve not defterini çıkarınca kaşlarım çatıldı. Kalemin ucunu diline değdirerek yazmaya hazırlandı.

"Bu kişi Jade ile nasıl bir ilişkisi var ve şu anki iletişim bilgileri sizde var mı?"

"Oh, sanırım mevcut bilgileri sizde var, Memur Brian."

Onun adını mı söyledi? Belki de benim göremediğim bir yaka kartı takıyordur.

Polislerin yaka kartı olur mu? Önemli değil, Kim ne demek istiyor?

"Ne?" Memur Brian ona şaşkın bir bakış attı. "Neden?"

"Dante Moretti ile iletişime geçmeniz gerekecek. Eminim bunu yapmanın bir yolunu biliyorsunuz, değil mi?"

Oda sessizliğe büründüğünde, iğne düşse duyulurdu. Bu ismi hiç tanımıyorum, ama Brian'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, o tanıyor. Sosyal hizmet görevlisinin daha önce tatlı olan yüzündeki dehşet dolu ifadeye bakılırsa, onun da tanıdığını anlıyorum. Ve bu onu *korkutuyor*.

Tekrar konuşmaya başladığında ses tonu soğuk ve derin bir gürültüye dönüşüyor.

"Dante Moretti ile akraba olduğunuzu mu söylüyorsunuz?"

"Oh, hayır," Kim tsk tsk yapıyor. "Ben değil.

Sadece Jade." "Ne tür bir bağlantıdan bahsediyorsun..."

Bu konuşma başladığından beri ilk kez Kim gözlerini bana çevirir ve tek bir kelime söyler. Tek bir acımasız kelime.

"Babalık."

Ağzım kurur ve yüzümden tüm renklerin kaybolduğunu hissederim. Sosyal hizmet görevlisinin dudaklarından korku karışık bir şaşkınlık sesi çıkar. Yüzünde daha da büyük bir dehşet belirir.

"Dante Moretti Jade'in babası mı?" rozetli adam inanamayan bir sesle sorar. "O asla izin vermezdi..."

"Oh, o küçük psikopat hakkında bir şey *bilmiyor*. Daha önce bilmeyi hak etmiyordu. Ama şimdi? O tıpkı onun gibi. Onu alabilir!"

Tıpkı onun gibi, bu ne anlama geliyor? Bağırarak istiyorum, kafamda dolaşan sayısız soru yüzünden başım zonklamaya başlıyor.

"Babamın gittiğini söyledin," diye boğuk bir sesle, zar zor kelimeleri çıkararak söylüyorum. "Beni bebekken tanışıp gittiğini söyledin. Onunla iletişime geçemediğini söyledin. Neden..." Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak sözlerimi kesiyorum.

Bakışlarındaki saf zehir, boğazımın arkasında safra yanmasına neden oluyor. "Bana teşekkür etmelisin. Ben seni istemedim, o da seni daha az isterdi. Seni iyi ve doğru yetiştirdim. Dante senin gibi bir yükü ne yapacağını bilemezdi. Onun dünyasında bir kız çocuğu," diye başlıyor, dilini şaklatarak. "Canın çıkarılırdı. Umarım bunun için hala zaman vardır!"

Çat. Çat. Çat. Nefes aldığım her seferinde kaburgalarım ağrıyor.

Acı, ihanet, kafa karışıklığı... hepsi damarlarımdan akıyor, içimden dışıma doğru beni ürpertiyor. Titriyorum, ciğerlerime daha fazla hava almak için ağzımdan nefes alıyorum.

"Umarım seni gördüğü anda öldürür," diye tıslar. "Morettiler kadınlarının saf olmasını severler. Bir fahişe olduğun için ölmek, yaptıklarından sonra sana yakışır!"

Ruhumun derinliklerinde bir şey kırılıyor. Kırık ruhum, kontrol edemediğim bir öfkeye dönüşüyor. Ve bir saniye içinde onun üstüne atlıyorum, onu yere yapıştırıyorum. Yumruğumu yüzüne indiriyorum.

İki dakika önce, beni hala sevdiğini düşündüğüm annemin son parçası da yok olmuştu. Şimdi mi? Keşke onu hiç sevmemiş olsaydım. Keşke onu affetmek için bana verdiği acıyı hiç görmezden gelmemiş olsaydım. Keşke hiç umursuyormuş gibi davranmamış olsaydı.

Şu anda, durdurulmadan önce ona olabildiğince sert ve hızlı vururken, keşke hiç var olmasaydı diyorum. Bu, *benim* de hiç var olmamam anlamına gelse bile. Yüzü, betona yumruk atıyormuşum gibi geliyor, sadece ikimizin de yumuşak derisi, kemiklerin birbirine temas etmesini engelliyor. Bu iğrenç bir şey ama yine de kendi başıma sonlandıramıyorum.

Memur Brian beni ondan ayırmadan önce kaç kez vurmayı başardığımı bilmiyorum. Parmak eklemlerim kanıyor ve o beni baygın bedeninden uzaklaştırırken göğsüm boşalmış gibi hissediyorum. Yaptığım şeye baktığımda, o kanlar içinde hareketsiz yatıyor. Bu manzara beni gülümsetiyor ve devam etmek umuduyla öne atılıyorum.

"Kavga etmeyi bırak," diye homurdanıyor Brian, ben tekmeliyor ve kurtulmak için kıvranırken beni yerinde tutmaya çalışıyor. "Eğer sana kazara bile olsa bir çürük atarsam, o beni öldürür."

Donup kalıyorum, hemen hareketsizleşiyorum. Babamdan bahsediyor. Varlığından haberdar olmadığım babamdan. Kim'in beni öldürmek istediği adamdan. Ama

beni öldürmek isteseydi, neden beni yaraladığı için Brian'ı öldürsün ki?

"Sana zarar vermez, Jade," sanki aklımı okumuş gibi kulağıma yemin eder gibi fısıldar. "Dante *karmaşık* bir adamdır. Ama çocuklarına iyi bakar."

Doğruyu mu söylüyor acaba diye merak ediyorum, ama yumuşak, güven verici ses tonu ve beni bırakma şekli, doğruyu söylediğini düşündürüyor. Belki Kim, Dante'yi sandığı kadar iyi tanımıyor.

Çocuklarına iyi bakar. Bu sözler kafamın içinde yankılanıyor ve bir kelimeye takılıyorum. Çocuklar. Birden fazla çocuğu var ve ben dahil değilim.

Kardeşlerim var.

Bir babam var.

Kim yalan söylemiyorsa tabii, ki bu durumda bana yaptığı en iğrenç şey olur. Ona umutlarımı yeşertme zevkini yaşatmayacağım. Reddediyorum.

"Burada kalamam," diyor sosyal hizmet uzmanı kadın boğuk bir sesle. Kafam ona doğru dönüyor, onun burada olduğunu bile unutmuşum. İlk geldiğinde çok genç ve umutlu görünüyordu, ama şimdi sadece perişan görünüyor. "Ofisimize Jade'in babasına verileceğini bildireceğim. Başka bir şey görmedim."

Brian'ın sadece bir baş sallamasıyla, sanki yangın çıkmış gibi evden dışarı koşar. yangın çıkmış gibi evden koşarak çıkar.

Bundan sonra her şey çok hızlı gelişir — örtbas etme. Brian beni devriye arabasının arkasına oturtur

ve olası bir soygun olarak ambulans çağırır. Anlayamadığım bazı kodlar mırıldanır, ama ben ne anlama geldiğini soramayacak kadar sersemlemiş durumdayım.

Beni karakola ya da gizemli babamın beni almaya geleceği bir yere götürdüğünü varsayıyorum, ama sormaya zahmet etmiyorum. Sadece nefes alıp, güneş batmaya başlarken boş boş pencereden dışarı bakıyorum.

Benzin almak için durduğumuzda, çok uzun sürmediğini anlıyorum. Ya başlangıçta deposu azdı ya da yol için daha fazla yakıta ihtiyacı olduğunu biliyordu. Her halükarda, teklif ettiğinde parmaklarımı temizlemesine izin vermiyorum. Bunun yerine, sessizce başımı sallayarak ellerimi kucağıma koyuyorum.

Acıyor, ama onun bana dokunmasını istemiyorum. Kimsenin bana dokunmasını istemiyorum. Kendime bile dokunmak istemiyorum.

Küfürler savurarak, beni kanlar içinde bırakıp gittiği için dayak yediğinden şikayet ediyor, ama daha fazla ısrar etmiyor. Fikrimi değiştirmiyorum. Kanamam çok az, varana kadar kurur. Sanırım.

Sadece cildinde küçük çatlaklar var, diyorum kendime. Bekleyemeyecek bir şey yok. Belki dušta oturursan kendiliğinden temizlenirler.

Gün batımı yerini erken gece gökyüzüne bırakıyor, ama ben hala pencereden dışarı bakıyorum. Hızla geçerken ışıklar titriyor, evler yavaş yavaş seyrekleşiyor. Onun yerine manzaralı yolu daha çok ağaçlar dolduruyor.

Brian birkaç kez benimle konuşmaya çalışıyor, iyi olup olmadığımı soruyor, ama ben sadece mırıldanarak cevap verebiliyorum. İyi olup olmadığımı bilmiyorum, ama onun yardım edebileceği bir şikayetim yok. Tabii doğum günümün olduğu güne geri dönüp, yaklaşan hayatımın tüm gidişatını değiştirebilirse başka.

"Neredeyse vardık," diyor bana, sesini alçak ve nazik tutarak. "Vardığımızda seni arabada bekleyeceksin. Ama uzun sürmeyecek, tamam mı?"

Yalnız kalacağım düşüncesi midemi burkuyor. "Nereye?" *Nereye gidiyoruz?* Bunu duymam lazım.

O içini çekiyor. "Babanın... Dante'nin evine. Yoğun güvenlik var, arabada güvende olursun. Seni görmeden önce onunla konuşmam lazım. Tamam mı?"

Onu benim gibi bir karmaşaya hazırlamak. Harika.

Kalbim acıyor olsa da omuz silkiyorum. "Tamam."

Araba durduğunda, yorgun bir nefes verip etrafımdaki manzarayı içime çekiyorum.

Bölüm 2

Dante

"Capo, bir sorunumuz var."

Derin bir nefes almayı ve Beto'ya biftek bıçağımı fırlatma isteğimi zorlukla bastırıyorum. O benim en iyi korumalarımın biri, ama şu anda öfkemi kontrol edebileceğimden emin değilim. Aylardır ilk kez tüm oğullarımı bir araya getirebileceğim mükemmel bir pazar akşam yemeği planladım.

"Birisi ölmedikçe, bunu bilmek istemiyorum."

"Kesinlikle bilmek istersin," diye cevap veren ses Beto'ya ait değil.

"Yerinde kalman gerekiyordu, domuz," diye öfkeyle bağırıyor gardiyanım, davetsiz misafire dönerek, belindeki tabancayı sıkıca kavrayarak. Memur Brian kesinlikle akşamımı mahvetmesine izin vereceğim biri değil. Ama ben bile merak ettiğimi itiraf edebilirim.

Neden benim evimde bu adam var? "Sanki burada olmak istiyormuşum gibi," diye alaycı bir şekilde dişlerini sıkarak söylüyor. "Hemen gelmezsem kafamın kazığa geçirileceğini biliyordum."

Dokuz oğlumun hepsi kazığa geçirilmiş kafalar söz konusu olunca canlanıyor ve dikkatlerini yemek odamızın girişindeki polise çeviriyorlar.

En azından, mümkün olduğunca çabuk konuşarak zamanımı boşa harcamayacak kadar akıllı. "Kim Donovan'ı tanıyor musun, Dante?"

"Kim Donovan'ı tanıyor musun, Dante?"

"Pazar akşam yemeğini bir kadın hakkında soru sormak için mi böldün? Tanrım, gidip kazığı bileleyeyim," diye şaka yapıyor Matteo. En küçüğüm her şeyde mizah bulur.

"Bu ismi biliyor olabilirim," diye belirsiz bir cevap veriyorum, onu süzerek. "Neden?"

O derin bir nefes alır. "Bugün onun evindeydim, bir ailevi anlaşmazlığı çözmeye çalışıyordum..."

"Ve?" O sözlerini tamamlamadan önce ben soruyorum.

"Onu on sekiz, on dokuz yıl önce *yakından* tanıyor olabilir misin?"

Zaten sessiz olan oda ölümcül bir sessizliğe büründü. Sorusu, işkence dışında hiçbir erkeğin bana yaşatmadığı türden bir iç acısı uyandırdı.

"Neden?" diye tekrarlıyorum.

"Bir kız var. Adı Jade, on yedi yaşında." Boğazını temizledi. "Ve Kim onun senin olduğunu söylüyor."

"Ne oluyor lan?" diye bağırır oğullarımdan biri. Hangi oğlum olduğunu bile bilmiyorum çünkü şaşkınlıktan dilim tutulur.

Elini yüzüne götürür. "Kim onu kovmak istedi, ama on sekiz yaşına girmesine birkaç hafta kaldı ve tabii ki buna izin veremezdik. Bağırıp çağırıyordu ve sonunda ona, onu alabilecek kan bağı olan bir akrabası olup olmadığını sorduk." Nefes vererek ekler, "Senin adını verdi."

Çenem titrer. "Öyle mi?"

Yavaşça başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse... izlemesi çok iğrençti. Jade'i en hassas yerinden vurmak için söylediğini söyledi. Anlaşılan, Jade'e babasının onunla hiçbir şey yapmak istemediğini ve onları terk ettiğini söylemiş. O," diye durakladı, sözleri tükendi.

"Ne yapmış?"

Bu, benim tanıdığım Kim'e hiç benzemiyor.

"Tanrım, bu pisliği tekrarlamak bile istemiyorum," diye mırıldanır. "Kim gözlerinin içine bakıp onu istemediğini, ama senin onu daha da az isteyeceğini söyledi. Onu sana göndermesinin tek nedeninin, onun da senin gibi olması olduğunu ve senin onu öldüreceğini umduğunu söyledi."

Ben... Neden ben...

"Moretti kızlarının saf olduğunu ve senin..." Konuşmakta zorlanıyor. "Lanet olsun, onun fahişe olduğu için onu öldüreceğini söyledi."

"O bir fahişe *mi*?" diye sordu en büyük oğlum Apollo.

"Apollo," diye bağırırım. Onu daha fazla azarlamak istiyorum. Ve eğer gerçekten kız kardeşi hakkında bu soruyu sormuş olsaydı, azarlardım da. Ama bu saçmalığa inanıyor muyum? Oğullarımın bir kız kardeşi var mı? Benim bir *kızım* var mı?

Eğer olsaydı, fahişe olduğu için onu öldürmezdim. Kim beni kim sanıyor? İyi bir adam, kesinlikle değil. Ama akrabasını öldüren biri mi? Asla olmaz. Kendi akrabamdan birini öldürmektense ölmeyi tercih ederim.

"Duyduğum kadarıyla, hayır," diye cevaplar Brian. "Ama alaylar ve ona yalan söylendiğinin ortaya çıkması, onu çileden çıkardı. Onu Kim'den uzaklaştırmadan önce ona birkaç yumruk attı. Şu anda revirededir."

Kalbim bir an durdu. "Jade mi?" "Hayır, Kim."

Matteo etkilenmiş gibi ıslık çalar. "*Vay canına*. Aferin kardeşim."

"Onun bizim lanet olası kız kardeşimizi olduğunu bilmiyoruz, aptal," diyor Leon kuru bir şekilde. Bu alaycı söz tamamen kötü niyetli değil. Çocuklarım kavga ediyor, evet, ama birbirleri için gözlerini kırpmadan öldürür, sakatlar ya da ölürler.

"İstediğin DNA testini yapabilirsin, ama Dante? Gözleri sana benziyor."

Bu, hepimizin dikkatini çeker. Keskin bir sesle, "Nerede o?" diye sorarım.

O iç çeker. "Arabamda. Ve onu orada beklettiğim için sinirlenmeden önce, önce açıklamadan onu buraya getiremezdim. Senin '*potansiyel* kızın' olduğunu duyarsın, ellerinde kanlı yumruklarını görürsün ve ben kafama bir kurşun yemem, değil mi?"

Ona yanıldığını söylemeyeceğim.

"Bandaj yapmama izin vermedi ve yol boyunca hiç ağlamadı. Zaten üzgün bir kızdı. Kim'in sapık erkek arkadaşıyla ilgili sürekli ev içi çağrılarını yanıtlıyordum. En son, Jade'e asıldığı için Jade onu bıçakladı. Dokunulmaktan pek hoşlanmadığını sanıyorum."

Ayağa kalkarken viski bardağımı masaya vurunca bardağım parçalandı. "Bir adam ona ne yaptı?"

"Tanrı aşkına, Dante," diye bağırdı ve irkildi. "Üç gün önce, Kim onu cinayete teşebbüs suçundan tutuklatmaya çalıştı. Ben bu davaya bakmıyordum, ama davanın reddedildiğini ve meşru müdafaa olarak kabul edildiğini biliyorum.

"Onu on yedi kez bıçakladı ve bildiğim kadarıyla birkaç çizik ve çürük dışında bir şeyi yoktu. Ama o zamandan beri gözlerinde boş bir bakış var, bu da bana... düşünmek istemediğim şeyler düşündürüyor.

Ona ne söylediğini bilmiyorum ama ne yaptıysa, yaptıklarından yasal olarak sorumlu olmadığına karar verildi."

Kim'in bir pislüğün kızıma saldırmasına izin verdiğini düşünüyor. Lanet *olsun*, o benim kızım mı? Onu görmem lazım. Hemen. "Beni ona götür."

Jade

Bir malikaneyi ilk kez yakından gördüğümde, polis arabasının arkasındayım. Neden bunun uygun olduğunu düşündüğümü bilmiyorum. Kim'in bakış açısı dışında, ben asla başım belada değilim. Hiçbir zaman müdürün odasına çağırılmadım bile.

Sanırım son birkaç yıldır neredeyse sürekli polislerin etrafında olduğum için, bu konuda neredeyse rahat hissediyorum. Onların gerçekten harika insanlar olup olmadığını bilmiyorum. Ama Thornbridge'dekiler diğerlerinden daha iyi görünüyor. Beni kolluyorlar, ya da en azından deniyorlar. Beni her zaman dinlediler, özellikle de Dedektif De La Cruz.

Bu yüzden, hiç tam olarak güvenmediğim polisler, uzun zamandır Kim kadar korkutucu değiller. Bunun en büyük nedeni, Kim'in onları beni nefret etmeye ikna etmeyi tam olarak öğrenememiş olması ve bu konuda *çok* başarılı olması.

Ürkütücü gecenin ortasında arabanın arkasında otururken, artık kendimi o kadar güvende hissetmiyorum. Düşüncelerimle baş başa kaldım, günün olayları kafamda dönüp duruyor. Hepsini bir film gibi izliyorum, ellerim Kim'e uzanmadan önce ekran karardı.

Bu, şimdiye kadar izlediğim en kötü film. İğrenç derecede üzücü, gerçekten acınası bir film. Küçük Jade Donovan, herkes tarafından istenmeyen bir çocuk. Yalan söylenen, korkunç sözlerle taciz edilen bir çocuk.

Sadece hakaretler değil, korkutucu tehditler de. Kim'e göre bu gece ölebilirim. Eğer onun teorisi doğruysa, hayatım için kaçmam gerekir. Onun sözleri doğru olsun ya da olmasın, kendimi harekete geçiremiyorum. Kanlı ellerime bakıp beklemekten başka bir şey yapamıyorum.

Kabul ediyorum, bu muhteşem malikaneye bir süre baktım, büyüklüğü ve lüksü beni büyüledi. Ama bu çok fazla uyarıcıydı. Onu izlemek kafamda daha fazla soru işareti yaratmaktan başka bir işe yaramadı.

Burada mı yaşıyor? Dante. Babam mı? Rastgele bir hafta sonu akşamı rahatsız edildiği için mi kızgındı? Bu düşünce midemi bulandırdı.

ona şimdiden yük mü oluyorum?

O kadar çok dakika geçti ki, arabanın içi havasızlaştı ve ciğerlerim için kapıyı biraz açıp temiz hava almayı düşünüyorum.

Sanki bu düşünce onu çağırmış gibi, Memur Brian ortaya çıktı ve kapımı yavaşça açtı. Sesine irkildim ve gözlerimi ona çevirdim. Ama bana bakan Memur Brian değildi.

Bir aynaydı. Beni daha yaşlı ve erkeksi gösteren, çarpık bir ayna. Kristal mavisi gözler, koyu saçlar, dolgun dudaklar, belirgin elmacık kemikleri... O kadar benziyordu ki, bir halüsinasyon gibi geldi.

"Jade?" diye sordu adam, ayna değil. Sesi derin ve kalındı

Boğazımdan acınası bir inilti yükselir ve yüzüm buruşur. "B-baba?"

Onun tepkisini izleyemiyorum, cevabını duyamıyorum, çünkü histerik bir şekilde ağlamaya başlıyorum. Ağlamanın şiddetiyle nefes alamıyorum, gözlerimi dolduran kocaman gözyaşları görüşümü engelliyor. Paniklemeye başladığımda göğüs kafesim hızla genişliyor ve daralıyor. Asla böyle ağlamam, kimsenin önünde ağlamam. Zor kırılıyorum, ama *yalnız* kırılıyorum.

Arabadan çıkarılıp güçlü kollara alınıyorum, tanıdık olmayan bir göğse sıkıca sarılıyorum. Uzun zamandır ilk kez, benim bu temastan acı çekmiyor. Onun kollarından kurtulmak için tekmeleme, yumruklama ve tırmalama gibi güçlü bir dürtü hissetmiyorum. Yumuşayarak onun kollarında çöküyorum ve gözyaşlarımı saklamak için başımı onun sıcak boynuna gömüyorum.

O hareket etmeye başladığında bacaklarım yerden sarkıyor, gecenin soğuktan uzaklaşıp malikaneye doğru yürürken beni nazıkçe susturuyor. Büyük bir el ensemini kavıyor, dağınık saçlarımın üzerine konuyor.

"Şşş," diye yatıştırıyor, kaburgalarım spazm geçirirken ve ciğerlerim titrek nefesler alırken. "İyisin, tatlım. Sorun yok, şşş."

Etrafımızdaki hava o kadar ısınır ki, sanki uzanıp soğuktan sığağa geçiş bariyerine dokunabilirmişim gibi gelir. Beni içeri getirir, tatlım diye seslenir ve her şeyin yolunda olduğunu söyler. Günlerce böyle ağlayabilirmişim gibi hissederim, ama hepsini durdurmak için içimde bir kaşıntı vardır. Bir yabancının üzerinde ağlayıp, gözyaşları ve sümüklerimi onun üzerine bulaştıramam. Reddediyorum.

Bir anahtar gibi, her şeyi kapatmaya başlıyorum. Gözlerimdeki kalan nem göz kırpma ile yok oluyor, göğsümdeki panik yatışıyor ve boğazımdaki duygu tıkanıklığı açılıyor. Anında olmuyor, ama yeterince hızlı, nefesimin yavaşlamasıyla sona eriyor.

nefesimin yavaşlamasıyla sona eriyor. Kötü duyguları bir kenara koyup, beynimin bir köşesine kaldırıyorum ve uzaklaşıyorum.

Gözlerimi kaldırmadan önce yüzümü kolumun arkasıyla silerim. Bunu yaptığımda, aynadaki mavi gözler orada, bana bakıyor.

"Bu çok ürkütücü," diye yeni bir ses duyulur ve beni irkiltmeye yetecek kadar şok eder.

Yavaşça ayağa kalkarım ve sözde biyolojik babam yakınımda kalır ama yan tarafa doğru dönerek daha fazla insanı gösterir. Önde dokuz adam durmaktadır. Hepsi uzundur, farklı genişlikte, farklı yaşlardadır ve hepsi birbirine nispeten benzemektedir.

"Naber, küçük kardeş?" diye aynı ses tekrar duyulur, yeni gelen adamlardan birinin sırttan yüzünden gelir. Genç, esmer ve keskin yüz hatlarıyla pek uyuşmayan şakacı bir ifade takınmıştır.

Görünüşe göre bir erkek
kardeşi var. Hmm, birden fazla
erkek kardeşi mi?

Dokuz. Dokuz kişi var.

Gözlerim başka bir aynaya kilitlendiğinde, potansiyel gözyaşları ile daha da yanıyor. İlk aynadakinden daha genç ve gözleri Dante'ninkinden daha şüpheli. Tedbirli ya da huysuz; her halükarda, beni gördüğüne memnun olduğunu sanmıyorum.

"Jade?" diye soruyor Dante ve ben irkiliyorum, ona o kadar hızlı bakıyorum ki vücudum bu hareketle sarsılıyor. Bir şey söylediğini hissediyorum, ama ben bakarken tamamen kaçırmışım.

"Ne?"

Benim onu açıkça dinlemediğim için sinirlenmiyor ya da üzülüyor. Kim'in söylediği bir şeyi yanlış duysam bile, o çılgına dönerdi. Ama Dante öyle değil.

"Herkesi tanıtıyordum," diye açıklıyor, boğazını temizleyerek. Yavaşça, dokuz adamın her birini işaret ederek, isimlerini tek tek sayıyor. "Apollo, Leon, Cassio, Elio, Emilio, Armani, Nico, Remo ve Matteo. Doğum sırasına göre, ama bunu hemen hatırlamanı beklemiyorum. Herkese alışmak birkaç hafta sürer eminim. Ama hepsi bizimle birlikte burada yaşamıyor."

Birkaç hafta mı? *Biz mi?*

"Sen benimle yaşamamı mı istiyorsun?" diye soruyorum, ağzım açık kalmasın diye kendimi zor tutuyorum.

Hemen, zihnim zehirli alaylarla dolmaya başlar.

Tabii ki senin onunla yaşamını istemiyor! Sen bir yabancısın. Muhtemelen onun kızı bile değilsin. Bu tam Kim'e göre bir şey, seni kurtların önüne atıp, onlar seni parçalarken gülmek.

"Tabii ki burada yaşayacaksın," Dante tereddüt etmeden ve sesinde şüphe olmadan cevaplar.

"DNA testi sonuçları beklenirken mi?" Soğuk soru, en yaşlı olan ve diğer aynadaki Apollo'dan geliyor. Bu sözler tamamen mantıklı olmasaydı canımı yakardı. Bu soru, gün boyunca duyduğum diğer tüm sorulardan daha mantıklı.

"Apollo," Dante uyarı gibi diyor. "Test olmayacak."

"Olabilir mi?" diye gergin bir şekilde sorarım. "Eğer çok sorun olmazsa, ben bir tane istiyorum."

O kadar hafif ki hayal ediyor olabilirim, ama Dante'nin sertleştiğine yemin ederim.

"*Lanet olsun,*" en küçük ve şakacı olan Matteo gülüyor. "Bizi ilk günden reddediyorsun

İlk günden reddedilmek, küçük kardeş? Acı verici."

Bu aileye sahip olmak, onun bir parçası olmak ve sonra bir gün aslında buraya ait olmadığımı anlamak fikri çok üzücü. Buna sahip olmak ve sonra elinden alınmak beni öldürür, kelimenin tam anlamıyla öldürür. Bu kavramı anladığımdan beri bir aile istedim ve bu fikirle alay edilmek... Kesin olarak bilmem gerekiyor.

Yüzüm kızarak açıklamaya başlıyorum. "Ben öyle demek istemedim..."

"Sorun değil," diye Dante sözümü keser. "Eğer istiyorsan, yaparız."

"Zaten senin sözünden çıkmıyor," Matteo sırtarak düşünür. "Sen kesinlikle onun kızıydın. Hep bir kız istemiştin, değil mi baba?"

"Doktor on dakika sonra burada olabilir," diye araya girer Apollo, çıkardığını görmediğim telefonundan başını kaldırarak. "Test kitini getirecek, hızlı test bir saat sürer."

Bir saat mi? Midem düğümlenir.

Tüm bunların bir saat içinde bitebileceği ihtimali var. Test sonucu çıkar çıkmaz beni kovacaklar mı?

"Jade," der Dante, dikkatimi geri çekerek. Sıcak, nasırlı elleri omuzlarımı tutar ve gözleri gözlerime dikilir. "Testin sonucu ne olursa olsun, sen burada kalacaksın. Sen benim kızımsın."

Bunu kastetmiş olamaz. İmkânsız.

Ama beni güvende tutmak için her zaman şüpheyi kapılan tarafım, onun nazik açıklamasıyla eriyip gidiyor gibi görünüyor.

"T-tamam," diye fısıldıyorum, zar zor kendimi tutarak.

"Aç mısın?" diye soruyor. *Kusmadan yemek yiyebileceğimi bilmiyorum.* "Akşam yemeği yiyorduk..."

İçimden çılgık atıyorum. Akşam yemeklerini böldüm. Dante, hepsinin burada yaşamadığını söyledi, ya bunun için seyahat etmek zorunda kalmışlarsa! Tanrım.

Gergin bir şekilde dudağımı ısıyorum. "Belki küçük bir şeyler?" Akşam yemeğine devam edebilmeleri için bir rulo ekmek ya da birkaç lokma salata yiyebilirim.

"*Harika*," Matteo sevinçle bağırır ve kalkmaya başlar. "Biftek soğumadan yemek istiyorum."

Özür dilemek istiyorum ama Dante beni odadan dışarı çıkarıyor, belki de kardeşlerimin peşinden gidiyor.

Yemek odası beklediğim gibi değil. Evet, çok büyük, ama aynı zamanda gerçek bir ev gibi, şüphesiz rahat. Masaya baktığımda, rahat bir nefes alıyorum. Hiçbir şey soğuk görünmüyor.

Tabaklar taze yiyeceklerle dolu ve *buhar çıkıyor*. Kalın biftekler, yüksek yığınlar halinde patatesler ve tereyağlı brokoli. Masaya bakan, gri saçlı ve geniş gözlüklü yaşlı bir kadın var. Hepimiz içeri girerken başını kaldırıp bize bakıyor. Sanki biz istemeden yemekleri sıcak tutmuş ya da tamamen yenilemiş gibi bir hisse kapılıyorum.

Matteo çok memnun, kadının yanına gidip elini tutuyor ve mutlulukla iç çekiyor. "Oh, Martha, ne zaman benim sevgime karşılık vereceksin? Sen mükemmel bir kadınsın. Bir kelime söyle, hemen seninle evlenirim."

Kadın, onu aptal bir çocukmuş gibi alaycı bir şekilde gülümser ve ellerini itekler. "Yemeğini ye ve terbiyeli davran, yoksa tatlı yok."

Matteo nefesini tutar. "Martha, beni pastalarından mahrum bırakamazsın. Yemek sonrası kahvemi ne yaparım ben?"

"Umarım boğulursun," diye ekler Apollo. "Ne kadar kaba," diye homurdanır Matteo ve oturur.

Diğer herkes yerlerine oturur ve yemeklerine başlar. Kimse Dante'nin önce yemesini beklemeleri veya yavaşlamaları için onlara bağırılmaz. Ceza almadan yemeklerini yiyebilirler. Çok tuhaf, ama çok doğru.

Bölüm 3

Jade

"Ahh, burada kim var?" Martha, Dante ve bana yaklaşıarak sorar.

"Bu Jade," Dante ona söyler. "Kızım." Konuşurken sesindeki gurur beni derinden etkiler.

Gözleri parlar ve anında elleri bana uzanır. "Kızın mı?" diye sorar, yüzümü avuçlarında tutarak her bir özelliğimi inceler.

Yabancı birinin yüzüme dokunmasından hoşlanmıyorum, ama bu kadının ellerini benden çekerek potansiyel ailemi kızdırmak da istemiyorum.

İncelemesini bitirdiğinde Dante'ye sert bir bakış atar. "Benden bir kızını sakladın mı *Ragazzo*?" İsimlerden yola çıkarak ailenin İtalyan olduğunu varsaymışım, ama Martha'nın aksanı diğerlerinden daha belirgindir. Dante'nin sesinde de hafif bir aksan vardır, ama daha az belirgindir.

"O da benden saklandı," diye düzeltir, çenesini sıkarak.

O başka bir şey söylemeden, kadının ağzından anlamadığım öfkeli ve sert sözler dökülmeye başlar. Tahmin etmek gerekirse, İtalyanca küfürler yağıdırıyor.

Keşke bu dili konuşabilseydim, çünkü onun küfürlerinde oldukça yaratıcı olduğunu hissediyorum. Belki de onu duymak sinirlerimi biraz yatıştırırdı. Martha haykırışını bitirdikten sonra öfkeyle nefes alır ve gözleri kı z arır. "Sana akşam yemeğı hazırlayacağım," der ve tekrar İngilizceye geçer.

"Açsın, değil mi?"

"Şu anda tam bir akşam yemeği yiyebileceğimi sanmıyorum," diyorum, odadaki herkesin gözlerinden kaçınarak. *Gergin olduğumda midem hassaslaşıyor, ne yapayım.*

Anlayışla başını sallar. "Sana çorba ve kraker getireceğim," der, tartışmaya yer bırakmadan. "Alerjin var mı? Yiyemediğin yiyecekler?"

Gözlerimi kırıştırdım, birdenbire düşünmek zorlaştı. "Hayır. Her şeyi yiyebilirim..."

"Mükemmel." Neşeli açıklaması, cümlemi bitirmeden sözümü keser. İyi ki, yoksa saçmalamaya başlayacaktım. "Otur, otur," diye ısrar eder Martha, beni açık sandalyeye oturtur. Popom tahtaya değdiği anda küçük bedeni odadan çıkar.

"Peki," Matteo, tabağındaki et dilimini mutlu bir şekilde keserek başlar. "Bize kendinden bahset, kardeşim."

Dante boğazını temizledi, sesi bir uyarı gibiydi.

En küçük oğlu gözlerini devirip sıcak, kırmızı biftekten bir ısırık alır. Dişleri yemeğin içine batar ve hemen başka bir parça daha keser. "Ne? Soru soramaz mıyım?"

Boğazım düğümlenir ve yutarım. "Hayır, sorun değil."

O sadece meraklı ve Matteo gerçekten iyi birine benziyor. Böyle açık uçlu bir soruya nasıl cevap vereceğimi tam olarak bilmiyorum, ama sorduğu için ona kızamam. Dante'nin, görünürdeki koruyuculuğu kalbimi ısıtıyor olsa da, hepsinin benim etrafımda diken üstünde yürümelerini istemiyorum.

"Tam olarak ne bilmek istiyorsun?" diye soruyorum, ne söyleyeceğimi daraltmak umuduyla. Yeni insanlarla tanışmak, pek deneyimim olan bir şey değil. Beni sevmesini çaresizce istediğim insanlarla tanışmak? Daha da az.

"Çok şey," diye cevaplar heyecanla.

Martha geri döner ve önüne buharlı sıvı dolu küçük bir kase ile küçük bir tabak kraker koyar. "Onu çok rahatsız etme," diye uyarır.

Şakacı bir şekilde alınmış gibi, Matteo elini kalbine koyar. "Asla yapmam." "Uh-huh," diye alaycı bir şekilde cevaplar. O daha fazla itiraz etmeden, Martha nazikçe sıkar.

omzuma. "Sonra acıkırsan beni bul. Odam mutfağın hemen yanında. İstedğin zaman kapıyı çal."

Kesinlikle *yapmayacağım*. Gece yarısı onu rahatsız etmektense, biraz aç kalıp yatmayı tercih ederim! Tabii ki bunu ona söyleyemem.

"Teşekkür ederim," diye kibarca cevap veriyorum.

Omzuma bir kez daha hafifçe dokunup sıcak bir gülümsemeyle veda eder ve masadakilere yumuşak bir iyi geceler diler. O odadan çıktıktan sonra kaşığımı alırım. Parmak eklemlerimdeki kurumuş kanı görünce neredeyse irkiliyorum. Gidip yıkamayı isteyebilirdim, ama oturduğum için tekrar kalkmak inanılmaz zor olacak gibi geliyor. Adrenalin düşüşü mü, endişe mi, yoksa sadece genel yorgunluk mu, emin değilim. Kendime daha sonra duş alabileceğimi söylüyorum ve şimdilik bu düşünceyi kafamdan atıyorum.

Sıcak çorbadan ilk yudumu alırken Dante'nin bakışlarını üzerimde hissediyorum. Endişeli bakışları tedirgin edici olmaktan çok rahatlatıcı, bu da hoş. Hiç de beklediğim kadar korkutucu değil. Kaslı, hakimiyet ve güç sahibi bir havası var, evet. Ama bana karşı tehditkar mı? Hiç de değil.

Neyse ki, çorba gergin mideme çok hafif geliyor. Matteo, tekrar konuşmadan önce birkaç lokma yememe izin veriyor.

"Burnunu mu kırdın?" diye soruyor, rahatça yemeğe devam ediyor. Beklenmedik bir tanışma sorusu.

"Evet," diye utangaçça cevap veriyorum. Muhtemelen burnumun köprüsündeki küçük yara izinden tahmin etmiştir. Soluk ama görünmez değil, özellikle doğrudan ılık altında. "Beş yaşındayken."

Burnunu hafifçe buruşturur ve "Beş yaşında burnunu nasıl kırdın?" diye sorar.

"Ne oldu?" Dante de aynı anda sorar.

Herkes onun ses tonunda aynı tehlikeyi duyuyormuş gibi, masada bir sessizlik olur ve tüm gözler bana çevrilir.

"Bir kazaydı," diye başlıyorum, onların ortak endişesini hafifletmek umuduyla. Bakışlar durmuyor, ben de devam ediyorum. "Mutfak tezgahından düştüm ve yüzümü fayans zemine çarptım. Çok yüksek bir düşüş değildi, bu yüzden hastanede düzeltildikten sonra iyiyim."

"Neden tezgahın üstündün?" diye sorar Apollo, yüzünde düşündüğü veya hissettiği her şeyi gizleyen bir ifadeyle. Bunu yapabilmesi, tamamen boş bir ifade takınabilmesi biraz ürkütücü.

"Sadece çocukluk yaptım sanırım," diyorum, acil servisteki doktorlara verdiğim cevabı kullanarak. "Çok iyi hatırlamıyorum." Tamamen yalan, ama söylemekten çekinmediğim bir yalan.

Kimse daha fazla soru sormadan, küçük bir spor çantası taşıyan tanıdık olmayan bir adam odaya girer ve Dante ayağa kalkar.

"Jade, bu bizim aile doktorumuz."

Sonraki birkaç dakika boyunca umut etmekten başka bir şey yapamıyorum.

Bana sadece "Doktor" diye hitap etmemi isteyen adam, başka bir şey yapmadan önce ellerimi temizler. Kendim yapabileceğimi söylemeye çalışırım, ama o benim teklifime cevap verme lütfunda bulunmaz. Parmak eklemlerim dezenfekte edilir, kalan tüm lekeler yıkanır ve avize ışığı altında parlayan bir tür merhem sürülür. Ona teşekkür ederim ve o da hassas cilde dikkat edilmesi gerektiğini homurdanır. Annene öfkeyle yumruk atarken nasıl dikkatli olunur bilmiyorum, ama belki kardeşlerimden kavga ipuçları alırım. Muhtemelen bazı tavsiyeleri vardır, diye düşünüyorum.

DNA testi süreci başlıyor, hızlı ve acısız. Doktor parmağımı delip, Dante'ye de aynısını yapmadan önce bir tüpün içine biraz kan sıkıyor. Sessiz ve etkili görünüyor, tam olarak ihtiyacı olanı alıyor ve testin geri kalanını yapmak için başka bir odaya geçiyor.

Daha fazla soru sorulması uzun sürmez.

"Kardeşin var mı?" Matteo, heyecan verici bir şey düşünmüş gibi sırtarak sorar. "Yani, bizden başka."

Test bunu doğrulamadan önce bile benim onlardan biri olduğumdan çok emin. Onun bu kendine güveni gerçekten bulaşıcı ve beklentilerimi kontrol etmekte giderek daha fazla zorlanıyorum. Büyük bir hayal kırıklığıyla yaşamak istemiyorum, ama daha da çok burada sonsuza kadar kalmak istiyorum.

Dante'nin sonuçların ne olacağı umurunda olmadığını söylemesi sadece birazcık rahatlatıcı. Şu anda öyle diyor, ama insanlar fikirlerini değiştirir. Bildiğimiz kadarıyla, ben aslında onun en büyük düşmanının kızı olabilirim ve bu, Kim'in beni gerçekten öldürmeye çalışmasının bir yolu olabilir. Ya da daha kötüsü, her zaman düşündüğüm gibi, kimsenin kızı olmayabilirim.

"Kızın kardeşleri olup olmadığı neden umurunda?" diye soruyor Elio. Sanırım adı Elio. Kendisinin tıpatıp aynısı olan birinin karşısında oturduğu için emin olamıyorum. İçimde hafif bir suçluluk duygusu belirliyor. Yeni tanışmış olsak bile, hepsini tanıyabilmem gerektiğini hissediyorum.

"Onlar bizimle akraba olmazlar," diye ekliyor, kafasındaki karışıklığı açıklığa kavuşturuyor.

Matteo sırtıyor. "Bu, babamın sadece bir kez yapmıştır varsayımıyla olur, ama dürüst olalım, o biraz zampara. Biz tam anlamıyla on kişiyiz."

Gözlerim büyür ve Dante'ye bakarak, onun öfkelenmesine hazırlarım. Matteo'nun cesur sözlerinden çok, Dante'nin yüzündeki ifade beni daha çok şaşırtır. Başını sallar, dudakları düz bir çizgiye dönüşür, ama gözlerinde eğlence vardır.

"Senin için şanslısın, çünkü senin varlığın benim... aşk hayatımın bir sonucu." Matteo buna gülerek başını geriye atıyor ve zevkle kıkırdıyor.
"Aşk hayatım," diye tekrarlar, kıkırdarak. "Şimdiden kendini sansürlemeye başladın, bu harika."

"Kardeşim olmadı, hayır," omuz silkerek cevap veriyorum.

"Şimdiye kadar," Matteo gülümseyerek ekliyor.

Umarım öyledir.

Gerginlikler azalmaya başlıyor ve sohbet daha rahat akmaya başlıyor. Çorbamı ve krakerlerimi bitirince midem rahatlıyor, ama daha fazlasını istemiyorum. Potansiyel ailemin yanında kusma riskini göze alamam. Matteo sohbetin çoğunu yönetiyor, bu da biraz rahatlatıcı çünkü çoğunun adını hatırlayamıyorum. Özellikle ellerimdeki yaraları ve çok kişisel konuları kurcalamadığı için ona minnettarım. En sevdiğim şeyler hakkında sorular soruluyor. Renk (kırmızı), yemek (patates kızartması), içecek (elma suyu) ve cevaplar bir şekilde aklımdan çıkmış olan diğer küçük şeyler. Bu anın tadını çıkarmak için fazla rüya gibi geliyor, ama yapamıyorum.

bunun olmasını engellemek. Bu, şimdiye kadar yediğim en sakın akşam yemeği.

Armani, yüzde doksan eminim ki adı bu, bana da birkaç soru soruyor. Saçımı boyattım mı? Hayır. Sosyal medyada hesabım var mı? İstesem bile olamaz, ama ona hayır diyorum. Vücudu dövmelemlerle kaplı ve bana dövmem olup olmadığını soruyor. Dante, dövmem olmadığını açıklayana kadar endişeli görünüyor. Piercingim de yok. Bunlar için para gerekiyor, bu yüzden hiç istesem bile kendime sormadım.

Gülümsemişimi fark ediyorum, ama ayak sesleri dikkatimi çekiyor ve Doc'un çoktan geri döndüğünü fark edince gergin bir nefes alıyorum.

Kan alınmasından bu yana bir saat geçmiş. Hayatımda daha önce bir saat boyunca yemek masasında oturup sadece sohbetin tadını çıkardığım bir an hatırlamıyorum. Ama daha önce de bu kadar büyük ve dolu bir masada oturmamıştım. Dante'ye tek kelime etmeden küçük bir beyaz kağıt yığını uzatılır.

Test sonuçları sadece basit bir baş sallama ile veriliyor. Dante, basılı sonucu incelerken yüzünü aydınlatan gülümseme, bunu tamamen kesinleştiriyor.

Ben Dante Moretti'nin kızıyım. Bir babam var ve o benim varlığımdan çok mutlu.

Eğer bu bir rüyaysa, asla uyanmak istemiyorum.

Bölüm 4

Jade

Kardeşlerimin yarısı akşam yemeğinden sonra ayrılmak zorunda. Bunu yapmak istemiyor gibi görünüyorlar, ama eminim ki bunun için iyi nedenleri vardır. Bu, onlar için tamamen beklenmedik bir gelişmeydi ve çok meşgul insanlar oldukları belli.

Keşke ayrılmadan önce bana isimlerini tekrar söyleselerdi, ama özür diler gibi bakışları, onları tekrar göreceğimi bilmem için yeterli. Bazıları giderken, diğerleri kalıyor. Özellikle Apollo, Armani ve Matteo, sanırım hepsi burada yaşıyor.

Ayrılan gruba veda etmek biraz garip. Sarılmıyoruz ya da el sıkışmıyoruz, ama belki de öyle yapsaydık daha iyi olurdu diye düşünüyorum. Bunun üzerinde fazla durmaya vaktim yok, çünkü kalacağım yeri görmem için bana teklifte bulunuyorlar.

"Burası senin odan," diyor Dante, yani babam. Gözünü kırpmadan devasa evinin ikinci katındaki bir odayı seçti. Sanki beni görür görmez nereye yerleştirmek istediğini tam olarak biliyormuş gibi. "İstersen burayı senin tarzına göre değiştirebiliriz. Uzun zamandır kullanılmıyor, yenilenmesi iyi olur."

Yenilemek mi? Gerçekten mi? Kraliyet ailesi bile burada rahatça kalabilir.

En uzak duvara, beş kişinin rahatlıkla uyuyabileceği bir yatak yerleştirilmiş, lüks döşemeli başlığa yastıklar yığılmış, ipeksi çarşaflar ve yumuşak battaniyeler serilmiş. Eşleşen şifonyerler, çekmeceler ve komodinler odanın etrafına yerleştirilmiş, odayı ferah ama rahat tutacak şekilde mükemmel bir şekilde düzenlenmiş.

Her duvar zengin ve kremsi bir fındık rengine boyanmış, altın çerçeveli tablolar ve apliklerle vurgulanmış. Yatağın her iki yanında iki kapı var, ikisi de aralık bırakılmış, içeriyi görebiliyorsunuz. Bir banyo ve üç dolaplık bir dolap.

Ayaklarımın altındaki mermer zemin, daha önce gördüğüm gibi siyah beyaz değil; karamel rengine. Krem rengi bir taban ve karamel kahverengi vurgular, yıldırımın gökyüzünü yırtması gibi onu yırtıyor. Çok fazla süt eklenmiş ve hafif akçağaç şurubu ile süslenmiş bir kahve gibi. Yırtık pırtık spor ayakkabılarımla bu kadar güzel bir şeye bastığım için tutuklanmam gerektiğini hissediyorum.

Gözlerimin düzgün çalışıp çalışmadığını merak ederek gözlerimi kırpyorum. Bütün bu yerin benim olması imkansız. *Çok büyük.*

Yani, tam anlamıyla bir avize var. Tavanın ortasında asılı duran lanet olası bir *kristal* avize.

"Bu oda benim için mi? Emin misin?"

"İstersen," diyor babam, doğru şeyi söylediğinden emin değilmiş gibi dikkatlice. "Başka misafir odalarımız da var, ama onlar bu kadar mobilyalı değil ve bizim odalarımızdan daha uzaklar. Bu odada hoşuna gitmeyen bir şey mi var?"

"Çok fazla," diye açıkça cevap veriyorum. "Bu kadar alana ihtiyacım yok. Kimsenin bu kadar alana ihtiyacı olur mu?" Şikayet ettiğimden değil. Sadece bu alanın daha iyi kullanılabileceği başka bir amaç olmadığını düşünemiyorum. *Zenginler böyle mi yaşıyor? Bazıları yıllarca kullanılmayan çok sayıda büyük oda mı?*

Rahatlamış bir şekilde hafifçe güldü. "Yer konusunda bir sıkıntımız yok tatlım. Güven bana, bu fazla değil."

Yutkunarak, hala bu yerin her santimetresini sindirmeye çalışıyorum. "Kimsenin odasını almıyorum, değil mi?"

Babamın cevabını dinlemek için döndüğümde, Matteo'yu kapı çerçevesine yaslanmış, kıkırdayarak dururken buluyorum. O ana o kadar dalmıştım ki, onun yaklaştığını bile duymadım.

Dante cevap veremedi kardeşim cevap verdi. "Ölülerin yatak odası hakkı olduğunu düşünmüyorsan, hayır, kesinlikle kimsenin odasını almıyorsun."

Gözlerimi genişleterek irkildim. "Burada biri mi öldü?"

Bak, yeni ailemin bana verdiği her şey için son derece minnettarım, ama hayaletli bir odada uyuyabilir miyim, bilmiyorum.

Babam iç çeker. "Burada değil."

"Oda Alina'nın odasıydı," diyor Matteo gülümseyerek. "Bu yüzden dolap en büyüğü. Ya da en *büyüküydü*. Armani sekiz yıl önce kendi odasını genişletti."

"Annenin adını söyleme," diye Dante azarlar. "O bunu istemezdi." Anneleri ölmüş, bu ayrıntıyı kaçırmadım. Nasıl kaçırabilirim ki?

Matteo gözlerini devirir ve ona sert bir bakış atar. "Onun ne isteyeceği umurumda değil. On yıldan fazla bir süredir ölü. Alina'ya o unvanı vermektense Apollo'ya "anne" derim. Eminim ki o bizi, annemizden daha çok kucakladı, yani..." Omuzlarını silker ve açıklamasını bitirir.

Kaşlarını çatmamak için kendimi zor tutarken, içimde bir sempati dalgası yükselir.

Babam yüzünü buruşturur ve iç çeker. "Neyse, oda uygun mu tatlım? Dediğim gibi başka odalar da var, ama bu oda benim ve Apollo'nun odasına en yakın olanı, bu yüzden en güvenli olanı."

"İdare ederden de öte," diyorum, onun açıkça hissettiği stresi biraz olsun gidermek umuduyla.

O da başını sallar, dudakları hafifçe gülümsemeye dönüşür. "Rahatlaman için biraz zaman vereyim mi? Saat geç oldu, muhtemelen yorgunsundur, değil mi?"

Denesem bile uyuyabileceğimi sanmıyorum. "Evet, iyi fikir," diye cevap veriyorum yine de.

Bir an tereddüt ettikten sonra Dante öne çıkar ve yavaşça başımın üstüne bir öpücük kondurur. Bu çok tatlı bir jest. "*Bir şeye* ihtiyacın olursa gelip beni çağır, tamam mı? Kimseyi bulamazsan bağır, mülkün her yerinde güvenlik görevlileri var ve onlar beni her an nerede bulacaklarını bilirler."

Anladığımı onaylamak için başımı sallıyorum. "Tamam, teşekkür ederim."

"Teşekkür etme," diye sözlerini bitirir, sözlerini düşünür. "Bana teşekkür etme, Jade. Ben senin babanım ve hayatının yeterince büyük bir bölümünü kaçırdım. Sana baktığım için *teşekkür edilmesine* gerek yok. Bu benim için bir onur."

Çenem titremeye başlar ve Matteo ellerini çırparak bu anı bozar. "Tamam, ihtiyar, ilk günden onu boğmadan git."

Hayatımın bu noktasında sevgi veya nazik sözlerle boğulmanın benim için mümkün olup olmadığından emin değilim. Sanırım buna açım.

Babam boğazını temizler ve geri çekilir, gömlek manşetlerini düzelterek kendini toplar. "Tamam, sabah daha fazla konuşuruz, olur mu? Kahvaltıdan sonra sana evi gezdireceğim." Matteo'ya dönerek başını sallar. "İhtiyacı olan her şey..."

"Evet, anladım baba," diye araya girerek şakacı bir şekilde cevap verdi. "Sen çık da ben kızı yerleştireyim."

İç çekerek, aynen öyle yapar. Yeni odamdan çıkar ve koridorda kaybolur, arkasında sadece hafif ayak sesleri kalır.

"Bir bakalım," Matteo odaya doğru ilerlerken başlar. "Doğru hatırlıyorsam, burada saklı bazı güzel şeyler var..." diye mırıldanır, yan sehpanın çekmecelerine bakar. "Ah, işte burada."

Küçük siyah bir uzaktan kumandayı çıkarır, çekmeceyi kapatır ve yan duvara döner. Cihazı hiçbir şeye doğrultmadan, duvar hareket edip gizli bir bölme açıldığında gözlerim fal taşı gibi açılır. Büyük bir düz ekran televizyon belirir ve açılır.

"Seni bilmem ama, arka planda ses olmadan uyumak benim için kişisel bir işkence," diyor, akıllı TV uygulamalarının seçeneklerini kaydırarak. "Bunların herhangi birini müzik veya film izlemek için kullanabilirsin, hepsi hala oturma açmış durumda. Martha'nın diğer komodin çekmecesinde de su şişeleri bulundurduğundan eminim, o yüzden her ihtimale karşı onlardan da alabilirsin."

"Vay canına," diyorum, biraz şaşkın bir şekilde.

"Hayır, henüz *vay canına* diyecek kadar değil," diyor Matteo rahat bir şekilde. "Senin için *vay canına* diyecek kadar yapacağız. En sıkıcı odaya sahipsin, ama onu renklendirebiliriz."

Ben hiç de sıkıcı olduğunu düşünmüyorum.

"Sorun var mı, küçük kardeş? Paylaşacak çok bilgin var." Aslında, evet. "Bilmem gereken herhangi bir kural var mı?"

Matteo burnunu çekerek televizyon kumandasını yatağıma fırlatıyor. "Kurallar mı? Ne gibi?" "Bilmiyorum," diyorum temkinli bir şekilde. "Ev kuralları gibi."

Yapmamam gereken şeyler gibi."

yapmamam gereken şeyler gibi mi?"

Bir saniye düşünür. "Yani, kimseye haber vermeden çıkma ve evi ateşe verme," der omuz silkerek. Daha ciddi bir şekilde ekler, "Ve erkekleri getirme, yoksa ön bahçede asılı bulursun."

Tanrım. Onların suçlu oldukları söylenmişti, ama böyle şeyleri açıkça söylemesi biraz rahatsız edici. Yüzüm kızarır, başımı sallarım. "Endişelenecek erkekler yok, inan bana."

"O zaman her şey yolunda," diye mutlu bir şekilde cevaplar.

Alt dudağımlı ısırarak, bunun mümkün olamayacağını düşünüyorum. Matteo, benim gördüğüm kadarıyla eğlenceli, neşeli bir adam. Kuralların onun için

ama benim için çok ciddi. Hayalini kurduğum her şeyi elde etmişken, bunu mahvedemem.

"Emin misin? Başka bir şey yok mu?"

Düşünmek için bir süre durur. "Ne tür kurallar düşünüyorsun? Evin ne kadar katıydı?"

Yutkunup nefes veriyorum. Bunların hepsini anlatmam mümkün değil. "Mesela yatma saatin var mı? Evde belirli saatlerden sonra giremeyeceğin yerler var mı? Sınırlamalar var mı?"

"Sınırlamalar mı?" Bu soru ile sesi daha da karardı.

Ben, alıştığım daha az katı kurallarla ilgili belirsiz sorular sorarak durumu yoklamaya çalışıyorum. "Mesela, bu akşam duş alırsam, ne kadar süre kullanabilirim? Beş dakika mı? On dakika mı? Ya da atıştırmalık bir şeyler istersem? Yasak olan yiyecekler var mı? Ya da..."

"Dur," diye sözümü keser, gözleri tehlikeyle doludur. "Jade, eğer beş dakikadan az bir sürede duştan çıkman gerektiğini düşündüğün için acele ettiğini duyarsam, cidden çok sinirlenirim. Ne istersen ye, ne kadar istersen duş al ve hayır, yatma saatin yok. Yorgun değilsen yatmana gerek yok."

Kendimi küçültmemeye çalışıyorum. Sorduğum için bana kızgın olmadığını biliyorum, ama yine de beynim savunma moduna geçiyor. "T-tamam, şey, teşekkürler."

Kendini toparlayıp nefes alır. "Siktir, özür dilerim, bu muhtemelen fazla oldu. Burada o saçmalıkları yapma, Jade. İstersen bir saat duş al, her şeyi ye, ortalığı dağıtır, bütün gece televizyon izle, gerçekten önemli değil. Burası senin evin."

O parmaklarını şıklattığında boğazım düğümleniyor. "Aslında, sana uyuyacak bir şeyler getireyim. Duş al, benim eşofmanımı giy, diğer her şeyi yarın hallederiz, tamam mı?"

Kıyafetleri bana kesinlikle büyük gelecek, ama bu sorun değil. Bugünkü kıyafetimle rahatsız bir şekilde uyumaktansa, kardeşimin kıyafetleriyle yüzmeyi tercih ederim. Kot pantolon ve eski bir tişört, rahat bir pijama sayılmaz.

"Bu çok iyi olur, teşekkür ederim," diyorum, teklifine minnettar olarak. "Hey, babamın dediğini duydun," diye şaka yapıyor, kapıya doğru yönelirken. "Bana Bana teşekkür etmene gerek yok kardeşim. Büyük kardeşler bunun için vardır."

Gülümsediğimde yanaklarım hafif bir ağrı ile parlıyor. Çok geçmeden, kolları eşyalarla dolu olarak geri dönüyor. İki çift eşofman altı,

iki tişört ve bazı duş ürünleri.

"Oradaki eşyaların hiçbirinin iyi olduğunu sanmıyorum," diyor ve hepsini yatağıma atarak incelemem için bana bırakıyor. "Martha sabun, havlu ve normal banyo malzemelerini stokluyor, ama duşta muhtemelen sadece bir kalıp sabun vardır."

Şampuan, saç kremi ve vücut şampuanı getirmiş. "Benim eşyalarımın hepsi erkek kokulu, ama yakında sana kendi eşyalarını alacağız."

Sabunla idare edebilirdim, ama saçımı yıkayıp saç kremi sürmekten heyecanlanmadığımı söyleyerek yalan söylemeyeceğim.

"Erkek kokusu gayet iyi," diyorum, içtenlikle. Temiz kokmak benim için yeterli. Ona tekrar teşekkür etmek üzereyim ama kendimi tutuyorum. "Odan da bu katta mı?"

Hevesle başını salladı. "Evet, koridorun sonunda sağda. Evdeki en iyi oda."

"Öyle mi? Neden?"

"Çünkü benim odam, tabii ki," diye cevaplar, sırtarak.

"Tabii ki," diye gülümserim.

Matteo, bana yumruk tokuşturarak iyi geceler diledikten sonra odamdan çıkar.

Zihnim hala günün etkisindeyken, yeni odamın sessizliğinin beni sarmalamasına izin verip etrafa bakınmaya başlıyorum. Rüya gibi bir şekilde banyoya gidip Matteo'nun bana verdiği eşyaları içeri götürüyorum. Burası, şimdiye kadar gördüğüm hiçbir banyoya benzemiyor, daha çok dergilerde gördüğüm spa'lara benziyor. Duşakabin, baştan aşağı aynı karamel rengi mermerden yapılmış ve hemen dikkatimi çekiyor.

Beş dakikadan fazla, diye kendime hatırlatıyorum. İstedğim kadar kullanabilirim ve tam da bunu yapacağım.

Giysilerimi çıkarıp bir kenara atıyorum ve lavabonun altında kullanılmamış bir bez ve lif buluyorum. Suyun kontrolünü anlamam birkaç saniye sürüyor, ama bir kez anladığımda, başımın üstündeki musluktan buharlı sıcak su akmaya başlıyor. Suyun akışı yoğun ve cömert, sıcaklığı test etmek için elimi suya daldırdığımda masaj yapıyor. O kadar sıcak ki, kolumda tüylerim diken diken oluyor ve vücudum ısınıyor.

İçeri girince, en rahatlatıcı sıcaklık beni sarar.

Demek cennet böyle bir şey.

Bölüm 5

Jade

Böylesine çılgın, inişli çıkışlı bir günün ardından uykuya dalamayacağımı düşünmüştüm, ama hayatımın en iyi duşu, adeta bir ninni ve ılık süt gibiydi. Temizlenmiş cildimle, saçımı yumuşak bir havluyla sararak ve Matteo'nun ödünç verdiği kıyafetlerle vücudumu sarmalayarak yatağıma uzandım.

Uykuya dalmam uzun sürmedi, bu yüzden televizyondaki seçeneklere bile bakmadım. Derin ve iyi bir uyku çektim, sadece güneş pencereden çok parlak bir şekilde içeri girdiğinde uyandım. Dün gecedan kalan tüm anılarım net bir şekilde zihnimdeyken, kafam bile karışık değildi. Denesem bile unutamazdım ve kesinlikle unutmayacaktım da.

Küçük bir saat, saatin sabah dokuz olduğunu gösteriyordu, normalde uyuyabileceğim saatten birkaç saat geç olmuştu. Okul saat sekizde başlıyordu, ama *bunu* kimseye söylemeyecektim. O yere bir daha asla adım atmıyordum ve bundan çok memnundum.

Gece bir ara havlumu kafamdan düşmüş, bu yüzden parmaklarımla dikkatlice saçlarımı tarıyorum ve dolaşık bir tek saç teli bile bulamıyorum. Matteo'nun saç kremi sayesinde, normalde kuru olan dalgalı saçlarım nemlenmiş ve ipeksi pürüzsüzlükte.

Kapıma hafifçe bir vuruş duyuldu ve dikkatimi çekti. "Evet?" diye seslendim, nasıl cevap vereceğimi bilemeden.

"Benim," Matteo'nun tanıdık sesi cevap verir. "Girebilir miyim?" Yatakta bacaklarımı çaprazlayarak otururken gözlerimi ovuşturuyorum. "Evet!"

Bir saniye bile beklemeden kapıyı açar ve içeri girer. "Bu kadar erken mi kalktın?" diye sorar. Üzerinde gömlek yoktur ve saçları biraz dağınıktır, bu yüzden onun da yeni uyandığını varsayarım.

"Bu kadar erken beni kontrol etmeye mi geldin?" diye karşılık veriyorum gülümseyerek. "Tabii ki," diyor rahatça.

"Uygun iyi miydi?" Harika. "Evet, iyiydi."

Onaylayarak başını sallar. "Güzel. İstersen birazdan seni kahvaltıya götürebilirim. Emilio hariç herkes geri geldi, o dün gece uçağıyla eve dönmek zorunda kaldı."

Kaşlarını çatmamaya çalışarak Emilio'nun yüzünü ismiyle eşleştirmeye çalışıyorum. Sanırım ikizlerden biri, ama emin değilim.

Matteo başını bana doğru eğiyor. "Ne düşünüyorsun, kardeşim?" Bana öyle seslendiğini duyunca gülümsememi saklamak zorunda kalıyorum. Bu kelimeyi çok rahat ve kendinden emin bir şekilde kullanmaya devam ediyor

—mutlu bir
şekilde
kullanmaya
devam
ediyor.

"Siz çok kalabalıksınız," diye utangaçça itiraf ediyorum. "Çalışmak için bir şemaya ihtiyacım var gibi hissediyorum, yoksa kim kimdir hiç hatırlayamayacağım."

Gülümsemesi tam bir sırtışa dönüşüyor. "Sana bu konuda yardımcı olabilirim," diyor Matteo, ellerini ovuşturarak. "Burada kal, hemen dönerim."

"Ben..."

Benim bir şey söylememi beklemeden, yeni odamdan aceleyle çıkar. Belki iki dakika geçmeden, elinde kalın siyah kağıt ve altın rengi Sharpies kalemlerle geri döner.

Davet edilmeden, karnı üzerinde yatağıma atlar, yazmaya başlamadan önce kendini rahat ettirir. *Moretti Aile Ağacı*.

"Buna gerek yok," diyorum sessizce, o çalışırken ona dönmek için popomun üzerinde dönerek. "Yani, meşgulsen, anlarım."

O burun kıvrırdı. "Yok, şu anda yapacak daha iyi bir şeyim yok. Küçük kız kardeşimi eğitmem lazım. Şimdi, dikkatini ver, tamam mı?" Neşeli sesi göğsümü rahatlattı. Burada olmak istiyordu.

Cevap olarak başımı salladım. "Tamam."

Matteo sırtıyor. "Güzel! Öyleyse önce," diye başlıyor ve ilk altın çizgiyi çiziyor. "Babamız var, yani Dante, bizim Capo'muz. Artık senin de Capo'n. O, tüm Outfit'in, yani bizim örgütünün başı."

"Mafya," diye tamamlarım.

Gülerek bana dilini şaklatır. "Evet, örgüt İtalyan mafyası, tam olarak Doğu Kıyısı'nın en büyüğü ve en eskilerinden biri.

Benzer örgütlere sahip birkaç İtalyan ailesi var ve biz hepsini tanıyoruz. Çoğunlukla kendi bölgelerimizde kalıyoruz. Ama bu başka bir ders konusu."

Kağıdına geri dönerek devam etti, "Babam annemle yaklaşık otuz iki yıl önce, on sekiz yaşındayken evlendi. Bu bir görücü usulü evlilikti, ama babamın umurunda değildi. Annemi sevmiyordu, ama nefret de etmiyordu. Adı Alina'ydı."

Eski. Çünkü yakın zamanda karşılaşacağım bir üvey annem yok. Sonuçta onun eski odasında yaşıyorum.

"O gerçek bir mafya prensesi tipi. Ne demek istediğimi anladığını sanmıyorum, ama yakında pek çok mafya prensesi ile tanışacağından eminim. Burada iki farklı tür mafya prensesi vardır: sosyetenin gözdeleleri ve hayranlık duyan anneler. Alina ikincisiydi. Elbette pek çoğumuzu doğurdu, ama ebeveynlik yapmaktan çok, onu daha güzel gösteren yolu tercih etti."

Ah. Ona üzgün olduğumu söylemek istiyorum çünkü bu hoş bir durum olmamış olmalı, ama o hiç duraksamadan devam ediyor ve bana söz söyleme fırsatı vermiyor.

"İlk olarak Apollo doğdu," diye devam ediyor Matteo, en soldaki satırın altına en büyük ağabeyinin adını yazıyor. "O, babamın minik kopyası gibi görünüyor, yani sanırım sana da benziyor, değil mi?"

Komikmiş gibi kıkırdarak açıklamasına devam ediyor. "Apollo şimdi otuz bir yaşında ve huysuz bir herif. Onunla çok fazla vakit geçirmeyi bekleme ve bunu kişisel algılama. O bir pislik, ama o böyle biri. Babam emekli olduğunda Capo olacak. Tabii, kendine gelip yakında biriyle evlenirse."

Burun kıvrarak gözlerini devirdi. "Tabii ki karısı olmadan Capo olamaz. Çete tamamen geri kalmış değil, ama birçok yönden oldukça gelenekçiyiz."

Gelenekler önemlidir. Anladım.

"Sırada Leon var, altın çocuk, altın sarısı saçları falan." Dün gecedan tek sarışın olan. Bu onu ayırt etmeme yardımcı olur.

"O bir Underboss, yani bizim bölgemizin geri kalanından en uzak kısmını yönetiyor. Babamın altında çalışıyor ama Capo olmak için sıradaki kişi değil, çünkü ikinci çocuk, ama yine de bir sürü sorumluluğu var. Tabii ki işini iyi yapıyor. Yirmi dokuz yaşında ve sekiz yıldır bu görevde."

Her ismin altına daha küçük harflerle yazdığını fark edince, yaşları ve rolleri hatırlayamayacağımdan endişelenmeye başlıyorum. *Akıllıca.*

Leon'un isminin yanına bir satır daha ekliyor. "Leon, iyi bir çocuk olduğu için dört yıl önce Cleo ile evlendi. Bu bir ittifak evliliğiydi. En son baktığımda hala onu sevmiyordu, ama Cleo yeterince iyi birisi. Çocuklarına iyi bir anne."

Çocukları mı var? Ağzım açık kalıyor. Teyze mi oldum?

İki ismin arasındaki çizgiden aşağıya doğru uzanan başka bir çizgi daha var. "Bastian, küçük yaramaz, üç yaşında. İlk torun, ama yine de sadece bir Underboss varisi. Apollo'nun oğlu olmazsa, Capo ona geçer. Monster truck'ları ve ejderhaları seviyor, yani oldukça havalı."

Kalbim tuhaf bir şekilde hopladı. Bir yeğenim var.

"Neden Leon'un altın çocuk olduğunu söylüyorsun?"

Uzun bir nefes verir. "Çünkü öyle. Leon her şeyi doğru yapıyor. Babasının en sevdiği çocuğu, ama ikisi de bunu inkar ediyor. Leon mükemmel, yakında göreceksin."

Kimsenin her zaman mükemmel olduğunu düşünmüyorum, ama bunu söylemiyorum. "Bu da bizi üçüncü en büyük oğul Cassio'ya getiriyor. O, seni sanki tam bir uzaylıymışsın gibi izleyen kişiydi. Biraz dağınık biridir, ama onu kim suçlayabilir ki? Ben onun yerinde olsam muhtemelen daha da kötü olurum."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatılır ve Matteo devam eder. "Cassio yirmi sekiz yaşında ve bizim Consigliere'miz, yani bir nevi yüksek rütbeli lider ve danışman gibi bir şey. İnanılmaz derecede zeki ve hesapçı, bu yüzden bu pozisyon ona çok yakışıyor. Ayrıca dul bir adam."

"Oh," diye içimden hüznle iç çektim.

"Evet, durum oldukça berbat." Ölen karısı için bir çizgi çizer. "Isobel sadece yirmi beş yaşındaydı ve çocukluk arkadaşımı. Bu görücü usulü bir evlilik değildi, birbirlerini deli gibi seviyorlardı. Beş yıl boyunca çocuk sahibi olmaya çalıştılar, sonunda hamile kaldı."

Olamaz.

Yüzümdeki ifadeye bakarak başını sallar. "Adı Angél'di. Isobel'den üç dakika sonra öldü, doğum sırasında."

Ben... Kahretsin, sanırım ağlayacağım.

Bu çok korkunç! *Zavallı Cassio.*

"Bu geçen yıl oldu ve Cassio o zamandan beri eskisi gibi değil. Apollo gibi soğuk değil ama... boş, sanırım. Ondan sıcak ve sevgi dolu bir karşılama beklemiyorum ama burada yaşadığı için muhtemelen seninle konuşacaktır. Sadece Isobel veya Angél'den bahsetme."

"Söz veriyorum, bahsetmeyeceğim."

"Harika," dedi, havayı değiştirerek. "Daha hafif bir konuya geçelim. Sırada, Moretti ikizlerinin ilki, Elio var. Varlık yönetiminden sorumlu. Tabii ki daha çok organizasyonun iş tarafında, ama yine de önemli — her ne kadar sıkıcı olsa da."

Cassio için hala hissettiğim üzüntüye rağmen kendime engel olamadan gülüyorum.

"Elio yirmi beş yaşında ve bekar. O, çoğumuzun normal olarak gördüğü

"İkizi Emilio mu?" diye soruyorum, doğru hatırladığımı umarak.

"İkizi Emilio mu?" diye soruyorum, doğru hatırladığımı umarak.

"Doğru," diye kesin bir şekilde cevaplar. "Emilio ve Elio tek yumurta ikizleridir, ancak artık pek öyle davranmıyorlar. Emilio oldukça meşgul ve artık Elio'dan çok karısını ve çocuklarını öncelikli görüyor."

Bu kötü bir şey mi?

"Emilio bizim elimizdir. Normal dünyada ailemizi temsil eder, onlara ne kadar sıradan olduğumuzu gösterir, hayır galalarına ve tüm o saçmalıklara katılır. Kesinlikle gerekli olmadıkça ellerini temiz tutar."

"Aileyi normal göstermek için mi?"

"Evet," diye onaylıyor, gözlerime bakarak. "Bizim ne olduğumuzu ve ne yaptığımızı bilen birçok insan var. Rüşvet verilip satın alınabilecek insan sayısını asla küçümsemeye. Ancak, masumiyetini ve temiz imajını korumak her zaman daha güvenlidir. Emilio bunu karısı Melani ile yapıyor.

"Evlilikleri ayarlanmıştı, ama şimdi birbirlerini deli gibi seviyorlar. İki çocukları var, iki yaşındaki Valerio ve sadece iki aylık Mila. Emilio çoğunlukla bu yüzden eve gitti. İş için birkaç saat uzaklıktaki şehirde yaşıyor ve iki aylık bebeğinin ondan uzak olması onu deli ediyor."

Tahmin edebiliyorum.

"Oh, ve Valerio isterse Emilio'nun elçilik görevini devralacak."

"Eğer?" Bu tür bir işte "eğer" in bir seçenek olduğunu bilmiyordum.

O, isimlerini bitirirken başını salladı. "Evet, çünkü bu bir iş rolü. Emilio'nun oğlu ve gelecekteki oğulları daha fazla seçeneğe sahip. Elio'nun gelecekteki oğulları da, eğer olursa. Farklı, daha... ilgili bir pozisyon tercih ederlerse, bunu başka bir Moretti oğluna veya güvenilir bir Outfit yesine devredebilirler. Asla çok fazla keskin nişancı veya infazcıya sahip olamayız, değil mi?"

Gözlerimi kırıpıyorum. "Sanırım hayır?"

O gülümser. "İşin inceliklerini yakında öğreneceksin, bu konuda endişelenmene gerek yok. Neyse, sıradaki konuğumuz, yirmi üç yaşına yeni basan Armani.

o gece çılgın bir partiyi kaçırdın." "Çok şey kaçırdım," diye üzülerək mırıldanıyorum.

Kaşlarını çatar. "Düşünme, küçük kardeşim. Artık buradasın, görecek çok şey var. Önümüzde bir sürü doğum günü partisi var."

Dudaklarımdan bir kahkaha kopar ve o gülümser, sonra dersine geri döner.

"Armani evli değil, ama ne demek istediğimi anlıyorsan, asla yalnız kalmıyor ve silah eğitmeni. Erkek topuzu ve vücudunun her yerinde dövmelele olan adam. Oldukça havalı, ama sana karşı aşırı koruyucu olacağını hissediyorum. Bu da pek eğlenceli olmayacak."

Koruyucu olmak kulağa hoş geliyor, diye düşünüyorum.

"İkinci ikizlere geçelim, Nico ve Remo var. Nico dört dakika büyük, ama Remo daha iri. İkisi de yirmi bir yaşında ve benim gibi Empire'da. Nico infazcı olacak, bundan eminiz. Remo ise teknolojiyle ilgili bir iş yapacak, ama kendisi henüz emin değil."

İmparatorluk mu? Sormak istiyorum ama Matteo çoktan başka bir konuya geçiyor.

"Son olarak, elbette en iyisi var. Ben varım. On dokuz yaşında, bekar ve Moretti ailesinin en kötüsü." Şakacı bir şekilde göz kırparak adını hecelelemeye devam eder.

"Oh! Ve Cesar amca da önemli, sanırım. Onu da buraya ekleyeyim. Amca, babamızın kardeşi. Kırk bir yaşında ve şu anki infazcımız. Bizim dışımızda herkes için biraz korkutucu bir adam. Senin varlığını öğrenir öğrenmez seni şımartacaktır. Babam ona mesaj atmıştır muhtemelen, çünkü onlar en iyi arkadaşlar."

"En iyi arkadaşlar mı?" Kıkırdarak gülüyorum.

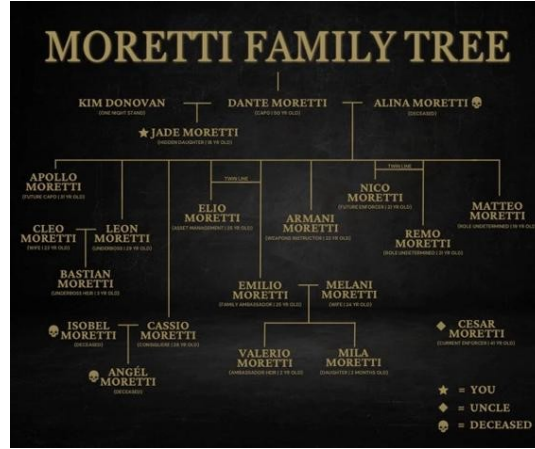
"Evet," diye onaylar, P harfini patlatarak. "Kardeşler ömür boyu bağlanırlar falan, ama amcamın çocuğu yok, bu yüzden sadece biz varız. Aslında, kahvaltı için buraya gelse de şaşırmam."

Bir dakika sessiz kalır ve beni ağaca eklediğini fark ederim, Kim'i küçük harflerle annem olarak yazmıştır. Bizimkilerden daha küçük harflerle, sanki onu oraya yazmak istemiyormuş gibi. Buna gülümserim. Aptal değilim. Memur Brian'ın muhtemelen ev hayatımla ilgili bazı sırları açığa vurduğunu ve Kim'i olumlu göstermek zor olacağını biliyorum.

"Hala 'Empire'da' olduğunuzu söylerken ne demek istediniz?"

Aile ağacını bitirip altına küçük bir anahtar eklerken gözleri parlıyor. Benim için yıldız, amcam için elmas ve ölenler için kafatası.

Uygun yerlere küçük karakterler çizdi ve tamamlanmış çalışmayı bana uzattı.

"Empire Akademisi, organize suç ailelerinin çocuklarını *tanrı* olmaları için gönderdikleri yerdir."

Gergin bir şekilde yutkunuyorum. "Öyle mi?"

"Oh evet." Heyecanla başını salladı. "Bazı mafya konseyleri tarafından zorunlu tutulmuyor, ama çoğu aile en azından 18 ila 22 yaş arasındaki varislerini oraya gönderiyor. Seni gerçekten iyi eğitiyorlar."

"Yani erkekler için bir mafya okulu mu?"

O burun kıvrır. "Sadece erkekler için değil. Kızlar da gidiyor. Çoğu zaman farklı şeyler yapıyorlar, ama bu aileye göre değişiyor. Bazı örgütlerin kadrolarında kadınlar var, çok fazla olmasa da, ama bazıları var. Empire'a giden kızların çoğu, kendilerini savunmayı ve bağlantılar kurmayı öğrenmek için oradalar."

"Oh, bu, şey, ilginç mi?" Ne diyeceğimi bilmiyorum, hala bana anlattıklarına biraz şaşkırım. Anlattığı kavram bana tamamen yabancı.

Daha önce, iki yeğenimi *varis olarak* nitelendirmişti, ama küçük yeğenim bu unvanı almamıştı. Sanırım bu, kadrolarımızda kadınların olmadığı anlamına geliyor.

"Moretti kadınları ne yapıyorlar?"

Gülümüyor ve bu gülümseme çok samimi. "Moretti kadınları en önemli role sahiptir. Onlar bizim varlık nedenimiz ve bizi ayakta tutan şeydir."

"Yani The Outfit'in saflarında kadınlar yok mu?"

"Hayır," diye cevaplar, bu konuda ne hissettiğine dair hiçbir ipucu vermeden. "Dürüst olmak gerekirse, hiçbiri olmak istemedi. Neden? Sen olmak ister misin?"

Kesinlikle hayır! "Hayır, teşekkürler."

O gülümser. "İyi. Benim sadece küçük bir kız kardeşim var. Senin güvenliğin için endişelenmeye başlayamam, değil mi?"

"Senin tehlikede olmandan da endişelenmek istemiyorum," diye itiraf ediyorum küçük bir sesle.

"Küçük kardeşim, ben tehlike için yaşıyorum," diyor gururla. "Ayrıca, seni koruyan benim, özellikle Empire'a vardığımızda. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Senin en sert koruyucun olacağım. Aslında, Armani bu konuda benden daha iyi olabilir. Aptal herif, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, her zaman benden daha dramatik."

Avuçlarım terliyor ve zihnim karışıyor. "Empire'a vardığımızda mı? Oraya gidecekmişim gibi mi? Hepinizle birlikte mi?"

"Sadece ben, Nico ve Remo ile Armani, çünkü o orada öğretmenlik yapıyor. Moretti erkeklerinin geri kalanı çoktan mezun oldu."

Boğazım acı verici bir şekilde kuruyor ve parmaklarımı gergin bir şekilde birbirine geçiriyorum. "Neden gideyim ki? Babam söylemedi..." Gözyaşlarımı geri çekiyorum. "Beni gönderiyor mu? Zaten bir şey mi yaptım?" *Daha yeni geldim.*

"Kahretsin," diye küfrediyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Ağlayacak mısın?"

Ben burnumu çekiyorum, o da yatağımdan atlıyor. "Baba! Sanırım kız kardeşimi kırdım! Yardım et!"

"Ne yaptın sen, stronzo?"

Elimin tersiyle öfkeyle gözyaşlarımı silmeye başlıyorum çünkü bu babamın sesi değil. Kardeşlerimin şişmiş gözler ve gözyaşlarıyla kaplı yüzlerle beni karşılaması yeterince kötü, hiçbiri benim çöküşümü görmesin. Hele ki ikisi birden.

"Git buradan," Matteo sesini sertleştirerek uyarıyor. "Onu rahatlatacak en kötü kişi sensin. Git babamı çağır."

"Bana emir verebilirmişsin gibi davranıyorsun, küçük kardeş," Apollo alaycı bir şekilde, omuzlarıyla odama girer.

Son gözyaşlarımı silerek, elimden geldiğince daha fazla gözyaşımı tutmaya çalışıyorum.

Başını Matteo'ya doğru eğerek değerlendirir. "Ona ne yaptın?" "Ben iyiyim," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

"Sadece konuşuyordum!" Matteo ısrar ediyor.

"İşte, ilk sorunun bu. Muhtemelen onu sıkıntıdan öldürdün ya da dırdırınla kulaklarını incittin."

"O yapmadı..."

"Lanet olası *kaba herif*," diye homurdanır Matteo. "Sadece Empire'a gitmekten bahsediyordum, o da birden ağlamaya başladı."

"Hayır, ağlamadım," aptalca yalan söyledim.

"Kötü bir yalancısın," diye düşünür Apollo. "Bu aileden geliyor. Aldatma dersleri yardımcı olabilir."

Ders. Empire'da. *Benim dışımda herkes benim gönderileceğimi biliyor mu?*

Yüzüm buruşur, bir kez daha ağlamaya direnirim ve Matteo nefesini çeker. "Sen de onu ağlatmadan önce babamı çağırayım," der ve itiraz etmeden önce fırlayıp gider.

Apollo sadece bana göz kırpar, çözmeyi bilmediği bir bulmaca gibi beni izler. Ya da çözmek *istemediği* bir bulmaca gibi.

"Okuldan mı korkuyorsun?"

"Beni gerçekten gönderecek mi?" diye fısıldarım, boğazım bu sözlerle yanıyor.

Sanki sadece beş kelimeyle beni çözmüş gibi başını eğiyor.

"Sen daha yeni geldin diye seni bir kenara atacağını mı düşünüyorsun?" Apollo nazikçe sorar. "Biraz abartılı bir çıkarım gibi görünüyor."

Kendimi savunmak için saldırganlaşmak istiyorum, ama nedense onun sözleri beni sakinleştiriyor. O benimle aynı sonuca varmamış ve eğer babamızın halefi ise, muhtemelen onun düşünce tarzını herkesten daha iyi biliyordur.

Sesim titreyerek, cesaretimi toplayıp soruyorum, "Öyle mi?"

"Evet," diyor rahatça. "Birincisi, Empire Akademisi'ne giden bir sonraki tekne beş ay sonra kalkacak."

Oh! Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"İkincisi, seni başından savmak için oraya göndermez, seni güvende tutmak için gönderir. Diğerlerini özlediği gibi seni de özleyecektir. Eminim her gün senden e-posta alacaktır."

Artık daha az paniklemiş bir şekilde ona, "Okulda hiç iyi olmadım," diyorum. O derin bir nefes alıyor. "O zaman Matteo'ya çok uyum sağlayacaksın."

"Arkadaş edinmeyi ya da insanlarla konuşmayı bilmiyorum," diye ekledim, ne demek istediğimi açıklığa kavuşturmak için. Notlarım da hiç iyi değildi, ama insanlarla iletişim kurmak benim için her zaman çok zor olmuştur.

Omuzlarını silkiyor. "Konuşmasan daha iyi olur."

"Ya gitmek istemiyorsam?" "Senin için çok kötü, sanırım."

Cevap veremeden, Dante odama dalar, stresli görünen Matteo da hemen arkasından gelir.

"Kızımı neden üzüyorsun?" diye sorar, sesi derin ve ölümcül.

Apollo, babamızın ses tonundan hiç etkilenmez. "Onu ağlatan, ikinci en küçük çocuğun, sevgili babacığım. Ben sadece durumu düzelttim. Rica ederim."

"Eğer yardım ettiysen, o zaman biz alternatif bir evrendeyiz," diye Matteo öfkeyle karşılık verir.

"O iyi. Matteo Empire'ı gündeme getirdi ve haklı olarak onun gelecek dönem onlarla gideceğini varsaydı. Ben de ona, yeni evine geldikten birkaç gün sonra yatılı okula gönderilmeyeceğini açıkladım ve her şey yoluna girdi."

"Ooooooh, tabii ki!" Matteo aceleyle çıkar. "Yakın zamanda ayrılmayacağız. Seni korkutmak istemedim."

"O çok heyecanlıdır," diye açıklıyor Apollo. "Bir köpek yavrusu gibi."

Babamız tek bir bakışla onların tartışmasını durdurur ve bana yataktan kalkmam için elini uzatır. "Aç mısın?"

Utangaç bir şekilde elini tutar ve başımı sallar. "Yiyebilirim."

Bölüm 6

Jade

Kalabalık yemek salonunda bizim geldiğimizi fark eden ilk kişi Martha olur. Hemen bize doğru süzülür, doğrudan bana gelir ve telaşlanmaya başlar.

"Nasılsın, canım kızım? İyi uyudun mu?"

"Dostum, uzun zamandır görmediğin kızını buldun ve birdenbire ben önemsiz biri oldum," diye şikayet eder Matteo, babamın sırtını okşayarak Martha'nın etrafından dolaşıp masaya doğru ilerler.

"Çok iyi uyudum, teşekkürler," diyorum ona, yanında biraz utanarak. O gün için tamamen giyinmiş, ben ise erkek kıyafetleri içinde boğuluyorum. Diğer herkes de giyinmiş görünüyor. Bazıları takım elbise, diğerleri ise gündelik kıyafetler giymiş. Ben, gömleksiz Matteo'ya herkesten daha çok uyuyorum.

"Kahvaltıda ne istersin?" diye soruyor, bolca yiyeceklerle donatılmış masaya dönerek. Hızlıca baktığımda, birkaç çeşit krep ve sos, yumurta, meyve, patates kızartması, et, yoğurt, meyve suyu ve daha fazlasını görüyorum. "Burada yoksa, sana özel bir şey hazırlayabilirim."

Okulda bedava bir şeyler yoksa normalde kahvaltı bile yapmam. "Kesinlikle bir şeyler bulabilirim," diyorum hemen. "Aslında seçim yapmakta zorlanabilirim, her şey harika görünüyor."

Sanki ona en büyük iltifatı yapmışım gibi gülümsemesi parlıyor. "Sen iyi bir kızsın," diyor onaylayarak. "Ne kadar güzel davranışlar."

"Martha," yeni, derin bir ses dikkatimi çeker. "Kızı tek başına kapıyorsun."

Tereddüt etmeden, yeni gelen kişiye bir bulaşık beziyle vurur ve o da sırtarak gülümser. "Sen sabırsız bir çocuksun."

"Sadece sen benim çirkin yüzümü görüp bana çocuk diyebilirsin," diye sevgiyle cevaplar.

Kadın onun küstahlığı hakkında mırıldanır ve masaya bakmak için uzaklaşır. Adam kesinlikle çirkin değildir, yaşlı da görünmüyor ve ben onun kim olduğunu tam olarak biliyorum.

Cesar amca Dante veya Apollo'dan çok Leon'a benziyor. Koyu sarı saçları geriye taranmış, düzgünce şekillendirilmiş ve takım elbisesi kahvaltılık kıyafeti olarak etkileyici. Tasarımcı takım elbiselerinden pek anlamam ama sanırım böyle bir şey olmalı.

"Yeğenim," diye selamlar, kollarını açar ama hareketsiz kalır. Bana sarılmak isteyip istemediğimi seçme şansı veriyor.

"Merhaba, Cesar amca," diye selamlıyorum, kollarının arasına girerek. Sıcak karşılaşması çok hoş ve karanfil kokuyor.

"Beni duydun mu? Harika." Amcam hafifçe gülüyor ve geri çekilerek yüzüme bakıyor. "Sana çok benziyor, fratello," diyor kardeşine, sesinde gurur var.

Babam başını sallayarak onaylar, yumuşak gözleri beni tarar.

"Merak etme amca, ona senden bahsettim," Matteo, ağzına bir parça waffle tıktırmadan önce araya girer. "Ona bütün aile ağacını ve her şeyi anlattım."

"Öyle mi?" diye sorar Cesar amca, eğlenerek.

"Evet," diye onaylar, yemeğini yutar. "Aile ağacımız olmasa, sekiz bin kişiyi takip etmesini bekleyemezdim."

"Akıllıca," der amcam, abartıyı görmezden gelerek.

"Çok şaşırmış gibi davranma amca, egosunu inciteceksin," diye Nico -sanırım- ikizinin yanındaki sandalyeye otururken yavaşça konuşur.

"Hiçbir şey Matteo'nun egosunu incitemez," diye tartışır Apollo. "Hastalıklar incitmez."

Matteo ona ters ters bakar. "Bakın millet, Apollo'nun güneş gibi parlak kişiliği öğleden önce bizi şerefleendirme kararı aldı. Çabuk, biri bu huysuz adama yemek verin, yoksa patlayacak."

"Onların şakalarını boş ver," diyor Cesar amca. "Alışırsın." Zaten beni rahatsız etmiyor.

"Gel," diye masayı işaret etti. "Kardeşlerin her şeyi bitirmeden önce yiyelim."

Bugün masadaki tüm yiyeceklerin yenileceğini hayal edemiyorum. Gerçi, dokuz yetişkin erkeğin ne kadar yemek yiyebileceğini küçümsememeliyim. Öğle yemeğinde sporcuların iki veya üç porsiyon yedikten sonra hala aç olduklarını gördüm. Belki her gün bu kadar çok yiyorlardır. Umarım Martha bunu sadece beni hoş karşılamak için yapmamıştır. Çok emek harcanmış gibi görünüyor.

Dante masanın başına oturur, Leon ve Apollo da onun iki yanında yer alır. Cesar amca masanın diğer ucuna, Matteo'ya yakın bir yere oturur. Ben de oraya otururum, çünkü en rahat yerin burası olduğunu düşünürüm.

Tabağımı hazırlarken, yaban mersinli krep, kahvaltılık sosis ve bir kaşık dolusu yumurta alırken, bakışlar ve meraklı gözler hissediyorum. İlk birkaç lokmamı alırken, masada sesler yükseliyor. İnsanlar, dün gecedan çok daha doğal bir şekilde, açıkça sohbet ediyorlar. Geldiğimdeki şok biraz azaldı ve buna seviniyorum.

Cesar amca bana ve kendine portakal suyu doldurur, gülümsememi teşekkür işareti olarak alır. Herkes çok... nazik. *Normal* diyemem, çünkü bu kadar bariz bir servete sahip tanıdığım tek bir kişi bile aklıma gelmiyor. Üstelik, onlar kelimenin tam anlamıyla mafya. Muhtemelen daha önce insanları öldürmüşlerdir. Bu gerçek, bu odada, insanlarla dolu bir odada hiç bu kadar güvende hissetmediğim gerçeğini değiştirmiyor.

"En sevdiğim kardeşim, telefonunu bana ver. Kişilerimizi kaydetmem lazım," diyor Matteo, bana en yakın koltukta bana doğru eğilerek.

Beklendiği gibi, herkes beni izliyor, etkileşimimizi yakından gözlemliyor. Keşke bunu yapmasalar, çünkü gözler üzerinizdeyken tamamen normal şeyler bile utanç verici hale geliyor. Tıpkı bu gibi.

"Um, benim telefonum yok," diyorum ona, çatalımı masaya bırakarak. Aksi takdirde, düşünmeden çatalı gürültüyle düşürebilirim diye korkuyorum.

Matteo kaşlarını çatıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Yüzüm kızarır ve tabağımdan başımı kaldırıp omuz silkerim. "Telefonum yok."

"Neden yok?"

Armani boğazını temizler ve Matteo'ya sanki hayal edilebilecek en aptalca soruyu sormuş gibi bakar. Merak ettiği için kendini kötü hissetmesini istemiyorum ve kontrolüm dışında olan bir şeyden utanmak da istemiyorum. Bu yüzden cevap veriyorum.

"Kim, telefon istiyorsam kendim almam gerektiğini söyledi. Telefon almak için para kazanmam için çalışmama izin vermedi ve telefon ya da araba olmadan iş bulmak imkansız, bu yüzden almadım. Hiç telefonum olmadı."

Ortamın havasının değiştiğini fiziksel olarak hissedebiliyorsun. Hayatımdaki acıklı hikayelerle olumlu atmosferi bozmamayı dilerdim, ama bunun devam edeceğini hissediyorum.

"Acil durumlarda ne yapıyordun?" diye soruyor, burnunu kırıstırarak. Omuz silkiyorum.

"Ya bir yere gitmen gerekirse?" diye ısrar ediyor.

"Yürüdüm," diye dikkatlice cevap veriyorum. "Okul dışında pek bir yere gitmedim. Kim zaten beni arabayla götürmezdi."

Gözlerinin arkasında bir şey parladı. "Yürüdün... tek başına... telefonun olmadan mı?" Kelimeleri uzatarak söylemesi, kendini toparlamaya çalıştığını gösteriyordu.

"Bu o kadar da anormal değil," diyorum. "İnsanlar bunu her zaman yapıyor."

"İnsanlar benim küçük kardeşim değil," diye karşılık verir, yumruklarını masanın üzerinde sıkar.

"Dün geceye kadar ben de değildim," diye hüznle fısıldıyorum.

Gümüş çatal bıçaklar tabaklara çarpar ve sandalyenin ahşaba sürtünme sesi havada çınlar. Armani tek kelime etmeden, sıkılmış çenesi ve karanlık gözleriyle masadan kalkar. Dudaklarım açılır ve başka bir şey söyleyemeden Dante de ayağa kalkar.

"Yapmam gereken işler var, izin verin." Kollarını sıvar ve uzaklaşmaya başlar. "Beto! Carlsmio! Benimle gelin!"

Yemek odasından çıkmadan önce durur ve derin bir nefes alarak kendini toplar. "Ve lanet olsun, biri kızıma bir cep telefonu versin!"

Matteo'ya dönüyorum. "Kızgınlar mı?"

Kafasını sallıyor. "Sana değil."

Cesar amca omuzlarını silkiyor ve yemeğini yarıda bırakarak ayağa kalkıyor. "Ben hallederim." Apollo'ya dönerek soruyor, "Sen kalıp burayı idare eder misin?"

"Yapacak başka işim yok," diye iç geçirir.

"İşte bu ruh," der Cesar başını sallayarak. "Bir saat içinde dönerim." "Gerçekten telefona ihtiyacım yok," derim mantıklı bir şekilde. "Bana para harcamana gerek yok. para harcamanı istemiyorum. Ben..." Tamamen doğru değil, ama en azından gururum için biraz itiraz etmem gerekiyor. Ya da ondan geriye kalanlar için.

Cesar anlamamış gibi bana göz kırptıyor ve Apollo sadece sırtıyor. "Ona da bir kart ver, amca. Görünüşe göre en yeni Moretti'miz artık kendi parası olduğunu bilmiyor."

Yaşlı adam yeğenine gülümser. "İyi fikir."

"Ne kartı?" Kaşlarımı çattım. "Sana zaten param olmadığını söyledim."

Matteo gülerek elimi okşadı. "Ailenin kredi kartı. Bütün Moretti çocuklarının parası var, kabul et şunu, kardeşim."

Cesar bir kez daha gülerek yanımdan ayrılır. Bedava şeyleri geri çeviren biri değilim, özellikle de gerçekten ihtiyacım olduğunda. Ama bütün bir kredi kartı? Kendim için mi?

"Ya biri benden çalsa?"

Apollo gözlerini bana çevirir. "Sen bizimle birlikteyken kim senden bir şey çalabilir ki?"

Dudaklarımı sıkıştırırım. "Okulu bitirmeyecek miyim?"

"Burada bitireceksin. İki sınavın kaldı ve ikisi de burada yapılacak. Her şey ayarlandı bile."

Okuluma haber vermeyi düşündüler mi? Bu gerçekten çok

"Oh," diyorum.

"Ee?" Apollo soruyor. "Evimizde kartını kim çalacak?"

?

İyi bir cevabım olmadığı için omuz silkiyorum. "Ya Matteo koridorda bana saldırırsa?"

Matteo kahkahayı bastı ve bu sırada masaya vurdu.

"Komik," Apollo, benim şakamı komik bulmayarak, ağır ağır konuşur. "Eğer kardeşin, sen evde dolaşırken senden bir şey çalarsa, babana söylemekten çekinme. Eminim o senin için halleder."

"Ya da onu bıçaklayabilirsin," diye düşünür Nico, kısa bardağındaki kehribar rengi sıvıyı yudumlarken. *Kahvaltıda viski mi içiyor?* "Birkaç kez."

Koltuğumda kaskatı kesildim. *Ne?*

Matteo yaklaşır, sık nefesi yüzümün yan tarafına çarpar. "Gelecekteki infazcı, unutma," diye fısıldar. "Eğer seni kızdıırırsam, beni birkaç kez bıçaklamayı gerçekten öneriyor. Sana laf atmıyor."

Nefesimi bırakırım. Demek olayı biliyorlar, en azından Brian'ın bildiği kadar, ama bununla dalga geçmiyorlar.

"Seni daha kalın derili hale getirmek için çalışmalıyız," diyor Remo nazikçe. "Bu bizim dünyamızda bir gereklilik."

"Ben sert olabilirim," diye dürüstçe mırıldanıyorum. Gerçekten olabilirim. "Sadece, daha önce hiç ailem olmadı ve ben de birdenbire sizinkine daldım. Yanlış bir şey söyleyip kovulmaktan bir saniye uzakta olduğumu hissediyorum. Her şeyi mahvetmek istemiyorum."

Matteo, muhtemelen beni rahatlatmak için ağzını açar, ama Apollo'nun daha derin, daha sert sesi araya girer. "Bu aileden kimse atılmaz, Jade. Morettiler ömür boyu kalır."

Kimse alaycı bir yorum yapmadan, herkes çeşitli homurtular ve baş sallamalarla aynı fikirde olduğunu belirtir.

Bunun doğru olmasını gerçekten çok umuyorum.

Bölüm 7

Jade

Günün geri kalanında Matteo bana iPhone'u nasıl kuracağımı gösterir, herkesin iletişim bilgilerini girer ve beni Instagram'a kaydeder. Hesabı gizli yapar, adımları gizler ve sadece aile üyelerimizi takip eder, eşler de dahil. Hiçbir şey paylaşmam gerektiğini, ama onun paylaştığı her şeyi beğenmem gerektiğini söyler.

Onlarla iletişim kurmanın birden fazla yolu olması önemli. Mesela telefonum bozulursa ama erişebileceğim bir bilgisayar varsa, oturum açıp hepsine kolayca mesaj gönderebilirim. Dürüst olmak gerekirse, gerçekten akıllıca bir fikir.

Ayrıca bana belime daha iyi uyan eski bir pantolonunu veriyor. Onu bulmak için dağınık dolabını karıştırmasına yardım ettim ve bu biraz eğlenceliydi. Odanın biraz dağınık, koyu renkli ve eşyalar rastgele dağılmış. Matteo'yu yansıtıyor, bu da hoşuma gidiyor. Onun kadar kendimi de tanımak istiyorum.

Öğle yemeğinde sadece ikimiz varız, bu yüzden Martha bize kişisel pizzalar yapıyor. Benimkini sadece yarısını yiyebildiğimde, Matteo kalanını benim için seve seve yiyor. Gün boyu birlikte vakit geçirmek *gerçekten* harika.

Odada uzanmış, zombilerle ilgili bir film izlerken, biri açık kapımı tıklattı. Kapının çalınmasıyla ikimiz de başımızı çevirdik ve Dante'yi, yani babamı, eşikte dururken gördük.

"Eğleniyor musunuz?"

"Evet," diye cevaplıyor Matteo, kocaman bir gülümsemeyle başını sallayarak. "Bir sürü zombi kanı ve silah ateşi var, gerçekten çok eğleniyoruz."

"Sağlıklı" kelimesi bu durumu tanımlamak için hiç de uygunsuz gelmiyor. Elbette, televizyon ekranımda insanlar canlı canlı yeniyor, ama ben sadece kardeşimle bir günün tadını çıkarıyorum. Hiç kavga, çılgılık ya da korku yok. Çok güzel.

"Harika," diye katılıyorum, ben de gülümsüyorum.

Anlayışla başını sallayarak, odaya biraz daha giriyor. "*Kötü* bir haberim var," diyor babam dikkatlice.

Midem beklentiyle kıpır kıpır oluyor. *Benimle ilgili bir haber mi?*

"Bir şey mi oldu?" Matteo hemen endişelenerek sorar.

"Görünüşe göre Kim kaybolmuş," diyor, boğazımın yukarı aşağı hareket etmesini izleyerek. "Memur Brian kasabanın hastanesine geri döndüğünde, Kim tedavi edilmeden yaralarıyla birlikte kaçmış."

"Kaçtıysa, korkmuş olduğu içindir," Matteo öfkeyle işaret eder. "Bu da muhtemelen, söylediği gibi Jade'e zarar vereceğimizi düşünmediği anlamına gelir."

"En azından emin değildi," diye onaylar babam. "Sokaklarda onu arayan adamlarım var. Merak etme Jade, onu yakalayacağız."

Tereddüt ettiğini hissediyorum. "Ama?"

"Ama bu biraz zaman alabilir," der, yüzünü buruşturarak. "Erken tahliye memuru da erkek arkadaşını bulamıyor. Kefaletini ödedikten sonra şehirden kaçtığını düşünüyorlar, bu yüzden ikisinin birlikte olduğunu varsayabilirim."

Yüzümün renginin attığını hissediyorum. "B-Bruce kefaletle serbest mi kaldı?"

Babamın gözlerinde karanlık bir parıltı var, çenesi titriyor. "Evet, çıktı. Ama onun için endişelenme Jade. Burada sana dokunamaz. İkisi de dokunamaz."

Bruce'u tanıyorum, incindiğinde tekmelenmiş köpek gibi olur. Karşı koyması gerekene kadar sızlanır, inler ve somurtur. Şu an için ondan güvendeyim ve sanırım tek isteyebileceğim de bu.

"Tamam," diyorum, nefesimi vererek.

"Bu gece seni tüm korumalarla tanıştıracam," diyor babam yumuşak bir sesle. "İsimleri hatırlamana gerek yok, ama tanıdık gelecek yüzleri görmek önemli. Burada her zaman ailenin güvenliğini sağlayacak birçok insan var. Burada rahat hissetmen benim için önemli."

"Ayrıca dünyanın en güvenli yerinden iki kapı uzaktasın," diye ekler Matteo.

"Öyle mi?" diye soruyorum, kafam karışmış bir şekilde.

"Apollo'nun odasından gizli güvenli odamıza bir giriş var," diye açıklıyor Dante. "O sana bunu kendisi anlatacak. Sana göstereceğimiz bir giriş daha var."

"Güvenli oda, ha?" İkisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum. "Orası çok kullanılıyor mu?"

Matteo gülümser. "Hayır, pek değil. Bu eve benim hayatım boyunca birkaç kezden fazla girilmedi. Ailemiz bu evi satın aldığından beri belki on kez girildi. Eve girenlerin güvenli odaya ihtiyaç duyması, bizim orada saklanmamızdan daha olası."

"Ama bir sorun çıkarsa, hemen oraya gidersin," diye ekler Dante, tartışmaya yer bırakmadan.

İnan bana, bu konuda onunla tartışmama gerek yok. İki kez söylenmesine gerek kalmadan kesinlikle koşup saklanacağım. "Mantıklı," diye cevap veriyorum kolayca.

Babam başını sallar ve derin bir nefes alır. "Bu alanı sevdiğinden emin misin?" diye sorar, konuyu değiştirip etrafa bakınır. "Eşyaların için yeterli alan var mı?"

Burun kıvırıyorum. "Eşyalarımın hepsini bir köşeye sığdırabilirim. İnan bana, bolca yer var."

Hemen yüzü asılır ve homurdanarak boğazını temizler. "O zaman seni alışverişe götürmemiz gerekecek."

"Oh, hayır, bunu isteyen ben değildim. Benim yeterince..."

Matteo o kadar yüksek sesle güldü ki, beni korkuttu. "Armani, sen istesen de istemesen de bu dolabı dolduracak. Sen de buna razı olsan iyi olur, yoksa o istediğini alır, senin istediğini değil."

Benim neyi *sevdiğimi* bile bilmiyorum. Paran yoksa, gerçekten bir stilin olamaz. Vücudunu çıplak bırakmayacak ne varsa onu giyersin ve dikişleri sökülene kadar giyersin.

Dante gülümser, gururlu bir gülümsemeyle. "Oğlum modadan anlar."

"Muhtemelen eşyalarını toplarken her şeyi karıştıracaktır," diye ekler Matteo. "Bizden biri olsaydı, affedilemez bulduğu her şeyi atardı, ama sana bunu yapmaz. En azından şimdilik."

"Üzgünüm," diyorum yavaşça. "Eşyalarımı mı topluyorlar?"

"Evet, Apollo ve o, her şeyi halletmek ve eşyalarını almak için eski evinde Cesar Amca ile buluşacaklar."

"Hayır," diye bağırırım hemen.

Dante kaşlarını çatar. "Hayır mı?"

"Odama giremezler. Onların orada olmasını istemiyorum."

Matteo'nun kalın kaşları birbirine yaklaşır. "Muhtemelen çoktan bitirmişlerdir."

Aman Tanrım.

Midem acı verici bir şekilde düğümlenir. "N-ne?"

Kafası karışık bakışı ihtiyatlı bir hale gelir. "Onlar bir süre önce ayrıldılar..." "Hayır," derim tekrar, sırtımdan bir ürperti geçer.

Onlar gördü... evimi gördü. *Odama* gördü. Ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok çünkü çoktan oldu bile. Sanırım... kahretsin, kalbim çok hızlı atıyor... Sanırım panik atak geçireceğim.

"Jade, sorun yok, Bruce ve Kim orada değiller, unuttun mu?" Matteo, beni yaklaşan paniğin etkisinden kurtarmaya çalışarak diyor. Ama o anlamıyor. Kim veya Bruce'un onlarla karşılaşmasından endişelenmiyorum, onların yüzünden göreceklelerinden endişeleniyorum. Onların acımasızlıklarının kanıtının görülmesi için ikisinin de orada olması gerekiyor.

Başımı sağa sola sallıyorum, ağzım kurumuş ve soğuk. "Hayır."

Uzaklardan kapıların çarpma sesi geliyor ve bundan kaçıp saklanacak zaman olmadığını biliyorum. Eve geldiler ve eğer haklıysam, doğruca bize, bana doğru gelecekler.

Onlar odama yaklaşmadan önce dudaklarımdan birkaç titrete nefes çıkar. Önce kardeşlerimi görüyorum, ikisi de öfke maskesi takmış, arkalarında ise Cesar amca var, onun maskesi onlarınkinden daha da karanlık.

En büyük kardeşimin sıkılmış yumruklarında kabusların malzemesi yatıyor. En fiziksel haliyle gerçeklik, onu görmek kalbimi parçalıyor. Elleri kalıntıyı kavrayan ellerini gevşetiyor, onu tamamen bırakmadan önce gösterir gibi uzatıyor.

Apollo zinciri ve kilidi düşürdü, metal parçalar yere düşene kadar acı verici bir şekilde yüksek sesle tıkırdadı. Ayaklarının dibinde bir yığın halinde duran kanıt, odanın avizesinin ışığında parıldıyordu. Nefes almakta zorlanıyordum, sanki gözlerimi yeterince uzun süre kapatırsam her şey geçip gidecekmiş gibi gözlerimi kırıştıırıyordum.

O metal zinciri, birçok korkunç şeyden daha çok nefret ediyorum. Ona olan nefretimi saklayamıyorum. Geceleri rahat uyuyabilmek için bu kadar büyük ve korkunç bir şeye ihtiyaç duyduğunuzu hayal edin.

Onu çalmak zorunda kaldığınızı ve sonra onu eve sürüklemek için uğraştığınızı hayal edin.

O ağır koruma parçasını hurdalığa beş mil sürükledim ve yatak odamın penceresinden santim santim içeri soktum. Kapımı kilitlemek için beş farklı yol denedim, sonunda yeterince iyi çalışan bir yol buldum.

Matteo ağzı açık kalmış. "O da ne lan?"

Hayır, hayır, hayır. Burada bir gün geçirdim ve şimdiden öğrenecekler. Her şey yolundaymış gibi davranmak için bir hafta bile zamanım yok.

Nefesim boğazımda takılır ve en büyük ağabeyime panikle bir bakış atarım. Ama o bana bakmıyor, gözleri babamın gözlerine sabitlenmiş durumda. Sanki kelimeler olmadan konuşuyorlar, sessizce birbirlerine sırlarını döküyorlar.

Ta ki sessizlik bozulana kadar.

"Bu, küçük kız kardeşimizin yatak odasının kapı kilidi."

Oda topluca nefesini tutar ve ardından kaos başlar.

"Ne dedin sen lan?" diye sorar Dante, sözleri vücudumda korkunç bir ürperti yaratır. Kollarımdan yukarı doğru yayılır, kalan tüm rahatlığımı yok eder.

"Bu yüzden mi kuralları sordun?" Matteo bana soruyor, hala zincire bakıyor.

Babam ona döner. "Ne kuralları lan?"

"Affedersiniz," diye patlarım ve banyoya koşarım. Kapıyı arkamdan kapatıp kilitlerim ve tuvalete koşarım. Dizlerimin üzerine çöküp kusmaya çalışırken, Matteo'nun dün geceki konuşmamızı tekrar tekrar anlatmasını dinlemekten kendimi alamam.

"Neden bir şey söylemedin?" Apollo soruyor, ama sesi neredeyse nazik. Kardeşimize bağırıp çağırabilir, ama bunu yapmayacak. Bu Matteo'nun suçu değil.

"Sadece gergin olduğumu düşündüm," Matteo panik bir sesle savunur. "Beş dakikadan fazla duş aldığı için kim başını belaya sokar ki?"

"Buzdolabındaki kilidi açıklıyor." Bu Armani'den geliyor, sanırım. Nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum, midem çok kötü bir şekilde dönüyor.

Sorun yok, sorun yok, sorun yok.

Siktir, siktir, siktir.

Kapı çalınır ve ellerim titremeye başlar. "G-girmeyin," diye yalvarırım.

"Jade." Babam. "Tatlım, sorun yok. Çık dışarı ve bizimle konuş."

"Bir dakika zaman verin," diye bağıyorum, titreyerek nefes alıp veriyorum. Hızlıca hiçbir şey çıkmayacağına karar veriyorum — sadece yemek borumu yakacak safra — ve tuvalet kapağını kapatıyorum.

Duş camına yaslanarak, boynumdaki soğukluğu zevkle hissediyorum. Bunun olacağını biliyordum, sadece hazır değildim.

Hazırlanmak için başka seçenek yok, bu yüzden kendimi toparlamalıyım, hem de çabuk. Kapımı kırmalarını hiç şaşırmam. Çok endişeliler ve beni iyi tanımıyorlar. Burada kendime zarar veriyor olabilirim ve bunun olmasına izin vermezler. En azından, öyle olduğunu sanmıyorum.

Duvarın diğer tarafında endişeli mırıldanmalar kapıdan geliyor, bu yüzden yalnız kalacak çok fazla zamanım olmadığını biliyorum.

"Jade?" Babam tekrar soruyor. "Beni duyuyor musun, tatlım?"

"E-evet," diye cevap veriyorum. Cesaretleterek ekliyorum, "Sadece yalnız kalmak istiyorum." "Üzgünüm, ama bunu sana veremem," diye cevaplıyor, sesi samimi geliyor. Böyle diyeceğini tahmin etmiştim.

"Hepimizle aynı anda konuşma fikri seni çok zorlayabilir diye düşündük," diye devam ediyor babam dikkatli bir şekilde. "Eğer daha kolay gelirse, konuşmak istediğin birimizi seçebilirsin. Ama bizimle konuşman gerekiyor. Üzgünüm, ama bu ailede mahremiyetin bir sınırı var. Birisi bunun bedelini ödemeli ve ben kimi nasıl cezalandıracağımı bilmeliyim. Anlıyorsun, değil mi?"

Yutkunarak, yavaşça başımı sallıyorum. "T-tamam. Herkes odama mı girdi?"

Cevabını vermeden önce bir an sessizlik olur. "Sadece Apollo."

Ellerim titreyerek yüzümü tutuyorum, yanaklarımın ısınıp ölçüyorum. Kusmayacağım ama bayılma ihtimalim hala var. Bu ezici duyguyu fazla yakından tanımak istemiyorum. Korku benim için yeni bir şey değil ama nihayet bir kez olsun kendimi güvende hissettikten sonra bu kadar aşırı bir şekilde yaşamak çok korkunç.

"Apollo girebilir," diye boğuk bir sesle söylüyorum ve kalkıp kapının kilidini açmadan önce bir an duruyorum. Sanki beni yakacakmış gibi kapıdan uzaklaşıyorum ve kimse içeri girmeden önce yerdeki koltuğuma geri çekiliyorum.

Birkaç ağır dakika geçer ve büyük bir rahatlıkla Apollo tek başına içeri girer.

Tek kelime etmeden kapıyı arkasında kapatır ve yere oturarak bana katılır. O çok iridir, otururken bile üzerime gölge düşürür

. Tüm kardeşlerim benden uzun ve Apollo en uzununu. Babam gibi o da daha iri. Nico, Emilio ve Leon oldukça zayıfken, diğerkardeşlerim bir ip ve çıplak elleriyle arabaları hendekten çıkarabilecek gibi görünüyorlar.

"İyi misin?" diye soruyor, aynaya benzeyen gözleriyle yüzümü tarıyor.

Sulu bir gülümseme yapmaya çalışıyorum. "Tuvaletin zemininde kız kardeşini teselli edeceğin hiç aklına gelmezdi, değil mi?"

"Hayır," diye onaylıyor, sesi kalınlaşıyor. "Kimsenin yatak odana bakacağını hiç hayal etmemiştin, değil mi?"

"Hayır," diye tekrarlıyorum, sesim bu basit kelimeyi boğuk

bir şekilde söylüyor. "Bana zincirden bahset, Jade."

Tırnaklarımı kemiriyorum. "Hemen konuya girelim mi?"

"Evet, maalesef senin için, artık öfke sorunları olan sabırsız erkeklerle dolu bir ailenin parçasısın. Önümüzdeki birkaç saat içinde bunu için yok edecek birini bulamazsak, muhtemelen sana gözünü diken herkesi yok etmeye başlayacağız. Potansiyel masumları öldürmek genellikle bizim işimiz değildir, o yüzden."

Aynı anda hem çok korkutucu hem de çok tatlı.

İki gün içinde, ölmemi isteyen bir evden, beni hayatta tutmak için öldürecek bir eve geçtim. Bu durumu "şok" kelimesi bile tarif edemez.

Hâlâ korkuyorum, ama Apollo'nun yanımda olması bana güven veriyor, kendimi açabiliyorum.

Gözlerimi kapatıp üçe kadar saydıktan sonra konuşmaya başladım. "Bruce oyun oynamayı severdi."

Bölüm 8

Jade

Beş Ay Sonra

Apollo, normal boydaki bir adamı yere devirecek kadar güçlü bir şekilde ona sarıldığında homurdanır. Ben yüzümü boynunun yanına gömdüğümde, o hiç tereddüt etmeden beni kolayca yakalar. "Ne duygusal bir şeysin sen," diye homurdanır, ama karşılığında kollarının beni sardığını hissedirim.

"Seni çok özleyeceğim, ağabey," diyorum ona, bunu içtenlikle söylüyorum. Apollo çoğu kişiye karşı huysuz, genelde dostça davranmayan bir pislik olabilir, ama o benim tüm dünyada en sevdiğim insanlardan biri.

Beş ay önce, geçmişimin en kötü yanlarını anlatmamı dinledi ve o zamandan beri beni kanatları altına aldı. Nasıl sağlam yumruk atılacağını, elime verdiği herhangi bir silahı nasıl kullanacağımı biliyorum ve hatta biraz daha iyi bir yalancıyım. Hepsi bu adam sayesinde.

"Evet, ben de kendimi özlerdim," diye onaylıyor. Apollo dilinde bunun anlamı: *Ben de seni özleyeceğim, küçük kardeşim.*

Gülümserim, kollarından kendimi indiririm ve ifadesiz yüzüne bakarım. "Bana çok e-posta göndereceksin, değil mi?"

"Sürekli rahatsız etmene cevap vereceğim, evet."

Gülümserim. "Sen en iyisisin."

"Biliyorum."

Matteo yanımda alaycı bir şekilde güldü. "Hadi Jade, Apollo soğuk tavırlarıyla ortamı dondurmadan tekneye gidelim."

"Bekle!" Babamın yanına koşarak, Cesar amcamla sohbetini kesip Apollo'ya verdiğim gibi ona da kocaman sarılıyorum.

Saçlarım yüzüne değince gülüyor ve bana aynı şekilde sıkıca sarılıyor. "İyi eğlenceler tatlım. Dikkatli ol ve teknede kardeşlerini dinle."

Bunu, bu aya kadar en az otuz kez söyledi ve ben hiç umursamadım bile. Ailemin bana gösterdiği ilgiden bağımlı hale geldim. Bu, yeni hayatımın en güzel yanı: gerçekten önemsendiğimi hissetmek.

"Tamam," diye tekrar söz verdim. "Bana bol bol e-posta gönder ve Martha'ya benim hakkımda haber ver! Onu özleyeceğim."

Babam gülüyor. "Eğer yapmazsam, beni öldürür."

Beni yere indirip başımın üstüne öpücük kondurarak gözlerime bakar. "Eve dönmek istersen, bunu halledebilirim tatlım. Sen söyle yeter."

Bunu da sayamayacağım kadar çok kez söyledi. Cesar amca, gerçekten kalmak istersem, Apollo'nun okulda öğrenebileceğim her şeyi bana öğretmesine yardım etmeyi teklif etti. Gerçekten cazip bir teklif. Ama ben tüm kardeşlerim gibi olmak ve onların gittiği okula gitmek istiyorum. Ayrıca, Matteo'yu aylarca görmeden çok üzülürüm sanırım. O sadece kardeşim değil, daha çok en iyi arkadaşım gibi.

"Hayır, sorun değil," diye onu temin ettim. "Eğleneceğim ve eğer sevmezsem her zaman beni erken alabilirsin."

Orada kalmak istemediğim sürece, beni bir dakika bile daha fazla orada tutmaktansa adayı yakıp kül ederdi, bunu kendisi söyledi.

"Doğru," diye kesin bir şekilde onayladı.

Vedalaşmamız fazla uzun sürmedi, kalanlar ve gidenler birbirlerinden ayrıldılar.

Buraya özel bir uçakla geldik. Babam, Cesar amca, Apollo, Nico, Remo, Armani, Matteo ve ben. Bu benim ilk uçak yolculuğumdu ve özel bir uçakla geldiğimiz için çok mutluyum. Ailemin bir uçağı olmasaydı ya da bir uçak kiralayacak bütçesi olmasaydı, ilk kez bir şeyi yaparken etrafım yabancılarla çevrili olsaydı ne kadar gergin olurdu, hayal bile edemiyorum.

O kadar da kötü değildi. Uçak geniş ve konforluydu, lüks deri koltukları ve çok küçük olmayan bir tuvaleti vardı. İniş pek hoşuma *gitmedi*. Apollo'nun koluna o kadar sıkı tutunduğum için

Bu korkunç süreçte onu çok sıkı tuttuğum için Apollo'nun ön kolunda iz bıraktığına eminim. Tekrar uçmak için hazırlanmak için aylarca vaktim olduğu için mutluyum.

Buraya gelmek için uçakla gelen tek biz değildik. Havaalanı çok kalabalıktı, ama neyse ki limana arabayla uzak değildi. Ve bu liman *çok büyük*. Tekne, küçük bir yolcu gemisi gibi korkutucu derecede büyük ve Armani, biniş alanına giderken resmen bana yapışmış durumda.

Son bir kez daha arkama bakıyorum ve Apollo'nun hala bıraktığımız yerde durduğunu görüyorum. Babam ve Cesar amcam kiralık arabalara doğru yürüyorlar. Elimi kaldırıp ona gülümsüyorum. Okulun ilk günü gibi hissediyorum, ama çok daha az korku ve çok daha fazla sevgiyle.

Sürpriz bir şekilde, Apollo da elini kaldırıp bana el sallıyor, başını sallıyor
gülü

mse "Geri dönmek için son şansın," diye uyarıyor Matteo, şımarık bir "Artık benden

meyl kurtulamazsın," diye karşılık veriyorum, kaburgalarına dokunarak.

O gülüyor ve bana tekne biletimi uzatıyor. "Armani ve ben
e

karşıl

ık

veriy

or.

seni kontrol noktasından geçireceğiz. Remo ve Nico önceden gidip bizim için ayrılan yeri bulacaklar."

"Tamam." Yakınlarda biletleri kontrol eden iri yarı adamlara gergin bir şekilde bakarak başımı salladım.

"Onlar korkutucu değil," diyor bana, o yöne doğru başını sallayarak. "Sadece kimlikleri kontrol ediyorlar, başka bir şey yapmıyorlar. Burada olmaman gerekse bile, sana dokunmazlar. Sadece geçmene izin vermezler."

"Korkutucu değil," diye tekrar ediyorum, bunun bir gerçek olduğuna kendimi ikna etmeye çalışarak. "Aynen öyle," diyor Matteo, şakacı bir şekilde burnumun ucuna dokunarak. "Ayrıca,

Armani'nin hoşuna gitmeyen bir şekilde sana bakarlarsa, onları geminin pervanelerine bağlayıp boğulmalarını ya da pervanelerin içine çekilip parçalanmalarını bekleyecektir."

"Beni birazcık tedirgin eden herkese ölümle tehdit etmek için yaratıcı, varsayımsal yollar bulmana gerek olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Gerek yok mu?" diye alaycı bir şekilde soruyor ve beni adamların yanına götürüyor. "Bu, bir kardeş olarak bana verilen birçok zevkten biri."

Armani, boynunun yan tarafına ayrıntılı bir kafatası dövmesi olan iri yarı bir adama biletini vermeden önce omzuma sertçe elini koyar. Adam bileti inceler, Armani'nin yüzüne bakar ve başını sallır. Sonra ona benim bileti veririm, o da aynı şeyi yapar, sonra bir kez daha Matteo'ya.

"Moretti ailesinin geri kalanı," der biletleri geri verirken. "Onaylandınız."

İri vücudu yana kayarak geçmemize izin verir. Ceketinin cebinden bir kart çıkarır ve bana uzatır.

Matteo başını sallayarak sorun olmadığını belirtir ve ben de parmaklarımızın birbirine değmemesine dikkat ederek kartı alırım. "Tüm birinci sınıflar bir tane alır," der kardeşim. "Sorumluluk nedenleriyle. Hepimiz bilgilendirilirse kimse bilgisizliğini gerekçe gösteremez."

Onlar beni gemiye yönlendirirken başımı sallayarak kartı inceliyorum ve ailemin zaten kafama kazıdığı kuralları okuyorum.

İmparatorluk Kuralları ve Yönetmelikleri

Cinayet kesinlikle yasaktır ve ölüm cezası ile cezalandırılır.

Personel, evlilik sözleşmesi olmadıkça öğrencilerle ilişki kuramaz.

Dönem bitmeden ayrılmak, bir sonraki döneme kadar uzaklaştırma cezası ile mümkündür. Bu kuralın iki istisnası vardır.

Sömestr bitmeden adadan ayrılmak ve geri dönmek, Lord tarafından açıkça izin verilmedikçe yasaktır. Ya da ayrılan kişinin yolculuğu fark edilmezse.

Mektuplar ve e-postalar, dışarıyla iletişim kurmak için izin verilen tek yöntemlerdir.

Rıhtımdan gelen okyanus havasının kokusu, gemiye doğru ilerledikçe kaybolur ve yerini sıcak ahşap ve çeşitli kolonyaların kokusu alır. Armani ve Matteo, beni asansörle üç kat yukarı, gitmemiz gereken yere götürmeden önce, gemide tanışmam için bazı noktaları sessizce gösterirler.

Onları bulduğumuzda, Remo ve Nico çoktan yerimizi bulmuş ve ortak sırt çantamızdan kendi eğlencelerini çıkarmışlardır. Nico için bir dergi ve Remo için bir deste kart. Geri kalan çantalarımız geminin altında taşınmaktadır ve görünüşe göre korunmaktadırlar.

Dante, eşyalarımızın zarar görmemesi için üç adama para ödüyor. Öğrenci ve personel olmayanların kampüste kalmasına izin verilmiyor, bu yüzden onlar kalamıyor. Bizi eşyalarımızla birlikte bıraktıktan sonra tekneyle eve dönecekler.

Tekne, filmlerde gördüğümüz gibi bir tür yolcu gemisi gibi düzenlenmiş. Tek fark, küçük yatakları ve porthole pencereleri olan küçük yatakhane odalarına sıkışıp kalmamış olmamız. Bunun yerine, oturma odası tarzında düzenlenmiş daha büyük odalar yapılmış. Rezervasyon yaptığımız odada iki kanepa, atıştırmalıkların bulunduğu mini bir buzdolabı, düz ekran televizyon ve saklama sepetinde birkaç yastık ve battaniye var.

Matteo, büyük mafya ailelerinin genellikle okulun kurulduğu zaman satın aldıkları rezerve edilmiş odalara sahip olduklarını açıklıyor. Empire Academy'ye kabul edilen herkes gemide bir koltuk hakkına sahip olduğu için, daha küçük aileler de gemideki küçük odaları kullanmak için rezervasyon yapabilirler. Sonuçta, adaya girip çıkmanın tek yolu bu.

Şey, bir nevi. Görünüşe göre uçaklar da adaya inebiliyor, ancak bu, sebepsiz yere hoş karşılanmıyor ve sebepsiz yere çok sık yapılırsa para cezasına neden olabiliyor.

Esneyerek, Armani'nin kapladığı kanepeye uzanıyorum ve yumuşak deriye gömüldüğümde vücudum şarkı söylüyor. Nico, Remo ve Matteo daha büyük olan diğer kanepeye yayılıyorlar. Gördüğüm kadarıyla tekne hala limanda, ama saatime bakılırsa çok yakında ayrılmanız gerekiyor.

Babam yolculuğun yavaş olduğunu ama odanın bunu bir yük gibi hissettirmediğini söyledi. Onunla aynı fikirde olduğumu şimdiden düşünüyorum. Burada dört saat boyunca sıkılmadan vakit geçirebilirim. Bazen tek ihtiyacınız olan şey rahatlaktır.

Armani kolunu omzuma dolayarak başımın yanını kavradı ve yavaşça beni kendine doğru çekti. Göğsünün ve kolunun yan tarafı yüzüme sıcak geliyordu ve ben de onun kollarında rahatlamaktan başka bir şey yapamadım.

"Uyu, yolculuk uzun ve yorgunsun."

Kızarmamaya çalışıyorum. Dün gece çok gergindim, uyuyamadım ve görünüşe göre kardeşim bunu fark etmiş. Uçakta da uyumaya çalıştım ama beynim buna izin vermedi.

"Ben iyiyim..."

"İyi değilsin," diye sözümü kesiyor ve elini koruyucu bir şekilde saçlarımın üzerinde tutuyor. "Yorgunsun, uyu. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Bunu bir daha söylemesine gerek yok. Rahatlatıcı bir uykuya dalarken, olası endişelerimi etrafımdaki dünya ile birlikte eritmeye bırakıyorum.

Etrafımda sesler dolaşıyor. Başta alçak sesli, ama uyanmaya başladıkça sesler yükseliyor. Hala uykulu ve rahat hissettiğim için surat asmamaya çalışıyorum. Gözlerimi kapalı tutarak hareketsiz kalıyorum, tekrar uykuya dalabilecek miyim diye merak ediyorum. Sesler daha net hale geldiğinde, dinlemem gerektiği için uyuyamayacağımı anlıyorum.

"Gerçekten mi, Armani?" diye soruyor burunlu bir kadın sesi. "Limana varmadan önce dostluk kurmayı bitiriyorsun, değil mi?"

Dostluk kurmak mı?

"Ne yapıp ne yapmadığım seni hiç ilgilendirmez, Lorna," kardeşim sıkıcı ve sıkılmış bir ses tonuyla cevap verir.

"Senin seviyesinin altında bir şey gibi görünüyor, değil mi?" Lorna, sanırım, alaycı bir şekilde sorar. "Halka açık yerlerde gösteriş yapmayı sevmediğini sanıyordum."

"Sadece o kişinin yanında görülmekten tiksindiğim zaman," diye cevaplar kardeşim, yine aynı sıkılmış ses tonuyla.

"Sen bir domuzsun ve seviyeni düşürdün," diye öfkeyle söylüyor. "Bu ayarlanmış bir şey mi? Aksi takdirde birinin sana salya akıtmasına izin vereceğini sanmıyorum. Cidden, o bir bebek gibi görünüyor."

"Uygun, çünkü o bizim lanet olası küçük kız kardeşim," diye homurdanır Matteo.

Onun hayretle nefesini tutmasıyla gözlerimi açtım ve en küçük kardeşim onun üzerinde dikildiğini gördüm. Az önce gelmiş olmalıydı.

"Ne?" diye bağırır, ona bakarak gözlerini kırpar.

Neden genç göründüğümü söylediğini anlayabiliyorum, çünkü Lorna kesinlikle benden daha yaşlı. Tabii ki hala güzel, ama pek hoş birine benzemediği için bu üzücü.

"Evet. Bebek. Kız kardeş," Matteo vurgular. "Üçüncü kez tekrar etmemi ister misin?"

"Senin kız kardeşin yok," diyor Lorna, inanmayı reddederek.

Matteo ona uzanıp boğazını sıkmak ister gibi görünüyor. "Bir öğretmen için oldukça kalın kafalısın, değil mi?"

Bu kadın *öğretmen* mi? Midem bulanıyor. *Tanrım, kendimi neye bulaştırdım böyle?*

"Dikkat et," diye uyarıyor. "Bu tekneden indiğimizde benimle böyle konuşamazsın."

"Sen dikkatli ol" diye karşılık verir. "Kurallar dahilinde seni ne kadar kötü alt edebileceğimi sen de benim kadar iyi biliyorsun. Jade hakkında yaptığın alaycı yorumlar için şimdi başlamadığım için şanslısın. Siktir git."

Oradan ayrılırken, öfkeyle bizim alanımızdan fırlayıp giderken, kulaklarından buhar çıkıyor adeta.

"Ne uyanış ama," diye şaka yapıyorum, Matteo'nun yüzündeki somurtkanlığı gidermeye çalışarak.

O kaşlarını çatar. "Sana böyle konuşulmamalı, Jade. Bunu kabul edemem ."

"Hey." Onu şakacı bir şekilde dirseğimle dürttüm. "Kardeşim ve bir bebek için en berbat hakaretlerden biri. Hayatımın en kaba elli anı arasında bile değil, yemin ederim."

Gözlerini kısıyor. "Bu beni daha iyi hissettirmiyor. Bana o ilk elli listeyi yaz ki, sorumlu olanları öldüreyim."

Elini okşuyorum. "Çok tatlısın." "O ciddi," diye karşılık veriyor Armani.

"Cidden dramatik," diye karşılık veriyorum. "Ben büyük bir kızım; bana hakaret ettiği için kimsenin öldürülmesine gerek yok. Hakkımda söylenenleri umursasaydım, onları kendim öldürebilirdim."

Matteo iç çeker. "Keşke yapsaydın."

"Hepimiz katil olamayız, değil mi?"

Buna gülerek saçlarını karıştırır. "Tabii ki olabiliriz, biz Morettileriz."

Gözlerimi deviriyorum ama gülüyorum. Matteo'nun mizahı çoğu zaman şakacı ve alaycıdır, ama aynı zamanda biraz da kasvetlidir. O, başkalarının ne düşündüğünü umursamayacak kadar dürüsttür ve ben onda en çok bu özelliğini seviyorum. Bu ve onun eşsiz mizacı.

Lorna'nın görüş alanımdan çıktığından emin olduğumda, ayağa kalkıp kardeşlerime tuvalete gitmem gerektiğini söylüyorum. Armani hemen benimle birlikte kalkıyor ama ben ona başımı sallıyorum.

"En yakın tuvaletin yerini zaten gösterdin, ve hayatta kardeşimin beni *tuvalette* korumasını isteyecek bir kız olmayacağım."

Armani başını sallar. "Yalnız gitmemelisin."

İnleyerek nefesimi veriyorum. "Seni seviyorum, ama biraz paranoyaksın kardeşim."

Kaşlarını kaldırır ve kollarını göğsünde kavuşturur. "Nereye gittiğini bile bilmiyorsun ve burada seni tanıyan kimse yok. Lorna'yla tekrar karşılaşmak mı istiyorsun? *Tek başına?*"

"O diğ er y one gitti ve peşimden gelmek için tekrar sizin önünüzden geçmesi gerekir," diye işaret ettim. "Hadi ama Armani. Ben iyiyim, lütfen beni gereğinden fazla utandırma."

Gözleri kararır ve dişlerini gıcırdatır. "Peki, be  dakikan var."

 nememi zorla bastırırım. "Oraya yürümek bile birkaç dakikamı alacak, ya sıra varsa ve beklemem gerekirse?"

"Peki," dedi.

Sıkı bir gülümsemeyle uzanıp yüzünün yanına dokunuyorum. "On dakika sonra, geri dönmezsem, beni aramaya gelebilir misin?"

Remo sırtına vurunca bunu düşünmeye ba ladı. "Bırak gitsin. Kimse ona dokunmaz, onu bizimle gördüler. Söylentiler henüz herkese ula mamı  olabilir, ama onun korunduğu çok açık."

"Gördün mü," diyorum, Remo'ya minnettar bir gülümsemeyle. "Kimse benimle uğra ma riskini almayacak. Alnımda Moretti yazıyor resmen."

"  te bu bir fikir," diye mırıldanır Armani acı bir şekilde.

Eğer alnıma bir şey yazmaya kalkı ırsa, babama söylerim.

"Tamam," diye sonunda pes etti. "Gözlerini *açık* tut, Jade, ciddiym. Nereye gittiğini ve buraya nasıl geri döneceğini bil. Çok uzun sürerse seni almaya gelmekten  ekinmeyeceğim. Karde inin seni tuvalete götürmesinden daha utanç verici ne var biliyor musun? Seni bulana kadar sürekli adını bağırması."

Tartı ılabilir, ama tartışmaya devam edecek durumda değilim. Mesanem ağrımaya ba ladı.

"Teşekkür ederim," diyorum ona, bu küçük savaşı kazandığım için heyecanlanarak.

Armani beni gözden kaybedene kadar  ahin gibi izlediğini hissedebiliyorum. Yolda birkaç erkek ve kadından başka kimseye rastlamadığım için çoğu insan odalarında kalıyor gibi görünüyor. Bazıları bana bakmıyor bile, bu da hoş bir şey. Karde lerimin d   nd ğ n n aksine, bu gemide yeni gelen bir kıza pek aldırı  etmeyen insanlar da var. Herkes ailemizi tanıyor, ama bizi umursamayan ya da umursaması gerekmeyen insanlar da var.

Tuvaleti bulmakta biraz zorlandığımı itiraf etmeliyim, ama bulduğumda, özel ve temiz bir tuvalet olduğunu görünce mutlu oldum. İhtiyacımı giderip ellerimi yıkadıktan sonra, aynaya uzun uzun baktım ve gördüğüm şeye gülümsedim. Gözlerimde koyu halkalar yoktu, beslenme yetersizliğinden   km  

, parlak ve sağlıklı saçlar ve hiç bu kadar güzel görünmemiş beyaz dişler.

Eskiden, kendimi iyi hissettiğim kadar iyi görünmenin nasıl bir şey olacağını hayal ederdim ve bu, beynimin hayal edebileceğinden çok daha iyi. Moretti olmak beni birçok yönden kurtardı.

Üniformamı düzeltirken, Armani'ye *tekrar* teşekkür etmem gerektiğini hatırlıyorum. Bu dönem için eteklerimi ve bluzlarımı diktirmek büyük bir fark yarattı. Okulun uniformalar için seçtiği stili sevmiyorum, ama daha kötüsü de olabilirdi. Gümüş rengi, neredeyse siyah olacak kadar koyu yeşil ile eşleştirilmiş, dünyadaki en kötü renk kombinasyonu değil.

Çok uzun kalıp kendim için tam bir arama ekibi oluşturulmasına neden olmadan tuvaletten çıkarken, odadan çıkmadan önce her iki koridoru da kontrol ediyorum. Ne yazık ki, koridorun her iki tarafı da birbirinin aynısı gibi.

O kadar benzerler ki, şimdi tuvalete hangi taraftan girdiğimi kendime soruyorum. En doğru hissettiren yolu seçip, tekrar yanlış hissetmeye başlamadan önce birkaç büyük adım atıyorum.

Kesinlikle bu yoldan gelmedim... değil mi?

Oh hayır, kaşlarımı çatarak somurtuyorum. Daha limana bile varmadan kayboldum mu? Armani ve Matteo çıldıracaklar.

Geldiğim yolu görmek için arkama dönünce, yüzüm doğrudan kaslarla çarpışıyor. Panikleyerek geri çekiliyorum ve nefes nefese kalıyorum.

"Aman Tanrım! Çok, çok özür dilerim! İyi misiniz?"

Kalın duvar gibi adam konuşmuyor ama büyük bir rahatlıkla, iyi olduğunu başını sallayarak gösteriyor. Ama sadece ona zarar vermediğim için iyi değil. Bu adam her anlamda *iyi*. Kocaman. En azından benden 15-20 santim daha uzun. Ve geniş omuzlu, o omuzları kesinlikle onun üzerine tırmanmak için kullanabilirim...

Aman Tanrım, o gözler!

Kalın, koyu kirpikleriyle vurgulanmış, en güzel kahverenginin büyük, içten içe yakan havuzları, dolgun dudaklar, güçlü çene ve keskin elmacık kemikleri ile tamamlanmış? O muhteşem.

Birkaç kez gözlerimi kırıştıtarak, onun gerçek olamayacak kadar iyi biri olduğu için ortadan kaybolup kaybolmayacağını merak ediyorum. "Özür dilerim, önüme bakmam gerekirdi," diye tekrar ediyorum, emin olmak için. "Biraz kayboldum, ama sana oldukça sert çarptım. Canını acıttım mı?"

Sert hatları hafifçe yumuşar ve dudakları kenarlarından yukarı doğru kıvrılır.

"Doğru, sen çok irisin, kesinlikle canını acıtmadım," diye kızarak gevelerim. "Um, kardeşlerimin yanına nasıl döneceğimi söyleyebilir misin?"

Bölüm 9

Jade

Kaybolursam kardeşlerim olduğunu söylemem gerekiyor. Bu, babamın benim için belirlediği kurallardan biri. Kimse beni tanımayacak, ama soyadımızı tanıyacak ve uygunsuz düşünceleri varsa iki kez düşünecekler. Ama bu adamın iki kez düşünmesini istediğimden emin değilim.

Sözlü olarak cevap vermez, ama kaşlarını kaldırır ve etrafına bakınır. "Onlar kim?" Sanırım, onun kastettiği şeyin bu olduğunu umuyorum.

Dudakları hafifçe seğirir ve başını sallar. En basit hareketiyle içimi bir sıcaklık kaplar. Konuşamıyor mu, yoksa konuşmak istemiyor mu emin değilim, ama anlıyor.

"Morettiler," diye cevap veriyorum ve gülümsüyorum. "Armani, Remo, Nico ve Matteo? Hangisi olursa olsun, muhtemelen çok endişelenmişlerdir. Daha oraya varmadık bile, ama ben şimdiden kayboluyorum."

Başını eğiyor ve içimden bir ses devam etmemi söylüyor. Muhtemelen kardeşlerimi tanıyor ve onların bir kız kardeşi olmaması gerektiğini biliyor.

Yine de, burası lise olsaydı, tüm tekne bu dedikoduyla çalkalanırdı. En azından bu doğru bir dedikodu olurdu. Ama mafya imparatorluklarının çocuklarının rastgele bir kıza pek ilgi duymadığını tahmin ediyorum. Eminim tartışacak daha acil başka konular vardır.

"Onları tanıyor musun, yani ailemi?" Bu kez başını daha sert bir şekilde salladı.

Kaşlarımı çatmamaya çalışıyorum. "Hayran kulübünde değilsin o zaman?"
Başını hafifçe sallayarak, "*Bu biraz karmaşık*" der gibi bir ifadeyle yanıt verdi.
En azından onlardan nefret etmiyor.

"Oh." Parmaklarımı birbirine dolayarak, gergin bir şekilde kıpırdanıyorum. "Şey, ben gruba yeni katıldım ve çok uzun süre ortadan kaybolarak kimseyi üzmem istemiyorum. Bana yardım edebilir misin?"

Ne yapmak istediğine karar verememiş gibi, bir an duraksadıktan sonra başını eğdi. Bu kadar yakışıklı bir erkeğin beni kardeşlerimin yanına götürdüğünü kesinlikle kimse görmemeli. Ve kardeşlerimin ona ilgi duyduğumu bilmelerine izin veremem. Umarım bana doğru yolu gösterir.

Ancak ona baktıkça, kardeşlerimin biraz daha bekleyebileceğini düşünüyorum. Bakın, devlet liselerinde böyle erkekler yok, üniversitelerde bile böyle erkekler olduğunu sanmıyorum. Bir kızın bu manzarayı hayranlıkla izlemesini suçlayabilir misiniz?

O konuşmadan, işaret etmeden veya bana bir şey göstermeden önce konuyu değiştiriyorum. Bu adada kaç tane yeni yüzle tanışacağım bilmiyorum, ama bu yüzü tekrar nasıl bulacağımı bilmek istiyorum. Onu sadece bu sefer görebilirim!

"Kaç yaşındasın?" Eğlenerek iki
parmağını kaldırır. "Yirmi mi?"

İki parmağını bir kez daha öne doğru sallayarak vurgular. "Yirmi iki?"

Çenesini eğerek onaylar.

"Tamamen varsayımsal ve rastgele başka bir soru," diye başlıyorum, kuru dudaklarımı yalarken. "Yeni tanıştığın kızlarla çıkıyor musun?"

"*Jade?*"

Adım koridorun ilerisinden yankılanır ve gözlerim büyür. Armani'nin sesi tekrar beni çağırır ve gizemli adam panik halimi anlamış gibidir. Tereddüt etmeden ve sorulmadan, kardeşimin sesinin geldiği yönde yanımdan geçmeye başlar.

"Bekle," diye fısıldayarak bağırırım, o uzaklaşırken. "Seni tekrar göreceğiz miyim?"

Ne yanlış gidebilir ki? *Sadece hiçbir şey söylemezse ya da seni reddederse utanç verici olur.*

Omzunun üzerinden beni görebilecek kadar dönüyor. "Göreceksin."

Adam, sesinin tonu dizlerimi titretirken koridorda kaybolur.

Heyecandan neredeyse çılgık atıyordum. *Konuşuyor!* Yani, bu bir zorunluluk değil. Onun sesi olmadan da iletişim kurabiliriz. Bu tamamen değerdı, ama o sesi tekrar duyabileceğimi bilmek? Bu çok heyecan verici!

Vay canına, bu adamdan *hoşlandım!*

Bana iki kelime söyledi ve şu anda ona tamamen aşık oldum. Aman Tanrım, aşık olduğumda nasıl davranacağımı bilmiyorum. Özellikle de kardeşlerime anlatamayacağım bir aşık olduğumda nasıl davranacağımı bilmiyorum. Ve bu yüzden *kimseye anlatamıyorum*. Onların başkalarından sırları öğrenme yeteneklerinden şüphem yok.

Bu gece yatarken ilk yapacağım şey, gizemli adamla nasıl ve *ne zaman* vakit geçirebileceğimi düşünmek olacak.

"İşte buradasın!" Endişeli bir ses beni bulutlardan çekip dünyaya geri getiriyor. "Neredeydin, iyi misin?"

Armani yüzüme yaklaşarak durumumu değerlendirir. "Kayboldun mu? Biri sana zarar verdi mi?"

"Hayır, hayır, iyiyim," diye söz veriyorum, başımı sallayarak. "Geri dönüş yolunu bulmaya çalışıyordum ve etrafa bakarken dikkatim dağıldı. Üzgünüm, kimse bana zarar vermedi, yemin ederim."

Gerçekten endişelenmiş bir şekilde nefesini bırakır. "Dikkatli olmalısın Jade. Teknede geçerli olan kurallar, adadaki kuralları militan gibi gösterir. Birçok şey serbesttir ve örtbas edilmesi kolaydır. Bunu konuşmuştuk..."

"Biliyorum, biliyorum, ben..." Yutkundum ve kendimi durdurdum.

Tehlikeli, yakışıklı bir yabancıyla birkaç dakika daha vakit geçirmek için kardeşlerimi endişelendirdiğim için kendimi berbat bir kardeş gibi hissediyorum.

"Gerçekten üzgünüm," diyorum ona içtenlikle. "Kabullenmesi zor bir durum."

"Biliyorum," diye mırıldanarak yumuşadı. "Kimseye yardım etmesini istediniz mi?"

Uh-oh. "Şey..."

"Sordun," diye tahmin etti, gözleri etrafımızdaki boş koridoru tararken. "Kimdi? Seni görmezden mi geldiler? Neye benziyorlardı? Hangi yöne gittiler..."

İşte bu yüzden kardeşlerime aşık olduğumu söyleyemiyorum. Bir saniye içinde sıfırdan yüze çıkıyorlar. Koruyuculukları

Aslında çok içten. Onların bu kadar önem vermesi beni rahatsız etmiyor, ama bunun bir erkeği tanımayı zorlaştıracaklarını biliyorum.

Gizemli erkeğimin sır saklamayı sevdiğini umuyorum, çünkü ona birkaç sırdan fazlasını vermek istiyorum.

"*Tanrım*," diye patladım, sözünü keserek. "Bu korkutucu aşırı koruyuculuk meselesini çözmeye çalıştığını sanıyordum?"

"Seninle konuşana kadar öyleydim," diye karşılık verdi. "Kimdi o? Bu önemli, küçük kardeşim. Bilmem gerek."

"Bana güvenemez misin?" diye umutla soruyorum, ona gülümseyerek. "Matteo'yu böyle sorguya çekmezsin, değil mi?"

"Matteo'nun kendinden iki kat yaşlı ve iki kat iri adamları yere serdiğini gördüm. Matteo'nun saçma bir şaka yapabildiği kadar çabuk bir hayatı sonlandırabileceğini biliyorum. Ona bu tür şeyler sormama gerek yok."

Buna biraz kırılmış olarak kollarımı kavuşturuyorum. "Daha önce de kendimi kendim korudum."

"Artık buna izin yok," diye karşılık veriyor. "Senin güvende olman gerekiyor, kurtların arasına atılman değil."

Belki de kurtları seviyorum, diye karşı çıkmak istiyorum, ama kendimi tutuyorum. "Kimse beni görmezden gelmedi, kimse bana kötü davranmadı ve kimse beni tehdit etmedi, tamam mı? Artık devam edebilir miyiz? Yorgunum."

"En son ne zaman meyve suyu içtin?"

Ve işte başlıyoruz.

Armani birçok konuda ciddi biridir, ancak hidrasyon onun için en önemli konulardan biri olabilir. Ona göre hidrasyon her şey için iyidir — ve sanırım bilim adamları da aynı fikirde.

"Giysilere ve elektrolit içeceklerine ne kadar para harcıyorsun?" diye alaycı bir şekilde soruyor. "Başka neye para harcayabilirsin ki?"

"Yiyecek?" Aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. "Yiyecekleri babam ödüyor."

"Bilmiyorum, Armani," diye inliyorum. "Ev?"

Tiksintiyle burnunu kırııştırır. "Babamın evinde yaşıyorum."

"Peki araba? Tekne? Aktiviteler?"

"Üç tane var, babamın bir gemi filosu var, neden tekneye ihtiyacım olsun ki, ve hangi aktiviteye para harcamak isteyeyim ki?"

"Tamam, bu aptalca bir oyun," diye homurdanırım. "Bir saattir meyve suyu içmedim."

Sanki onu ahlaki olarak gücendirmişim gibi, nefes nefese, elimi dirseğinin kıvrımına sıkıca tutturuyor. "Susuz kalmadan gidelim. Yemin ederim, bu kadar kişisel bakım becerisi zayıf kardeşleri hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum."

Bu kadar çok kardeşimin kişisel bakım becerilerinin bu kadar zayıf olmasını hak edecek ne yaptığımı bilmiyorum. Sizi sulamazsam, titiz ev bitkileri gibi ölürsünüz."

Güneş tekneye parlıyor, ama bir saat içecek içmeden ölmeme yetecek kadar değil. Erkekler çok dramatik.

"Kim'in satın almak istediği tek şey olduğu için neredeyse bir ay boyunca sadece diyet Dr. Pepper içtim ve musluk suyumuz radyoaktif kadar kötüydü."

Armani'nin yüzündeki ifade cinayet işliyor gibi. Kardeşimin beyninde hemen savaş ve işkence düşünceleri uyandırmadan böyle şeyler söyleyemeyeceğimi unutmışum.

"İyi tarafı, ben soda severim," diyorum ihtiyatla, bu bilginin etkisini yumuşatmaya çalışarak.

"Sanki onu öldürmemi istiyormuşsun gibi," diye homurdanıyor ve beni koridordan uzaklaştırıp ait olduğumuz yere geri götürüyor. Gözlerinde umut dolu bir bakış beliriyor. "Onu öldürmemi mi istiyorsun? Çünkü bunu yapmak için gerçekten buradan ayrılıyorum."

"Ama o zaman beni koridorlardan kim koruyacak?" diye şaka yapıyorum, dirseğimle onu dürterek. "Neden hâlâ konuşuyoruz ki? Burada susuz kaldım Armani, *susuz kaldım!*"

"Alay etmen hiç de sevimli değil," diye yalan söylüyor, gülümsemesini saklayamadan. "Ben her zaman sevimliyim," diye itiraz ediyorum. "Ben..."

Söylemek üzere olduğum her neyse, biri beni korkunç derecede sıkı bir kucaklamaya aldığı anda ağzımdan çıkamadı.

Şaşkınlıkla nefesimi tutuyorum, ama bana sarılan kişinin kokusunu tanıdığımda rahatlıyorum. "Matteo," diye inliyorum. "Nefes alamıyorum."

"Ortadan kayboldun!" diye suçluyor beni, beni aynı sıklıkla tutmaya devam ediyor. "Bir dakika içinde seni bulamazsam çıldıracağımı sandım!"

"Zaten kafayı yiyordun," diyor Nico, dergiyi karıştırırken.

"Endişelendiğini görüyorum," diye gülerek onun rahat halini gözlemledim.

"Zavallı bir herifle oynaştığını düşündüm ve seni yalnız bırakırsam onu gemiden atabileceğimi biliyordum. Yanılmış olmama üzıldüm, aksi takdirde bu sıkıcı güne biraz neşe katardı."

Nico ve gizemli adamın kavga etmesi korkunç bir fikir. Nico'nun çok yetenekli olduğunu biliyorum, ama sessiz adamın boyutu ona kesinlikle sorun çıkarırdı.

Kafamda üzücü bir düşünce dönmeye başlar. Ya gizemli adam bir varis ise? Öyleyse, kardeşlerim onu gemiden atamazlar, çünkü

dışında bir savaş başlatmadan onu gemiden atamazlardı. Bu onları durdurur mu? Bir aşk yüzünden savaş başlatırlar mı?

Soruyu kafamdan silip sakın kalıyorum. Her şey yoluna girecek.

Onu bir daha görmemek için kendimi ikna etmeye çalışmıyorum. Sadece görmek istiyorum.

Bu adamla birkaç dakika önce tanıştım ve o korkunç biri olabilir, ama nedense öyle olmadığını biliyorum. Benimle hiçbir ilgisi olmayabilir, ama ya ilgilenirse? Peki, istediğim bir şeyden kendimi mahrum bırakmaya ne hakkım var? Hayat benden çok şey aldı. Bence karşılığında birkaç şey verebilir.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diyorum nefes nefese. "Babamın ödediği elit özel üniversiteye giderken lüks gemide çok sıkılmanı istemem."

"Seni affediyorum," diyor Nico dostça, elini akıcı bir hareketle bir sayfayı daha çevirerek.

Matteo'nun kollarında kıvranarak onu *zorlukla* itiyorum. "Oksijen yetersizliğinden bayılmadan önce beni bırakabilir misin?"

Beni bırakır, ama sonra omuzlarımı sallamaya başlar. "Bir daha yapma. Kırışıklıklar oluşacak ve lanet Apollo gibi görünmeye başlayacağım." "Apollo'nun kırışıklıkları yok," diye şaka yaparım, ama bu doğru. Cildi neredeyse kusursuz. Sanki insanlar tarafından değil, bir makine tarafından yapılmış gibi.

Matteo homurdanır. "Apollo'nun kırışıklıklar oluşturacak kadar duygusal derinliği yok, ama *yine* de yaşlı."

Sevgiyle yanağını okşadım. "Somurtuyor musun? Bugün yeterince meyve suyu içmedin mi?"

"Ughhh," diye yüksek sesle inler. "Armani'ye lanet meyve suyu konusunu açma."

Sonraki birkaç saat ışık hızında geçiyor gibi.

Zamanımın çoğunu Matteo'nun televizyonda gördüğü her şey hakkında şakalar yapmasını dinleyerek ve gizemli adamımı düşünerek geçiriyorum. Remo beni üst güverteye götürüp teknenin rıhtıma yanaşmasını izlememi teklif ettiğinde hâlâ onu düşünüyorum.

Savunmam gerekirse, teknede dolaşırken onu merak etmek gayet mantıklı. Yani, onu tekrar görebilirim! Onunla konuşmak, hayır. Ama uzaktan hayranlıkla bakmak kesinlikle mümkün.

Remo beni Armani ve Matteo'nun genellikle yaptığı gibi korumuyor. Bana dokunmuyor ama yanımda, "sakın yaklaşma" diye tehditkar bir tavırla yürüyor. Remo, Cassio'dan sonra muhtemelen en sessiz kardeşimdir. Bazen Remo'nun gerçekten sessiz değil de, sadece Cassio gibi üzgün olduğunu düşünüyorum.

Dokuz yeni kardeşim olduğunda, hepsinin yaşları ve kişilikleri farklı olduğundan, hepsini *tanıdığımı* hissetmek zor.

"Rüzgara hazır olun," diyor Remo, geminin en üst katındaki kapıya uzanırken.

Uyarı geldiğinde rüzgârın ne kadar şiddetli olacağından emin olamadığım için, elimi onun ön koluna koyup parmaklarımı sıkıca doladım.

Gözleri aşağıya, birbirimize bağlı olduğumuz yere bakar. O bana tekrar baktığında, onun için sınırı aştığımı düşünerek neredeyse çekiliyorum. "Bir şey olmayacak. Seni uçurmayacağım."

"Bu mümkün mü?" diye soruyorum gergin bir şekilde.

"Hadi," der ve beni hafifçe çekerek kapıdan içeri sokar.

Rüzgar saçlarımı savuruyor ama ayaklarımın üzerinde sallanmama neden olmuyor. Remo'nun kahverengi bukleleri yüzünün etrafında dönüyor, gözlerini kapıyor ama o saçlarını hareket ettirmek için uğraşmıyor. Ben ise saçlarımı daha kolay kontrol edebilmek için hemen düşük bir topuz yapıyorum. Küçük saç telleri kulaklarımın ve boynumun etrafında savrulmaya devam ediyor ama dalgalı saçlarım artık görüşümü engellemiyor.

Kenara gelene kadar kolunu tutmaya devam ediyorum, orada dengemi sağlamak için korkuluğa tutunabiliyorum. Soğuk metal kollarımda tüylerimi diken diken ediyor, ama küçük hırkam beni sıcak tutuyor. Bu, isteğe bağlı bir üniforma eklemesi ve şimdi nedenini anlıyorum. Yakın zamanda çok sıcak olacağımı sanmıyorum.

"İşte orada," diyor ve önümüzdeki sisli havadan ortaya çıkan kara parçasını işaret ediyor.

"Vay canına," diyorum, başka hiçbir kelime bulamıyorum.

Manzara inanılmaz ve hayal edebileceğim hiçbir şeye benzemiyor. Matteo bu yerden milyonlarca kez bahsetmişti, ama ne kadar güzel olduğunu hiç söylememişti. Onun için bu yerin önemi, görünüşü değil, ona kattıkları. Böyle bir şeyi görüp de ne kadar muhteşem olduğunu söylememek imkansız.

Ben bakarken etrafımızda ılık tuzlu su kokusu dolaşiyor. Ada tropikal değil, daha çok bir ormana benziyor. Kıyıda gece yarısı siyahı kumlar var, ama hemen arkasında ağaçlar başlıyor. Uzun ve ürkütücü ağaçlar, kilometrelerce uzanıyor gibi görünüyor. Yaprakları yemyeşil, sağlıklı ve güçlü olduklarını gösteriyor.

Gökyüzü bulanık koyu gri ve üzerinde öfkeli görünümlü bulutlar dönüyor, sadece güneşin tepeleri geçebiliyor. Daha çok

Pasifik Kuzeybatı'sındaki bir yer gibi görünüyor, kıyıdan saatlerce uzaklıkta gizli bir ada gibi değil.

Adanın hava koşulları hakkında teoriler üretmek için hava ve iklimi nasıl işlediğini bildiğimi iddia etmeyeceğim bile. Sadece kazançlı çıkacağım, çünkü burası sıcak ve güneşli olsaydı, ikinci gün terlemiş ve güneş yanığı olurdum. Yanlış anlamayın, ellerim ve ayaklarım kolayca üşür ve onları kalın bir battaniyeye gömemeyince çok rahatsız olurum. Ama sonuçta, ben biraz soğuk havalarda daha iyi hisseden bir kıyım. Bu yeri benim kadar sevmeyecek yaz kızlarına rahmet olsun.

"Film gibi görünüyor," diyorum ona, temiz havayı ciğerlerime çekerek. "O kadar da kötü değil," diye onaylıyor, başını sallayarak.

Mırıldanarak, teknenin yavaşça yaklaşmasını izlemeye devam ediyorum. "Soğuk mu?" "Yarı yarıya," diye cevaplıyor. "Kar yağmayacak, ama daha soğuk geceler olacak. Birkaç sıcak gün de olacak, ama hava oldukça ılımlı." Daha iyi bir cevap isteyemezdim.

"Heyecanlıyım," itiraf ediyorum, soğuk rüzgardan yüzümün kızarmaya başladığını hissederek. "Gergin ama heyecanlı."

"Endişelenecek bir şey yok," diyor Remo güven verici bir şekilde. "Hepimiz her zaman senin yanında olacağız."

Umarım, *tüm* zaman boyunca değil.

"Hadi, siz ikiniz!" diye bir ses duyuyorum.

İkimiz de dönüp Matteo'nun bize doğru yürüdüğünü görüyoruz, sanki mümkünmüş gibi rüzgarı üzerinden atmak için eliyle rüzgarı tokatlıyor. "Lanet olası aptal doğa," diye homurdanıyor, saçlarını eliyle tarıyor. "Nico'yu sizi almaya göndermeliydim. Zavallı saçlarım."

"Nico reddederdi," diyor Remo.

"Nico taşları tekmeleyebilir," diye homurdanır Matteo. "Hadi, Armani geminin limana yanaşır yanaşmaz hazır olmamızı istiyor. Sabırsız herif."

Onun hayal kırıklığına gülümserim ve ikisiyle birlikte ayrılmadan önce adaya son bir kez bakarım. Matteo her zamanki gibi yanımda durur, Remo ise arkamda. Bunu konuşmazlar, doğal olarak yerlerini alırlar.

"Mafya Prensesleri Topluluğu'na resmi olarak katılmaya hazır mısınız?" diye sorar Matteo, dirseğiyle hafifçe dürterek.

Hazır olduğum kadar hazırım.

Bölüm 10

Jade

Gizemli adamın gemiden indiğini göremediğim için oldukça üzülürüm, ama Armani bizi etraftaki diğer gruplardan daha hızlı bir şekilde kalabalıktan çıkararak bunu telafi eder. Matteo, kasıtlı olarak ya da değil önemli kişileri ustaca işaret edip isimlerini söylüyor. Ailemizin sevdiği ve sevmediği kişiler.

İsimler ve geçen yüzler bulanıklaşıyor, ama sanırım çoğunu hatırlayabileceğim. Ailemize yaptığı gibi, Matteo da ayrılmadan önce benim için çalışabilmem için birkaç grafik hazırladı. Birinde Empire Academy'ye şu anda devam eden en büyük gruplar, onları yönetenlerin isimleri ve kontrolünü devralacak olanların isimleri vardı. Diğerisi ise daha çok bir liste gibiydi ve aynı çeteleri içeriyordu, ama bu seferki aynı zamanda onların neyle tanındıklarını da gösteriyordu.

EMPIRE CRIME SYNDICATES			
THE OUTFIT (EAST COAST ITALIANS) CAPO: DANTE MORETTI HEIR: APOLLO MORETTI	THE MOROZOVs (WEST COAST RUSSIANS) PABIAN: ANTON MOROZOV HEIR: DMITRI MOROZOV	THE OUTLAWS (TEXAS COWBOYS) CROWN: LEVI WYATT HEIR: COLTON WYATT	THE POLISH (MID-WEST MAFIA) KIEP: ALEKSY BAK HEIR: TOMASZ BAK
THE DOVES (AUSSIE GIRL GANG) MINISTER: JORDIN BELL HEIR: CLARA BELL	THE THORNS (SWEDISH MAFIA) CHIEF: WILLIAM SVENSON HEIR: FINN SVENSON	THE KINGS (BRITISH MAFIA) MONARCH: BRON KNIGHT HEIR: KILLIAN KNIGHT	THE CASA NOSTRA (CHICAGO ITALIANS) CAPO: ROMEO GULLANI HEIR: ABRAMO GULLANI
THE GUARDS (SPANISH MAFIA) JEFE: IAN CARRERA HEIR: JAVIER CARRERA	THE SPIES (BRAZILIAN MAFIA) CHIEF: JOSEPH OLIVEIRA HEIR: THIAGO OLIVEIRA	THE GODS (GREEK MAFIA) RULER: LINUS GARRIS HEIR: ARES GARRIS	THE LOST REAPERS (AMERICAN MOTORCYCLE CLUB) PRES: BROCK STONE HEIR: GARRIS STONE
THE IRISH (IRISH SYNDICATE) HEAD: CONNOR KELLY HEIR: GIORIAN KELLY			

EMPIRE CRIME SYNDICATES	
AND WHAT THEY DO:	
THE OUTFIT (EAST COAST ITALIANS):	WEAPONS TRADE, MISC BUSINESSES
THE MOROZOVs (WEST COAST RUSSIANS):	MONEY LAUNDERING, CASINOS, TRADE
THE OUTLAWS (TEXAS COWBOYS):	WEAPONS TRADE
THE POLISH (MID-WEST MAFIA):	TOBACCO, WEED, ALCOHOL TRADE
THE DOVES (AUSSIE GIRL GANG):	ASSASSINS
THE THORNS (SWEDISH MAFIA):	DRUG TRADE
THE KINGS (BRITISH MAFIA):	CORRUPTION, MISC BUSINESSES
THE CASA NOSTRA (CHICAGO ITALIANS):	UNDERGROUND FIGHTING, MISC BUSINESSES
THE GUARDS (SPANISH MAFIA):	HIRED BODYGUARDS FOR OTHER GROUPS
THE SPIES (BRAZILIAN MAFIA):	HIRED SPIES FOR OTHER GROUPS
THE GODS (GREEK MAFIA):	GAMBLING
THE LOST REAPERS (AMERICAN MOTORCYCLE CLUB):	GUN AND WEED TRADE
THE IRISH (IRISH SYNDICATE):	HITMEN

Kardeşlerim ve ben (Armani hariç) kalacağımız binaya vardığımızda, The Kings, The Outlaws ve The Guards hakkında daha iyi bir fikir sahibi olmuşum. Biraz zorlayıcıydı ve sadece birkaç isim vardı. Neyse ki, ilk birkaç hafta bana yardımcı olması için kullanışlı küçük kopya kağıtlarımı getirmiştim.

İlk gittiğimiz oda benim odamdı ve çantalarım zaten güvenli bir şekilde kilitlenmişti. Bazı korumaların bagajlarımızla binamıza bizden önce nasıl ulaştıkları benim için tam bir muamma. Bu çok takdir edilecek bir şey, ama aynı zamanda babam için çalışan bazı adamların gerçek süper güçlere sahip olup olmadığını sorgulamama neden oluyor.

Matteo ve Armani beni içeri götürüp, ortamı hızlıca kontrol ettikten sonra rahatlamaya başlıyorlar. Kardeşlerim, her zamanki gibi endişeli bir ikili.

Onlar çantalarımın hepsinin burada olup olmadığını kontrol ederken, ben de odayı ilk kez iyice inceliyorum. Büyük bir yatak, güzel bir pencere, eşyalarımı saklayabileceğim yeterli alan ve kendi banyom var. Hiç de fena değil, başka bir yere gitseydim, birinci sınıfta kalacağım üniversite yurdundan kesinlikle daha büyük.

Empire bir nevi üniversite *gibidir*. Sadece, mezun olduğunuzda gösterebileceğiniz gösterişli bir diploma yoktur. Ancak beceriler *vardır* ve kardeşlerim bunun kanıtıysa, burada öğrenilen beceriler küçümsenecek türden değildir.

Gülümsemem genişliyor. "Bunların hepsi benim mi? Çok şirin!"

Hırkamı dağınık yatağın üzerine atıyorum ve yerleşince ne kadar sevimli olacağımı düşünerek gülümsüyorum.

Matteo alaycı bir şekilde, "Dolap gibi küçücük," diyor.

Armani onun kafasının arkasına bir şaplak atar. "Sözlerine dikkat et, pislik."

"Ah!" Matteo, vurulduğu yeri ovuşturarak itiraz eder. "Ne dedim ki?" "Eski evdeki odam bunun yarısı büyüklüğündeydi," diyorum,

"Sorun değil. Sen görmedin, bilmiyordun."

Üzülerek iç çeker. "Hayır, ama tahmin edebilirdim." Ellerini bana doğru uzatarak, kollarını açar. "Buraya gel, aptal kardeşin özür dilerken ona sarıl."

Gülerek başımı salladım. "Özür dilemene gerek yok ve kesinlikle sarılmana da gerek yok. Kızgın değilim. Teknik olarak küçük bir oda *olduğuna* eminim. Gözlemlerde bulunmana izin var."

"Sarılmak yok mu?" Yüzü buruşur. "Terapistim, babası olmayan kızlar için fiziksel temasın önemli olduğunu söyledi. Tabii sarılmayı sevmiyorlarsa ve sen sarılmayı seviyorsan."

Dudaklarımı bükerek gülümsemeyi saklıyorum. "Terapiye mi gidiyorsun?"

"Sen ortaya çıktığından beri gidiyorum," diye bağırıyor. "En küçük kardeş olma statümü elimden aldın ve bana bir kompleks yükledin."

Gözlerimi genişletince, kahkahayı patlatıyor. "Şaka yapıyorum, ona öyle söyledim. Sadece kadının sana uyum sağlamana yardımcı olacak sağlam bir tavsiyesi var mı diye bakmak istedim. Mafya olayını gizli tuttuğum için gerçekten uygulanabilir bir bilgi alamadım. Korkarım ki, sana verebileceğim tek şey kucaklamalar."

Bu hem çok berbat hem de çok tatlı.

"Yılın kardeşi olmak mı istiyorsun?" diye şaka yapıyorum ve hızlıca sarılmak için kollarımı açıyorum.

"On yılın kardeşi," diye karşılık verdi ve beni nazıkçe kucakladı. ama ayaklarım yerden kalkıyor. "Diğer kaybedenlerin

beni geçip şampiyonluğu
kapmasınlar." "Çok
rekabetçisin," diyorum.

"Her neyse, sen koridorun karşısında kalıyorsun, ama istediğin zaman bizim odada kalabilirsin," diyor, Remo ve Nico ile paylaştığı üç kişilik odayı kastederek. "Kızlara izin yok kuralımız var, ama sen tabii ki istisnasın. Kız kardeş ayrıcalıkları falan."

"Tabii ki," diye kabul ettim. "Kız kardeş ayrıcalıkları, ha? Süper güçlü ve yetenekli kardeşlerimin bana çarşafımı takmamda yardım etmeleri de bunlardan biri mi?"

Matteo'nun yüzü buruşur. "Armani'ye sor, ben ev işi yapmam. Bu eller yıkım ve kaos için yaratıldı, senin fırırlı çarşaflarını düzenlemek için değil."

"Fırırlı çarşaflar," diye alay ettim, onun tonunu taklit ederek. "Bir üniversite kulübü üyesi gibi konuşuyorsun."

"Üniversiteli bir erkeğin nasıl konuştuğunu bilmiyorsun," diye tartışır.

"Tahmin edebilirim," diye karşılık veriyorum, gözlerimi devirerek. "Bana hiç yatağını yapmadığını mı söylüyorsun? Martha'ya yaptırıyorsun deme sakın?"

O homurdanır. "Martha asla yatağıma dokunmaz. Daha önce zorla yaptığım oldu, ama bunu alışkanlık haline getirmedim. Neden değerli dakikalarımı terleyerek yatağıma kıyafet giydirmek için harcamayım ki?"

Yatağına kıyafet mi giydir? Matteo her şeyi saçma sapan hale getirebilir. En normal şeyleri bile, örneğin yatağını düzenli tutmak gibi.

"Odamda takılmayı bu kadar çok sevmenin sebebi, odanın temiz ve bakımlı olması olduğunu hiç düşündün mü?" diye soruyorum, kaşımı kaldırarak.

"Ne tuhaf bir düşünce," diye ciddi bir şekilde cevaplar. "Sen gelmeden önce orada takılmıyordum, değil mi?"

"Şey..."

"En iyi arkadaşım orada yaşadığı için odanda vakit geçirmeyi seviyorum," diyor Matteo tatlı bir sesle. "Bu çok açık bir şey gibi görünüyor."

"Yatak yapmaktan nefret ettiğini bir şekilde bana iltifat olarak mı çevirdin?" Gülmeden edemiyorum. "Kelimelerle aran iyi, kardeşim. Kelimelerle aran iyi."

"Bitti," diyor Armani, beni korkutup nefesimi keserek.

Çarpınan kalbimi tutarak arkamı döndüğümde, yatağıma tamamen yapmış olduğunu görüyorum. Onun kadar hızlı ve sessiz bir şekilde çarşafımı, hatta tüm yatak takımı bile yapamazdım. Atletik, dövmeli bir sihirbaz gibi.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diyorum, kalbim minnettarlıkla doluyor. "Teşekkürler, Armani."

"Önemli değil." Omuzlarını silkiyor. "Gardırobunu da düzenlemeyi teklif ederdim ama..."

"Teklifine gerek yok," diye sözünü kestim. "İç çamaşırlarımı görme ihtimalinin sıfır olmasını tercih ederim." Evdeyken Armani tüm dolabımı kıyafetlerle doldurmuştu, ama sütyen ve külotların benim sorumluluğumda olduğunu açıkça belirtmiştim. Bunları benim için seçmesi için birine ihtiyacım yoktu, hele ki kardeşim gibi birine.

Armani bununla bir sorunu yoktu, ama giydiğim her şeyin direktörü oldu. Tabii ki, beğendiği şeyi satın almadan önce bana danıştı. Onlarla yaşamaya başladıktan beş gün sonra beni oturtup, farklı kumaşları dokunarak test ettirirken soru üstüne soru sordu. Matteo ve babamın bana inandırdığı gibi, o gerçekten bir moda gurusu, bu kesin.

Bana sevdiğim bir stil olup olmadığını sorduğunda, utangaç bir şekilde *Coyote Ugly*'yi izleyip izlemediğini sordum. Bu, Kim'in DVD'sinde bulunan tek filmlerden biriydi. O şehir dışına çıktığında veya gece dışarıda olduğunda, elektrik ücretsiz moda geçtiği saat 8'den sonra televizyonu açıp güvenle izleyebiliyordum.

Muhtemelen yüzlerce kez izlemiştim ve kızların kıyafetleri her zaman aklımda kalmıştı. Deri giysileri seven bir kız değilim, ama diğer 2000'ler dönemi unsurlarını kendime hayal etmek eğlenceliydi. Ve filmin ana karakteri zorluklar yaşarken bunları karşılayabiliyorsa, bir gün benim de karşılayabileceğim bir gün olabileceğini düşündüm.

Armani, benim sevdiğim "dağınık y2k" görünümünden rahatsız olmuş gibiydi, ama başka bir şey seçmemi beklemiyordu. Bunun yerine, neyi sevdiğimi ve neyi çok sevdiğimi belirlemek için daha net sorular sordu. Şimdi evimdeki dolabım, *Coyote Ugly* tarzı kızsı kıyafetlerle dolu. Meğer pembeyi gerçekten çok seviyormuşum. Gözlere çok hoş geliyor.

Giymişim kıyafetlerin çoğu, filmdeki kızlarınkinden biraz daha mütevazı. Kısa üstlerim o kadar da kısa değil, elbiselerim ve eteklerim de o kadar kısa değil. Bunun bir nedeni, her şeyi Armani'nin seçmesi (koruyucu bir yapıya sahip olduğu için), ama bir diğer nedeni de benim kolayca üşümem. Kıyafetlerin dokusunu ve vücuduma oturmasını seviyorum, bu yüzden fazladan kumaş olması beni hiç rahatsız etmiyor.

Moda konusunda snob olan kardeşim, ev kıyafetlerimi seçerken rahatlık ihtiyacımı göz önünde bulundurdu. Evden çıkmak zorunda olmadığınız günlerde, bol kazaklar ve yumuşak pantolonlar ile terlikler olmazsa olmazdır. Armani'nin bana aldığı bazı temel parçaları asla giymeyeceği kesin, bu da bu düşünceyi daha anlamlı kılıyor.

Matteo ise eşofmanla *yaşıyor*. Empire'da olduğum için, onu evde geçirdiğim tüm bu aylarda giydiğimden daha fazla gömlek giyerken göreceğim sanırım. Bu adam bir ısıtıcı, yemin ederim. Bazen koluma ya da başka bir yere dokunur ve sanki sıcak bir taş buza çarpmış gibi olur.

"Sana bunu söylemek istemezdim kardeşim, ama Martha'ya kıyafetleri katlamasına yardım ederken haftada bir kez iç çamaşırlarını görüyorum." Matteo sanki aptalmışım gibi gülüyor.

Burun köprümü sıkıştırarak yüzümü buruşturuyorum. "*Az önce* ev işi yapmadığını ve yatağını toplamadığını söyledin, ama Martha'ya çamaşırları katlamasına yardım mı ediyorsun?"

"Bu ev işi değil," diye itiraz eder, kırılmış gibi. "Bu sadece Martha ile bağ kurma zamanım. İşini yaparken benimle konuşmaz ve ben *tam* bir pislik değilim. Onunla sohbet edeceksem, işini tek başına yapmasını izlemeyeceğim."

Nasıl hem bu kadar sağlıklı hem de bu kadar dengesiz olabilir?
Mucizeler hiç bitmeyecek.

"Yarın sabah sana odamı göstereceğiz," diye araya girerek konuyu değiştirir Armani. "Tabii bu gece bizimle gelmek istemezsen?"

"Hayır, teşekkürler," diye homurdanırım.

Çocuklar Armani'nin sınıfında yerleşmesine yardım edecekler - tabii silah poligonuna sınıf denilebilirse. Armani'ye bir daha tüfek temizlemede yardım etmektense taş yemeye razıyım. Ondan bir kez ders almak bile fazlasıyla yeterliydi. Silah güvenliği, temizliği ve kullanımı konusunda *mükemmeliyetçi* bir adam. O gün onu hayatı boyunca yaşadığı tüm utançlardan daha fazla utandırdığımdan eminim.

Silah temizlemek yerine her gün erken yatmayı tercih ederim.

"Anlıyorum," diye alay ediyor Matteo. "Sen tırnaklarını boyayıp saçlarını örerken, tüm ağır işleri bize bırakıyorsun."

"Tırnaklarım zaten boyanmış," diyorum ona, açık mavi boyalı tırnak uçlarını göstererek. "*Sen* yaptın, hatırladın mı? Son kez saçımı ördüğünde de sen yapmıştın." Neden böyle söylediğimi bilmiyorum, çünkü *sadece* emin değilim, kesin eminim.

Kimse bana bunu öğretmedi ve o, telefonumda YouTube'daki bir öğretici videoyla öğrenmeye çalışırken beni yakaladığında, deri şeritler getirip nasıl yapılacağını gösterdi. Deriyle nasıl yapılacağını gösterdikten sonra, gerçek saçımla da gösterdi. Benim için çok önemli oldukları için üç gün boyunca saçlarımı açmadım ve o zamandan beri bir daha denemedim.

O homurdandır. "Beni kalıp tekrar yapmaya davet edebilirsin. Armani, ona o yalvaran bakışını atarsan beni affedebilir..."

"Hayır," diye Armani sözünü keserek kapıya doğru yönelir. "Bu işten kurtulamazsın. Remo ve Nico'yu kontrol edeceğim. Jade'i yerleştir ve bizimle orada buluş; birlikte akşam yemeğine çıkacağız."

Matteo başını geriye atarak inler. "Tamam, *baba*. Orada buluşuruz, ama kapısını kilitlememi hatırlatmayı unuttun. Formunda değilsin."

"Sen onun kapısını kilitlemeyi asla unutmazsın," diye bağırır, odadan çıkmışken.

"Ne pislik adam," diye Matteo iç çeker. "Tamam, hadi hazırlanalım."

Gülmemi saklayarak dudağımlı ısıtırım. "Hırka giyecek misin, giymeyecek misin?"

"Hırka yok," diye hemen cevaplar. "Yemek salonları ısıtılmalı ve üşürsen, bu aptal gömleği çıkarmak için bir fırsatım olur."

Ona daha önce gömleksiz kalmak için hiçbir bahaneye ihtiyacı olmadığını hatırlatmıyorum, çünkü bu adama fikir vermek istemiyorum.

"İyi fikir," diyorum onun yerine.

Armani'nin ısrarlarıyla enerji dolu olarak, hızlıca tuvaleti kullanıp Matteo'nun beni salona çekmesine izin veriyorum, burada ilk akşam yemeğimi bir profesyonel gibi yemeye hazırım.

Bölüm 11

Jade

Empire'da yemek için iki seçenek var. Farklı atıştırmalıklar ve küçük yiyeceklerle dolu büyük bir kiler benzeri oda. Ve her gece dört büfe tarzı bölümden seçim yapabileceğiniz daha *da büyük* bir oda olan yemek salonu. Matteo, genellikle birkaç farklı mutfağın dönüşümlü olarak sunulduğunu, bu nedenle hiç şikayet olmadığını söylüyor. Herkes her zaman hoşuna gidecek bir şeyler bulabilir.

Grup olarak birlikte yemek salonuna giriyoruz. Tanıdık bir yüzle gözlerim buluştuğunda neredeyse yere düşüyordum. Gizemli adamımız biz içeri girerken çıkıyor ve yalnız değil. Yanında başka bir adam var. Karşılaştığım iri adamdan daha genç ve daha zayıf görünüyor, ama ikisi kardeş olabilirler.

Belki de öyledirler! Onun hakkında bilmediğim çok şey var ve daha fazlasını öğrenme isteği içimi kemirmeye başlıyor.

Beni ona bakarken fark ettiğinde, dudakları seğiriyor ve sonra ortadan kayboluyor. *Yine.* Akşam yemeğinde oturduğumuzda adını öğreneceğim, daha fazla bekleyemem. Akıllı bir kızım, kardeşlerimden birine sordurabilirim.

Kime soracağımı da biliyorum.

Seçeneklerimize hızlıca göz attıktan sonra, Matteo ve ben makarna seçeneklerinden birini seçiyoruz. O spagetti ve marinara soslu büyük köfteler, ben kremalı ıspanaklı tortellini, ikisi de sarımsaklı ekmekle servis ediliyor. Armani, Nico ve Remo hepsi taco dolu tabaklar alıyor. Bazıları tavuklu, bazıları biftekli, hepsi farklı soslarla süslenmiş.

Yemekler Martha'nınki kadar iyi değil, ama yine de lezzetli. Kremalı tortellini buhar çıkıyor ama çok sıcak değil, bu çok hoş. Kesinlikle tekrar yerim. Matteo da lezzetli bulmuş olmalı, çünkü oturduğundan beri tabağımdan dört lokma aldı. En azından artık alıştım; her zaman onun için fazladan sipariş veririm. Adam gözünü kırpmadan komik derecede büyük miktarlarda yemek yiyebiliyor ve bu gerçekten biraz etkileyici.

Nico ve Remo bazen yaptıkları ikizler gibi sessizce konuşmaya başlarken, Armani ve Matteo benimle sohbet ediyorlar. "Yani gerçekten kovboy mafya üyeleri var mı?" diye soruyorum, dudaklarım titriyor. "

Onları listeye eklediğinde bana şaka yaptığını sandım."

Gizemli adam hakkında hemen soru soramam. Matteo bunun için çok akıllı. Ondan bahsetmeden önce, meraklı bir ruh halinde olduğumu ona belli etmeliyim.

Matteo burun kıvrır. "Jade, *kovboylar* sence nedir? Ya da en azından eskiden neydiler?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Kovboylar hakkında tek bildiğim, uzun yolculuklarda sadece at sürmekten daha fazlasını yaptıkları. En azından, Amerikan Batı Kültürü dersinde tartıştığımız teori buydu."

En küçük kardeşim kahkahalarla gülerek dikkatleri üzerimize çekti, ama çok da fazla değil. "*Sınıfta* kovboyların sevişmesinden mi bahsettiniz? Belki de devlet okulunu kaçırmışım!"

"Colton'a kovboylar hakkında ne düşündüğünü sorduğumda aklına sadece bu geldiğini söylemek için sabırsızlanıyorum," diye kıkırdar Armani.

Colton Wyatt, Matteo'nun tekneden inerken bana söylediğı gibi, The Outlaws'un varisi. Açıkçası, kovboylar konusunda benimle dalga geçtiğini düşünmüştüm, ama akşam yemeğinde onu ve Stetson şapkalı diğer dört adamı görünce gerçeğı anladım.

"*Hepsi* bu kadar değil," diye homurdanırım. "Ama sorun değil, onun düşüncelerini duymak isterim. Ben, şahsen, eşcinsel kovboylar takımındayım. Bu mantıklı."

Armani güldü. "Mantıksal olarak mı, *istatistiksel* olarak mı? Çünkü sayılardan bahsediyorsak, bu en az bir kardeşinin de eşcinsel olduğu anlamına gelir. Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Buna ne hissediyorum mu?" diye tekrarlarım. "Bence bu harika..." Omurgamda hafif bir endişe hissedirim ve sesimi fısıltıya indiririm. "Biz... The Outfit bunu harika bulmuyor mu?"

Midem acı bir şekilde kasılır. *Bu korkunç olurdu.*

"The Outfit mirasçıları önemsiyor," diye cevaplar Matteo gülümseyerek. "Soyumuzun devam etmesini sağlamanın dışında, organizasyon kiminle birlikte olduğumuz konusunda hiçbir çekince duymuyor. Babamın zaten üç torunu var, bu yüzden geri kalanımızın çocuk sahibi olup olmaması aslında önemli değil. Yine de Apollo'nun çocuk sahibi olmasını istiyor ve bizim de nüfus artış oranını koruyacak şekilde çocuk sahibi olmamızı tercih ediyor."

Bu rahatlatıcı.

"Yenileme oranı mı?"

"Onumuz, en az on üçü," diye açıklıyor Armani. "Fazladan üçü onu ve Cesar'ı ikame edecek ve yeni bir Moretti üyesi ekleyecek. Eşleri de ikame etmek isterseniz daha fazlası."

Vay canına. "Bu çok fazla bebek demek."

"Çok fazla bebeği olacak kadar çok kişiyiz," diye cevaplar. "Güçlü bir aile ismine dayanan mafya örgütleri yüksek doğum oranları bekler. Çoğalmaya devam edersek bizi durduramazlar."

Kafamı sallıyorum. "Ve, şey, az önce sorduğun şey hakkında..." Kardeşlerime bana karşı açık olabileceklerini söylemek için doğru kelimeleri bir araya getiremeden, Matteo çekici bir gülümseme atıyor.

"Nico eşcinsel," diyor bana. "Bunu saklamıyor. Ve Armani..." "Kendi adına konuşabilir."

"...güzel bulduğu her şeyi becerir."

Armani uzun bir nefes alır. "Kız kardeşimize benim biseksüel olduğumu bu kadar kaba bir şekilde söylediğin için teşekkürler."

"Peki ya sen, küçük kardeşim?" Matteo şakacı bir şekilde kolumu dürterek soruyor. "Gelecekte bir yengemiz olma ihtimali var mı?"

"Çok düşük bir ihtimal, üzgünüm," diye utangaçça cevap veriyorum.

Kadınlar güzeldir, ama onlara bakmak? Yakışıklı bir erkeğe baktığımda hissettiğim gibi bir şey hissetmiyorum. Elimde değil.

Armani, Matteo'nun göğsüne elinin tersiyle vurur. "Onun hayran hayran birine bakmasını düşünmek bile istemiyorum, sen ise onun evlenmesini mi düşünüyorsun?"

"Ben gerçekçi bir adamım," diye homurdanır. "Empire'daki ilk yılının sonunda aşık olma ihtimali yüksek. Tanrı bilir, sözleşme tekliflerini geri çevirmek zorunda kalacağız."

Yıl sonuna kadar gizemli erkeğime aşık olmak aslında kulağa hoş geliyor. Ama durun! "Sözleşme teklifi de ne demek?"

Görücü usulü evlilikler ve nişanlar bana tanıdık geliyor, bana daha önce açıklanmıştı, ama sözleşme teklifi? Kulağa çok soğuk ve

mesafeli geliyor.

Matteo bana şaşkın bir bakış attı. "Şey, tam olarak kulağa geldiği gibi?"

Ben de ondan korkuyordum. Sanırım daha önce duyduğumdan çok da farklı değil, ama kendimi o varsayımsal duruma sokacak kadar ileri gitmedim. Hiç hoşuma gitmediğini söyleyebilirim.

Gözlerimi Matteo'ya dikip, akşam yemeğimi tamamen unutuyorum. "İnsanlar benim için *bir anlaşma yapmaya* mı çalışacaklar? Evlenmem karşılığında bir şey mi teklif edecekler? Bu ne kadar eski kafalı bir şey?"

Sanki deli olan benmişim gibi gözlerini devirir. "Kabul edeceğimiz bir teklif yok. Hiçbir şeye ihtiyacımız yok."

"Ama isteseydiniz, beni karşılığında satar mıydınız?" diye soruyorum, ellerimi belime koyarak.

"Ben hiçbir şey yapmazdım," diye homurdanır. "Ve hayır, babam buna muhtemelen razı olmazdı. Özellikle de bu kadar çok oğlu bekar olduğu için. Sadece içimizden birini evlendirmek için seçerdi. Cleo ve Leon da böyle eşleştirilmişlerdi."

Bunu hatırlayarak kaşlarımı çattım. İki kardeşim evli, biri aşksız bir evlilikte. *Bu çok kötü, değil mi?*

Matteo yüzümü görür ve eliyle çenemi kaldırır. "Hey, onlar için üzülme," der, aklımdan geçenleri okuyarak. "Eşlerini kendileri seçmemiş olabilirler, ama ikisi de çocuklarını hiçbir şeye değişmezler. Melani ve Emilio'nun sonunda birbirlerine aşık olacaklarına dair bir bahis yapardık, ve şimdi aşıklar."

Tabii ki kardeşlerinin evliliğine bahis oynayacaklardı. "Öyle mi?" Biraz gülümserim. "Neden böyle düşündün? Çünkü o iyi biri mi?"

Melani ile henüz tanışmadım ve buna seviniyorum. Ben geldiğimde iki aylık bir bebeği vardı, bu yüzden kendine öncelik vermesine sevindim. Sırf benim için babamın evine gelseydi kendimi çok suçlu hissederdim. Empire'dan eve döndüğümüzde Emilio ile birlikte bizi ziyarete gelecek. Bence bu mükemmel bir zaman olacak.

Onunla tanışmamış olsam da, tatlı biri olduğunu söyleyebilirim. Bana çiçekler ve çeşitli durumlarda kullanabileceğim iletişim bilgilerini gönderdi. Bir partiye catering hizmeti, kısa sürede hazır bir abiye elbise veya bir yere gitmek için araba ihtiyacım olursa, bunu halletmek için telefon numarası var.

"O çok iyi biri," diye Matteo da aynı fikirde. "Ve çok seksi, Emilio sadece inatçılık ediyordu. Zaten ona takıntılıydı, sadece tamamen aşık olduğunu fark etmesi gerekiyordu. Bence onun karışık, bağımlı beyni

Elio ona açıkça söylemediği hiçbir şeyi *anlayamıyordu* ve Elio Melani'den nefret ediyordu."

"Elio'nun ondan nefret ettiğini sanmıyorum," diye yumuşak bir sesle itiraz ediyorum, orada olmasam da. Elio nefret dolu bir insan değil. "Muhtemelen sadece Emilio'yu özlemiştir."

Matteo omuz silkiyor. "Elio'nun suçu ait olmadığı yere atma yeteneğini küçümseme. Melani, ikizini saatlerce ondan uzak tutan bomba gibi bir tatlı kız. Ama ondan önce, Emilio'nun da dikkatini çekmişti."

"Onun ona takıntılı olduğunu söylerken ciddiydim. Her zaman onu takip edenler ve koruyanlar vardı ve o da bunu *seviyordu*. Elio onun güvenliği konusunda endişelendiğinde, Melani kocaman gülümserdi. Yani, Elio ona zaten aşık olmasaydı, şimdi aşık olurdu. İki çocukları var. Melani gibi bir kadını defalarca çıplak gördükten sonra ona karşı *bir şey* hissetmemek imkansız."

"Tamam, evlilikler ve bebekler hakkında bu kadar yeter," diye iç çekerek tekrar yemeğime dokunmaya başladım. "İçeri girerken gördüğüm ama kalmayan biri var. İri yarı, esmer, tek kelime etmedi ve yanında, kendisinin daha küçük, daha genç bir versiyonu gibi görünen biri vardı. Genç olan da birinci sınıf öğrencisi gibi görünüyordu, dersleri birlikte alıp almayacağımızı merak ediyorum."

Matteo düşünürken başını sallayarak çiğniyor. Armani şüpheli görünmüyor, bu yüzden sorun yok sanırım.

"Hmmm, muhtemelen Dmitri Morozov ve küçük kardeşi Ivan'dan bahsediyorsun. Onlar da bizim gibi İmparatorluk kraliyet ailesinden."

"Öyle mi?" Matteo ses tonumdan başka bir şey anlamasın diye merakla soruyorum. Son istediğim şey, ona biraz aşık olduğum için onun gözünden hiç kaçmamak. Tamam, *çok* aşık olduğum için.

O, bir lokma yiyeceği yutarak başını sallıyor. "Morozovlar, Amerika'da yirmiden fazla üyesi olan tek Rus mafyasıdır. Batı Kıyısı'nda binlerce olmasa da yüzlerce adamları var. Hiç çaba harcamadan kendi bölgelerine sahipler ve sayıları, sana verdiğim listedeki tüm gruplar arasında en korkutucu olanı. Kesinlikle ölümcül ve biz de onlarla pek dostane değiliz." Sözlerini düşünmek için bir ara verir. "Düşman değiliz, ama müttefik de değiliz."

"Dmitri onların varisi mi?" diye sorarak, bana verdiği çalışma kağıdını zihnimde canlandırmaya çalışıyorum.

"Doğru," diye cevaplar, sırtarak. "Şu haline bak, öğreniyorsun falan."

Demek Dmitri varis. Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyorum.

Bir yandan, bu unvanla benim çılgın kardeşlerimden daha güvende olabilir. Öte yandan, başka biriyle evlenmek için söz verilmiş olabilir. Varisin genç yaşta nişanlanması alışılmadık bir durum değildir. Ama belki de ailesi hiçbir şeye *ihtiyaç duymadığı* için Apollo gibi bu durumdan kurtulmuştur.

"Genelde kendi aralarında ve küçük gruplar halinde takılırlar. Ortak alanlarda yemek yemediklerinden eminim, muhtemelen bu yüzden onların ayrıldığını gördün."

Daha fazla soru sormak istesem de kendimi tutuyorum. Konuyu biraz daha değiştirirsem, tüm şüphelerden uzak durabilirim. Parmaklarımı çapraz tutuyorum.

"Peki Empire'a gelmeyen en büyük grup hangisi?"

Matteo düşünerek mırıldanıyor. "Muhtemelen Triad. Onlar Çinli bir suç örgütü, ama Empire'a kendileriyle ve güvenlikleriyle ilgili bilgileri emanet etmiyorlar."

Omuzlarım gerginleşir. "Güvenli olduğunu düşünmüyorlar mı?"

Gözlerini devirerek elimi okşadı. "Burası senin için fazlasıyla güvenli. Seni koruyan bir sürü insan var." "Ama?"

"Ancak onların şüpheleri tamamen temelsiz değil," diye itiraf ediyor. "Kurallar iyi ve bugüne kadar etkili oldular. Ancak teknik olarak, herkesi hizada tutan tek şey ölüm ve umutsuzluk tehdidi. Bir düşmanı yeterince kızdırırsanız, ölüm tehdidi onların İmparatorluğa gelip sizi ortadan kaldırmasını engellemez."

Yutkun.

"Ve genellikle yüz­süz bir organizasyonlar çünkü bu onları daha gizli kılıyor. Ayrıca, küçük yaşlardan itibaren eğitim alıyorlar. Yani, İmparatorluk harika bir araç olsa da, onlar için bir anlamı yok. Kazançtan çok risk var."

Akıllıca.

"Empire'ın çoğu Amerika merkezli gruplardan oluşuyor," diye ekliyor Armani düşünceli bir şekilde. "İngilizler bile burada, özellikle de ortak bir bölge olan New York'ta bir tür dayanak noktasına sahipler. Triad, Amerika'dan çok yurtdışında faaliyet gösteriyor. Amerika güvenlikle dolu ve polisleri cebinde tutmazsan, bunu çok çabuk öğrenirsin."

"Mantıklı." diye düşünüyorum. "Şimdi beynim biraz ağrıyor."

"Bilgi yüklemesi," diyor Matteo gülerek. "Her şeyi bir anda öğrenmeye çalışmayın. Sömestr bittiğinde, çoğunu

ezberlenmiş olacak."

Dudaklarımı ısırarak gülümsememi saklıyorum. "Ayrıca dönem sonuna kadar aşık olacağımı düşünüyorsun. Benden büyük umutlar besliyorsun dostum."

"Umut değil," diye düzeltir. "Seni kırk yaşına kadar bekar tutabilseydim, tutardım."

"Ya bebek istiyorum?" diye alay ederek koluna hafifçe vuruyorum. "Kırk yaş çok geç." "Peki, otuz dokuz olsun," diye pazarlık ediyor ve ben elimle ağzımı kapatarak gülüyorum.

"Sen bir aptalsın."

"Hey, Armani," derin ve yumuşak bir ses tüm ailemizin dikkatini çeker. Colton Wyatt'ın gülümseyen yüzünü masamıza doğru gelirken görürüm. "Bu gece dışarı çıkacak mısın? İlk gece partisi yine eski binada ve... hey, bu kim?"

Colton, benim tanıdık olmayan yüzüme şaşırmış gibi, sorarken gözleri tam üzerimde. Yakından bakınca çok yakışıklı bir yüzü var, ama bu kovboy Dmitri kadar heyecan verici ya da çekici değil benim için.

Matteo kolunu omuzlarıma dolayarak, beni koltuğumda otururken kendine doğru çekiyor. "O yasak bölge," diyor ciddi ve pek dostça olmayan bir sesle.

Yeni gelen kişi boğuk bir kahkaha attı. "Sinirli, sinirli," dedi, her kelimesini süsleyen güneyli aksanıyla. "Demek söylentiler doğru, yeni bir Moretti var."

"Söylentiler mi var?" Dudaklarımı yana doğru bükerek yüzümü buruşturuyorum. "Oh, çok ciddi bir şey değil," diye beni temin ediyor.

"Gitmeyeceğimi biliyorsun," diye Armani araya girerek Colton'ın ilk sorusuna cevap verdi. "Hiçbirimiz gitmeyeceğiz."

Adam inler. "Çok sıkıcı."

"Partiler sıkıcıdır," diye tartışır Matteo. "Biz sağlıklı bir aileyiz."

Tamam, kesinlikle alaycı davranıyor. Matteo partileri sever, tabii kendisi düzenliyorsa. Belki de onun için fark buradadır.

"Sen ne dersen o, dostum." Colton, Armani tekrar konuşmaya başladığında sanki ayrılacakmış gibi omzunun üzerinden bana bakar ve gülümser.

"Hey, Colton, eşcinsel kovboy hakkında ne biliyorsun?"

Bölüm 12

Jade

Akşam yemeğinde Colton Wyatt'ın varlığından iki şey öğrendim. Birincisi, o da eşcinsel kovboylar takımının sıkı bir üyesi. İkincisi, bu gece kardeşlerimin katılmayacağı, ama Dmitri'nin katılabileceği bir parti var. Colton'a göre, "ezik kardeşlerim" hariç herkes her zaman bu partiye katılır ve bu oldukça büyük bir gelenektir. Yani gerçekler benim lehime görünüyor. Yani, bir kontrol etmenin ne zararı var ki?

Buradaki ilk gecemde gizlice kaçmak, muhtemelen yapabileceğim en çılgın şey. Ama bu gerçek beni yatakta tutmuyor. Bu saatte güvenli bir şekilde yatağımda uyuyor olmam gerekirdi, ama yakalanmadan gitmek için karanlıkta sessizce dolaşıyorum. *Kardeşlerimden birine rastlarsam uyurgezer gibi davranabilir miyim acaba?*

Tanrım, bu çok aptalca, ama umurumda da değil. İçimde, gitmem gerektiğini söyleyen derin bir his var. Sanki bir siren ya da efsanevi bir çekim tarafından oraya çekiliyormuşum gibi.

Kardeşlerim yirmi dakika önce Armani'nin iş yerine gittiklerinde yakalanabileceğimi düşünmek biraz paranoyakça. Orası odamdan en az sekiz dakikalık yürüme mesafesinde ve partinin yapıldığı yerin tam tersi yönde, yani hiç de uzak değil. Aslında, binamdan çıkar çıkmaz arka taraftaki ormana doğru döndüğümde onu görüyorum. Gözden kaçması imkansız.

Yanıp sönen beyaz ışıklar ve gürültülü müzik mekanı aydınlatıyor. Bunun için minnettarım, canlı bir partinin işaretleri tam da gitmem gereken yeri gösteren oklar gibi.

gidmem gereken yeri gösteriyor. Geceleri bu ormanlık adada tek başıma yürürken, birkaç adımda bir arkama bakıyor, her seste hafifçe irkiliyorum. Odamdan ve binadan gizlice çıktığımda, biraz korkak olduğumu unutmuşum.

Eteğimin altına yün astarlı siyah tayt giymeye ve spor ayakkabı yerine botlarımı giymeye karar verdiğim için çok mutluyum. Ellerimi hırkamın ceplerine sokup yaklaşmaya devam ediyorum. Ayaklarımın dalları kırarken çıkardığı hafif sesler ve çam ağaçlarının soğuk kokusu beni sarıyor. Birkaç kişi yanımdan geçiyor ama ben gözlerimi kaçırdığım için kimse bir şey söylemiyor.

Empire'a vardığımda, babamın veya Apollo'nun kardeşlerim etrafta olmadığına beni izlemesi için birini tutmuş olabileceğinden çok az da olsa endişelenmişim, ama şu ana kadar bu endişemin saçma olduğu ortaya çıktı.

Eğer bu bir keşif görevi olsaydı, üzerimde bir gözün olduğunu hissederdim, sanki bir tür altıncı his gibi. Ama hiç izlendiğimi hissetmiyorum. Ve bildiğim tek diğer koruma şekli, beni bir saniye içinde odama geri götürmek olurdu. İri yarı bir adam beni dikkatlice kaldırır, omzuna atar ve Armani'ye rapor verirdi. Ayaklarım yerde, bu yüzden bu konuda bir sorunum olmadığını düşünüyorum. Özellikle de vardığım için.

Arazinin ortasında beyaz bir ev duruyor, etrafında devasa ağaçlar var. Her yerde insanlar var ve çoğu birbirine dokunuyor. Çiftler öpüşüyor ve sevişiyor, mahremiyetin yokluğunu umursamadan şehvetlerini besliyorlar. Ormanın kokusu kayboluyor, alkol, sigara ve diğer insanların kokusu ile karışıyor.

Bir dakika durup etrafa bakınıyorum.

Bir ev partisi, sonuçta tam bir üniversite deneyimi yaşıyorum. Dikkat çekmek istemediğim için, birkaç kişiyi takip ederek içeri giriyorum istenmeyen dikkatleri üzerime çekmemek için başımı eğiyorum. Evin eşiğinden içeri girdiğimde müzik daha yüksek ama kendi düşüncelerimi duyamayacak kadar yüksek değil. Gizli köşelerde daha fazla insan birbirine dolanıyor ve sarılmaya başlıyor, meraklı gözleri umursamadan tutkulu dokunuşlar paylaşıyorlar.

Alışmak için bir dakika bekledim ve kalabalık olmayan bir yer buldum. Burası bir oturma odası, ama içi boşaltılmış. Sadece yedek mobilya gibi görünen şeyler dağınık bir şekilde yerleştirilmiş ve hepsi de zaten dolu. Ayakta kalmak zorundayım.

Binayı biraz daha gezmeyi düşünürken, bir tartışma kulağıma geliyor. İki kız açıkça tartışıyor, her ikisi de yanlarında duran diğer kadınlarla.

"Sen hayal görüyorsun, Clara. Kimse seni senin kadar önemsemiyor." "Kıskanç mısın, Stone?"

Muhtemelen ışıklandırma nedeniyle ikisini de hemen tanıyamıyorum. Ayrıca, öfkeli ifadelerle sıkışmış yeni yüzleri deşifre etmek biraz zor.

"Sana kıskanç olsaydım, hayalperest olan ben olurum. Senin sahip olduğun ve benim istemediğim hiçbir şey yok, kesinlikle benim kendim elde edemeyeceğim hiçbir şey yok. Neden böyle davrandığını anlamıyorum. Burası Empire, kız öğrenci yurdu değil. Ne kadar istesen de, burada baş kız falan yok."

Clara öfkeyle yumruklarını beline koyar, yanakları kızarır. "Hepimiz bu kampüsün kraliçesinin ben olduğumu biliyoruz ve bunu hiçbir şey değiştiremez."

Diğer kız alaycı bir şekilde güldü. Adı Gabbie Stone, eminim. "O unvanı senden çok çabuk alacak." Bana başını salladı ve beni baştan aşağı süzdü.

Vay canına, bana başını sallıyor.

"Ne?" diye patlarım, onu yanlış duymuş olabileceğimi düşünerek.

"O mu? Dalga geçiyorsun."

"O bir Moretti," diye cevaplar Gabbie basitçe. "Ve bu da senin *onun* seviyesine ulaşmak için birkaç yüz milyon ve dokuz seksi erkek kardeşe ihtiyacın olduğu anlamına geliyor."

Dokuz seksi erkek kardeş, *iğrenç*.

Ama Gabbie'nin beni neden bu şekilde övdüğünü anlamıyorum. O, Amerikan motosiklet çetesi *The Lost Reapers'in* varisi. O benim tehdit listemde değil, ama benimle tanışık gibi konuşacağını hiç düşünmemiştim.

Kadın çok güzel. Daha önce sadece yüzünü görmüştüm. Şimdi ise göğsüne kadar uzanan kalın, parlak siyah saçları, açık teni ve koyu renk gözleri olduğunu görebiliyorum. Hatırladığım kadarıyla Hispanik. Hem kovboylar hem de motosiklet çetesi içinde çok sayıda İspanyolca konuşan var. Muhafızlardan bahsetmiyorum bile, hepsi en az üç dil konuşuyor ve çoğunun ana dili İspanyolca. Öğrenmesi iyi bir dil, Amerikalıların büyük bir kısmı biliyor.

Ailemle konuşmak için İtalyanca öğrenmeye bu kadar kararlı olmasaydım, kesinlikle İspanyolca öğrenmek isterdim. Martha'nın yemek derslerinden ve evde muhafızların konuşmalarını dinleyerek İtalyanca'yı oldukça iyi biliyorum.

Ancak bu dönemden sonra, babam gerçekten öğrenmek istiyorsa bir İtalyanca öğretmeni ayarlayacağını söyledi. Matteo bu teklifi aşağılayıcı buldu, ta ki babam ona öğretirken ne kadar sabırsız olduğunu hatırlatana kadar. Eğer bana yardım etmek istiyorsa, bu konuda çalışması gerekecekti. Görünüşe göre bir öğretmenim olacak.

Gabbie arkadaşım olabilir, ama ben temkinliyim. Sormadan bana dikkat çekiyor ve görünüşe göre bu iyi bir dikkat değil. Kampüsün kraliçesi olmak için biriyle kavga etmek istemiyorum. Özellikle de bana bu kızın baktığı gibi bakan biriyle; sanki onun botlarının altındaki pislikmişim gibi.

Clara Bell de bir varis, ama The Doves'un, Avustralyalı kadınlardan oluşan ve kiralık katil olan bir çetenin varisi. Kardeşlerime göre Clara yirmi yaşında ve henüz kimseyi öldürmemiş. Söylentiye göre buraya sertleşmesi için gönderilmiş, ama görünüşe göre cellat olmaktan çok kraliçe olmaya daha çok ilgi duyuyor.

"Ne diyorsun sen? Bir Moretti mi? Tabii, tabii."

"Ben Moretti'yim," diyorum, onlar benim önümde benim hakkımda tartışırken sessiz kaldığım için utanarak. "Dante Moretti benim babam."

Kötü kalpli kız gözlerini devirir. "Tabii ki öyledir."

"Sen akşam yemeğinde Matteo'nun yanında oturan kızdın," yanındaki kız düşünceli bir şekilde konuşur. Adının ne olduğunu bilmiyorum. Muhtemelen o da The Doves'tan biridir. "Kolunu sana dolamıştı."

Gergin bir şekilde başımı sallarım. "Evet, Colton yanımıza geldi ve bir açıklama yapma ihtiyacı hissetti, sanırım. Kardeşlerim çok koruyucudur."

"Eminim öyledir," diye Gabbie tekrar söze girer ve Clara'ya öldürücü bir sırıtış atar. *Vay canına, dişleri film yıldızları kadar mükemmel.* "Sen kasabanın gündemindesin prenses. Adın herkesten daha çok konuşuluyor, orası kesin."

Yutkunuyorum. "Ben pek öyle düşünmüyorum..."

"Eğer gerçekten öyle düşünüyorsan, bu tür şeyler için bir oyun var," diye düşünür Clara, kaşlarını kaldırıp başını eğerek.

Gabbie küçümseyerek burnunu çeker. "Aptalca bir oyun ve kimse için hiçbir anlamı yok. Bunu önemseyen tek kişi sensin."

"Doğru değil," Clara, kollarını kavuşturarak itiraz eder. "Sadece oynamaya korkacak kadar çekingen insanlar için bir anlamı yok."

Çok korkuyorlar mı? Ne tür bir parti oyunu korkutucu olabilir ki?

"Sen korkmuyorsun, değil mi?" Clara, gözlerini bana dikerek sorar. "Ben buraya oyun oynamaya gelmedim," diye yanıtlarım.

Clara iç çeker. "Tek yapman gereken, mesela on dakika içinde poz verecek bir erkek bulmak. Ben de aynısını yapmalıyım. Erkek arkadaşıyla en seksi görünen kazanır ve sonsuza kadar kampüsün kraliçesi olarak anılır. Ben buraya geldiğimden beri iki yıldır kazanıyorum."

Seksi görünmek bir meydan okuma mı? Bizim için üstünlüğü belirleyen şey bu mu? Bu biraz üzücü.

"Hiçbir şeyin kraliçesi olmak umurumda değil," itiraf ediyorum. "Bana anlamsız geliyor. Neden hayali bir unvan için kavga edelim ki?"

"Anlamsız mı geliyor, yoksa kazanamayacağını mı düşünüyorsun?"

Tanrım, bu mafya çocukları neden bu kadar rekabetçi? Hepimiz bir saniye sakinleşemez miyiz? Partiler böyleyse, Matteo'ya katılıyorum; berbatlar.

Şu anda odama geri dönebilirim. Sıcak bir duş, sıcak pijamalar ve bir film beni hemen uykuya daldırır. Hatta erkeklerin odasına gidip onların dönmesini bekleyebilirim. Bunların hepsi bu küçük oyundan çok daha cazip geliyor.

Ama henüz Dmitri'yi aramaya fırsatım olmadı, bu yüzden kalacağım gibi görünüyor. Bu aptalca yarışmayı çabucak bitirip onu aramaya gideceğim. Kaybetmem umurumda değil. Gabbie'nin söylediği doğru. Kendimi kanıtlamama gerek yok, ailem bunu benim için zaten yaptı.

"Tek kural, cilde dokunmamak. Yoksa çok kolay olur. Onun seni yalamasına izin verebilirsin," diye açıklıyor Clara ve ben yüzümün rengi atıyor.

"Ben öyle bir şey yapmam," diye ısrar ediyorum, bunu açıklığa kavuşturma ihtiyacı hissediyorum. Birinin bana ilk kez dokunmasının bir oyun için olacağını hayal edemiyorum, seyircilerin olduğu bir oyun için ise hiç.

"Vay, ne kadar da masumsun," diyor Clara, sıkılmış bir şekilde tırnaklarını kontrol ederken. "Seni şimdiye kadar tanıımıyorsak, sanırım bu, baban olmadan büyüdüğün anlamına gelir. Ve bu dünyanın bir parçası olduğunu bilmiyorsan, babanın onaylamayacağı *bir şey* yapmadan normal bir liseyi bitirmiş olman imkansız."

O kadar yanılıyor ki, acı verici.

"Devlet okulunda çok deneyimin var, değil mi?" diye soruyorum sertçe. "Filmlerdeki gibi olmadığını biliyorsun, değil mi? Kaçınmak çok normal."

"Cinsel ilişkiden kaçınmak," diye alaycı bir şekilde gülerek söylüyor. "Tanrım, bir *bakireye* meydan okuduğumu bilseydim, hiç zahmet etmezdi. Bu çok kolay olacak."

Yanaklarım kızarıyor ve umarım parti ışıkları bunu gizlemeye yardımcı olur. "Bakire olmak kötü bir şey değil," diye savunuyorum, olmadığım bir şey gibi davranmak istemiyorum.

olmadığım bir şey gibi davranmak istemiyorum.

"Clara, aptal olma," diye atıyor Gabbie. "Onu buradaki erkeklerin yarısından fazlası için daha çekici hale getirdiğini biliyorsun, değil mi? Bir mafya babası, karısına dokunan tek kişi olmaktan daha çok hoşlandığı bir şey yoktur. Bunun için kelimenin tam anlamıyla para öderler."

"Sonra da soğuk karıları alıştıkları gibi sakso çekemediği için metres bulurlar," diye tartışıyor, sırtarak.

"O zaman sen devreye giriyorsun, ha?"

Tamam, artık bu konuyu kapatabilir miyiz? Bu anlamsız tartışma midemi ağrıtıyor.

"Kimin kazanacağına kim karar veriyor?" diye araya girdim, sırf bu tartışmayı bitirmek için olsa bile oynamaya hazırdım.

Clara çenesini kaldırdı ve uzaktaki bir grup erkeğe başını salladı. "Colton, Javi ve Cole karar verebilir." Onlara sormadı, sadece kabul edeceklerini varsaydı. Colton Wyatt, Javier Cabrera ve Cole Knight. Hiçbiri ailemin düşmanı değil, bu yüzden önyargı nedeniyle itiraz edemem. Hatta, bana bir avantaj sağlamış bile olabilir. Colton, kardeşlerimin arkadaşı. Javier, ya da Javi—hangisini tercih ettiğini bilmiyorum—bir koruma ve The Outfit, İspanyol iş dünyasıyla çok iyi ilişkiler içinde. Cole Knight, Ana'nın üvey kardeşlerinden biri. The Kings'in b i r üyesi olarak, o d a Morettillerle de çok iyi ilişkileri var.

Ancak, Ana onları jüri olarak seçmemiş olsaydı, bu üçü benim partnerim olarak iyi seçenekler olabilirdi. Sanırım onun düşüncesi de buydu. Bana yakın jüri üyeleri, başkalarından benimle oynamalarını isteyebilme yeteneğimi geliştiremezsem bir işe yaramazlar. Kiminle konuştuğuma ve kime güvendiğime dikkat etmeliyim. Görünüşe göre o bunu anlayacak kadar akıllı. Buradaki en büyük avantajı deneyimi. O insanları tanıyor, ben tanımıyorum.

"İyi şanslar," diye alaycı bir şekilde acıyarak söylüyor. "Eminim harika bir iş çıkaracaksın." Bu kızıdan gerçekten hoşlanmıyorum.

Çaresizce, Clara'nın erkekleri bize çağırmasını izliyorum. Nasıl davranacağımı bilemediğim için, o oyunu ve kuralları açıklarken ben hareketsiz kalıyorum ve kaybolmuş gibi görünüyorum. Onlar jüri olmayı kabul edince, Javier saatinde zamanlayıcıyı kuruyor ve Clara dönüp partiyi değerlendirerek kimi istediğine karar veriyor.

Ben donup kalırım, hemen kaçmam.

Colton arkadaşlarının yanından ayrılır ve bana yaklaşıp başını sallar. "İyi misin?" diye sorar, sanki istersem kaçmama yardım edecekmiş gibi görünür.

Çenemi kaldırıp soruyorum, "Bu gece Dmitri'yi gördün mü? Ya da Ivan'ı?"
O, heykel gibi kaşlarını kaldırır, dudakları eğri bir gülümsemeye yayılır. "Ruslar, ha?"

"Hey!" Rakibimin bağırdığını duyarım. "Jürilerden yardım yok."

Colton, ben cevap veremeden ona cevap verir. "Bırak şunu, Bell. Parfüm hakkında konuşuyoruz."

"Sen tam bir yalancısın," diye homurdanır.

Colton alaycı bir şekilde ellerini kaldırarak sırtıyor. "Jade'in kokusu sanki onu yalayıp dondurma tadı alabilirmişim gibi. Bir erkek bu tür şeylere alışabilir."

Gülmemek için ağzımı elimle kapatıyorum ve o da ayaklarını yere vurarak uzaklaşıyor. Sırf varlığımdan dolayı benden hoşlanmıyorsa, bu onun sorunu. Kendi kendisiyle rekabet edebilir, çünkü onun oynamaya çalıştığı psikolojik oyunlarla hiçbir ilgim yok.

Onunla statü için rekabet etmeyeceğim, ama beni vazgeçirdiğini düşünmesine kesinlikle izin vermeyeceğim. Morettiler pes etmez, aptalca küçük meydan okumalarda bile. Kazanmak istiyorsa, bana kötü davrandığı için işini kolaylaştırmayacağım.

"Koş, en küçük Moretti," diye cesaretlendiriyor Colton. Daha aşağıya, diyor bana. "Seni izleyeceğim, korkma. Sana bir şey olursa Armani beni öldürür."

Kalbim ısınır, göğsümün ortasından ciğerlerime ısı yayılır. Ailemin neden kimseyi işe almadığını anlayabiliyorum. Bu dünyada dostluk bir anlam ifade ediyor. Colton benimle bugün tanıştı, aslında benim hakkımda önceden hiçbir bilgi almamıştı. Ve bu adam şimdiden bana destek olacağını söylüyor.

"Teşekkür ederim," diye sessizce cevap veriyorum. "Bu benim için çok anlamlı." O da başını sallıyor, nazik gözleri parıldıyor.

Ne yazık ki, burada yeterince tanıdığım yüz olmadığını çok çabuk anlıyorum. Tanıdığım insanlara da yaklaşmamam gerekiyor. Thiago Oliveria var, Casusların Varisi. Matteo'ya göre iyi bir adam, ama güvenilmez. Casuslara, onlara para ödemediğiniz sürece güvenemezsiniz. Bu durum, ona para verip ortağım olmasını teklif etmeyi düşünmeme neden oluyor, ama para teklif ederken reddedilmek çok utanç verici olur.

Ares Gabris de burada. Onu tanıyorum, Matteo daha önce onu göstermiş olmalı diye düşünüyorum, ama onun da iyi bir seçenek olduğunu düşünmüyorum.

Adam nişanlı ve nişanlısını ya da ilişkilerini tanımıyorum ama bunu yapamam.

Bir de Colton'ın küçük kardeşi Dustin Wyatt var. Başka bir yerde olmak istemeyecek gibi görünmeseydi ona yaklaşırdım. Oturma odasının köşesinde kendi küçük dünyasında, sigarasını yavaşça içiyor. Daha önce görünmez olmanın umudunu tanıdığım için, başımı sallayıp onu rahat bırakıyorum. Sadece nazik olmak için bana yardım etmeyi kabul edebilir ve bu kaybetmekten daha kötü olur.

Görünüşe göre Sebepsiz Kaba Hanım kazanacak. Kimse bana katılmadan onun ruhunu kıramam.

"Hadi ama," diye mırıldanıyorum. "Biri bu kıza yardım etsin."

Bu özel bir istek, başkalarının duyması için yapılmış değil. Ama biri duyuyor.

"Senin için yaparım." Bu teklif sırtımı ürpertir, ensemdeki tüyleri diken diken eder.

"Gizemli adam," diye fısıldıyorum, o muhteşem yüzü görmek için başımı kaldırıyorum. "Buradasın."

Bölüm 13

Jade

Dmitri başını sallayarak cevap verir ve midem kıpır kıpır olur. Ona binlerce soru sormak, onunla uzun uzun konuşmak istiyorum, ama zamanım neredeyse dolmak üzere.

"O zaman bana yardım edecek misin?" diye soruyorum, dudagımı ısırarak. "Fazla vaktimiz yok, değil mi?"

Küçük bir mırıldanma, anladığını gösteriyor. "Benden ne istiyorsun?"

Onun sesini duyunca ağzım sulanıyor. Onu o kadar çok istiyorum ki. *Lanet olsun, maçı düşün!*

"Şey, gömleğini çıkarmaya ne dersin?"

Son derece sakın bir şekilde kaşını kaldırıyor ve tek eliyle gömleğini çıkarıyor. Kumaş sorunsuzca vücudundan kayıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Dalgalı kaslar gövdesini süslüyor, ayrıca çeşitli boyutlarda birkaç pürüzlü yara izi var. *Onları dilimle izlemek istemem yanlış mı?*

Bana sırtarak, gözlerimdeki arzuyu şüphesiz fark eder. "Zaman doldu," gizemli adam saatine dokunarak bana hatırlatır.

"Haklısın!" diye tepki veriyorum. "Teşekkürler. Bir fikrim var, üzerine yazmamın sakıncası var mı? Sadece ruj, tamamen yıkanabilir."

"Tamam," diyor basitçe.

Aksanı tam olarak anlayamadım, ama Rus olduğu için olduğunu düşünüyorum. İngilizce onun ikinci dili olmalı ve bu yüzden mi bu kadar sessiz olduğunu merak ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, onunla ilgili her şeyi merak ediyorum.

Fazla zamanım olmadığı için saçlarımı sallayarak, biraz dalgalı görünmesi için fönü saçlarımı karıştırıyorum. Dudaklarımdaki aynı kırmızı tonunu kullanarak, dikkatlice göğsüne yazmaya başlıyorum.

Kırmızı harfler kremi ve akıcı. Mükemmel.

Bluzumun birkaç düğmesini açarak dekoltemi ortaya çıkarırım ve başımı kaldırıp onun bana bakan ateşli gözlerini görürüm.

"Ve üç, iki, bir... poz!"

"Üzerime eğil ve elini saçlarıma koy," diyorum ona hızlıca, ayaklarının dibinde dizlerimin üzerine çökerek. "Cildime dokunamazsın ama saçlar hakkında bir şey söylemediler."

O da kabul eder ve elini boynumun arkasındaki kahverengi buklelerime geçirir. Başparmağı ensemin derisini okşar ve sonra elini çeker. Gizlice paylaşılan bir dokunuş... umarım daha niceleri gelir.

Partiye katılanlar poz veren çiftleri izlerken etrafımızda fısıltılar dolaşıyor. Gizemli adamıma bakıyorum ve etrafımızdaki gürültüyü duymazdan geliyorum. Yazılarımda, göğsünde tek bir kelime yazıyor.

Benim.

Bu kelimenin doğru olmasını çok istiyorum, ama yalan olsa bile kabul ederim. Şu anda, sadece ikimiz varken, *o* benim ve herkesin bunu bilmesini istiyorum. Bunu benimle yapmayı teklif etti ve tanırım, bunun için onu öpmek istiyorum. Çok az çabayla beni mükemmel gösterdi.

Jüri ve Clara bizi bulduğunda hareketsiz kalıyoruz, Clara beşinci dakikada pozunu vermiş. Ben kendim görmeye vaktim olmadı, bu yüzden neyle rekabet ettiğimi bilmiyorum, ama yüzündeki şok ifadesine bakılırsa, oldukça iyi bir iş çıkardığımı düşünüyorum.

"Lanet olsun," diyor Cole, ikimizi yandan izlerken.

Dmitri'nin eli, kaslarında en ufak bir hareket bile olmadan saçlarımı sıkıca kavrar. Bununla birlikte, gözlerim tekrar ona çekilir ve ona baktığımda bacaklarım birbirine daha da yaklaşır. Onun ateşli bakışları, yüksek sesle ve net bir şekilde söyleyemediği şeyi anlatır.

Gözlerim onda.

"Artık pozunuzu bırakabilirsiniz," diyor Javier ve ben uzun bir nefes veriyorum.

Dmitri bana elini uzatır ve ayağa kalkmama yardım eder. Bu basit temas beni heyecanlandırır ve kalbim hızla çarpmaya başlar. Elini bırakmak istemem, bu teması uzatmak isterim. Parmaklarımız ayrılana kadar birbirine dokunur ve ikimiz de erkeklere döneriz.

Jüri sessizce karar verirken müzik kısılır ve oda uğultuyla dolmuş gibidir. Dmitri'nin yanına sokulup yüzümü saklamak için daha güçlü bir dürtü hissediyorum. Bekleyiş beni yiyip bitiriyor ve daha yeni başlamış bile değil.

"Ee?" Gabbie, kırmızı plastik bardaktan bir şeyler yudumlarken sorar. "Kim kazanacak?"

Erkekler birbirlerine bakışırlar. Yemin ederim, gerilimi artırmak için daha uzun süre bekliyorlar.

"Oybirliğiyle," diye duyurmaya başlar Colton, kalabalığı kızdırmak için sözlerini uzatarak. "Yeni kız kazandı."

Yanlış duymadığımı umarak gözlerimi kırıştıyorum.

Çevremizdeki grup, karara katılıyor gibi görünüyor ve tezahürat yapıyor.

Vay canına, kazandım!

Nefesimi tutarak, heyecanlı bir gülümsemeyle Dmitri'ye bakıyorum. Dudaklarım açık kalıyor, nefesim ciğerlerimde takılıyor, çünkü onun zaten bana baktığını fark ediyorum. Gözleri sıcak ve hayranlık dolu, o kadar ki, kendi gözlerimi ovuşturup tekrar bakmak istiyorum, sadece net gördüğümünden emin olmak için. Şu anda eğilse, dudaklarının benimkilere değmesini beklerdim.

Sessizce o anı yaşıyoruz. Bizim anımız sadece bir an.

"Cidden mi?" Clara öfkeyle bağırır. "O mu? O sadece ona ruj sürdü ve diz çöktü, pek yaratıcı değil!"

"Cidden çok seksi ise yaratıcı olması gerekmez mi?" Cole Knight, onun şikayetlerinden açıkça sıkılmış bir şekilde sorar.

"O ona dokundu," diye tartışıyor Clara, ayağını yere vurarak. "Ve o da neredeyse ona oral seks yapıyordu!"

Keşke öyle olsaydı.

"Cildine değil," diye araya girer Colton. "Bir avuç dolusu saç ve ya onun penisine şehvetli bakışlar atmak için bir kural yok."

Gabbie, bu karşılaşmanın sonucundan açıkça çok memnun olarak kıkırdar. "Masumiyet Hanım tarafından yenilmek nasıl bir duygu?" diye sorar, Clara'nın daha önce bana yönelttiği hakaretini ona karşı kullanarak.

Clara öfkelenir, kızgın kız yüksek sesle inler. "Javi?" diye seslenir, onun dikkatini çekmeye çalışır. "Ne düşünüyorsun?"

"Dmitri ve adı neyse o kazandı," der ve onu eliyle uzaklaştırır.

"Benim adım Jade," diye araya giriyorum, bütün dönem boyunca adı ne bilmiyorum diye çağrılmak istemiyorum.

Javi bana bir bakış attı. "Neden umursayayım ki?"

"Muhafızlar ve Çete iyi arkadaşlardır," diyorum, meydan okumayı kabul edip gözlerine bakarak. "Adımı zaten biliyordun, Javier."

Bir an geçtikten sonra dudakları kıvrılır. "Bu hoşuma gitti." Ayrılmak için harekete geçer ama gitmeden önce bana son bir kez bakar. "Görüşürüz *dostum*."

"Siktir et bu aptal oyunu, siktir et bu partiyi," diye homurdanır Clara, topuklarını döndürür ve öfkeli bir şekilde uzaklaşır. Onun hakkında son kez duyduğum şeyin bu olmayacağına dair bir his var içimde. Bu düşünce pek de hoş bir şey değil.

Herkes kendi işine dönüyor gibi görünüyor, ama Colton ayrılmıyor. Bunun yerine, Dmitri'ye değerlendirci bir bakış atıyor. Gözleri ikimizin arasında gidip geliyor ve başını yana eğiyor.

Gördüklerini onaylar gibi görünüyor ve Dmitri'ye başını sallar. "Yerinde olsam onu hemen odasına geri götürürdüm. Armani yirmi dakika içinde işini bitirmiş olur. Hepsi birlikte çalıştıklarında çok uzun sürmez."

Gözlerim büyür. "*O kadar* çabuk biteceklerini mi düşünüyorsun?"

"Ona yakışır," diye onaylar Colton. "Senin odanda yalnız kalmanı sevmediğini biliyorum. Bu gece geldiğini öğrenirse kesinlikle hoşuna gitmez."

Yüzüme dokunarak ellerimle yüzümü saklarım. "Aman Tanrım."

"Fazla endişelenme," diyor çekici kovboy. "Ben hallederim. Bu gece burada olduğuna dair herhangi bir söylenti varsa, ben ilgilenirim."

"Neden bunu yapasın ki?"

"Aramızda kalsın," diye başlar, meraklı kulaklardan sesini gizlemek için eğilir. "Bu, müstakbel baldızım üzerinde iyi bir izlenim bırakma çabam."

Ağzım açık kalır. *Az önce...*

Olamaz.

"Ne? Kim..."

"Dedikodu yapacak vaktin yok, kızım," diye araya girer, sırtarak. "Dmitri seni binana güvenle götürecektir. Değil mi, Dmitri?"

"Aslında yapamaz," hafif, erkeksi bir ses araya girer. "Yapması gereken bir işi var, geç kalacak."

Dmitri kardeşine uyarıcı bir bakış attı ve ikisi Rusça konuşmaya başladı. Sözleri keskin ama sessizdi, konuşmalarını

konuşmalarını biraz gizli tutuyor. Eminim burada onların dilini konuşan başka insanlar da vardır. Yakışıklı olmasına rağmen, Dmitri konuştuğunda mutlu görünmüyor ve sonunda iç geçiriyor.

"Kardeşim seni götüreceğim," diyor bana kararlı bir şekilde. "İkinizi de dışarı

çıkarmak "Gerçekten çok uzak değil, ben sadece..."

acağı "Kısa yol olsa da olmasa da, bu gece m."

dışarıda dolaşan bir sürü sarhoş insan var. Birinin eşlik etmesi en iyisi."

"Haklısın," diyorum, isteksizce ona katılıyorum. Dmitri veya kardeşi beni eve götürmesin diye değil, onların kendilerini mecbur hissetmelerini istemiyorum.

Üçümüz birlikte dışarı çıkıyoruz, Dmitri isteksizce bize veda edip ayrılıyor. Kesinlikle halletmesi gereken bir şey var, çünkü yürümek yerine koşarak o yöne doğru gidiyor.

Acele etmemize rağmen, cırcır böcekleri şarkı söylerken ve etrafımızdaki hava soğurken durup bekliyoruz. Neyse ki sessizlik çabucak bozuluyor.

"Ben Ivan," diye kendini tanıtır. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Kızarak gülümserim. "Ben de."

"Benimle birlikte yürürseniz kendinizi güvende hisseder misiniz? Eğer hissetmezseniz, Dustin'i de çağırabilirim," diye teklif etti. "İnanın bana, o bu fırsatı değerlendirip erken ayrılır."

"Hayır, gerek yok," diye aceleyle cevap veriyorum. "Sana güveniyorum." Gülümsüyor ve ben de rahat bir nefes alıyorum. "Odama buradan çıkıyorum," diyorum utangaç bir şekilde, hemen önümdeki binayı işaret ederek.

"Anladım." Başını sallıyor ve kısa yolculuğumuza başlarız. "Demek sen ve kardeşim, ha?"

"Umarım," diye itiraf ettim.

Ivan başını sallayarak beni partiden uzaklaştırır. "Umutlanmana gerek yok Jade. Sadece gelmeye devam et. Dmitri temkinli biri ama senden hoşlandığını söyleyebilirim."

Yüzüm kızarıyor. "Yapabilir misin?"

"Evet," diye onaylıyor. "Yapamayacak olsaydı, bu oyuna gönüllü olmazdın."

Bu harika bir haber!

Tabii ki, ne başarılı bir gece ama.

Ivan çok tatlı, beni binaya soktu ve pencerenin altında, güvende olduğumu ve tehlikenin geçtiğini gösteren bir işaret vermemi bekledi.

sonra parti evine geri dönüyor.

Cildimden ve giysilerimden kalan sigara ve alkol kokusunu gidermek için aceleyle duşa giriyorum. Fazla zaman kaybedemem, hızlıca ovuşturup suyu sıcak tutuyorum. Kirli giysilerimi kullanılmış havlunun altına, çamaşır sepetine koyup uyku kıyafetlerimi giyiyorum.

Islak saçlarımı yedek bir tişörtle bağlayıp, loafer ayakkabılarımı giyip odamdan çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum. Erkeklerin odasının anahtarını kullanarak içeri girip kapıyı arkamdan kilitliyorum. Matteo'nun yatağını hemen buluyorum, uyumsuz battaniye ve yastıklarla dağınık olan yatak olduğunu biliyorum. Küçük ses makinesi yan sehpasının üzerinde duruyor ve onu yağmur ayarına getiriyorum.

Rahatlatıcı doğa müziği kalp atışlarımı sakinleştiriyor ve ben derin bir nefes alıyorum. Matteo'nun yatağına tırmanıp, pijamalarımın rahatlığıyla battaniyenin altına kıvrılıyorum. Çok geçmeden anahtarların sesini duyuyorum ve yanımdaki yatak çöküyor.

"Çok yorgunum, tahmin bile edemezsin," diye inliyor Matteo, sırt üstü dönerek. "Armani beni öldüresiye çalıştırdı."

Parmaklarımı boynunun yan tarafına bastırıyorum. "Hayır, ölmedin, kalbin hala atıyor."

"Kahretsin," diye mırıldanır. "O zaman sanırım uyuyacağım." Kendi kendime gülerim.

Eh, birazdan uyuyacak.

Bölüm 14

Jade

Ertesi sabah erken saatlerde güneşli bir şekilde başlar. Remo, Nico, Matteo ve beni yataktan kaldırıp kahvaltıya gitmemiz için hazırlamaktan bizzat sorumludur. Kahvaltıdan sonra hepimizin dersleri vardır ve Remo bize bunun için de program verir. Armani yokken onun bu kadar sorumluluk sahibi olacağını kim bilebilirdi?

Yemeğimizi yedikten sonra, Remo beni kampüste ilk dersime götürmeden önce kendimi toparlamak için neredeyse hiç vaktim yok. Görünüşe göre, bu en erken derslerden biri. Ve yemek pişirme dersi, bu da beni rahat bir nefes almaya sevk ediyor. Bir ara dövüş eğitimi dersim olacağını biliyorum ve sabahın erken saatlerinde böyle bir dersimin olmaması kesinlikle bir artı.

Remo, kendi dersine gitmeden önce masaya oturup her şeyin hazır olduğundan emin oluyor. Beni yerleştirdiği oda zaten neredeyse dolmuş ve çoğunlukla kızlar var, ki bunu bekliyordum. Yine de arkada birlikte oturan birkaç erkek var.

Henüz sınıf arkadaşlarımla tanışmaya hazır olmadığım için parmaklarımla oynuyorum. *Belki bir dahaki sefere*, diyorum kendime. Dersler çoğu durumda iki günde bir, ders dışı çalışma ve etkinlikler için zaman bırakmak amacıyla yapılıyor. Yoğun dövüş antrenmanları yaparken, yaralanmaları önlemek için molalar gerekli.

Bu ders, çift ders almanıza izin verilen bir seçmeli ders olduğu için her oturum arasında iki gün ara verilmesi gerekiyor. Aşçılık dersini alırsanız, pastacılık dersini de alabilirsiniz ve bu program buna izin veriyor.

Acaba ben de pastacılık dersine mi giriyorum? Dersler başlamadan *önce* programım hakkında daha fazla soru sormalıyım.

"Pekala sınıf, boş boş konuşmayı bırakın, bu tanıtımı bitirip işe koyulalım." Tanıdık ses beni kapıya bakmaya ve kaçmayı düşünmeye itiyor.

Eşyalarını masasına bırakıp ceketini sandalyenin arkasına atarken beni görmüyor. Aslında hiçbirimizi görmüyor, çünkü henüz başını kaldırmadı bile. Bluzunu düzeltten, mükemmel boyanmış parmaklarıyla tek kullanımlık kahve fincanını kavrayıp kırmızı dudaklarına götürüyor. Öğretmen içkisini yudumlarken tahtaya yazmak için dönüyor.

"Bu, mafya prensesleri için temel aşçılık dersleri olan *Aşçılık Giriş dersidir*," diyor ve dersin adını ve adını altına karalıyor. "Size, yanmış yemekler veya yanmış mutfaklarla kocalarınızı kızdırmamayı öğretmek için buradayım."

İç geçirir ve bir liste yazmaya başlar. "Dönem sonuna kadar beş yemek öğreneceksiniz. En temel olanlardan başlayarak. Yumurta, tavuk, biftek, makarna ve pilav.

Onun açık sözlü mü yoksa kaba mı davranmaya çalıştığını anlayamıyorum.

Bir şey bana onun nazik olmaya çalışmadığını söylüyor.

Ayrıca, neden mutfak temel bilgileri dersine giriyorum ki? Martha'nın bana öğretmediği ya da Kim'le yaşarken kendi başıma öğrenmediğim hiçbir şeyi öğrenmeyeceğim. Yani, yumurta pişirmeyi yaklaşık sekiz yıl önce öğrendim ve Martha, taşındığımdan beri bu konuda beni ciddi şekilde geliştirdi.

Burada rehberlik danışmanı var mı? İnsanlar gerektiğinde sınıf değiştiriyorlar mı? *Babama e-posta göndermeli miyim?*

"Bakın, burada ne varmış?"

Masamdan başımı kaldırıp onun bana baktığını görünce gerginleşiyorum. "Lorna, seni görmek ne güzel," diyorum, omuzlarımı geri çekmeye çalışarak gerginlikten kurtulmaya çalışıyorum.

Keşke kardeşlerimden biri beni bu konuda uyarsaydı. Onun burada öğretmen olduğunu biliyordum, ama benim öğretmenim olacağını düşünmemiştim!

"Bayan Moretti," diye karşılık verdi, öldürücü bir sırtışla. "Jade, değil mi? Benim dersime girmen ne ilginç. Seni daha sık görebilmeyi *çok* umuyordum."

Tanrım. Bu kadın neden bana bu kadar kızgın?

Armani benim kardeşim, o istediği kişi oysa ben bir tehdit oluşturmam. Yine de, onun kardeşimin kız arkadaşı olmasını pek istemem. Özellikle de bana saçımı kesmek istemiş gibi bakıyor... *ya da kafamı*.

"Sanırım bir yanlışlık var," diyorum dikkatlice.

Cevap olarak verdiği kahkaha kulaklarımı tırmalıyor, o kadar ki yüzümü buruşturuyorum.

"Neden öyle? Burada olmak için fazla *gelişmiş* olduğunu mu düşünüyorsun?

Sen mi?"

Bu da ne demek oluyor?

"Saygıyla..." *saygısızca* "...o listede öğrenmem gereken hiçbir şey yok. Ben zaten biliyorum..."

"Oh, eminim biliyorsundur," diye araya girerek gülüyor. "Şımarık olanlar her zaman bildiklerini sanırlar."

Şımarık mı? Şimdi ben şımarık mıyım?

Yani, kesinlikle şımarık davrandığımı düşünmüyorum. Ailemin bana sağladığı her şeyle kutsanmış olduğumu iddia edebilir, ama onlarla tanışmadan önceki hayatımın nasıl olduğunu bilseydi, bir daha bana *şımarık* diyemezdi.

"Bu dersi beklemeliydim," diye odaya seslenir ve hayal kırıklığıyla nefes verir. "Her yıl en az bir öğrenci, *Aşçılık Giriş dersini* almaya layık olmadığını düşünür. Bayan Moretti'nin bu yanılgısı özel bir durum değil," der Lorna, keskin kırmızı tırnaklarını masaya sabırsız bir ritimle vurarak.

Yanılgı... Dilimi ısııyorum, bu kötü niyetli monolog denemesini bitirmesini bekliyorum. Dersten çıktıktan sonra Armani'ye aklımdan geçenleri söyleyeceğim. Bunun bir program hatası olduğunu umudum kalmadı, ama yine de onun bilmediği bir ihtimal var. Eğer bilseydi, tekne de beni savunurken yaptığı gibi ona hakaret eder miydi, şüpheliyim. Tüm kardeşlerim, hayatımı birazcık bile zorlaştıracak şeylerden aktif olarak kaçınırlar. Yani, evde kahvaltıya geç kalırsam, Armani kelimenin tam anlamıyla tabağımı hazırlar.

"Ve bu çok sık yaşanan bir durum olduğu için, elbette bir çözümü var." Çözümünden bahsedilince kulaklarım dikildi. Bu dersten kurtulmak için yapabileceğim çok şey var. Daha zor bir aşçılık dersi, beni açıkça sevmeyen bu kadınla geçireceğim bir sömestirden milyon kat daha iyi olur.

"Empire'in geleneklerine uygun olarak, bu sınıftaki tüm öğrenciler birinci sınıfta bir mücadeleye katılabilirler." Sırtışından ve heyecanla parlayan gözlerinden, bu görevin kolay olmayacağını anlayabiliyorum.

beni sanki kaybetmişim gibi bakıyor, ama onun kendini beğenmiş küçük yüzüne bakarken tek düşünebildiğim şey şu: *Meydan okuma, öyle mi...*

Belki de meydan okumalarda şansım yaver gider, burada bir tane kazandım bile.

Ana Knight adında bir kız, Lorna ona soru sormak için söz verdiğinde kibarca elini kaldırıyor.

"Meydan okuma tam olarak nedir?"

Lorna'nın bu soru için kıza anında sevgi mi yoksa nefret mi duyduğunu bilmiyorum. Ana Knight, gördüğüm kadarıyla, iyi bir insan. Benim yaşlarımda, Vogue dergisinin kapağına çıkmış gibi görünen muhteşem bir Asyalı kadın. Yüzünde hiç leke ya da saç uçlarında kırık görmediğimi sanmıyorum. O, gözlerinizle gördüğünüzde neredeyse inanamayacağınız kadar kusursuz bir güzellik.

Benim gibi, o da bu dünyaya yeni girmiş. Matteo'ya göre, annesi üç yıl önce Bron Knight ile evlenmiş. Bron, The Kings'in hükümdarı. Bu, görücü usulü bir evlilik değil, aşk evliliğiymiş. Annesi ressam ve Bron, önce annemin sanatına, sonra da ona aşık olmuş.

Ana, üvey kardeşlerinden biri olan Cole ile birlikte burada ve onun ağabeyi Killian, ona bulaşmaya cesaret eden herkese zarar vereceğini şimdiden garanti etti. Empire'dan mezun olan Killian, ona göz kulak olmak için burada değil, ama bu onun bir tehdit olmadığı anlamına gelmez. Matteo, çoğu insanın onun iş yükünü artırdığı için ondan nefret ettiğinden emin olduğunu söylüyor, ama o buna katılmıyor.

En küçük kardeşim, aşk ve nefretin birbirine çok benzediğini söylüyor.

Lorna kendini kontrol ederek sınıfı gözden geçirir. "Bu dersi krediyle atlamanın tek yolu, döneminin ilk haftasında kendinizi kanıtlamaktır. Bir şeyler pişirmeniz gerekecek — ne isterseniz — ve bunu ailenize bağlı olmayan birine servis etmeniz gerekecek. Eğer beğenirlerse, otomatik olarak bir üst sınıfa geçeceksiniz."

Hepsi bu mu? The Outfit'e ait olmayan birine bir şeyler pişirip, onun beğenmesini sağlamak mı?

"Ben de öyle olacağını düşünmüştüm," diyor Ana, bu sefer elini kaldırmadan. Pek memnun görünmüyor, Lorna'nın gözlerine onaylamayan bir bakışla bakıyor. "Cole, bu zorluğun bir aşağılama taktiği olduğunu söylüyor ve bize bunun öğrenciler için genellikle nasıl sonuçlandığını bildirmeden bu görevi veremezsiniz."

Ana, o güzel yüzüne yakışır bir *cesarete* sahip. Öğretmene küstahça cevap vermek mi? Tanrım, keşke benim de o kadar cesaretim olsaydı.

Lorna sıkı bir gülümsemeyle kızdan gözlerini ayırıp sınıfa daha geniş bir şekilde hitap ediyor. "Ben de tam bahsi açıklayacaktım, Bayan Knight."

"Eminim," diye onaylar Ana, başını sallayarak.

Kahretsin, biri bana da o İngiliz cesaretinden biraz versin. Güzel yüzü, tatlı tavırları, ama saçmalıklara tahammülsüz tavrı en azından kıskanılacak. Sevimli Londra aksanı da cabası.

"Son on yılda kimse birinci sınıf mücadelesini kazanamadı. Bu mücadele, katılanlar için pek de elverişli olmadığı konusunda bir ün kazandı."

"Neden?" sınıfın arkasından biri sorar.

Lorna cevap verirken o kadar da kendini beğenmiş değil. "Yemeğini denemesini istediğin kişinin, onu senin önünde çöpe atmasını engelleyecek hiçbir şey yok."

"Ya da yüzüne atabilir," diye ekler Ana, gerçekleri açıkça saklamadan. "Ya da denediğin için dönem sonuna kadar seninle dalga geçebilir."

Sert. Bu gerçekten oldu mu?

Lorna eliyle onu uzaklaştırır. "Evet, evet, bu bir meydan okuma, değil mi?" Dikkatini tekrar bana çevirir ve yapmacık bir gülümseme atar. "Hepimiz hayatın zorluklarıyla gelen risklere hazır değiliz, değil mi?"

Bu bayan az önce benim bunun için çok zayıf olduğumu mu ima etti? Beni gülünç duruma düşürebilecek lanet olası bir yemek pişirme zorluğu için mi? Oh, hiç de bilmiyor.

Gözlerine bakarak, ben de tatlı bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Zorluk için mutfağa girebiliyor muyuz?"

Bir an tereddüt ettikten sonra başını salladı. "Evet. Yarışmaya katılmak isteyen herkes mutfağı kullanabilir ve bir hafta içinde yarışmayı tamamlayabilir. Yemeğinizi tatması için sadece bir öğrenciye izin verilir. Reddedilerseniz, yarışma sizin için biter ve ikinci bir şansınız olmaz."

Kahretsin, tek şans biraz sert. Ne yazık ki, bunu yapmaya karar verdim bile. Bu meydan okumayı alt etmekten daha fazla tatmin edici bir şey olamaz.

Ailemle tanıştığımdan beri inatçı yapım daha da belirginleşti. Kimse beni bunun için cezalandırmıyor ve kişiliğimin bu yönünü rahatça ortaya koyabiliyorum. İnatçılık büyük ölçüde genetik bir özellik gibi görünüyor, çünkü kardeşlerimin her biri bir şeye kafalarını taktıklarında benden daha da kötü olabiliyorlar.

"Kolay," diyorum omuz silkerek. "Yapacağım."

Birkaç fısıltı duyulur, hatta biri nefesini tutmuş gibi gelir.

"Belki önce kardeşlerinden birine danışmak istersin," diyor, şefkatli görünmeye çalışarak. "Anlamadığın bir şeye bulaşmanı istemeyiz."

Aslında tam da istediğin şey bu gibi görünüyor.

"Hayır, teşekkürler," diyorum, onu başımdan savarak. "Kardeşlerim benim eğitimimi kontrol etmezler. Eminim onlar da bu görevi yapabileceğimi kabul ederler."

"Kibirli," diye sınıf arkadaşlarına yorum yapıyor. "Ne de olsa o bir Moretti."

Evet, kesinlikle öyleyim. Sınırlarımı biliyorum ve bu yarışma on yıllık galibiyet serisini kaybetmek üzere. Yemeğimi kime tattıracağımı biliyorum ve bu, onun aylardır yediği en iyi şey olacak, sözüme güvenin.

Ünlü bir şef olmak gibi bir isteğim yok, ama birinci sınıf yemek pişirme dersi benim sonum olmayacak. Bu yarışmayı kazanmak, insanlara buraya ait olduğumu gösterecek. Yeni bir kız, evet. Mafya prensesi olmak üzere mi? Evet, o da var.

"Ve bir Moretti olarak," diyorum, çenemi sıkıca kapatarak, onun önceki sözlerini düşünerek. "Gelecekteki kocam için iyi bir aşçı değilim. İyi birini bulmak için ev işleri becerilerine ihtiyacım yok. Sadece hayatta olmam gerekiyor."

"Dokuz erkek kardeşin varken, bu zor bir şey değil," diyor Ana, kendi eğlencesini daha da artırarak. *Teşekkürler, Ana Knight, cesur sözlerin için. Harikasın, kardeşim.*

Lorna, açıkça sinirli bir şekilde boğazını temizler. "Bugün yapacağımız tek şey ders programını gözden geçirmek ve mutfağı gezmek. Bir sonraki toplantımızdan önce güvenlik kurallarını öğrenmeniz gerekiyor, böylece işe koyulabiliriz. Yemek yaparken kendinizi yaralarsanız, bu sizin hatanızdır ve Empire Academy aptallıktan sorumlu tutulamaz."

Kalan zaman, dönem planını gözden geçirmek ve mutfağı hızlıca gezmek için kullanılır. Burası, çalışmak için dört özdeş bölüme sahip büyük bir ticari mutfak ve hepsi paslanmaz çelik aletler ve granit tezgahlarla donatılmış. Kurs, öğrencilerin daha iyi öğrenmelerini sağlamak için takımlar halinde çalışacakları şekilde düzenlenmiş.

Ekipman stokunu geziyoruz, dolapları ve çekmeceleri yapışkan notlarla etiketliyoruz. Kesme tahtaları, bıçaklar, kaşıklar, tabaklar, tencereler, tavalar ve daha fazlası. Büyük bir gıda stoğu da var ve Ana, Lorna'ya yemek pişirme yarışmasına katılanların sadece burada bulunanlarla sınırlı olmadığını itiraf ettiriyor. Kafeteryadan da çiğ malzemeler alabiliyoruz. Bu yararlı bilgi, bana çalışmak için çok daha fazla seçenek sunuyor.

Kırk dakika geçtikten sonra, günün bu kadar olduğu kararlaştırılır.

"Ders bitti, bir sonraki derse kadar beni rahatsız etmeyin," diyor Lorna alaycı bir şekilde ve öğrencilerden önce odadan çıkar.

"YouTube'daki yemek pişirme videolarıyla öğrenebilecekken Empire neden ona para ödüyor, anlamıyorum," diye mırıldanan bir öğrenci duyuyorum.

Evet, aynen öyle!

Artık onun maaşına gereğinden fazla katkıda bulunmayacağım. Bu işi *yakında* halledeceğim. Sınıfı terk eden kalabalığı takip ediyorum ve Armani'yi bulmaya karar veriyorum. Bir sonraki dersim öğle yemeğinden sonra ve ona Lorna'yı tanıyıp tanımadığını sormam gerekiyor. Ama önce Ana'ya teşekkür etmek istiyorum. Benim için yapmış olsun ya da olmasın, yaptığı şey gerçekten çok hoştu.

Dışarı çıkıyoruz, sonra cesaretimi toplayıp koşarak ona yetişiyorum.

"Hey, bekle," diye sesleniyorum, onun arkasına geçerek.

Güzel kız topuklarını döndürür ve bana yaklaştığını fark eder. "Ana, değil mi?" diye sorarım gergin bir şekilde, elimi uzatarak tokalaşmak için.

Selamlaşmadan önce uzattığım koluma bakıyor.

Hızlıca el sıkışıp ayrıldık.

"Herkes bu meydan okumadan bahsetmen çok hoş bir davranıştı. Lorna, benim tüm bilgilere sahip olduğumu düşünmüyordu."

Kafasını eğerek onaylar. "Önemli değil."

"Ayrıca, derslerden çıkmak istersen Matteo'dan yemeğini denemesini isteyebileceğimi söylemek istedim. O sana asla yemek atmaz ve..."

"Hayır," diye sözünü keser. "Hayır, teşekkürler." "Oh, şey, sorun değil..."

"Teklifin çok nazık," diye araya girer Ana, bu ani reddi yumuşatmaya çalışarak. "Ama Matteo ile konuşursam, ona yemek yedirirsem Cole çılgına döner."

Kaşlarım aşağı iner. "Kardeşlerimin Knight ailesiyle bir sorunları olmadığını sanıyordum. Yani, aramızda bir bağ yok ama..."

"Cole benim hiçbir erkekle konuşmamı istemiyor," diye omuz silkiyor. "Eğer ona kalsaydı, sadece bana baktıkları için bile kendiliğinden yanıp kül olurlardı."

"Yoğun," diyorum, gözlerimi kırpıştırarak. "Ne ise o."

Sanırım haklı. Kontrol edemediğimiz şeyler üzerinde durmanın bir anlamı yok. "Sen... belki bir ara takılmak ister misin?" Tanrım, sanki sanki ona çıkma teklif ediyormuşum gibi!

"Hayır," diyor Ana, düşünmeden cevap veriyor. Bıçak kalbimi deliyor. Arkadaş edinmek berbat bir şey.

"Oh, tamam," diyorum, bir adım geri çekilerek. *Beni incitmeden reddettiğin için teşekkürler, Ana, lanet olsun.*

Kaçmadan önce beni durdurur. "Sana bir tavsiye verebilir miyim?" Lütfen güzel bir tavsiye olsun.

"Evet?"

"Burada arkadaş edinmeye çalışma."

"Ben..."

Ana bana soru sorma fırsatı vermez. "Kardeşlerin burada pek çok tanıdık edindi, değil mi? Muhtemelen sana kime yaklaşılabileceğini ve kimden uzak durman gerektiğini söylemişlerdir. Beni senin için güvenli bir seçim olarak etiketlemişlerdir, değil mi?"

Sessizce başımı sallıyorum.

"Yanılmıyorlar, sana hiçbir şekilde zarar vermek istemiyorum.

Bu, benim arkadaşım olmak istemen gerektiği anlamına gelmez. Burada değil." Duymak rahatlatıcı, ama yine de kafa karıştırıcı.

"Kızların burada pek dostça davranmadığını çok çabuk fark edeceksin, sence bunun nedeni ne?" Ana başını bana doğru eğerek sordu.

"Şey, insanları uzak tutmak için mi?" diye tahmin ediyorum.

Yoğun kahverengi gözleri etrafımızı taradıktan sonra bana bir adım daha yaklaşır ve sesini alçaltır. "Kadınlar bu dünyada, *özellikle* de burada her zaman tetikte olmalı. Birbirimizi öldüremeyiz diye sırtımızdan bıçaklanmayacağımız anlamına gelmez. Erkekler yumruklarıyla savaşıyor, kadınlar ise beyinleriyle.

"Beni ya da buradaki diğer kızları tanımıyorsun. Ailelerinin gözüne girmek için neler yapabileceklerini bilmiyorsun. Ne tür yalanlar söyleyeceklerini ya da kimlerle sahte bahanelerle arkadaşlık kuracaklarını bilmiyorsun. İmparatorluk, bir güvenlik yanılsamasıdır. Dövüş antrenmanı dışında yüzüne yumruk yemeyeceksin belki, ama kafan *diğer* tür darbelerden otomatik olarak korunmuş olmaz."

"Öyle mi?"

"Sırlarını sakla," diyor alçak sesle. "Bu zamanı kardeşlerinle yakınlaşmak için kullan. *Onlarla* arkadaşlık kur. Senin gözüne girmek için fazla hevesli görünen herkesten uzak dur. En nazik kızlar bile senin

acını kendi çıkarları için feda ederler. Evlerinde neler yaşadıklarını veya durumlarını iyileştirmek için neler yapabileceklerini bilemezsin, anladın mı?"

Çok açık ve net. Ne yazık ki, bu güzel tavsiye sadece arkadaşlığımızı daha da güçlendirmek istememe neden oluyor.

"Evet, bu gerçekten çok yardımcı oldu, teşekkür ederim." Ne söyleyeceğimi veya ne zaman ortadan kaybolmam gerektiğini bilemeden ayaklarıma bakıyorum.

"Ve," diye ekliyor, derin bir nefes alarak. "Bu dönem bittikten sonra hala takılmak istersen, bunu organize etmekten memnuniyet duyarım. Arkadaş edinmek, eylemlerin sonuçları olan bir ortamda yapılmalıdır. Kararsız malzemelerle yapılan bir şeyin kalıcı olmasını bekleyemezsin."

Vay canına.

Ruh halim bir anda hafifler ve yüzüm kızarır. "Bu harika olur," derim hemen. "Çok isterim."

"Harika," diye tekrarlar. "Görüşürüz, yeni kız. Kendine dikkat et."

"Sen de," diye mutlu bir şekilde cevap veriyorum, o arkasını dönüp gitmesi gereken yere doğru yürürken onu izliyorum. Heyecandan zıplamak ve çığlık atmak istiyorum.

İlk arkadaşım, *sayılır!* En azından sabırsızlıkla bekleyeceğim bir şey var.

Bölüm 15

Jade

Armani kızgın.

Lorna'nın benim öğretmenim olduğunu ve beni sınıfta gördüğüne pek sevinmediğini söylediğimde, onu sınıftan fırlayıp çıkmasını engellemek için fiziksel olarak tutmak zorunda kaldım. Daha doğrusu, beni gördüğüne çok sevindi ve bu dönemi benim için cehenneme çevirmeye hazır gibi görünüyordu.

"Senin bir olay çıkarmanı istiyor," diyorum ona, sakinleşmesi için ısrar ediyorum.

"Oh, olay çıkaracağım," diye öfkeyle söylüyor, beni belimden kaldırıp, kapıyı engelleyememem için beni döndürüyor.

"Ahh," diye bağıyorum ve beni yere indirmesin diye kollarıma sarılıyorum. "Cidden, Armani, üç saniye bekle, olur mu?"

"Bırak beni Jade," diye homurdanıyor, beni kendinden çekmeye çalışıyor. Beni kendinden çekmek için tüm gücünü kullanmıyor.

"Bir planım var," diyorum ona kararlı bir şekilde. "Bunu kendi yöntemimle yapmak istiyorum. Onunla başa çıkamıyormuşum ve bir sorun olduğunda hemen kardeşlerime koşuyormuşum gibi görünmesini istemiyorum."

Aslında, ona koşarak gittim... *ama* onun bunu bilmediğinden ve beni uyarmadığından emin olmak istedim. Böyle bir durumda ona söyleyeceklerim vardı. Onun hiçbir fikri olmadığı çok açıktı.

"Kimse öyle düşünmez," diye tartışıyor. "Benim bunu duyduğumu varsayarlar, ki muhtemelen çok geçmeden duyardım. Sen bana söylemeseydin, başkası

söyleyecekti. Sen benim sorumluluğumdasın Jade. Sana karşı bu şekilde davranamaz çünkü onu istemiyorum."

Sempatik bir şekilde gülümsüyorum. "Seni bu şekilde rahatsız ettiği için üzgünüm."

İnanamıyormuş gibi başını salladı. "Eski seks arkadaşım sınıfta seni taciz ediyor ve sen *benden* özür mü diliyorsun?"

"Tabii ki," derim tatlı bir sesle. "Sen benim kardeşimsin ve seni seviyorum. Sana karışmasından nefret ediyorum."

Yumuşar, beni yere indirir ve bu sefer izin veririm.

"Ben halledebilirim," diye söz veriyorum, omuzlarımı düzelterek. "Zaten bir planım var ve çok heyecanlıyım. En azından *denememe* izin veremez misin?"

Armani kapıya bakar ve tekrar bana döner. "Ve bu planın ne olduğunu bana söylemeyeceksin, değil mi?"

"Hayır," diye kolayca kabul ediyorum. "Yardım istemiyorum, öneri istemiyorum, hiçbir şey istemiyorum. Bunu gerçekten yapabileceğimi düşünüyorum."

Başını eğmeden önce tereddüt eder. Ben çılgılık atarak zıplarım ve parmak uçlarımda yükselerek yanağına bir öpücük kondururum. "Yaşasın, teşekkürler! Sen en iyisin..."

"Eğer işe yaramazsa ya da bir şeyler ters giderse, beni bir daha durduramazsın, seni uyarıyorum," diye uyarır. "Akıllı ol ve kendine dikkat et. İhtiyacın olursa bize gel, Jade. Ciddiyim."

"Tabii, tabii," diye hemen kabul ediyorum. "Yemin ederim."

Parmaklarımla göğsümü keser gibi bir hareket yapınca, o gülümsedi. Kapı çalındı ve dikkatimizi çekti.

"Meşgul müsünüz?" diye sorar Colton, açık kapı çerçevesine yaslanarak.

"Hayır, değil," diye Armani'nin yerine cevap veriyorum ve çantamı yerden alıyorum.

"Ben de tam çıkıyordum. İntikamımı almak için."

"İntikam mı?" Colton gülümser. "İkinci günde mi?"

"Bunun için asla erken değildir," diye şarkı söyler gibi konuşurum ve onları yalnız bırakmak için etrafından dolanırım. "Öğle yemeğinde görüşürüz?" diye sorarım, omzumun üzerinden Armani'ye bakarak. "Orada olacağım," diye kabul eder. "Kalabalıktan çok uzaklaşma, eğer

"Evet, evet," diye karşılık veriyorum, gözlerimi devirerek.

"Görüşürüz, en küçük Moretti," diye ekledi Colton, ben koridorda yürümeye başlarken. Arkanı dönmeden el salladım ve onun kıkırdamasını duyunca gülümsedim.

Partide itirafını duyduğumdan beri, onun ve Armani'nin sadece arkadaş olup olmadıklarını merak etmeye başladım. Kovboy ya

Nico'ya aşık, ya da Armani ya da diğer kardeşlerimden biriyle gizli bir ilişkisi var. Dikkate alınması gereken çok fazla değişken var, bu yüzden bir tahminde bulunacak kadar bilgi sahibi olduğumdan emin değilim. Her halükarda, Colton Wyatt kardeşlerimden biriyle evlenmek istiyor. Bunu sorgulamak için vaktim yok ve gerçekten de bir nedeni yok. Colton harika birine benziyor.

Öğle yemeğine üç saat kala odama dönüp plan yapmaya başlıyorum.

"Sırada silahlar var," diyor Remo, beni kafeteryadan uzaklaştırıp Armani'nin çalıştığı binaya giden yola yönlendiriyor. Bu öğleden sonra hava serin, ferah ve nefes almak çok keyifli.

Öğle yemeği hızlı ama güzeldi. Tüm kardeşlerimi gördüm ve harika bir tavuklu sandviç yedim. Colton da bizimle oturdu, bu çok hoştu. Komik bir adam ama kiminle evlenmek istediği konusunda bana hiçbir ipucu vermiyor.

Ondan önce de birçok stratejik planlama yapabildim, bu yüzden gün şimdiden tersine dönmüş gibi geliyor.

"Bıçak eğitimi ve çok yoğun olmamalı. Javier Cabrera öğretiyor

"

"Javi mi?" diye şaşkınlıkla soruyorum. "O öğrenci değil mi?" Remo duraksıyor ve kaşlarını kaldırıyor.

"Javi, ha?" *Sakin kızarma.*

Yüzüm kızarıyor ve saçlarımın bir kısmının onu gizlemesine seviniyorum.

Tanrım, ne kadar suçlu bir kızarıklığım var.

"Aşçılık dersindeki bazı kızlar ona hayran kalmışlardı," diyorum, sakın davranmaya çalışarak.

"Onun bir öğrenci olduğunu düşündüm."

Bana inandığından emin değilim, ama ısrar da etmiyor. Remo bu konuda çok iyi, konuşmalarımızda bana bir tür mahremiyet sağlıyor.

"Aslında değil," diyor ve kolumu koluna takarak yürüyüşümüze devam ediyor. "Javi geçen dönem mezun oldu ve yirmi iki yaşında. Ailesi güvenlik hizmetleriyle tanınıyor, ama o mirasçı olduğu için sadece çok özel veya çok hassas işleri alıyor. Bu yüzden Empire'da ders vermek için boş zamanı var. O bir bıçak uzmanı ve eskisi geçen yıl emekli oldu. İyi bir öğretmen olacak."

En azından bunu bilmek iyi oldu. Önceki korkunç öğretmenin ardından çok umut verici bir öğretmen geliyor.

"Umarım ilk dersimden daha iyi geçer," diye şaka yapıyorum.

"Evet, o konuda," diye başlıyor, bana dikkatli bir bakış atarak. "Mümkünse Nico'ya bundan bahsetme."

"Bilmiyor mu?" diye şaşkınlıkla soruyorum. Armani'nin hepsine haber verdiğini düşünmüştüm.

"Grup olarak, bilmesesinin en iyisi olduğuna karar verdik," diye dürüstçe cevaplar Remo.

"Bunu iyi karşılayacağını düşünmüyor musun?" diye soruyorum.

"Armani'nin kendi başına halletmesini engelledin, değil mi?" Bu bir soru değil, ama soru gibi ifade edilmiş. Bu, onun demek istediğinin önsözü. "Eğer Nico olsaydı... dönem sonuna kadar bekleyip bekleyemeyeceğine bakmaksızın onu öldürmenin bir yolunu bulurdu. Armani onu aşağılayıp tehdit etmiş olabilir, ama Nico onu öldürülmesi gerekenler listesine alır ya da hafta sonuna kadar intihar notu yazdırırdı."

"*Tanrım*," diye patladım.

Bunu kaç kez duymuş olursam olayım, kardeşlerimden birinin birini öldürdüğünü hayal etmek hala bana garip geliyor. Bana göre onlar en şefkatli ve sevgi dolu insanlar. Ama içten içe, acımasızca öldürebileceklerini ve öldüreceklerini biliyorum. Kendime karşı dürüst olursam, bu onların beni bu kadar güvende hissettirmelerinin nedenlerinden biri.

"Evet," diye onaylar Remo. "O yüzden, herkesin huzurunu korumak için, biz buradayken ona böyle şeyler söylemekten kaçın."

Anlaşıldı.

"Anladım," diye onaylıyorum ve o benim için eski ahşap kapıyı açık tutarken binaya giriyorum.

Remo bu sabahki kadar acele etmesine gerek yok, ama yine de kısa kesiyor, beni üçüncü kata çıkarıp sınıfın içini gösteriyor. Armani'ninkinden daha küçük, ama sanırım bu mantıklı — daha küçük silahlar falan. Geleneksel bir sınıf gibi düzenlenmiş, masalar arkada gruptandırılmış ve ön tarafta ders için bir tahta var. Sadece tahta, bıçak ve kılıçların sergilendiği masadan daha az dikkat çekiyor.

Öğrenci grubuna baktığımda, gülümsememi saklamak için dudaklarımı ısırarak zorunda kalıyorum. Çok korkutucu değil, şu ana kadar sadece altı kişi var ve boş masa da fazla kalmadı, yani çok fazla kişi gelmeyecek gibi görünüyor.

Ana da burada, bu çok güzel!

"Eğer seni rahatsız eden bir şey olursa, kalk ve git, tamam mı?" diye soruyor Remo, sesini alçak tutarak. "Armani her zaman üst katta ya da dışarıdaki atış poligonunda, unutma."

"Hatırlıyorum," diye fısıldayarak, minnetle gülümsüyorum.

Javi içeri girer ve Remo bunu ayrılmak için bir işaret olarak alır, ancak teknik olarak dersin başlamasına beş dakika vardır.

Partide Javier'e *gerçekten* bakacak kadar dikkatim dağılmıştı, ama daha dikkatli olsaydım, onun öğrenci olmadığını tahmin edebilirdim. Genç görünmediği için değil, öğrenci üniforması giymediği için. Her yerde yanıp sönen ışıklar ve benzer giysileri bununla bir ilgisi olabilir.

Kardeşimin pantolonuna benzer siyah bir pantolon ve cebinde Empire Academy arması olan düğmeli bir gömlek giyiyor. Uzun boylu ama aşırı iri değil ve saçları kısa kesilmiş. Sakalları düzgün kesilmiş ama yüzünü çok belirgin bir şekilde çerçeveleyiyor. Ela gözleri ve güneşten bronzlaşmış teniyle, evli olmamasına şaşıyorum.

Odadaki soğukluğu hissederek sandalyemde bacaklarımı çaprazlıyorum. Ana'dan birkaç koltuk uzaktayım ve Cole tarafından işgal edilmemiş olsaydı onun yanındaki koltuğa otururdum. Böyle bir başlangıç sınıfının ona pek bir faydası olacağını sanmıyorum, ama muhtemelen bilerek seçmiştir. Etrafındaki havayı domine edişi, insanların doğal olarak başka yere bakmasına neden oluyor ve Ana'nın dediğine göre, tam da istediği şey bu.

Bir dakikadan az bir süre kala, odadaki son koltuk da doldu. Koltuğun hemen sağımda ve neyse ki tanıdığım biri oturdu.

Bu sefer gülümsememi saklayamıyorum, yanıma oturduğunda dişlerimi tamamen göstererek gülümsüyorum. O da bana gülümsüyor ve ben hemen daha rahat hissediyorum.

Ivan bu sınıfta mı? *Harika.*

"Merhaba," diyorum, sessiz ama heyecanlı bir şekilde.

"Merhaba Jade," diye cevaplar, beni gördüğüne sevindiği belli.

"Burada olacağını bilmiyordum, birlikte ders alacağımızı umuyordum."

"Son dakika değişikliği," diye açıklıyor, daha fazla mahremiyet için eğilerek.

"Burada kardeşim göz kulak olmak istediği biri var."

"Ben mi?" diye soruyorum, nefesimi tutarak.

"Başka kim olabilir ki?" diye gülerek, bana şakacı bir şekilde göz kırpmıyor.

Bu daha mükemmel olamazdı.

Dmitri, beni izlemek için bu sınıfa geçmesini mi istedi? Bazı insanlara bu çok ürkütücü gelebilir, ama *tanrım*, bu haberi duyunca neredeyse kendimi serinletmek zorunda kaldım. Ivan beni dikizlemek ya da uzaktan takip etmek için burada değil.

Hoşlandığım adam, benim güvenliğimden endişe duyduğu ve kardeşine beni emanet ettiği için bana bir arkadaş verdi ve daha mutlu olamazdım. Bu durumu fazla abartmamak için kendimi tutmam gerekiyor, ama yine de bu harika bir işaret. Matteo benden sadece bir yaş büyük ve benim derslerimin hiçbirine giremedi.

Dmitri ve Ivan'ın harika bir ilişkisi var gibi görünüyor. Cole gibi, Ivan'ın öğrenmek için bu zamana ihtiyacı olduğunu sanmıyorum, ama yine de burada olması çok tatlı. Ama Dmitri, onun burada olmasını istediğini söyledi ya da ima etti ve bunu gerçekleştirmek için inisiyatif aldı.

Zaten bugün Ivan'ı bulmaya çalışacaktım; şimdi bunun için deli gibi koşturmam gerekmeyecek. Morozovlar, bu saçma sapan yemek yarışması için benim gizli silahım.

Ailemin müttefikleri değil mi? Tamam.

Yemek teklif edildiğinde yüzüme yemek atmayacaklar mı? Tamam... Sanırım.

Bugünün ikinci yarısı, ilk yarısını tamamen telafi ediyor.

"Pekala," Javi, odadaki herkesin dikkatini çekmek için yüksek sesle duyurur ve ellerini çırpır. "Bu, *Bıçaklar için Silah Temelleri dersi*; ben Javier Cabrera ve bu dönem sizin eğitmeniniz olacağım. Bana Javi veya Javier deyin, hiçbirinizin ağzından Öğretmen Cabrera kelimesini duymak istemiyorum. Bu derste, soyadlarınız umurumda değil ve benimki de sizin umurunuzda olmamalı."

Adil.

"Bazılarınızın aslında öğrenmek için burada olmadığını görüyorum, çünkü temel derslerde size bilmediğiniz hiçbir şey öğretilmeyecek. Öğrencilerime ders vermeye çalışmayın, baş belası olmayın, o zaman sorun yaşamayız. Kötü zamanlama seçimleriniz umurumda değil. Burada zamanınızı boşa harcamak istiyorsanız, buyurun."

Sınırları belirlerken kararlı olmak da burada bir ders olabilir ve Javier bunu kesinlikle öğretebilir. Sözlerinde kötü niyet yok, sadece doğrudanlık var. O burada dalga geçmek için değil ve onu suçlamıyorum. Profesyonel bir ortamda öğretmen olabileceğimi sanmıyorum, ölümcül silahlarla çalışan bir ortamda ise hiç.

"Bugün güvenlik konusuna değineceğiz, bir sonraki derste ise gerçek bıçaklar, bıçak türleri ve bıçak kullanımı konularını işleyeceğiz." Küçük bir kitapçık yığını dağıtır ve bunu yaparken konuşmaya devam eder. "Evet, bunun dersin en sıkıcı kısmı olduğunu biliyorum. Güvenlik sıkıcıdır, ama aynı zamanda parmaklarınızı ellerinize bağlı tutan şeydir, bu yüzden daha önce hiç bıçak görmemiş olsanız bile bu konuyu göz ardı etmeyin."

Dersin geri kalan kısmı, kuralların analiz edilmesi ve daha aşırı olanların ihlal edilmesinin sonuçlarının tartışılmasıyla geçer.

"Bu bıçaklardan herhangi biriyle birine zarar vermeye kalkışırsanız, sizi uygun gördüğüm şekilde cezalandırma hakkına sahibim. Odamda başka bir öğrenciyi veya beni öldürmeye kalkışırsanız, cesediniz yere düşmeden önce ölmüş olursunuz."

Açıkça söylenmedikçe buradaki hiçbir şeye dokunmayacağım diyebilirim. Sonunda bana iyi davranan kaderi kışkırtmak istemiyorum.

Yemek pişirme dersinde olduğu gibi, erken bitiriyoruz, ancak Javier, Lorna'nın yaptığı gibi odadan fırlayıp çıkmıyor. Muhtemelen güvenlik önlemi olarak, hepimizin çıkmasını bekliyor. Ona veda etmek üzereydim, ama yanlış anlaşılmasını istemiyorum.

"Birisi seni bir sonraki dersine kadar eşlik edecek mi?" diye soruyor Ivan, benimle yan yana odadan çıkarken.

"Remo aşağıda benimle buluşacak," diyorum. "Yine de sorduğun için teşekkürler."

Ellerini ceplerine sokar ve başını sallayarak onaylar. "Tabii ki."

"Hey, Ivan?" diye

soruyorum. "Evet?"

"Dmitri öğle yemeğinden önce genellikle nereye gider, biliyor musun?"

Bölüm 16

Jade

Artık oyalanacak vaktim yok. Bu yemek pişirme saçmalığını *bugün* bitirip halledeceğim. Derslere başlamamın üzerinden resmi olarak bir hafta geçti ve Lorna ile aynı sınıfta bir dakika daha kalmaya dayanamıyorum.

Neyse ki, ilk günümün geri kalanı hayal edilemeyecek kadar sorunsuz geçti ve hala bunun heyecanını yaşıyorum. Remo beni silah dersinden aldı, öğrenci mutfağında benimle hızlı bir atıştırmalık yedi ve beni dövüş eğitimi dersime götürdü. Onun dersi olmamasına rağmen, tüm ders boyunca benimle kaldı. Bu sefer öğretmenim bir erkek ve bir kadın olmak üzere iki kişiydi ve büyük sınıfa ders veriyorlardı. Ana da birinci sınıf kızlarının çoğu ile birlikte bu sınıftaydı. Toplamda sekiz kız, on beş erkek vardı.

İlk gün izlemek ve katılmak arasında bir seçim vardı ve Remo benim için seçti. İzlemek, gelecekte nelerle karşılaşacağımı öğrenmek için iyi bir yoldu ve bu sayede spor kıyafetlerine geçmem gerekmedi.

Hiçbir şey çok şok edici veya rahatsız edici değildi, bu yüzden ayrılmaya hazır olduğumuzda kesinlikle kendimi iyi hissediyordum. Evde erkeklerle bazı temel savunma hareketleri yapmıştım, ama yine de bu dersin zorlu olacağını düşünüyorum.

Ondan sonra, herkes meşgulken Nico benim odamda benimle vakit geçirdi ve birlikte akşam yemeğine yürüdük. Nico ve ben ailemizin geri kalanından önce oraya vardık, ama yemek için beklemedik. O suşi ruloları alırken, ben

tavuk ve pastırmalı pizzayı denedim. Nico, Matteo kadar konuşkan değil, ama yine de onunla vakit geçirmek güzeldi.

Programımdaki son ders aldatma dersi idi. Esasen Yalan Söyleme 101 dersi idi ve hemen bunun ders günlerimin en kolay kısmı olacağını umdum. Şimdiye kadar bu doğru çıktı.

Bıçak kullanmak yemek pişirmekten daha iyi, ama umduğum kadar kolay değil. Dövüş eğitimi çoğunlukla kondisyon çalışması, yani abartılmış bir beden eğitimi dersi gibi, ama en azından henüz kimse bana yumruk atmadı. Aldatma dersi ise eğlenceli, çok fazla rol yapma ve oyunculuk egzersizi var, bu da günün sonunu iple çekmemi sağlıyor.

Peki ya yemek pişirme? Artık seviye atlayıp Lorna'nın gözünden kaybolmanın zamanı geldi.

Burada rahat hissetmek, kampüste tek başıma dolaşmayı öğrenmek ve bu zorluğun üstesinden gelmeden önce cesur bir yüz takınmak için birkaç güne ihtiyacım vardı. Artık ısındığıma göre, yalan söylemeyeceğim ve çok gergin olmadığımı iddia etmeyeceğim, ama zaferimin tadını neredeyse alabiliyorum. Ve bu durumda, zaferin tadı Martha'nın ev yapımı carbonara gibi.

Bunun için kardeşlerimi terk ettiğimden, mutfak binasından çıkıp harabe avlusuna doğru yürürken onlara ekstra dikkat etmeyi ihmal etmiyorum. Oradayken seçtiğim yemek tadımcısını bulabileceğime yeterince güvenmeden önce oraya nasıl gideceğimi ezberlemem gerekiyordu.

Harabe avlusu, seksenlerde burada yıkılan eski bir binanın kalıntıları. Yunan tarzı sütunlar, yarı yıkılmış kemerler ile dolu ve daha kullanışlı bir alan olması için taş masalar ve sandalyelerle dekore edilmiş. Görünüşe göre, binanın yıkılması biraz gizemli bir efsaneye sahip çünkü kardeşlerimden hiçbiri ona ne olduğunu yüzde yüz emin değil.

Ancak avluya girdiğimde aradığım şey, bu güzel ve hüzünlü harabeler değil. *Onu* arıyorum.

Avlu, öğrencilerle doludur. Sessizdir, ama boş değildir. Neyse ki, görmeye geldiğim adam tek başına oturmuş, sessizce eski bir kitap okumaktadır. Derin bir nefes alıp, masaları hızlıca tarayarak kardeşlerimin izini ararım. Her şeyin yolunda olduğundan emin olunca, ona doğru ilk adımımı atarım.

Yaklaştığımı duyuyor, okumayı bırakıp gözlerime bakıyor.

"Şey, merhaba tekrar." Dudaklarımı ısıırıyorum, onun önünde durduğumda yüzümün kızardığını hissediyorum. *Şey, merhaba tekrar*, elimden gelenin en iyisi bu mu? "Sen Dmitri'sin, değil mi?"

Adonis gibi adam beni baştan aşağı süzer, cevap vermeden gözlerini kırpar. Partide insanların adını duyduğum ve Ivan'la onun hakkında konuştuğum halde adını sormak aptalca. *Gerginim, tamam mı?* Yüzü beni fiziksel olarak düşüyormuşum gibi hissettiriyor.

"Neyse, sana bunu yaptım." Üzerinde çatal bulunan tabağı ona uzattım ve o uzanıp aldığıında tamamen şaşkına döndüm. "Öğretmenim, bunun gerçekten iyi olup olmadığını görmek için ailemle ittifak halinde olmayan birine vermemi söyledi."

Dmitri, söyleyecek başka bir şey bekliyormuş gibi bana bakmaya devam ediyor. "Peki, dener misin? Çoğu insanın birinci sınıfların yemeklerini çöpe attığını duydum, ama..."

Tek kelime etmeden, bir şekilde benim yemeğimin hepsini çaldı. Stoik ama yakışıklı adam tabağıma açtı, çatalını içine batırdı ve bir lokmayı doğrudan ağzına attı. Carbonara dudaklarının arasından kaydı ve dili sosu silip süpürürken dudakları parladı. Ben ağzım açık kalmışken o pastırmalı makarnayı çiğnedi.

Avlu durur, nefesim de kesilir. O benim yemeğimi yiyor! Bir sürü insan izliyor ve o benim yemeğimi yiyor! Aman Tanrım, bayılacağım galiba.

Kendimi çimdiklemeli miyim?

Kalın boğazı yutkunarak sallanır ve onun ayaklarına tükürerek benden uzak durmamı söylemediğine şaşırırım. Mantıken, Dmitri'nin bana kötü davranacağını düşünmemiştim, ama mantıksız bir şekilde, içimden hep en kötüsünün olmasını bekliyorum. O küçük şüpheli sesin yine yarıldığı için çok mutluyum. Ağzı boşaldığında, ne söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum.

"Sen..."

"Güzel," diye keserek söylüyor. Bu sözler beni şok etmeye yetmezmiş gibi, bir ısırık daha alıyor.

Bir çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum, boğazım kaçırmamak için bastırdığım bir sesle titriyor.

Etrafımızda fısıltılar duyuyorum, ama tek gördüğüm o. Düşünmeden kollarımı uzatıp geniş omuzlarına doluyorum.

"Teşekkür ederim!" derim boynuna, taze duş almış gibi kokan cildine. *Neden birdenbire onu yalamak istiyorum?*

Dmitri kollarımda gerginleşir ama beni kendinden uzaklaştırmaz.
Garip bir şekilde, yavaşça geri çekilirim ve gergin bir gülümsemeyle onu bırakırım.
"Teşekkür ederim," daha yumuşak bir sesle tekrarlarım ve kendimi sakinleştiririm.

"Ben Jade, bu arada

. Az önce sana saldırmak istememiştim."

"Kim olduğunu biliyorum Jade," diyor ve yüzüm kızarıyor.

"Doğru, sana daha önce söylemiştim." *Partide, çıplak göğsüne rujla yazdığın ve neredeyse onu öpeceğin partide.*

"Bunu önceden biliyordum," diyor açıkça. Adam makarna tabağındaki kalanlara bakıyor. "Kalanını alacağım."

"Tabii ki!" diye bağıriyorum, ayaklarımın yanındaki küçük sırt çantasına başparmağımla işaret ederek, makarnanın geri kalanının orada olduğunu belirtiyorum. "Benim de daha var, istersen?"

Tek seferde bir porsiyon makarna yapmak imkansız. Martha denediğim için bile bana tsk diyecekti, bu yüzden çok yaptım. Matteo'ya biraz vermeyi planlamıştım, ama Dmitri isterse son makarnaya kadar hepsini alabilir.

"Benimle ye." Bu bir soru ya da teklif değil, daha çok bir emir.

Bir şekilde kibar bir emir.

"Oh?" Etrafıma bakınıyorum. "Benimle görülmekten korkmuyor musun?"

O kadar sessizce kıkırdar ki, hayal gördüğümü sanırım. "Ben hiçbir şeyden korkmuyorum Jade. Benimle ye."

Zorunlu hissederek, onun yanına bankta oturuyorum, çantamdan küçük bir Tupperware çıkarıp kucağıma koyuyorum. "Kardeşlerimden birini görürsem, eğilip saklanırım," diyorum, ona gülümseyerek.

Kafasını sallar. "Her halükarda öğrenecekler. En azından üniformanı temiz tut."

Kaşlarımı çatıyorum, bu kadar çabuk her şeyi mahvetmelerini istemiyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Kesinlikle." Omuzlarını silkiyor. "Önemli değil. Ne kadar çabuk öğrenirlerse,

daha çabuk kabullenirler."

Ne? "Bizim birbirimizle konuşmamız mı?"

"Biz olmamız," diye cevaplar, çatalıyla makarnayı daha fazla döndürür.

Kollarımda gerçek bir karıncalanma hissediyorum. "Biz mi?" diye umutla soruyorum. "Artık arkadaş mıyız neyiz? Arkadaş olmak için sadece ev yapımı carbonara yemek gerektiği bilseydim, çoktan senin için yapardım."

"Bize arkadaş diyebilirsin," omuzlarını kaldırarak cevaplar. "Ama yanıyorsun."

Gözlerim büyüdü. "Oh? Ne... bize ne dersin?"

Kaçabileceğime dair bir işaret arıyormuş gibi beni izliyor. Denesem bile bacaklarımın çalışacağından emin değilim. Ve kesinlikle denemek istemiyorum. O güzel gözlerinin arkasında ne düşündüğünü bilmem gerekiyor.

"Kaçınılmaz."

Şaşkın ifadem karşısında, dudaklarına küçük bir gülümseme yayılır. "Fazla mı?" diye sorar.

Aslında, yetmez.

"Hayır, hayır, bu hoşuma gitti," diye itiraf ediyorum ve kulaklarım yüzüm kadar kızarıyor.

Cesurca soruyor, "Korkuyor musun yoksa gurur mu duyuyorsun?" İkisi de, diye düşünüyorum.

"Korkmuyorum," diye yalan söylüyorum. "Neden öyle düşünüyorsun?"

"Boynunda kalp atışlarını görebiliyorum," diyor Dmitri, gülümsemesi daha da genişliyor.

İçgüdüsel olarak elim kalkar ve boynumun tabanını kapatmak için hareket eder. "Bu utanç verici," diye mırıldanırım, derimin altında kanın sıcak akışını hissederek.

"Utanma," diyor, elimi tutup yavaşça boynumdan çekiyor. "Bunu görmek hoşuma gidiyor, çok güzel."

Elimi bırakmadan önce, onu kucağıma yönlendirir ve başparmağını parmak eklemlerimin üstünde gezdirir. Cildi benimkinden daha pürüzlüdür, üzerinde ağır işlerin izleri belirgindir; avucunda nasırlar ve bazı küçük eski yara izleri vardır.

Ama damarları, gözlerimi ondan ayıramadığım şey. Belki de benim kalp atışlarımın güzel olduğunu düşünmesini anlayabilirim, çünkü ellerini oluşturan her çukuru ve çıkıntıyı dilimle izlemek istediğimden eminim.

"Beni bulman bir hafta sürdü," diyor, düşüncelerimi bölerek. "Beni bulacak mısın yoksa ben mi gelip seni bulmam gerekecek diye merak ediyordum."

Buna gülümsüyorum. "Gelir miydin?"

"Evet." Onaylayarak başını salladı. "Sana zaman verdim, seni korkutmak istemedim."

Beni bulmaya gelse korkmazdım. Yani, korku anlamında değil, ama şu anda olduğu gibi kesinlikle gergin olurdum. Muhtemelen hiç çaba harcamadan boynumu kırabilirdi, ama onu korkutucu bulamazdım. Dmitri çok güzel ve onun gözlerini üzerimde hissetmek, şimdiye kadar hissettiğim en güzel şeylerden biri.

"Sana daha önce yaklaşırdım, ama beni tam olarak anlayıp anlamayacağını bilmiyordum. Ivan'a bunu sormaya çekiniyordum." Kızarıyorum ve itiraf ediyorum, "Seni bulmadan önce Rusça öğrenmeyi düşündüm, ama bu hızlı öğrenilebilecek bir şey değilmiş. En azından benim için yeterince hızlı değil."

Dudakları seğirir ve kalbim hızla çarpmaya başlar. "Beni görmek için sabırsızlanıyor musun? Güzel." Ben gülerim ve o, bu hareketin kendisi için bir anlamı varmış gibi izler.

"Kalabalık grupların içindeyken aksanımı kalınlaştırır ve İngilizcemi bozarım. Beni anlamadığını düşünen kişi sayısı ne kadar fazla olursa, normalde daha sessiz söyleyecekleri şeyleri o kadar kolay yakalarım."

"Akıllıca," diye iltifat ettim. "O zaman partide benden öpüşmemi isteseydim, ne dediğimi anlardın, değil mi?"

Nefesimi tutuyorum ama uzun süre tutmam gerekmiyor. Dudakları şeytani bir sırıtışa dönüşüyor ve düşen bir saç telini kulağımın arkasına koyuyor.

"Anlardım, ama seni öpmezdim." Kaşlarımı çatarak hayal kırıklığına uğradım. "Öyle mi?"

"Hayır," diye onayladı. "Sana ilk öpüşmemizin, pis bir partide olmayacağını söyledim."

"Öyle mi?" diye soruyorum, heyecanlı, kız gibi bir çığlık atmamak için kendimi zor tutarak. "Mhmm," diye mırıldanıyor.

Nedense, ona hemen şimdi beni öpmesini isteme arzusunu bir şekilde bastırabildim.

"İvan'ı benim sınıfıma geçirdiğin için teşekkür etmek istedim. Kardeşlerimle hiç ders almıyorum, bu yüzden bir arkadaşımın olması çok güzel." Göğsü nefesle şişiyor ve gözlerimi ona çekiyor. *Tanrım, ne kadar da büyük.*

"O teklif etti," diyor bana, kardeşinin bu nazik davranışını takdir ederek

"Ama bunu senin için mi yaptı?" diye soruyorum.

"O oradaysa, senin güvende olduğunu bilirim," diye cevapladı.

Açılmamış yemeğimi çantama geri koymaya karar verip, otururken yavaşça ona yaklaşıyorum. "Dmitri?" diye soruyorum.

"Evet?"

"Şu anda sefil bir partide değiliz..." Bu kadar bariz davrandığım için kendimi azarlamak üzereyim, ama kimin umurunda incelik, bu adamın pantolonumu öpmesini istiyorum. Belki de kelimenin tam anlamıyla.

Onun çarpıcı kahverengi gözleri etrafımıza bakıyor ve neredeyse bitmiş olan kabını önümüzdeki masaya koyuyor. "Benimle gel," diyor, elimi ve çantamı tutup, masadan uzaklaşırken benim için taşımaya başlıyor.

Yemeğini bırakarak, beni açık masalardan ve banklardan çok uzaklaşmadan, tanıdık olmayan bir yoldan götürüyor. Dikkatli bir el hareketiyle bir ağaç dalını geri çekerek gizli bir alanı ortaya çıkarıyor. İkimizden daha uzun bir duvar hala burada duruyor. Yemyeşil sarmaşıklar, zamanla yavaşça tırmanarak yapının altını süslüyor. Dmitri dalı yerine geri bıraktığında, bir oda gibi bir alan ortaya çıkıyor.

Küçük gizli alan tamamen izole değil, çevremizdeki avluda bulunan insanların seslerini hala duyabiliyoruz, ancak yıkılmış bina duvarının veya ağaç dalının etrafından dolaşmadan bizi göremezler.

Dmitri sessizce beni eski binaya sırtım değene kadar geriye doğru yürütüyor. Çantamı yere bırakıyor, ikimiz de ona bir daha bakmaya tenezzül etmiyoruz. Soğuk taş duvar yeterince sağlam, endişelenmeden yaslanabiliyorum. Yumuşak yeşillikler dizlerimin etrafında sallanıyor, ama bu dokunuş beni rahatsız etmiyor.

"Öpücük ister misin?" diye sordu, başını bir yana eğerek.

"Senden," diye açıklığa kavuşturdum.

"Sadece benden mi?"

Başımı sallarım ve nefes nefese, "Sadece senden" diye cevap veririm.

"Peki benim adım ne?" diye sordu, ellerini başımın iki yanındaki taş duvara koyarak eğildi ve dudaklarımı izledi.

Üzerime eğilme şekli bağımlılık yapıyor. "*Dmitri.*"

Bir anda aramızdaki mesafeyi kapatır, dudakları hızla ilerleyerek benim dudaklarıma yapışır. Arkamdaki duvara daha sert bir şekilde yaslanırım, ilk temasla dizlerim titremeye başlar. Başlangıçta ezici bir baskı olan şey hafifler, böylece dudaklarını ayırıp hareket ettirebilir ve ben de onu takip etmeye çalışırım. Beceriksiz girişimlerim onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor, bu yüzden gözlerimi kapalı tutarak onun hızına ayak uydurmaya devam ediyorum.

Tadı, ona yaptığım yemeğin tadı gibi ve bu umurumda bile değil. Tanıdık olmayan bir zevk dudaklarımdan karnıma doğru yayılıyor ve daha fazlasını isteme arzusu uyandırıyor.

Ellerimle ne yapacağımı bilmiyorum, ama ne yapmak istediğimi biliyorum. Ağgözlölölkle, iki elimle kravatına uzanıyorum ve onu olduğu yerde tutmak için sıkı bir tutuş kullanıyorum.

Zaman durmuş gibi ve sanki başka kimse yokmuş gibi. Sadece biz varız ve onu öpmenin bana verdiği hissi doyamıyorum.

Sonunda, yavaşca geri çekiliyor ve gözlerimiz birbirine kilitleniyor.

"Bu senin ilk öpücüğün mü, Jade?" diye soruyor, yargılayıcı bir tavır göstermeden. Nefesimi bırakıyorum. "O kadar belli mi?"

Kafasını sallar. "Seni okuyabilmeyi seviyorum."

"Ve beni öpen ilk kişi sen misin?" diye soruyorum. "Bunu da seviyor musun?"

Dmitri gülümser. "Sonuncu olmayı seviyorum."

Dudaklarımız tekrar birleşir, kimin önce eğildiğinden emin değilim. Her halükarda, eriyorum.

Bölüm 17

Jade

Kardeşimin ortak kanepesinde uzanmış, öpülmeyi hayal ederken Armani odaya girer. Elleri doludur, birinde bir kutu, diğerinde ise ısırılmış kırmızı bir elma tutmaktadır.

"E-postalar geldi," diyor selam olarak.

"Nihayet," diye Matteo yüksek sesle sevinçle bağılıyor ve yataktan atlayarak küçük kahverengi karton kutuyu elinden alıyor.

"Birkaç gün önce hazırıldılar," diye itiraf ediyor Armani. "Yönetim binası gece kapanmadan önce almayı hep unutuyordum."

"Önemli değil," Matteo onu azarlamadan önce ben söylüyorum. "Zaten hepimiz meşguldük."

Armani gülümser ve gelip saçımı karıştırır. "Hatırlamalıydım. Muhtemelen babamı özlüyorsun, bana kızman normal."

"Sorun olmadığını biliyorum," diye cevap veriyorum. "Gerçekten kızgın değilim, ama babamı özlüyorum."

"Artık ona mesaj gönderebilirsin," diyor Matteo ve bana küçük bir cihaz uzatıyor. Telefon ile çağrı cihazının karışımı gibi bir şey.

Bu, Empire Academy'ye gelen ve giden e-postalar için güvenli bir ağa erişen özel bir teknolojidir. Google'da arama yapmak, uygulama indirmek veya fotoğraf çekmek mümkün değildir, bu da burada kullanımı tamamen güvenli hale getirir.

"Nasıl çalıştığını hatırlıyor musun?" diye sorar Remo odanın diğer ucundan. Matteo ona da cihazını vermiştir, ama şu anda ona hiç ilgi göstermiyor.

"Mesajlaşmak gibi," diyorum, bana ilk kez açıklamaya çalıştığı zamanı hatırlayarak. "Önceden yüklenmiş birkaç kişi var ve onlara gönderdiğimiz her şey özel e-posta adreslerine gidiyor." Alıcıya cihaz gerekmiyor, sadece internet ve bir bilgisayara veya telefona erişim gerekiyor.

"Ve suçlayıcı hiçbir şey mesajlaşmayın," diye ekliyorum hemen. "Denetlenmiyorlar, ama emin olmak için, uygun içerik gönderin."

"Tamam." Remo onaylayarak başını sallar, açık kahverengi bukleleri zıplar.

"Baban, Cesar amcan ve Apollo var," diye ekledi Matteo, eğilip küçük güç düğmesine basarak. Her birinin kişi adını işaret etti. "Önce babana e-posta at, nefes alıp senin için endişelenmeyi bırak." "

Dudaklarım aşağı doğru kıvrılır. "Hâlâ endişeleniyor mu sence?" Burun kıvrır. "Bu gerçek bir soru mu?"

Muhtemelen haklı olduğu için gülümserim. Babamın çok endişelenmesi hoşuma gitmez, ama onun kadar beni seven biri olduğunu bilmek hoşuma gider.

"Ben koşuya çıkıyorum," diyor Remo, odadan çıkıp koridora atlamadan önce rahatça veda ediyor.

"İzin gününde koşmak delilik," diye şikayet eder Matteo, bu fikre yüzünü buruşturarak. "İğrenç."

"Onun zevkine karışmayın," diye azarlıyorum.

"Koşmayı seven herkes iğrenç olmalı," diye karşılık verir.

Gözlerimi devirip yeni cihazımı keşfetmeye başlıyorum. "Babama merhaba diyeceğim."

"Ona erkek arkadaşından bahsetmeyi unutma," diye Matteo alay eder ve ben donakalıyorum.

"Ne?" diye soruyorum, boynumdan aşağı korku yayılıyor.

"Şaka yapıyorum," diye bağırır ve kahkahalarla güler. "Tanrım, dostum, nefes al, sanki hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

"Vicdan azabı mı çekiyorsun?" diye sorar Armani, başını bana doğru eğerek.

"Hayır, sadece beni hazırlıksız yakaladı," diye cevap veriyorum, içimden bir nefes alıp vererek. "Benim bilmediğim bir şey biliyor olabilir diye düşündüm."

Bu tam da söylenmesi gereken şeydi, çünkü Armani bunu çok komik buldu. "Merak etme, Matteo, babamın ya da Apollo'nun nişan bilgilerini emanet edeceği son kişi."

"Hey!" Matteo prensip olarak itiraz eder. "Sır saklamakta çok iyiyimdir."

"Evet, ben de öcüyüm," der Armani, hiç duraksamadan.

Sarkazm, Moretti ailesinin en sevdiği aşk dili gibidir. Yaklaşan tartışmalarını görmezden gelerek, babama bir mesaj yazmaya başlarım.

BEN

Merhaba baba, seni özledim! Az önce e-postamı aldım ve sana bir selam vermek istedim. Okul şu ana kadar çok güzel. Evde her şey yolunda mı?

Hemen cevap vermediğinde, Apollo'ya da bir mesaj gönderiyorum.

BEN

Selam ağabey, beni özledin mi?

Babamın aksine, Apollo bilgisayarının başında olmalı çünkü e-postayı gönderdikten birkaç saniye sonra elimdeki e-posta cihazı titremeye başladı.

APOLLO

İlk haftan oldukça hareketli geçmiş, küçük kardeşim.

APOLLO

Dokuz günde yedi evlilik teklifi, bir tür rekor kırmış olabilirsin.

"Ne?!" diye bağıryorum, ağzım açık kalmış.

"Ne?" Matteo ve Armani aynı anda tekrarlar, başlarını bana doğru çevirirler.

Aptalca küçük e-posta cihazını yüzlerine doğru itekleyerek, inanamıyormuş gibi salladım. Matteo bileğimi tutup sabit tuttu, böylece ekranı okuyabilmelerini sağladı.

"Yedi mi?" Matteo dilini şaklatır. "En az on tane, çift haneli bir sayı bekliyordum."

Armani pek eğlenmiyor. "Kaç kişi var burada?" "İsimlerini

sormadım!" diye haykırıyorum, biraz panikleyerek. "Sormadın mı?

O zaman ben sorayım."

O kadar hızlı yazıyor ki, sorduğu soruyu ancak gönderildikten sonra okuyabiliyorum.

BEN

Teklifleri gönderen Armani mi?

"Kendi cihazından ona e-posta gönderebilirsin," diye mırıldanıyorum ama Apollo'nun ne diyeceğini görmek için bekliyorum. Dmitri'nin benim için teklif göndermek gibi çılgınca bir şey yapmamış olmasını umuyorum. Gizlice hareket etmeye çalışırken en son ihtiyacımız olan şey, kardeşimin bize karışmasıdır.

APOLLO

En önemlileri Javier Cabrera, Ares Gabris ve Killian Knight. Diğer dördünü, arıyor olsak bile dikkate almazdım. Mirasçıdan daha azı işimize yaramaz.

Rahat bir nefes alıyorum. Morozov'lardan teklif gelseydi, onların adını anmazdı. Onlar çok önemli ve Dmitri bir varis.

Ve lanet olsun, Ares neden listede? Onun nişanlı olduğuna yemin edebilirim. Babasının stratejik amaçlarla seçtiği biriyle evlenmek üzere anlaşmış, evet. Ama yine de nişanlı.

"Cole'un kardeşi mi?" Matteo'nun yüzü buruşuyor. "O senin için çok yaşlı."

"Kaç yaşında?" diye soruyorum, sebepsiz yere savunmaya geçerek.

"Apollo'nun yaşında," diyor Matteo, abarttığını düşündüren bir el hareketi yaparak.

"Apollo babamın yaşında gibi davranıyorsun," diyorum, gözlerimi devirerek.

Armani, Matteo'nun abartılı tavrına sinirlenir. "O yirmi sekiz yaşında, otuz bir değil." Bana endişeli bir bakış atarak kollarını kavuşturur. "Ve yine de senin için çok yaşlı."

"Söyleyiş şekli bana kırk yaşında olduğunu düşündürdü," diye karşı çıkıyorum. "Adamla tanışmadım bile, senin onun benim için ne kadar uygun olduğunu düşündüğün umurumda değil. Konudan sapıyoruz."

"Haklısın, konudan saptık," Matteo hemen kabul eder. "Daha acil olan konu, Javier bu dönem senin silah eğitmenin değil mi? Seninle bir ders yaptı ve evlilik teklifi mi yaptı? Javi gibi cesur biri için bile bu oldukça çılgınca."

"Hey," diye azarlıyorum, kolunu çimdikleyerek. "Neden çılgınca olsun ki? Sence benimle evlenmek istememesi mi gerekir? Benim neyim var, ha?"

"Ah," diye tıslar, etkilenen bölgeyi ovuşturur. "Tanrım, Jade. Eğer bir şey varsa, sen onun için fazla iyisin, sen herkes için fazla iyisin. Demek istediğim o değildi."

"Javier senin bıçak dersini mi veriyor?" diye sorar Armani ve sesindeki yeni korkutucu tonu hiç hoşuma gitmez. Tehlikeli, rahatsız edici bir tını vardır.

"Tamam, Remo ile oturup ders programımı gözden geçirmemiz gerekiyor, eğer günlük olarak kiminle etkileşimde bulunduğum konusunda şaşırmaya devam ederseniz," diye ilan ediyorum, neredeyse sızlanacak kadar.

Apollo ile evlilik tekliflerimi aramızda tutmalıydım, ama eminim babam da haberdardır. Bunu okuduğumda gerçekten çok şaşırdım ve kardeşlerime göstermeden önce iki kez düşünmedim.

Bazen onların koruyucu doğalarını aklımın bir köşesine atmak kolay oluyor. Akraaba olsak da onlar benim arkadaşlarım ve bir kız arkadaşlarıyla her şeyi paylaşmak ister. Gördüğüm, düşündüğüm veya duyduğum her şeyi onlara anlatmamam gerektiğini kendime sürekli hatırlatmam gerekiyor. Nefes alırken boğulursam ortalığı ateşe verirler. Beni korumak söz konusu olduğunda aşırılıklarının sınırı yok.

"O senin eğitimci mi?" Armani, az önce söylediklerimi görmezden gelerek tekrarlar. Elindeki e-posta cihazı titrer ve ben, o görmeden onu geri alırım.

APOLLO

Tebrikler, sayın on oldu. Thiago Oliveria ve Abramo Guliani ringe atıldılar, ama bunun babalarının işi olduğunu sanıyorum.

Ben: Artık evlilik teklifleriyle ilgili güncellemeler almak istemiyorum.

APOLLO

Armani patladı mı?

BEN

Patlamak üzere.

"Lanet Abramo da mı?" Matteo omzumun üzerinden bakarak tükürdü. "Ciddi olamazsın," Armani alaycı bir şekilde saçlarını öfkeyle karıştırdı. saçını tarar.

Abramo, Melani'nin geldiği aile olan Casa Nostra'nın bir parçası. Emilio ile evliliği nedeniyle ona bağlılık yemini ettik. The Outfit ile daha güçlü bir ilişki kurmak için değilse neden benimle evlenmek istediğini anlamıyorum. Benimle hiç tanışmadı ve Empire'a gitmediği için beni görmüş olması da pek olası değil.

"Abramo'nun nesi var?" diye soruyorum, gergin hissederek, ve ikisi birbirlerine karanlık bir bakış atıyorlar. "O gerçekten tehlikeli biri mi?"

"Hepimiz çok tehlikeliyiz," diyor Armani, sanki bana hatırlatmam gerekmiş gibi gizemli bir şekilde.

"Ama Abramo berbat bir adam," diye ekliyor Matteo, başını sallayarak. "Babam ve Cesar amcamın bizimle aralarındaki husumeti ortadan kaldırmak istemelerinin yarısı onun yüzünden. Onunla düşman olmak istemeyeceğin bir adam, kızını evlendirmek isteyeceğin bir adam değil. Babam, seni ona vermektense Nico'yu onunla evlendirmeyi tercih ederdi. En azından Nico, aldığı şeyi karşılığında geri verirdi."

Armani de aynı fikirde olduğunu belirtmek için başını sallıyor. "O ikisi bir hafta içinde birbirlerini öldürürler." Onun sakinleşmeye çalıştığını düşünürken, aslında sadece kendini toparlayıp blazerini düzelttiğini fark ederim. "Burada olmayanlarla ilgilenemem, ama burada olanları yerlerine oturtabilirim."

"Tabii ki," diye bağırır Matteo. "Öğleden sonra şiddet çok iyi gelir." "Şiddet olmaz," diye bağırırım, sesim yükselir. "Kesinlikle olmaz."

Sırf benimle evlenmek istedikleri için insanlarla kavga edemezsin." Armani omuz silkiyor. "İzle de gör."

O yola çıkana kadar ne demek istediğini anlamadım, Matteo ve ben hemen peşinden gittik. Tatil günümüzde kampüste koşturup kardeşimizi kovalamak bu haftaki yapılacaklar listemde yoktu!

Farkına varmadan, nefes nefese kalmış, onun bıçak sınıfına dalışını izliyorum. İçeride kimlerin olabileceğini umursamadan içeri giriyor.

Neyse ki, ders yoktu ve etrafta öğrenci de yoktu.

"Cabrera!" Armani uyarı gibi seslenir ve sanki sınıfın sahibiymiş gibi havalı havalı sınıfa girmeye devam eder. "Küçük kız kardeşimle evlenmek istiyorsun, değil mi?"

Javi, bildiği bıçaktan başını kaldırıp gözlerini kırıştırır. "Teklif mi ediyorsun?"

Tanrım, küstahlık yapmanın sırası değil! Neden erkekler sürekli susup dinlemeleri gereken anda konuşurlar ki?

"Sana tek teklif ettiğim şey, seni lanet olası toprağa gömmemden önce mezar yerini seçme şanssı," der Armani, durduramayacağım tehditkar bir adım atarak.

"Çok üzgünüm," Javi'ye dudaklarımla söylerim, kardeşimin kolunu tutar ve tüm gücümle onu daha fazla ilerlemekten alıkoyarım. Onun yapmasını istediğim son şey

onun bıçaklanması ya da daha kötüsü, cinayetten idam sehпасına çıkmasını istemiyorum.

"Matteo, bana yardım et," diye bağıryorum, ona sertçe bakarak.

"Ama onların birbirlerine vurmasını istiyorum," diye sızlanıyor ama isteksizce itaat ediyor ve iki adamın arasına giriyor. "Tamam çocuklar, biraz sakinleşin, bir bayanın huzurundayız."

"Sen onun lanet olası eğitmeni, ona bir fırsat gibi bakamazsın. Ona bir şeyler öğretmen gerekiyor, aptal yakışıklı suratınla ona dişlerini geçirmemelisin ve..."

"Demek beni yakışıklı buluyorsun," diye Javi sözünü keser, durumu hiç de

"Jade'e parmağını bile sürersen, yakışıklı olmayacaksın," diye yemin eder Armani, gözleri tehdit dolu bir şekilde parıldadı.

"Sesini biraz kısabilir miyiz lütfen?" diyorum, dişlerimin arasından zorla kelimeleri çıkararak. Bu durumda ihtiyacımız olan son şey daha fazla dikkat çekmek. "Tamam, kabul ediyorum," diyor Javier. "Seni kızdırmak için tam olarak ne yaptım? Çünkü kafam daha da karışmaya başladı." Gözleri bana kayıyor. "Sınıfta seni rahatsız edecek bir şey mi yaptım?"

"Hayır, hayır," diye aceleyle cevap veriyorum. "Sen iyisin, yemin ederim."

Güvenen Javier, kardeşlerime bakar. "Peki, ne yaptım?" "Sen lanet olası..."

"Bekle," Matteo, Armani'yi durdurmak için elini kaldırarak araya girer. "O bilmiyor."

Armani, Matteo'nun kafasına bir tokat atmak ister gibi görünüyor ama kendini tutuyor. "Ne demek bilmiyor lan? O yaptı!"

"Bence yapmadı," Matteo şüpheyle söylüyor.

"Şimdi kafam karıştı," diyorum, başım ağrımaya başlıyor.

"Ben de seninle aynı durumdayım," diye ekliyor Javi, ellerini havaya kaldırarak. "Ne yaptım ya da ne yapmadım?"

"Apollo bana evlilik teklifleri yapan insanlar hakkında e-posta gönderdi," diye açıklıyorum, kelimeler ağzımda dolanıyor. "Seninki de listedeydi."

Javier'in gözleri büyüdü, kaşları saç çizgisine kadar yükseldi. "Ne oluyor lan?"

"Gördün mü," Matteo işaret eder. "Bilmiyordu."

"Yalan söylüyor olabilir," diyor Armani açıkça.

"Hayatımda hiç sözleşme teklifi sunmadım," diye inkar ediyor Javi, sözlerinde ikna edici bir tonla. "Ve boşuna değil, eminim kız kardeşin

harika biri, ama onunla evlenmek şu anda aklımdaki en son şey. Sınıfta onun hakkında en fazla düşündüğüm şey, ellerinin çok küçük olduğu için buradan ayrıldığında özel bıçaklara ihtiyaç duyacağıydı. Evlilik hakkında düşünecek kadar meşgul değilim."

Özel bıçaklar aslında harika olurdu...

"Sen evlilik teklifi yapmadıysan, baban yaptı," diye tahmin ediyor Armani, onun açıklamasını görmezden gelerek. "Ve baban teklif yaptıysa, ona Jade'den bahsetmişsindir."

"*Daha* yeni geldik. Babamla henüz konuşmadım bile," diye savunur Javi. "Sen de benim kadar çok ders veriyorsun, seninkiyle konuştun *mu*?"

"Ona haber vermediğine inanmamı mı bekliyorsun? Onun varlığını ve *standartlara uygun* olduğunu doğrulamadan teklifte bulunmazdı." Armani, standartlara uygun ifadesini parmaklarıyla tırnak işareti yaparak söyler ve bu, dudaklarımın aşağı doğru kıvrılmasına neden olur.

Burnumu kırıstırıyorum. "Bu ne anlama geliyor ki?"

"Senin, onun yakışıklı oğlu için yeterince güzel olduğunu bilmeden teklifte bulunmazdı," diye açıklıyor Matteo, açıkça.

"Bu çok..." Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum, ama bu *tuhaf*.

"Ayrıca, senin el değmemiş olduğunu."

"Bana el değmemiş deme, bu ürkütücü," diye talep ediyorum, Matteo'ya burnumu kıvrarak.

"Sen sordun," diye savunuyor, homurdanarak.

Sinirli bir çılgılık atmamak için kendimi zor tuttum. Birine sadece bakarak onun bakir olduğunu nasıl anlayabilirsin ki? Tabii partide insanlar çok dikkatli dinlemediyse ve şimdi herkes bunu bilmiyorsa.

Ugh, gizlice kaçmanın hiçbir faydası yok derdim, ama diyemem.

Dmitri'yi görmek, bunun için ağzımın bozuk olması gerekse bile, buna değdi.

"Onu görmüş olmalı," diyor Javier, yüzünde bir şey fark etmiş gibi bir ifadeyle. "Görmediği birine teklif göndermekle utanç verici bir duruma düşme riskini asla almazdı, ya o kişi gerçekten mevcut değilse diye. Buraya gelmeden önce onu hiç yayınladınız mı?"

"Yayınlasaydık, görürdün," diyor Armani, hala kızgın ama çok daha az yüksek sesle. Tanrıya şükür.

"Bu da demek oluyor ki, o buraya geldiğinden beri onu görmüş," Matteo boynunun arkasını ovuşturarak sonuca varır. "Bu da demek oluyor ki, bir sorunumuz var."

Armani kardeşimize bakar. "Sence..." "Kampüste birinin telefonu var."

Bölüm 18

Jade

Dmitri'yi gördüğümde ona ilk söylediğim şey bu. Javier ile karşılaşmamızdan bu yana iki gün geçti ve nihayet onu görmek için gizlice kaçacak zaman buldum. Gecenin ortasında yatak odamdan gizlice çıkıp onun odasına gitmeli miydim? Kesinlikle hayır. Biraz pervasızcaydı, ama Matteo'ya önümüzdeki birkaç gün boyunca odama girmemesini söyleyip adet gördüğümü iddia ettiğim için o kadar da pervasızca değildi.

Bu tamamen yalan değil, dün sabah gerçekten adet gördüm, ama görüldüğü kadar rahatsız değilim. Ailemin yanına taşındıktan bir ay sonra yıllardır ilk kez tam adet gördüm ve en azından söylemek gerekirse, tam bir felaketti. Her duygu beni bir ton tuğla gibi vurdu ve sanki kaçırdığım her kramp, kaybedilen zamanı telafi etmek istiyormuş gibiydi.

Bu olduğunda evde benimle birlikte sadece Matteo vardı ve eminim ki onu ömür boyu travmatize ettim. Beslenme eksikliği ve dengeli beslenmeme nedeniyle sadece hafif lekelenmelerim olduğu için, bu kadar çok kanamam olacağına hiç hazırlıklı değildim. Elimde hiçbir kadın ürünü olmadığı için Matteo'yu benim için markete göndermek zorunda kaldım. O da bu işi kolayca halletti ve bana, banyo lavabomun altında hala açılmamış halde duran adet kupası da dahil olmak üzere, aralarından seçim yapabileceğim çeşitli ürünler getirdi.

Sonrasında olanlara ise dayanamadı. İtiraf etmeliyim ki ona biraz kötü davrandım. O kadar şiddetli ağrılarım vardı ki, doktora ya da hastaneye gitmeyi düşündüm. Dünyadaki tüm tamponlar, ağrı kesiciler ve çikolatalar bile beni tatmin edemedi ve zavallı Matteo bunu tek başına katlanmak zorunda kaldı.

Beş saat boyunca huysuzlandım, ağladım ve acı içinde kanepede yuvarlandım, sonra o ağzıma bir jelibon koydu ve kendimi daha iyi hissetmek istiyorsam çiğnememi ve yutmamı söyledi.

Ona tükürmek istedim ama o kadar stresli görünüyordu ki, dediğini yaptım. Küçük şey tuhaf bir tada sahipti ama yaklaşık kırk dakika sonra nedenini anladım. Bana ilaç vermişti. Muhteşem, tatlı bir rahatlama sağlayan ilaçlar. Uyuyana kadar ona beş yüz kez teşekkür etmiş olmalıyım. Uyandığımda ağzım çok kurumuştı ama sabah kendimi on milyon kat daha iyi hissediyordum.

Babam elbette ona bağırdı, ama ben onu savundum. Küçük bir otlı sakızdı, benim boyumda birine zar zor yetecek kadar. Matteo doğru olanı yaptı ve ben de onu destekliyorum. Bazen, hazırlıklı olmak için takip ettiği adet dönemimde bana hala bir tane teklif ediyor, ama her zaman ihtiyacım olmuyor. İlki açık ara en kötüsüydü ve vücudumu ve ihtiyaçlarımı nasıl yatıştıracağımı öğrendiğim için gurur duyuyorum.

Ama bir kez onun tarafından işkence gördüğüm için, bu sefer onu bahane olarak kullanmamın haklı olduğunu düşünüyorum. Bir kız ve adet dönemi ara sıra işbirliği yapmalıdır.

Neyse ki, buraya koşmadan önce Dmitri'nin oda numarasını bilmemem sorun olmadı. Koridorda, bileğinde Morozov dövmesi olan bir kız vardı ve hemen bana yardım etti. Tanışma falan olmadı, sadece "Dmitri için mi geldin?" diye sordu ve benim coşkulu "Evet" cevabım ona yetti.

Şimdi ilk kez bana akraba olmayan bir çocuğun yatağında oturmuş, Dmitri'nin Ivan'la birlikte dönmesini beklerken dudağımı ısıırıyorum. Bildiğim her şeyi bir anda döküldüğümde, Ivan'ın da haberdar olması gerektiğini söyledi. Buna kızgın değilim, ama önce birkaç öpücük olsa iyi olurdu. Yani, rahmim içimde parçalanırken buraya gelmek için sekiz dakika koştum. Bence bu, küçük bir selamlama öpücüğü hak ediyor. *Belki Ivan gittikten sonra.*

Ama belki de olmaz, çünkü Dmitri gece tek başıma buraya geldiğim için bana kesinlikle biraz kızgın. Kapıyı açtığında yüzündeki ifade bir şekilde hem rahatlama hem de cinayet işleme niyetiyle doluydu. Buraya koşarken kimse benimle konuşmasın ya da bana dokunmasın diye beş kez kontrol etti, neden gelmek zorunda olduğumu ona anlatamadan önce.

Kapı açılır, mandalın sesi beni dikleştirir. Ivan önce girer, Dmitri arkadan gelir ve kapıyı hemen kapatır.

"Selam Jade," diye selamladı Ivan, yatağın yanına bir sandalye çekerek, Dmitri ise hemen yanıma oturdu. "İyi misin?"

"İyiyim," diye cevap verdim, soruya gülümseyerek. Ivan çok tatlı biridir, enerjisi etrafındakilere çok iyi gelir. "Dmitri sana anlattı mı?"

"Özetini aldım," diyor otururken. "Gizli evlilik teklifleri, Javier, burada birinin telefonu olduğu şüphesi?"

"Evet, öyle," diye cevap veriyorum. "Javi için çok üzülüyorum. Armani, onun bilmediğini anlamadan önce ona biraz çılgınca davrandı."

"O senin kardeşin," dedi Ivan omuz silkerek. "Eminim Javier anlar. Onun da küçük bir kız kardeşi var."

Bunu bilmiyordum.

"O dersi benimle aldığın için mutluyum," diyorum, yanağımı ısırarak. "Javier'in bana karşı hiç şüpheli bir şey yapmadığını onlara ikna etmeye çalışırken kafayı yiyecektim. O sadece ders veriyor. Sen de gördün, değil mi?"

"Kesinlikle," Ivan tereddüt etmeden onayladı. "Javier bir ilişki aramıyor, karı aramak bir yana. Sadece bu dönem derslerini geçmeye odaklanmış durumda."

Rahat bir nefes alıyorum. En azından bunu gören Ivan var.

Javi'nin gizlice benimle evlenmeye çalıştığına kesinlikle imkan yok.

"Keşke bunun neden olduğunu bilseydim," diye üzülerek itiraf ettim. "Bu, sadece birkaç evlilik teklifinden daha büyük bir şey gibi geliyor, anlıyor musun?"

Kardeşler birbirlerine bakıştılar.

"Sana söylememiz gereken bir şey var," diye başlıyor Ivan, Dmitri'ye sıkı bir gülümsemeyle konuşmasını işaret ediyor.

"Evet?" diye soruyorum, endişelenmeye başlamalı mıyım yoksa başlamamalı mıyım diye merak ederek.

Dmitri boğazını temizledi. "Ailemizin Empire'a katıldığımızda uyguladığımız bir geleneği var."

"Tehlikeli bir gelenek," diye ekliyor Ivan, bunu güzelleştirmek istemediğini açıkça belli ederek.

"Öyle mi? Ne kadar tehlikeli?"

"Bu karmaşık bir konu," diye yanıtlıyor Dmitri. "Morozovlar, gelirlerinin çoğunu bazı para aklama faaliyetleri ve ticaret yoluyla kazanıyor."

Tamam, şimdilik çok korkutucu bir şey yok.

"Uyuşturucu ticareti gibi mi?" diye merakla soruyorum.

"Ara sıra," diyor Dmitri belirsiz bir şekilde. "Ama çoğunlukla, zorlu bölgelerdeki insanlara ihtiyaçlarını karşılamaya odaklanıyoruz. Biz olmadan elde edemeyecekleri şeyleri sağlıyoruz."

"Zorlu bölgelere mi? Buradaki gibi mi?" diye soruyorum, keşke açıkça konuşsalar diyorum. Bu dünyaya yeni girdiğimi biliyorum, ama gerçekten başa çıkabilirim.

"Aynen burada olduğu gibi," diye cevaplar Ivan. "Dmitri, benim ve buradaki üyelerimizin yardımıyla, kampüsten ayrılıp birkaç mil açıkta denizdeki tedarikçilerimizle buluşur. Beş aylık sömestr boyunca her ay birkaç kez kaçak mal getirir ve biz de onu para veya sözleşmeli iyilikler karşılığında satarız."

Ağzım açık kalır, şokumu ele verir. "Ayrılıyor musunuz? Bu nasıl mümkün olabilir? Yakalanmıyorsunuz mu?"

"Ailemiz akademi açıldığından beri bunu yapıyor Jade," diyor Ivan hafifçe. "Kendi yöntemlerimiz var, ama bu konumuzun dışında."

Gergin bir şekilde, gözlerim iki adam arasında gidip geliyor. "Nedir o?"

"Başka kimse girip çıkmaz," diyor Dmitri. "Benimle olmayan kimse girmez ve telefon getirmeyiz. Asla. Telefon, kamera, kayıt cihazı yok. Aleyhimize kullanılabilecek hiçbir şeye dokunmayız."

Tamam, bu bir anda çok fazla bilgi. Her şeyi bir anda dökme istememe nedenini anlıyorum.

"Böyle bir sırrı bana gerçekten emanet mi ediyorsun?" diye soruyorum, şaşkın gülümsememi zorlukla saklayarak. Dmitri, kendisi ve ailesi için bu kadar büyük bir yük olan bir şeyi bana anlatıyorsa, benimle birlikte olmak istiyor olmalı.

Bu bilgiyi herhangi birine anlatırsam, onu ciddi bir belaya sokabilirim. Ama bunu *asla* yapmam ve o da bunu zaten biliyor gibi görünüyor. Ne kadar gurur verici.

"Saklayacağını biliyorum," diyor ve omzuma sıcak bir öpücük konduruyor.

"Saklayacağım," diye söz veriyorum, gerek olmasa da.

Ivan boğazını temizlemeden önce ateşli bir bakışlaşırız ve ben kendimi anlık trans halimden çıkarırım. Henüz öpüşme zamanı değil.

"Dmitri, her ay birkaç kez rastgele bir programla kampüsten ayrılıyor ve hepinizin sattığı kaçak malları içeri sokuyor mu?" diye soruyorum, doğru duyduğumdan emin olmak için. "Ama telefonları sokmuyor, çünkü operasyonunuzu tehlikeye atıyorlar."

"ünkü telefonlar fotoğraf çeker," diye ekledi Ivan, benim sonucuma katılarak başını salladı. "Yani burada telefonu olan biri varsa, onu gizlice sokan başka biri de vardır."

"Gemide bulmuş olamazlar mı?"

"Hayır," diyor Dmitri yumuşak bir sesle. "Gemide her yerde teknoloji sansürcüleri var. Kimse gemiye telefon veya bilgisayar sokmaya bile kalkışmaz. Acil bir durum olmadıkça jetlerin buraya inmemesini tercih etmelerinin nedenlerinden biri de budur. Kendi ulaşım araçları olan tekne dışında buraya giren ve çıkan herkes risk oluşturur."

"Doğru," diye mırıldandım, anladım. "Yani sen getirmediysen ve başka kim gizlice bir tane alabilir bilmiyorsan, kaybolduk demektir." "Ama Dmitri, bir sonraki temasımızda bir şeyler öğrenebilir," diye

"Erişim noktasında telefon kullanmak zorunda ve belki de sızıntı hakkında bir şey duyan olup olmadığını öğrenebilir."

"Olası değil," diye uyarıyor Dmitri, beni olası bir hayal kırıklığına hazırlıyor. "E-posta programını buraya getirdin mi?"

"Getirdim!" diye onaylıyorum, bir şeye hazırlıklı olduğum için heyecanlanarak. Onu kapüşonlu ceketimin cebinden çıkarıp ona sallıyorum.

"Bakabilir miyim?" diye sorar ve ben bayılırım. Nezaket çok seksi.

"Tabii ki." Ona telefonu uzatıp, Apollo ile yaptığım e-posta yazışmalarını okurken dikkatle izliyorum. Gözleri hızlı ve dikkatli bir şekilde tarıyor, bir kitabı inceler gibi konuşmayı analiz ediyor.

"Teklifler konusunda endişeli görünmüyor," diyor. "Bu da ya bunu sakladığı ya da kamuoyuna sızıntı olmadığı anlamına geliyor."

"Yani telefonu elinde tutan kişi beni sosyal medyada ifşa etmiyor, ama benimle ilgili gizli fotoğrafları ve bilgileri farklı kuruluşların yöneticilerine hiçbir mantıklı neden olmadan gönderiyor mu?"

"Bir mantık olmayabilir, ama her zaman bir neden vardır," diye düzeltir Dmitri. "Empire'ın arazisinde birinin telefonu var ve biri onu kullanarak senin nişanlanmanı sağlıyor. Kim olduğu umurlarında değil, sadece senin piyasadan çekilmeni istiyorlar."

"Bir kız mı sence?" diye soruyorum, kaşlarımı çatarak.

"Olabilir." Ivan başını sallıyor. "Kendileri için istedikleri birinin rakibini ortadan kaldırmak için mi?"

"Ya da beni kardeşlerimden uzaklaştırmak için," diye mırıldanıyorum, düşünerek.

Bu mümkün, ama bu fikir hiç hoşuma gitmiyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar Ivan. "Birinin senin evlenmeni istediğini ve böylece onlardan uzaklaşacağını mı düşünüyorsun? Neden?"

"Bunu isteyebilecek birkaç kişi var," diye itiraf ettim, aniden midem bulanmaya başladı. "Lorna en mantıklı olanı. Armani'ye korkutucu bir takıntısı var. Sanki, kan bağına rağmen, onunla olan potansiyel ilişkisine bir tehdit olduğumu gerçekten hissediyor gibi. Aramızda kardeş sevgisinden daha fazlası olduğunu öğrenirse, onu kendine ait yapmak için benim yüzümü takmaya çalışır diye düşünüyorum."

"İğrenç," diyor Ivan, tiksintiyle başını geriye atarak. "O zaman Lorna bir olasılık, ama personel için de öğrenciler için olduğu kadar zor. Başka kim olabilir sence?"

"Çılgınca gelecek," diyorum, kollarımı göğsümde kavuşturarak. "İnan bana, gelmeyecek," diyor Ivan, sözlerinden çok emin.

"Ne oldu?" diye sorar Dmitri, elinin tersiyle kolumu nazikçe okşayarak. "Bize söyleyebilirsin, Krasotka."

Krasotka. Bunun ne anlama geldiğini daha sonra sormayı aklımın bir köşesine yazdım.

"Çılgınca geliyor," diye tekrarlıyorum, hazırlıklı olmalarını sağlamak için. "Ama belki de öğrenci değildir. Belki de ben tekneye binmeden *önce* fotoğraf çeken biri, öyle görünmesi için."

"Ailen için çalışan biri mi?" diye sorar Ivan.

"Hayır, sanmıyorum," diyorum hemen. "Oradaki herkes bana aileden biri gibi davranıyor. Ben sadece..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken sözlerimi yutuyorum. "Belki annemin bununla bir ilgisi olabilir."

Dmitri başını eğdi. "Annen mi?"

"Kim," diye düzeltirim, onun unvanına eklenen anne kelimesinden nefret ederek.

Onda anneye ait hiçbir şey yok. Çok uzun süre onun benim annem olacağını umut ettim, ama ebeveyn sevgisinin neye benzediğini gördükten sonra, ona karşı en ufak bir özlem bile duymuyorum.

"Sizin için söylentiler nasıl yayıldı bilmiyorum, ama ben babamı altı ay öncesine kadar tanımadım," diye itiraf ediyorum, geçmişimi anlatmaktan biraz utanarak. Onlar bana bu kadar büyük bir sırrı emanet edebiliyorlarsa, ben de onlara bazı sırlarımı emanet edebilirim. "O zamana kadar Kim ve... erkek arkadaşı Bruce ile yaşıyordum. İkisi de korkunç insanlardı."

Ailemin yanında geçmişimden bahsedildiğinde olduğu gibi, ortam gerginleşir. Bu eğlenceli bir konu değildir ve ahlaki değerleri olan herkes için konuşması zor bir konudur.

"Şu anda bu konuyu açmak istemiyorum, sorun olur mu?" diye soruyorum savunmasız bir şekilde, ama cevap vermelerine fırsat vermiyorum. O gece

Apollo'ya o gece her şeyi anlatabildim ve o benimle DNA ile bağı. "Onların böyle bir şey yapabileceğini hiç sanmıyorum."

Dmitri ve Ivan'ın yüzlerinde yeni bir karanlık gölge belirir ve bunun benim söylediklerimden kaynaklandığını biliyorum. Neyse ki, ısrar etmezler. Aslında, ikisi de bir sonraki soruyu seçmek için uzun bir süre beklerler.

"Neden seni aileden uzaklaştırmak istesinler ki?" Düşünceli bir şekilde formüle edilmiş soru Ivan'dan geliyor.

Nefesimi bıraktım. "Muhtemelen kızgınlar," diye itiraf ettim. "Söyleyeceğim şeyin daha birçok soruya yol açacağını biliyorum, ama bunları sormazsanız çok sevinirim."

"Sormayacağız," diye hemen söz verir Dmitri, içimi rahatlatır. "Şimdilik."

İhtiyacım olan tek şey buydu. Bu adama olan hislerim düşündüğüm kadar güçlü ise, rahat hissetmem ve tamamen açılmam çok uzun sürmeyecektir.

"Babamın kim olduğunu bilmemin tek nedeni, Kim'in onun beni öldürmesini istemesiydi," titreyerek itiraf ediyorum. "Bir... olay oldu ve ben Bruce'a karşı kendimi savundum."

Boynumun arkasını ovuşturarak, oraya yayılan ürpertiye gidermeye çalışıyorum.

"Onu birkaç kez bıçakladım," diye itiraf ettim. "Kim çıldırdı ve beni evden atmaya çalıştı, ama ben henüz on sekiz yaşında değildim ve polisler ona izin vermedi. Beni alabilecek bir aile olup olmadığını sorduklarında, Kim olduğunu söyledi."

Kaç ay geçtiğinin önemi yok, o günü düşündüğümde hala içimi kaplayan ihaneti hissedebiliyorum.

"Babamın benimle hiçbir ilgisi olmadığını düşünmüştüm, ama Kim polise babamın Dante Moretti olduğunu söyledi. Babamın beni gördüğü anda öldürmesini umduğunu söyledi. O günden beri onu görmedim."

Onu defalarca dövdüğümü ve babam ona ulaşamadan hastaneden kaybolduğunu söylemiyorum.

"Neden Dante'nin seni öldürmesini beklesin ki?" Ivan şok ve şaşkınlık içinde soruyor.

Yüzümü buruşturup kucığıma bakıyorum.

"O, bir fahişeyi kızı olarak istemeyeceğini söyledi," diye fısıldıyorum ve hemen kendimi savunmaya başlıyorum. "Ama ben öyle değilim, yemin ederim. Ben hiç..."

"Bana iffetini savunma, Krasotka," diye Dmitri araya girer, başını sallayarak. "İlk öpücüğün benim dudaklarımdaydı, onun dediği gibi biri olmadığını biliyorum."

"Öyle olsan bile, ölümü hak etmezsin," diyor Ivan, yumruklarını sıkarak.

"Öyle olsan bile, yine de benim olurdun," diye yemin eder Dmitri, ruhumu eritip küçük bir su birikintisine dönüştürür. "Buraya gel, Krasotka."

Bir anda güçlü kollarla çevriliyim, gözlerimi yaşlarla dolduran tatlı bir kucaklamaya çekiliyorum. Kardeşi beni sıkıca tutarken, Ivan başımın tepesine dostça bir öpücük konduruyor.

Onların verdiği rahatlık beni tekrar konuşacak kadar sakinleştirir ve geri çekilirler. Dmitri yakınımda kalır, elimi tutarken Ivan yerine oturur.

"Yani üç şüphelimiz var," diye tahmin ediyorum, burnumu çekerek. "Bundan sonra ne yapacağız?"

"Kim'in sana zarar verebileceğini düşündüğünü biliyorum ve sana inanıyoruz, ama bu insanlarla nasıl iletişim kurduğunu biliyor musun?" diye sorar Ivan dikkatlice. "Bir tür çeteye mi üye? Çok fazla gücü veya etkisi var mı?"

Aynı soruyu ben de sorduğum için düşünmeye çalışıyorum. Eğer bunlar Kim ve Bruce ise, seviye atlamışlar demektir. İletişim kurdukları kişilerin iletişim bilgilerini ele geçirmek imkansız değil, ama kolay da değil.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum," diyorum. "Sadece istediklerini elde etmede çok başarılı olduklarını ve kaypak olduklarını biliyorum. Babam yaptıkları her şeyi biliyor, ama onları bulamadı. Aylardır onları öldürmek istiyor."

"Zor muydu?" diye sordu Ivan. "Babanıza söylemek?"

İyi bir soru, ama neden sorduğunu bilmiyorum. Mantıklı olarak mantıklı. Bu şekilde, ayrıntıları sormadan bana ne kadar kötü davrandıklarını ölçmeye çalışabilir. Ama içimden bir ses, bilmek istemesinin başka bir nedeni olduğunu söylüyor.

Her halükarda, cevap vermeye hazırım. En azından, o dönemde bana karşı ne kadar harika davrandığını Apollo'ya göstermek için. Onun herkese gösterdiği huysuz ve kaba dış görünüşünün ötesinde birisi olduğunu daha fazla insanın bilmesinin önemli olduğunu düşünüyorum. O inanılmaz bir kardeş ve insan.

"Apollo ona benim için anlattı," diyorum ve Dmitri'nin elini rahatlatmak için sıkıyorum. "Ona her şeyi anlattım, ama kolay olmadı. Çoğunlukla çok hızlı ortaya çıktığı için. Oraya daha yeni gelmişim ve bir şey ortaya çıktı."

Saklayamazdım, ama bir anda bir düzine insana anlatamazdım. Babam bir kişiye anlatmamı önerdi ve ben Apollo'yu seçtim."

"Onunla en yakın mısın?" diye soruyor Dmitri. Benim için konuyu nazikçe değiştirmeye çalıştığını anlayabiliyorum. Kahretsin, o harika bir adam. Bu adamı çok seviyorum.

"O ve Matteo," diye cevap veriyorum, şimdi içtenlikle gülümsüyorum. "Tüm kardeşlerimi seviyorum, ama ikisinin çocukları ve eşleri var, bu yüzden onları sık sık görmüyorum. Matteo ise hemen benim kardeşim olmayı kendine görev edinmişti. Yeni insanlarla tanışmanın getirdiği gerginliği büyük ölçüde ortadan kaldırdı. Şakalar yaptı ve ortamı neşelendirdi. Şimdi çok yakınız, yatak odamda pijama partileri yapar gibi."

"Peki Apollo?"

"Biraz deli gibi görünmeden açıklamak zor, ama Apollo gerçek bir tanrı gibi. Bana bambaşka bir güvenlik hissi veriyor. Sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da. Orada olmasıyla beni sakinleştiriyor ve neşelendiriyor."

"Bu çok güzel," diyor Ivan ve ben hızla başımı sallıyorum.

"Öyle," diye onaylıyorum. "İkinizden Apollo ile tanışan ya da onu gören var mı?" "Hayır," diyorlar ikisi de.

"Pek çok insan bizim birbirimize benzediğimizi düşünüyor. O babamın minik kopyası, ben de onun, tüm ailemize göre. Onun bu yönünü de seviyorum. Apollo ve babama bu kadar benzemek, onlara daha yakın hissetmemi sağlıyor. Burunlarımız, gözlerimiz ve saçlarımız aynı. Matteo gülümsemelerimizin de aynı olduğunu düşünüyor, ama Apollo gülümsemesini pek göstermiyor."

"Sana benzeyen birinin olması imkansız," diyor Dmitri tatlı bir şekilde. Yüzüme baktığı yumuşak bakışından bunun bir iltifat olduğunu anlıyorum.

"Hepimiz biraz birbirimize benziyoruz," diyorum, yanaklarım pembeye dönerek. "Babamın genleri güçlü. Leon, annesine daha çok benzeyen tek kişi. O da annesi gibi sarışın. Elio ve Emilio ise annesinin koyu kahverengi gözlerini alan tek iki kişi. Tipik Moretti mavisi gözlerin onlara nasıl yakışacağını hayal bile edemiyorum."

İkisi de gülüyor ve göğsüm kabarıyor. Hayatları için hayati önemi olmasa da bu konuyla ilgileniyorlar. İkisi de beni ve ailemi daha yakından tanımak istiyor.

"Henüz tanışmadım ama görünüşe göre Emilio'nun kızı da bizim mavi gözlerimizi almış. Devlet okulundaki fen derslerinde başarısız olduğum için bunun nasıl

bunu nasıl açıklayabilirim, ama onları kendi gözlerimle görmek için sabırsızlanıyorum. İki erkek ve bir kız yeğenim var, ama henüz onlarla tanışamadım. Ancak bu dönemden sonra, tanışma fırsatım olacak."

Bunun için gerçekten çok heyecanlıyım. Daha önce hiç bebek tutmadım, ama Matteo bunun çok kolay olduğunu söylüyor. Bana, bebek tutmanın sadece yapana kadar korkutucu olduğunu söyledi. O hepsini tuttu, bu yüzden şimdilik onun sözüne güveneceğim.

Saatim saat başı bip sesi çıkarır ve gece yarısı olduğunu fark ederim. "Hay aksi," diye mırıldanırım, kaşlarımı çatmamaya çalışarak. "Sanırım yakında geri dönmeliyim."

Ivan ayağa kalkar ve pantolonunu silkeler. "Siz ikinize biraz zaman vereyim."

Çıglık atmamaya çalışıyorum. Belki de öpüşmek için biraz zamanımız vardır. Tanrım, böyle öpüşmek istemek normal mi? Dmitri beni öpüşmeye bağımlı hale getirdi.

Ivan gitmeden önce bana gülümser ve el sallar. "Görüşürüz Jade."

"Hoşça kal," diyorum, gülümseyerek ve el sallayarak.

Yalnız kaldığımızda, Dmitri beni kucağına alır, sanki beni taşıyacakmış gibi popomu bacaklarının arasına alır. Ben de kucağında kıvrılarak onu daha sıkı sararım. "Seni özledim," diye fısıldayarak boynuma, saçlarımın kokusunu içine çeker.

Sadece iki gün oldu ama... "Ben de seni özledim."

"Bir dahaki sefere, birine benden sor," diyor, sert ama dikkatli bir şekilde. "Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağına söz vermezsen, geceleri uyuyamayacağım."

Yutkunup dudaklarımı ısırırım. "Özür dilerim, seni korkutmak istemedim. Seni bu kadar endişelendiriyorsa bir daha yapmayacağım, söz veriyorum."

"Ama?" diye sordu, tereddütümü hissederek.

"Sadece seni daha sık görmek istiyorum," diye itiraf ettim, yapışkanca gelse de umursamadım. Bu gerçektir.

Anlayarak başını sallar. "Bundan sonra Ivan ve ben seni alacağız." Kalbim heyecanla atıyor. "Alacak mısınız?"

"Tabii ki."

Yavaşça, başparmağımla dudaklarını okşadım. "Şimdi beni öpebilir misin?"

Dmitri'nin ağzı şehvetli bir gülümsemeye dönüşür. "Bunu mu bekliyordun, Krasotka?"

"Bütün gece," diye nefes nefese itiraf ettim. "Eh, buna izin veremeyiz," diye tısladı.

Dmitri dudaklarını benim dudaklarıma güçlü bir şekilde bastırır, sanki hayatımız bu dokunuşa bağıymış gibi beni öper. Tadı beni nefes nefese bırakır ve

o da dudaklarımın aralığını kullanarak beni daha da boğuyor, dili aralığa giriyor. O kısmı tam olarak kavrayamadım ama onun liderliğini takip ediyorum, dillerimiz birbirine dolandığında hissettiğim duyguyu kovalıyorum.

Öpüşürken daha yakın olmak için kucağında kıpırdanıyorum. Uyluklarım kalçalarının iki yanına geliyor ve beni tutmak için sıkıca sarılıyor. Kalın vücudunu kucaklamak için bacaklarımı açmam gerekiyor, ama buna değer.

Parmaklarım kaslı boynuna dolanıyor, geri çekildiğimde beyaz izler bırakacak kadar sertçe bastırıyorum — onu yeterince uzun süre burada tutarsam morluklar bile olabilir. İzin verse onu sonsuza kadar burada tutardım.

Ellerinden biri beni sabitliyor, uyluklarımın önünden tutuyor. O kadar çok tutuyor ki, kendimi sabitlenmiş hissediyorum, bacaklarımın genişliğinden dolayı kayacakmışım gibi değil, daha çok sağlam bir şekilde yerinde duruyormuşum gibi. Parmakları eteğimin altına girmiş ama yukarı çıkmıyor. Yine de, bu tutuş bana ateşli bir heyecan veriyor ve çok daha hızlı hareket etmemiz gerektiğini düşündürüyor. Dmitri Morozov'un her şeyi beni heyecanlandırıyor.

Diğer eli yüzümün yanını tutuyor, iki parmağı kulağımın altında, diğerleri üstünde. Bu çok iyi hissettiriyor, sanki basit bir dokunuşla beni sahipleniyor gibi. Başımın ağırlığını kontrol etme şekli, dokunuşunu beni daha da tahrik etmek için kullanması.

"Sen benim erkek arkadaşımın, değil mi?" diye soruyorum, öpüşmemizden çekilip kızarak. "Kafamda sana öyle diyebilir miyim?"

"Ben seninim," diye hemen cevap veriyor ve beynime serotonin seli akıtıyor. Dudakları çeneme bastırıyor. "Bana istediğin her şeyi söyleyebilirsin."

"Kafanın içinde bana ne diyorsun?" diye soruyorum, dudağımı ısırarak. "Benim" diyor basitçe.

"*Krasotka'nın* anlamı bu mu?" diye soruyorum, kelimeyi yanlış telaffuz etmemeye çalışarak.

"Hayır." Gülümser ve başparmağıyla iç uyluklarımın yumuşak derisini dairesel hareketlerle okşar. "*Krasotka* 'muhteşem' anlamına gelir."

Yüzüm kızarır. "Vay canına," derim. "Bu çok tatlı."

"Doğru," diyor basitçe. Eli yüzümün yanına uzanıyor, başparmağı nazikçe elmacık kemiğimi okşuyor. "Sen gördüğüm en muhteşem şeysin."

Bunun gerçekte doğru olması imkansız, ama umurumda bile değil. Öyle hissettiğini anlayabiliyorum, fiziksel olarak daha güzel insanlar görmüş olsa bile, onları öyle görmüyor. *Beni* öyle görüyor.

"Daha önce seks yaptın, değil mi?" diye patladım ve sözler ağzımdan çıkar çıkmaz elimi ağızıma kapattım. "Cevap vermek zorunda değilsin," diye hemen ekledim.

"Yaptım," diye cevaplar, kişisel merakımdan etkilenmeden. Neden sorduğumu bile bilmiyorum, çünkü yaşı ve konumuna göre bu neredeyse kesin bir şey. Mafya üyeleri cinsel ilişkiye girmeyi son derece normal görürler. Mafya üyeleri cinsel ilişkiye girmeyi son derece normal görürler. "Bu seni rahatsız ediyor mu, Krasotka?"

Şey, hoşuma gitmiyor.

"Hayır," diyorum sonunda. "Sen geçmişini benim kontrol edemediğim kadar kontrol edemezsin. En azından birimizin ne yaptığını bilmesi beni biraz rahatlattı."

Ve az önce seks yapacağımızı ima ettim. Onun yanında düşüncelerimi ağzımdan çıkmadan önce filtrelemeyi gerçekten öğrenmem gerekiyor. Gözleri benimkilerle bulunduğu anda, tüm düşüncelerim kafamdan uçup gidiyor.

Büyüleyici bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Bir süre bunun için endişelenmemize gerek yok, bebeğim."

Tanrım, bana "bebeğim" demesi, onun çocuğunu doğurmak istememe neden oluyor. Tek bir kelime nasıl bu kadar beni etkileyebilir? *Cidden, vajinam mı zonkluyor?*

Dur, ondan önce ne demişti?

"Endişelenmemize gerek yok mu?" diye soruyorum, kaşlarımı çatarak. Gerçekten benimle seks yapmak istemiyor mu? *Az önce* benim olduğunu söyledi!

"Krasotka, seninle seviştiğimde, bana delicesine ve geri dönülmez bir şekilde aşık olacaksın. Bu parmağıma yüzüğü taktığımdan kısa bir süre sonra olacak," diyor cesurca, sol elimi kaldırarak yüzük parmağımyı vurguluyor. "Ve sen buna hazır olana kadar, kıyafetlerimiz üzerimizde kalacak."

Vay canına.

Aniden susadım ve yutkundum. "Bana oynaşamayacağımızı söylerken böyle şeyler söyleyemezsin," diye şikayet ettim ve gömleğinin önünü yumruklaımla çekıştirdim. "Bu adil değil."

"Ben öyle demedim, Krasotka," diyor, dilini şaklatarak. "Seninle yatmayacağımı söyledim, sana bakmayacağımı asla söylemedim."

"O-oh?"

"Mhmm," diye onaylar, sesi göğsünde yankılanır.

Yutkunuyorum. "Bekleyeceğim bir şey mi?"

Gülümsemesi, bacaklarımyın arasına doğrudan yakıcı bir sıcaklık gönderir.

"Hiç bilmiyorsun, Krasotka."

Bölüm 19

Jade

Dmitri beni binama kadar kendisi götürdü, Ivan'ın daha önce yaptığı gibi, yukarıdan el sallamamı bekledi ve sonra gecenin karanlığında kayboldu. Dudaklarım öpüşmekten hala şişmişti ve bacaklarımın arasında bir ihtiyaç dalgası vardı.

Birkaç ay öncesine kadar kendime hiç dokunmamıştım, ama bu yeni tanıdık dürtü, engellenemez bir şekilde büyüyordu. Bu yüzden duşa girdim, sadece rahatlamak için çıkarılabilir duş başlığını kullanmak için. Sessiz olmak zorundaydım, ama uzun sürmedi. Dmitri'yi düşünmek bile iki dakikadan kısa bir sürede elimi ısıtırıp orgazm olmama neden oldu. Yatağa girdiğimde, Dmitri'nin bunu bana yapmasının ne kadar daha iyi olacağını düşünerek uykuya daldım.

Ertesi sabah kahvaltıda, tanımadığım bir yönetici bana yeni aşçılık dersimin ayrıntılarını içeren bir kağıt getirdi. Kardeşlerime bu meydan okumadan henüz bahsetmediğimi hatırlattı. Dürüst olmak gerekirse, ben de bunu unutmuştum. Programdaki değişiklikler nedeniyle, aşçılık konusu tamamen aklımdan çıkmıştı. Kafamdaki diğer tüm kaoslardan bahsetmiyorum bile.

Tabii ki, *yemek pişirme dersinden* nasıl kurtulduğumu isteksizce açıkladığımda, hemen bana kimin yardım ettiğini sordular. Nico bile her zamanki ilgisizliğini bir kenara bırakıp beni sıkıştırmaya başladı.

"Önemli bir şey değil, çocuklar," diye ısrar ediyorum ve geniş gözlerimle onlara sessiz olmalarını söylüyorum. Sabahın sekizinde tüm kafeteryanın dikkatini çekmek

pek de hoş gelmiyordu.

"Evet, önemli," diyor Matteo, benim için endişelenirken omletini ağzına tıktırmaya devam ediyor. "Tarih yazdın ve bunu bizim arkamızdan yaptın."

"Tamam, bu biraz abartılı," diye itiraz ediyorum.

"Değil," diye tartışıyor Remo. "Müttefikimiz olmayan biriyle işbirliği yaptın ve kasıtlı olarak bize kim olduğunu söylemeyi reddediyorsun. Bu şüpheli ve endişe verici, Jade."

"Yeteneklerime birazcık güvenseydiniz, bu kadar endişelenmezsiniz," diye üzülen mırıldanıyorum. "Güvende olduğum ve planımın işe yaradığı gerçeği yeterli değil mi? Neden her şey bu kadar abartılıyor ki..."

"Dünyamızın ne kadar tehlikeli olduğunu henüz anlamıyorsun, küçük kardeşim," Matteo elimi okşayarak yumuşak bir sesle söylüyor. "Bunun tadını aldığını sanıyorsun, ama tam olarak anlamıyorsun."

"Milyonlarca parçası var ve sen sadece birkaç yüzüne hazırlıklısın," diye ekliyor Nico.

"Birini yakalamak için sormuyoruz," diye beni temin eder Remo. "Onları gözlemleyebilmek için bilmek istiyoruz."

Bu tam da istemediğim şey.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, yaban mersinli kekimi çoktan unutmuşum. "Harika, yani biri benim için iyi bir şey yapıyor ve karşılığında dört stalker mı kazanıyor?"

"Buna ödül deyin," diyor Nico omuz silkerek.

Dişlerimi sıkıyorum. "Hiçbir şey demiyorum çünkü hiçbirinize söylemeyeceğim." "Öyle mi? Böyle mi oynamak istiyorsun?" Armani, çatalını bırakarak soruyor. "Hiçbir şey oynamaya çalışmıyorum," diye savunuyorum, burnumun köprüsünü sıkıştırarak. "Lütfen bu konuyu kapatabilir miyiz? Son birkaç gün zaten yeterince stresli geçti yeterince stresli geçti zaten."

"Hayır," diye cevaplar kardeşim.

"Ben..." Sözlerim çıkmıyor çünkü o çoktan harekete geçmiş.

Armani sandalyesinin üzerine çıkıp, ellerini ağzına götürerek bağırmaya başlar. Hafif bronzlaşmış tenine kontrast oluşturan simsiyah dövmeleleri, hareketini daha da vurgular. Onu durduramadan, tüm odanın dikkatini üzerine çeker. "Kız kardeşimin birinci sınıf mücadelesindeki yemeğini kimin yediğini bana söyleyen ilk kişiye elli bin dolar veririm!"

Etrafımızda fısıltılar yükselir ve ben onun bacağını çimdikleyip pantolonunu çekerim. "Eğil."

"Kimse yok mu?" Armani tekrar seslendi.

"Matteo, lütfen," diye yalvarıyorum, kolunu sıkıca tutarak. "Ben utançtan gerçekten ölmeden onu indir. Bu hiç adil değil."

Kardeşim tereddüt eder, burnunu kırıştırır ve sonra kalkar, Armani'yi sandalyeden indirir. "Burada görecek bir şey yok, millet," diye duyurur. "Kahvaltınıza dönün."

Armani ve Matteo, Armani tekrar yerine oturana kadar, açıkça vazgeçmeye ikna olmuş bir şekilde, hararetli ama fısıltılı bir tartışma yaparlar. En azından şimdilik.

Kulaklarım utançtan kızarır ve iştahım tamamen kaçtığı için muffinimi Matteo'nun önüne koyarım. Şu anda başka bir lokma yiyemediğim için, yediğim az miktardaki meyve daha sonraya kadar yetmek zorunda kalacak.

Armani, yemeğimi başkasına verdiğimi görüyor ve kaşlarını çatıyor. "Sen..."

"Bana bir daha böyle davranma," diye öfkeyle fısıldayarak sözünü kesiyorum. "Jade," diye deniyor Armani, yüzü düşüyor.

"İnsanların senin hakkında ne düşündüğünü umursamadığını biliyorum, ama *ben* iyi bir izlenim bırakmayı önemsiyorum. Yaptığım her şey babama yansıyor ve beni seven ilk kişiyi utandırmamaya çalışıyorum."

"Lanet olsun," diye inler, elini yüzüne götürür. "Özür dilerim, tamam mı?"

"Yani bu konuyu kapatacak mısın?"

Dudakları düz bir çizgiye dönüşür. "Yapamayacağımı biliyorsun."

"O zaman pek üzgün değilsin, değil mi?" Boş portakal suyu şişemi ve yarısı yenmiş meyve kupamı elime alıp ayağa kalkarım ve onları atmak için ayaklarımla yere vurarak uzaklaşıyorum.

Onların sorularına bu kadar kızmamam gerektiğini biliyorum, onlardan aktif olarak bir şeyler saklıyorum, ama biraz mahremiyet istemek çok da fazla bir şey değil. Onların aşırı koruyucu olmalarını sevebilirim ve aynı zamanda bundan dolayı hayal kırıklığı da yaşayabilirim.

Çöpümü atarken, tanıdık bir çift gözün beni izlediğini fark ettim. Ivan dudaklarını kıvırdı ve bana göz kırptı. O küçük hareketin büyük anlamını anlayarak nefesimi bıraktım. Kimse Armani'nin teklifini kabul etmeyecek. O gün harabelerin avlusunda bulunan herkes ya onlarla birlikte olmalı ya da kolayca satın alınmış olmalı.

Morozov'lu çocuklar, meydan okuma günüyle ilgili olası söylentileri çoktan halletmişler, bu da benim metaforik tabakamdan bir şey eksiltmiş oluyor.

Kahvaltı biter bitmez Remo, yeni aşçılık dersimin ilk günü nereye gitmem gerektiğini gösterir. Neyse ki bu ders psikopat birisi tarafından verilmiyor. Öğretmen, beni dersine almaktan çok heyecanlanan, otuzlu yaşlarında sevimli bir kadın. Ayrıca ders programı, öğrencilerin yumurta pişirmeyi bildiğini varsayıyor, bu yüzden her gün sıkılacağım kadar basit değil.

Bıçak dersinde Ivan'ı gördüğümde, daha önceki şüphelerim doğrulanıyor. Dmitri'nin benim yemeğimi yediğini gören kimse tek kelime etmiyor. Kazandığımı doğrulaması gereken idareci bile tek kelime etmiyor. Ancak Ivan, bunun çoğunlukla öğrencilerin aralarında konuşabilecekleri dedikoduları ellerinden almak istedikleri için olduğunu söylüyor.

Kampüsü, en azından çoğunu resmi olarak tanıdığım için, Remo bıçak dersinden sonra beni almaya gelmiyor. Ancak Ivan, benim yalnız yürümeme pek sıcak bakmıyor. Birkaç adım arkamda kalıyor, ama ben gözlerimi devirip yanımda yürümesini ısrar ediyorum. Bizi birlikte gören biri kardeşlerime haber verirse, yolumuz aynı olduğu için biraz kaybolduğumu ve Ivan'ın bana eşlik ettiğini söylerim.

Küçük atıştırma deposu binasına neredeyse varmıştık ki, iki kişinin içeri girdiğini gördüm. Düşünmeden hızımı artırdım ve doğruca oraya yöneldim.

"Aç mısın?" Ivan, yön değişikliğimden şaşkın bir şekilde soruyor. "Aç değilim, meraklıyım," diye cevap veriyorum ve o yapmadan önce masif ahşap kapıyı açıyorum.

içeri girdiğimizde, onları bulamadan arka kapıdan çıkmamış ya da gizemli bir şekilde ortadan kaybolmamış olmalarına sevindim.

Neyse ki, kiler şu anda özellikle boş. "Onlar Ares ve Thiago, değil mi?" diye Ivan'a fısıldayarak soruyorum.

Ivan başını kaldırıp dışarıya bakar ve onları küçük binanın diğer tarafında, protein bar çeşitlerini incelerken bulur.

"Evet," diye cevaplar, isteksiz bir şekilde. "Neden?"

"Onlarla konuşmak istiyorum," diye cevap veririm ve bunu yapmak için bir adım öne çıkarım.

"Delirdin mi?" diye sorar Ivan, kolumu tutarak beni geri çekerek.

"Delirmedim, *merak ediyorum*," diye vurgularım, daha önce söylediğimi tekrar ederek.

Omuzlarımı dikleştirip arkadaşımın küçük direnişini görmezden gelerek harekete geçiyorum. Bana dönüp bakmadan önce, vücutlarının hafifçe seğirmesinden yaklaştığımı duyduklarını biliyorum.

"Merhaba," diye selam veriyorum, nazikçe gülümsüyorum.

"Merhaba?" Ares ilk cevap veren olur, selamında şaşkınlık vardır.

"Selam," Thiago ekler, arkama bakarak, muhtemelen Ivan'ı değerlendirir.

"Üzgünüm, zamanınızı fazla almayacağım. Ben Jade, ama ikiniz de bana evlenme teklif ettiğiniz için, eminim bunu biliyorsunuzdur."

Javier olayından sonra Armani'yi bu ikisinden uzak tutmak için ciddi bir ikna çabası gerekti. Teknik olarak yanlış bir şey yapmadılar, babam zaten beni onlarla evlendirmeyecek ve onlar benim öğretmenlerim değil, yani hiçbir sınır aşılmadı. Bana yaklaşmadılar bile ve bu nedenle, kardeşlerimin onlara yaşatacağı kaosu sorumluluğu onlara ait değil, çünkü teklifleri kendileri yapmamış olabilirler. Ama bunun babalarının işi olup olmadığını merak ediyorum.

Bu noktada, en azından tekliflerin yapıldığının farkında olduklarından eminim. Babaları, artık zamanları olduğu için onlarla iletişime geçmiş olmalıdır. Ya da, kendileri yapmış olma ihtimaline karşı, elbette bunun farkında olacaklardır.

İki adam, nasıl cevap vereceklerini bilemedikleri için birbirlerine bakışlar.

"Sadece ikinize de beni takip etmemeniz gerektiğini söylemek istedim."

Thiago, şekillendirilmiş siyah kaşlarını kaldırır. "Öyle mi?"

"Evet," diye kesin bir şekilde onaylıyorum. "Görüyorsunuz, babam benim için bir eş aramıyor ve arıyor olsa bile, ben istediğim kişiyi çoktan seçtim."

Ivan'ın burada olması bana bunu yapma cesaretini mi veriyor, yoksa Moretti olmak mı bana bu cesareti verdi, emin değilim, ama her halükarda bu çok heyecan verici. Daha önce hiç kimseyle, hele ki tanımadığım erkeklerle bu kadar doğrudan konuşamamıştım. Herkesin beni Bruce'un gördüğü gibi gördüğüne inanıyordum.

Artık beni nasıl gördükleri umurunda değil. Sanki zorlu görevlere karşı bir bağıklık geliştirmişim gibi. İçimde hala bir korku olabilir, ama ben ondan daha güçlüyüm.

"Bunu babalarınıza aktarmaktan çekinmeyin, ya da sadece babamın bakmadığını söyleyin. Hatta yalan söyleyip denediğinizi söyleyebilirsiniz, ama lütfen denemeyin."

Ares yüzümü inceleyerek ciddiyetimi ölçmeye çalışıyor. "Senin tipin değil miyiz?"

İkisi de farklı görüldüğü ve farklı davrandığı için ne garip bir soru.

Ares oldukça kısa, ama kısa bile sayılmaz, Thiago ise *gerçekten* uzun boylu. Thiago'nun ten rengi koyu kahverengi iken, Ares'in ten rengi daha

zeytin rengi ve koyu bronz tenli. Thiago'nun gözleri açık yeşil, Ares'in ise çok daha koyu, koyu kahverengi. Thiago'nun kafası Javier'inki gibi traşlıyken, Ares'in kafasındaki saçlar kalın ve dalgalı, yanları sivri ama üstleri daha dağınık.

"İkiniz de çok yakışıklısınız," diyorum, erkek arkadaşım olmayan erkeklere iltifat etmekten hoşlanmasam da yalan söylemek istemediğim için. "Ama" diye eklemeyen önce Thiago sözümü kesiyor.

"İyi genler," diyor, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle. "Siyah ve Brezilya birbirine çok yakışıyor, değil mi Ares?"

Ares alaycı bir şekilde güldü. "Kibir yakışmıyor." "Yalancı."

"Ama," diye araya girerek şakacı sohbeti kesiyorum. "İkiniz hakkında da hiçbir şey bilmiyorum ve sizi tanımakla ilgilenmediğimi bilmenizi isterim. Benim bir sevgilim var zaten."

Dmitri Morozov benim için tek erkek, bunu söylemek için henüz çok erken olsa da umurumda değil. Bunu içimden hissediyorum.

"Bizi uyarıyor musun?" Ares tahmin ediyor, başını yana eğerek.

"Erkek arkadaşın mı, kardeşlerin mi, merak ediyorum," diye mırıldanarak Thiago düşünür.

"İkisi de," diye açıkça cevap veriyorum.

"Korkmamız mı gerekiyor?" Thiago sakallarını kaşıyarak sorar. "Neden korkasın ki?" diye karşılık veririm. "Korkulacak bir şey yapmadın ki."

. Henüz."

"Şaşırdığımı söylemeliyim," diyor Thiago, üstü kapalı uyarıdan, bir nevi tehditten etkilenmeden. "Onu bize yaklaşmana nasıl ikna ettin? Bu, ilişkiniz için kesinlikle bir tartışma konusu olacak."

"Oh, Ivan benim erkek arkadaşım değil," diye tatlı bir sesle söylerim. Omzumun üzerinden ona bakmak için dönüp sırtıtarım. "Yine de beni öyleymiş gibi koruyacak. Değil mi, Ivan?"

"Hiç tereddüt etmeden," diye cevaplar, cevabında en ufak bir gecikme bile yoktur.

Şaşkın bir şekilde, Ares beni baştan aşağı süzer. "O zaman sen Dmitri'nin kızıydın?"

"Neden bahsettiğini anlamadım." Masumiyet takınıp omuz silkiyorum. "Oh, bu harika," diyor Thiago gülerek. "Babam bilmiyor, değil mi?"

Buna dilimi şaklatırım. "Sana temin ederim ki, bu seni ilgilendirmez."

"Sadece meraktan soruyorum, sessiz Rus canavarın bizde olmayan neyi var?" Ares, Ivan'ın yerinde kaldığını göz ucuyla kontrol ederek, ağır ağır konuşur.

Bu kolay.

"Ben."

"Küstah," diyor Thiago.

"Peki tekliflerimizi birleştiresek?" diye sorar Ares. "İkiye bir teklif onu terk etmeni sağlar mı?"

Ares'in sorusu, son bir çaba olmaktan çok bir test gibi geliyor. Belki Thiago ile bir eş paylaşmayı düşünebilir, ama o eşin ben olmam için o kadar da çaresiz görünmüyor.

Bu teklif şaşırtıcı olsa da, cazip değil. Belki başka bir hayatta, ikisinden birini önce görseydim, işler farklı olabilirdi. Ama başka bir hayatta olmak istemiyorum. Bu hayatı istiyorum ve Dmitri ile birlikte olmak istiyorum.

Aksini kanıtlanana kadar, o benim için doğru adam.

Biraz daha yaklaşarak sırttım. "Üzgünüm, ikiniz bir araya gelseniz bile benim sessiz Rus canavarım olamazsınız."

"Jade, gitmeliyiz," diye uyarıyor Ivan, dikkatlice sözümü keserek.

Çenemi kaldırıp, iki adama son bir kez bakıyorum. "Bu çok aydınlatıcı bir konuşmaydı. Eminim bunu aramızda saklayabiliriz," diye ima ediyorum. "Bunu ailelerimiz arasındaki iyi niyetin bir göstergesi olarak düşünün. Yarattığımız dengeyi bozacak hiçbir şey istemem."

"Tatlı sözlerle gizlenmiş tehditler," diye mırıldanır Thiago. "O bir Moretti, sonuçta ."

Cevabım neşeli bir gülümseme oldu. "Öyle duyuyorum."

Onlara sırtımı dönüp, mutlu bir şekilde kapıya doğru süzülürken, çıkarken bir torba . Şekerleri çok seven bir kız değilim, ama kesinlikle bir ödülü hak ettim.

Ivan ve ben ayrılırken, içlerinden birinin fısıldayarak mırıldandığını duydum. "O zavallı herifin yerinde olmak istemezdim."

Kapı arkamızdan kapandığında, hemen onu binanın yan tarafına çekiyorum, bizi meraklı gözlerden uzak tutmak için.

"Neden çıkarken öyle dediler?" diye soruyorum acil bir şekilde. "Ne dediler?"

"Onları duyduğunu biliyorum," diye tartıştım, yalan söyleme girişimine aldırış bile etmeden.

O iç geçirip boynunun arkasını ovuşturur. "Bu karmaşık bir konu Jade. Senin endişelenmene gerek olmayan aile meseleleri."

Kaşlarını çatarak, ona sabırsız bir bakış attım. "Endişelenmek istiyorum."

Ivan bir nefes verir ve etrafımızı kontrol eder. Buranın çok kalabalık olduğunu düşünerek, beni kiler binasının arkasına, çalıların ve küçük ağaçların arasına yönlendirir.

Yeterince mahremiyetimiz olduğuna karar verdiğinde, temiz tıraşlı yüzünü eliyle okşadı. "Dmitri'nin altında çalışmamla ilgili konuşuyorlar."

Burnumu kıristırırım. "Bu neden senin için üzülmelerine neden olsun ki? Sırf onlar varisler de sen değilsin diye mi?"

"Bu karmaşık bir konu," diye tekrarlar. "Morozovlar için ikinci oğullar aynı değildir."

İlgiyle eğildim. Matteo daha önce bu konuda hiçbir şey söylememişti. "Nasıl yani?"

"Yanlış bir fikre kapılmanı istemiyorum," diyor yumuşak bir sesle.

"Beni biraz korkutmaya başladın," diye itiraf ediyorum. "Lütfen söyle bana."

Bir sonraki iç çekişi daha çok iniltiye benziyor.

"Bizim ailede, ikinci oğullar varisin korumasıdır. Benim görevim, bu süreçte ölmem gerekse bile Dmitri'yi hayatta tutmaktır. Bu bizim en eski ve en önemli geleneğimizdir ve ben bunu çok ciddiye alıyorum. Bana bu yüzden acıyorlar."

Ivan'ın herhangi bir nedenle ölmesi ne kadar korkunç olsa da, o kadar da büyük bir mesele gibi görünmüyor. Kardeşlerim de birbirlerini hayatları pahasına korurlardı. Tabii, kimin önce öleceğini belirleyen doğum sırası biraz saçma.

"O kadar da kötü değil," diye cevap veriyorum, kendimden utanmamaya çalışarak. "Neden sana acıyorlar ki? Herkesin gelenekleri vardır..."

"Jade, bu..." Ivan sözünü kesip başını salladı. "Yanlış bir şey söylemeden bunu sana açıklamak zor."

"Acele etme, kaçmayacağım," diye yemin ederim ve kalbimin üzerine bir X işareti çizerim.

Oyalamayı bitiren Ivan, binanın duvarına yaslanır. "Bu çok ciddi bir koruma görevi. Hayatımı Dmitri'nin hayatta kalmasına adadım. Evlenmeyeceğim, çocuk sahibi olmayacağım ve ikimizden biri ya da ikimiz de ölene kadar onun yanında kalacağım. Dışarı çıkmıyorum, içki içmiyorum, uyuşturucu kullanmıyorum ve asla kullanmayacağım. Hayatımı, sanki yaşayan bir kalkanmışım gibi anlamsız görüyorlar. Bu yüzden bana acıyorlar, Jade. Sen de aynısını yapmasan çok sevinirim."

"Ah, Ivan," diye mırıldanarak elini tutup sıktım. "Sana asla acımam."

"Hayır mı?" diye sorar, neredeyse inanamıyormuş gibi. "Hayır."

Bu çok zor, yalan söyleyemem. Bu kadar çok şeyden yoksun bir hayatı kabul etmek zor. Ama ben kimim ki onların ailesini yargılıyorum? Onların hikayesini bilmiyorum ve Ivan bununla bir sorunu olmadığını söylüyorsa, ona inanacak kadar saygı duymalıyım.

"İstedğin zaman kaçabilirsin, değil mi? Kendine yeni bir kimlik yaratıp bir daha hiç görünmemek için?" diye soruyorum, ne demek istediğimi anlatmaya çalışarak. "Eğer sana verilen kartları gerçekten sevmiyorsan, desteyi atabilirsin."

"Evet, gidebilirdim," diye kabul ediyor. "Ama asla gitmezdim."

"Yapmayacağını biliyorum," diye onaylayarak başımı sallıyorum. "Benim demek istediğim de bu."

Seçme şansı olan bir adama acımalarını boşa harcıyorlar." Dudakları bir tarafa doğru çekilir. "Böyle düşündüğüne sevindim."

"Öyle mi? Çünkü ben senin arkadaşımın ve benim fikrimi önemsiyorsun diye mi?" "Çünkü artık Dmitri'nin koruması değilim, Jade. Senin korumanım." "N-ne?"

Ağzımda su olsaydı, şu anda kesinlikle onun yüzüne damlıyor olurdu. Her damlayı tükürmeden duramazdım.

"Varis evlendiğinde, ikinci oğul karısının koruyucusu olur."

Benim önceliğim ondan sana geçer."

"A-ama biz evli değiliz," diye kekeledim, kalbim hızlanmaya başladı.

"Dmitri hiçbir risk almıyor," diye itiraf etti Ivan omuz silkerek. "Beni bıçaklara geçirdiğinden beri önceliğim değişti. Sen dövüş antrenmanı için spor salonundayken, ben de yüzme ve suda hayatta kalma kursuna katılıyorum. Seni gözetlemek için kafeteryada yemek yiyorum."

"Vay canına," diyorum, başka bir kelime bulamadan.

"Dmitri Pakhan olacak ve bu, karısı olarak seçeceği kişinin, kendisinden daha önemli olan tek kişi olduğu anlamına geliyor."

"Nasıl daha önemli olabilirim?" Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "O lider." "Ve eşler varisler doğurur," diyor Ivan. "Dmitri ile evliysen, her an gelecekteki Pakhan'ın çocuğuna hamile kalabileceğin varsayılır."

"Başka birini hamile bırakabilir," diye itiraz ettim, bu sözlerin ağzımda bıraktığı iğrenç tada rağmen.

Ivan başını sallar. "Yas tutan bir Pakhan tehlikelidir, intikam ve kaybına çok uzun süre takılıp kalabilir ve bu da bir varis yaratmayı imkansız hale getirir."

"Ya ikimiz de ölürsek?"

"Kız kardeşimize bir varis yaratma görevi verilecek."

"Kız kardeşin mi var?" Bunu bilmiyordum galiba.

"Evet," diyor, hüzünlü bir gülümsemeyle. "Anya, on altı yaşında ve... başı çok dolu." Anlıyorum. Hassas bir konu, şimdi konuşulacak zaman değil.

"Peki, Dmitri ve ben mecazi olarak ölürsek, neden Anya bir sonraki adım olsun ki, neden sen Pakhan olmayasın?"

"Olurdum," dedi, benim varsayımıma düzelterek. "Oğulları reşit olana kadar onun yerini doldururdum, ama yine de evlenmeyeceğim ve kendi varislerimi dünyaya getirmeyeceğim."

"Ama neden olmasın?"

"Kardeşimin ölümünden dolayı ödüllendirilemem," dedi ciddi bir ifadeyle. "Dmitri'nin ölümü Pakhan olmamın önünde engel teşkil ediyorsa, onu kendim öldürmemi engelleyecek ne var?"

Onu sevdiğin için!

"Bunu asla yapmazsın," diyorum, kaşlarımı çatarak.

"Hayır, yapmazdım," diyor ciddiyetle.

"Bu çok yoğun," diye mırıldandım, zihnim hızla çalışıyordu.

"Daha da yoğunlaşacak," diye uyarıyor. "Sana alışman için zaman veriyoruz, ama benim hayatım senin, Jade. Dmitri'yi koruduğum gibi seni de koruyacağım. Ne pahasına olursa olsun."

Ağzımı yutarak ayaklarıma bakıyorum. "Yani... benimle gerçekten arkadaş olmak istemiyordun? Sadece mecbur hissediyordun?"

"Hayır," diye yalanlar Ivan, elimi tutup sıkıca kavrar. "Tabii ki senin arkadaşın olmak istedim. Hala da istiyorum. Bu yüzden sana söylemeye tereddüt ettim Jade. Seninle sadece sana zarar vermek isteyenlerin önüne atlamak için takılmıyorum. Seni önemsiyorum."

Ruh halim anında düzelir, tıpkı gülümsemem gibi. "Tamam, iyi."

"Evet?" diye tekrar sorar, gözlerimin içine bakarak. "Bana inanıyor musun?" "Tabii ki inanıyorum," diye söz veririm. "İnanmasaydım ne tür bir en iyi arkadaş olurdum ki?"

?

Bölüm 20

Dmitri

"Bunu iyi idare etti."

"*Khristos*, Dmitri," Ivan küfrederek benden uzaklaşır.

Jade, bir sonraki durağa giden öğrenci kalabalığının arasına geri döndü. Kardeşim geride kalmayı tercih etti, böylece kardeşlerinden biri yakınlarda olursa Jade'in uzaklaşması için zaman kazandı. Armani şu anda boş dersinde olduğu için akıllıca bir plan.

Nefes nefese, elini saçlarına geçirip geriye tarar. "Binalardan atlamaktan vazgeçer misin? Kalp krizi geçireceğim."

Küçük binanın çatısına bakıp onun dramatik tavrına gülümserim.

Üç metrelik bir yükseklikti, endişelenecek bir şey yoktu.

"Dinlediğimi anlayan ne kadar sürdü?" diye soruyorum, gerçekten merak ediyorum.

"O yakınlarda olduğunda otomatik olarak senin gizlendiğini varsayıyorum," diye cevaplar, başını sallayarak. "Artık derslere giriyor musun?"

"Sadece bir dersim var."

"Biliyorum," diyor. "Yine de soruyorum."

Maalesef cevap evet. Anlamsız derse giriyorum. Neyse ki, her gün sadece bir saat sürüyor, bu yüzden bol bol boş zamanım var.

"Kendi derslerinle ilgilen," diye cevap veriyorum, sorusuna cevap vermeden.

"Tek endişelendiğim şey, o sana tamamen aşık olmadan önce onu korkutup kaçırman," diyor Ivan, sanki ben aktif olarak bunu yapıyormuşum gibi şakaklarını ovuşturarak.

Onu yoruyorum. "Sen bir sapık olmaya başlıyorsun."

Olmaya başlamak falan yok. Ben zaten bir sapığım.

Jade, uyanık olduğum her saniyeyi neredeyse tamamen kaplıyor. Rüyalarım da ve zihnimde sürekli olarak var. Onu gözümün önünden bir saniye bile ayırmak beni sonsuz bir strese sokuyor. Teknede ona rastlamak, Jade Moretti'ye aşık olmam için yeterliydi.

Bir zamanlar gizemli olan bu kız, o narin ama keskin mavi gözleriyle bana baktıktan kısa bir süre sonra tam anlamıyla bir takıntı haline geldi. Onun benim olmasını istedim ve bunu gerçekleştirdim. Tek ihtiyacım olan, onun biraz ilgisini çekmekti ve o da bunu fazlasıyla yaptı.

Beni aradı ve beni sahiplendi. Ailesine beni sahiplenip anında karım olamasa da, isteklerini açıkça belli etti. Ben onun erkeğiyim ve bunu hiçbir şey değiştiremez. Ben engelleyebilirim tabii. Mümkün olan en kısa sürede parmağına bir yüzük takacağım.

"Sence bana aşık mı oluyor?" diye soruyorum, onun da benimle aynı şeyi gördüğüne seviniyorum. Jade akademi arazisinde her adımımı takip etmiyor olabilir, ama benim kızım da benim kadar hızlı aşık oluyor.

"Sadece benim bunu söylememi istiyorsun," diye suçlayarak gözlerini devirir. "Bunun nesi yanlış?" diye sorarım. "Senin fikrini önemişiyorum."

"Evet, sana aşık oluyor," diye pes eder Ivan, "Ama seni onu sapık gibi izlerken yakalarsa, bu durum uzun sürmez."

"Bilmiyorum, bence hoşuna gidebilir."

Ona baktığımda kızardığını görüyorum. Beni izlediğimi bilseydi sürekli kızarır mıydı diye merak ediyorum.

"Ayrıca," diye ekliyorum, kolumu omzuna atarak. "Onu şimdi izlemek için bir neden var. Biri onun evlenmesini ve ailesinden uzaklaşmasını istiyor. Bu tür bir amaç, kötü niyetli sonuçlar doğurmadan olmaz."

Ivan'ın yüzü gerginleşir. "Biliyorum."

"Hey," diyorum hafifçe. "Her şey yoluna girecek. Artık biz varız."

Ben de bu durumdan en az onun kadar üzgünüm. Ama Ivan? O duygularını açıkça gösterir. Endişelendiğinde onu sakinleştiren kişi olmak benim için sorun değil. En iyi performansımı sergilemek için zihnimizin açık olması gerekiyor ve Jade en iyisini hak ediyor.

"Evet," diye onaylar, omuzları gevşer. "O bizim yanımızda."

Onun tatlı, melek gibi kahkahası göğsümü sıcaklıkla dolduruyor. Jade başını geriye atıyor, ellerini çırpıyor ve dudaklarından en bağımlılık yapan kahkahalar patlıyor. Ailesinin bu gece için hazırladığı küçük düzenleme ona büyük bir mutluluk veriyor ve ben buna tanık olabildiğime inanamıyorum.

O ve kardeşleri, siyah kumlu plajın تنها bir köşesinde sandalyelere oturmuşlar ve dairelerinin ortasında turuncu alevlerle yanan küçük bir ateş çukuru var.

Ateşin ışığı etrafa yansıyor titrerken, bazı detaylar çok uzakta olduğu için net olarak görülemez de, yüzünü oldukça iyi görebiliyorum. Koyu renkli dalgalı saçları, en küçük kardeşi Matteo tarafından iki yana örgü şeklinde bağlanıyor. Matteo, Jade'i gıcıklayarak gülmesini sağlamak için sürekli onunla dalga geçiyor.

"Çok mutlu görünüyor," diyor Ivan, büyülenmiş bir şekilde yanımda.

"İnanılmaz görünüyor," diye düzeltiyorum.

"Onu öyle görmediğimi biliyorsun," diyor Ivan, sanki bana hatırlatması gerekiyormuş gibi. "Ama evet, çok güzel görünüyor. Etrafında gizemli bir tehdit dolamadan mutlu olduğunu görmek güzel. Bunun için endişelenmemesi gerekir."

Katılıyorum. Jade'in burada olduğu sürece rahatlayıp eğlenebildiğini bilmek bana büyük bir rahatlama veriyor. Sürekli arkasına bakıyor olsaydı, ben buna dayanamazdım.

Kızım bir daha asla korkmamalı.

Hala korkuları olduğunu biliyorum, özellikle de geçmişiyle ilgili. Hazır olmadan onu açılmaya zorlamayacağım. Ama açıldığında... nasıl başa çıkacağım belli olmaz.

Karanlık ve kötü şeylerin Jade'i rahatsız etmesine izin verilmez.

Bana izin verdiğinde, bunun ne kadar doğru olduğunu ona göstereceğim. Ona kötülük yapanların izlerini sistematik olarak yok edeceğim. İşimi bitirdiğimde hepsi *toz* olacak.

Ateşlerinden yüksek bir çatırtı sesi gelir ve Jade şaşkınlıkla irkilir, Matteo da onu daha da kızdırır. Onun sürekli kahkahaları karşılığında ona bir hediye almalıyım. Hiçbir ses beni bu ses kadar etkilememiştir.

Jade'in yaptığı her şey, onun benim için doğru kişi olduğuna dair

"Telefon veya kamera görüldüğüne dair hiçbir şey duymadım," diyorum, ellerimi ceplerime sokarak. Empire'da bilginin bu kadar yavaş dolaşması sinir bozucu. Söylentiler orman yangını gibi yayılıyor, ama bilgi? O da kendi başına bir meta gibi.

İnsanlar, burada bildikleri için işkence görmeyecekleri için, daha sonra kendilerine fayda sağlayabileceğini düşündükleri fısıltıları saklıyorlar. Bu çok yorucu.

"Tüm adamlarımız gözlerini dört açmış durumda, ama hiçbir şey yok," diye ekliyorum, başımı sallayarak. Bu yıl burada on kişi olabiliriz - yedi Morozov erkeği ve üç kadın - ama bu yeterli olmuyor.

Buradaki müttefiklerimizle görüşmedim, çünkü onlara güvenmek daha zor. Sözlerime dikkat etmem gerekiyor, çünkü ortaklığın ne zaman sona ereceğini bilemiyorum. Sonuçta, hepimiz ailelerimizi korumaya çalışan insanlarız ve bu, aldığımız eğitimlerden daha tehlikeli.

Çaresiz insanlar, aç kurtlarla dolu bir odada köşeye sıkışmış bir köpek gibi, kendilerini kurtarmak için *her şeyi* yaparlar.

"Sofiya, Jade hakkında etrafta sorular soruyor," diyor Ivan. "Dikkatli davranıyor, Jade'in kendisi için iyi bir arkadaş olup olmayacağını merak ediyormuş gibi davranıyor. Normalde çok sessiz olduğu için kimse ona soru sormadı. Kimsenin de yararlı bir bilgisi yok."

Sofiya bir danışmanın kızı. Babam yirmi yıl önce onun babasını bu pozisyon için bizzat seçti ve onu kanatları altına aldı. Babamdan rütbe olarak üstünde iki amcam olmasına rağmen, o artık babam için üçüncü bir kardeş gibi.

Tek kızı utangaç, Jade gibi birinci sınıf öğrencisi, onun yardımını almak akıllıca. Gönüllü olması beni şaşırttı, ama belki de şaşırmamalıyım. Endişeli olsa da, yardım etmekten her zaman mutluluk duyar.

"Akıllıca," diyorum. "Ne yazık ki bir yere varacak gibi görünmüyor."

Ivan onaylayarak homurdanıyor.

"Oradaki fil hakkında konuşacak mıyız?" Tipik deyişi tamamlayacak bir odada olmadığımız için etrafına bakarak duraksıyor. "Orman."

"Sen de mi aynı şeyi düşündün?" diye soruyorum, umarım aynı şeyi düşünmüyoruzdur.

O başını sallar. "O olabilir."

Kardeşim açıklığa kavuşturmak için onun adını söylemesine gerek yok. İkimiz de onun tanıdığımız en aşağılık insanlardan birinden bahsettiğini biliyoruz.

Nina.

Biyolojik annemiz.

Kafamda ona böyle seslenmek bile beni tiksindiriyor. Beni doğurduğu gerçeğini bir daha asla düşünmesem, düşünmezdim. Ne yazık ki, hala nefes aldığı için zihnimi rahatsız etmeye devam ediyor.

Annemiz ailemizi en kötü şekilde ihanet etti. Yıllardır babamdan para alarak zaten bir hain olmuştu. Babam bunu öğrendiğinde onu evden kovdu. Morozov ailesinde hainlere yer yoktur.

Onu ldrmeliydi.

Eğer yle yapsaydı, Anya'ya ulaşamazdı.

Bu yüzden babama karşı biraz kin beslememek zor, ama o zaten kendini yeterince suçluyor. Nina hala kaçak ve babam onu bulmak için çabalarını üç katına çıkardı. Anya, annesinin ona yaptıklarından sonra asla eskisi gibi olamayacak. Bunun bedeli odenmeli.

"yleyse, babam yapamadan onu öldüreceğim," diye yemin ediyorum, her kelimesinde ciddiym. Nina onun öldürmesi gereken kişi.

Ona  ocuk verdi, ama bu onun için hiçbir şey ifade etmedi. Yeminlerini bozdu ve kızını hayal edilebilecek en acımasız işkenceden daha fazla incitti.

Ama Nina Jade'in peşindeyse, gözlerinin arasına bir kurşun sıkmaktan ekinmeyeceğim. Jade'in güvenliğini riske atmaya değecek hiçbir intikam yoktur. Anya, o kadının toprağın altında olduğunu bilerek geceleri daha rahat uyuyacaktır.

"Tetiği benden daha hızlı ekmen gerekecek," diyor Ivan kararlı bir şekilde.

Bu sözler çok anlamlı, ama öyle olmayacağını düşünüyorum. "Ne olursa olsun, kim olursa olsun, kızımı korumak için çok uzaklarda olacağını umalı. Jade'in olacaklardan uzak olmasını istiyorum."

"Ona gitmesini söylemeyi düşündün m?" diye sorar Ivan ihtiyatla. "Tabii ki onunla giderim. Ama belki Empire onun için istediğimiz kadar güvenli bir yer değildir."

"Bunu düşündüm."

Bencilce, gerçekten öyle bir şeyin olmaması için dua ediyorum.

Onunla vakit geçirmek istiyorum.

Onunla vakit geçirmeyi çok istiyorum.

Ama Ivan'ın koruması altında eve göndermek onu yakın bir tehlikeden koruyacaksa, babasıyla iletişime geçmekten çekinmem.

"Şu anda elimizde sadece teoriler var. Onu oradan uzaklaştırmak istemiyorum," diye iç çekerek gruba başımı sallıyorum. Matteo şu anda marshmallowları ateşe tutuyor ve onları Jade'in üfleyip söndürmesi için şişlerin ucuna takıyor. "Ona karşı gerçek bir tehdit olduğunu bilene kadar onu onlardan almak istemiyorum. O burada çok mutlu."

Ivan hafifçe başını sallayarak benimle birlikte onları izlemeye devam ediyor. Onları izlerken ne gördüğünü bilmiyorum, ama kendimizi onların yanında hayal etmekten kendimi alamıyorum. Jade kucağımda, yanıma sokulmuş, ona verdiğim sıcaklığı emmeye çalışıyor olurdu. Ivan yanımda olurdu, muhtemelen Matteo ile saçma sapan bir şey tartışıyor olurdu.

Bu sadece bir rüya, ama bir gün gerçek olacak.

"Nico'nun s'more yemesini izlemek, The Twilight Zone dizisinin bir bölümü gibi," diyor Ivan, gelecekteki Moretti'nin infazcısı Jade'in onun için hazırladığı tatlıyı çekinerek yerken gülümsüyor. Erimiş marshmallow veya çikolatanın cildine değmemesi için elinden geleni yapıyor, açıkça rahatsız olduğu belli, ama yine de Jade için yiyor.

Nico karmaşık bir adam ve Jade'in onun üzerinde ne kadar güç sahibi olduğunu henüz fark etmediğinden eminim. Nico pek çok şeyi sevmez, ama kız kardeşini memnun etmek asla bunlardan biri olmayacaktır. Onu daha önceki dönemlerde kardeşlerine, hatta ikizine bile sert çıktığını gördüm, ama ona da aynısını yapacağını hayal edemiyorum.

Bu tuhaf manzarayı kafasından silkelemek için Ivan kafasının arkasını kaşıyor. "Da ile konuştun mu? Jade hakkında?"

"Henüz konuşmadım," diye itiraf ettim.

Onun onaylamamasından endişe duymuyorum. Babam kiminle evleneceğime karışamaz ve bunu o da biliyor. Teknik olarak yetki onda ama beni yeterince tanıyor ve sınırlarımı biliyor. Ben zorla görücü usulü evlendirilebilecek türden bir adam değilim. Öyle olsaydım bile, *onun* görücü usulü evliliğinin ne kadar kötü sonuçlandığını hatırlatırdım.

On altı yaşına geldiğimde, kendi eşimi kendim seçeceğimi ona çoktan bildirmiştim. Ne anlama geldiğini anlayacak yaşa geldiğimden beri bir eşe sahip olmayı hayal ediyordum ve onun, küçük bir kazanç uğruna beni rastgele bir kadına bağlamasına izin vermeyecektim. Artık başka ittifaklara gerek kalmadan örgütümüzü yönetebilirim.

Babamla benim aramdaki fark nedir? O çatışmaya neden olmayı sevmez, ama bence gücünü göstermek kadar iyi bir güç gösterisi yoktur. Boğazını kesmek varken konuşmak boş laftır.

"Onun adını kullanmadan ona haber vereceğim," diyorum, bu planı çoktan kararlaştırmış olarak. "Benim arkamdan onun ailesine yaklaşmak gibi aptalca bir şey yapmayacağını garanti edene kadar, onun kim olduğunu öğrenemez."

"Katılıyorum," diyor Ivan hemen.

Da'yı seviyoruz, sevmediğimizi söyleyemem. Ama ikimiz de onun bu görevi için on yıldan az süresi kaldığını biliyoruz. O vasat bir Pakhan ve o görevden ayrıldığında hepimizin hayatı daha iyi olacak. Biz bunu biliyoruz, o da biliyor.

"Onu bir dahaki sefere ne zaman göreceksin?" Bu sırrı saklamanın en zor kısmı bu.

Kardeşlerinin şüphelerini fazla uyandırmadan nasıl daha fazla zaman geçirebileceğimizi bulmamız gerekiyor. Aralarında bir kopukluk yaratacağını düşünmeseydim, onlara hemen şimdi her şeyi anlatırdım. Kızımın bir süreliğine bizi kendine saklamasına izin verilmeli. Bu, o hazır olana kadar gizlice buluşmak anlamına geliyorsa, öyle olsun. Benden itiraz gelmeyecek.

Aşağıdaki gruba son bir kez bakıp, arkamızdaki patikayı işaret ederek başımı salladım. Onlar kalkıp gitmeden önce geri dönmemiz gerekiyor.

Peki Krasotka'yı ne zaman tekrar göreceğim?

"Yakında."

Bölüm 21

Jade

Dmitri ile tekrar bir araya gelmem tam bir hafta sürdü. Neyse ki, hafta çok yavaş geçmedi. Armani, kafeteryadaki olayın telafisi olarak, tüm kardeşlerimiz için s'mores ve her şeyin olduğu küçük bir kamp ateşi hazırladı. O gece siyah kumlu plajda geçirdiğimiz zaman, Empire Academy'deki en güzel anılarımdan biri olacak. Hatta babama bu konuyla ilgili e-posta attım ve o da bir saat boyunca benimle mesajlaşabildi.

O andan itibaren, tüm boş zamanlarımızı birlikte geçirdik. Hepimiz üniformalarımızla denize girdik, Remo ile küçük bir yürüyüşe çıktım, Nico bana birini doğru şekilde bağlamayı öğretti ve Matteo, ilk dövüş maçım yaklaşırken dövüş antrenmanı için çalışmama yardım etti. *Ve* hepsi de aşçılık dersinde yaptığım ilk yemeği yediler; çilek ve çikolatalı krepler, çok lezzetli oldular.

Tabii Dmitri de tüm bunlara katılabilseydi, daha iyi vakit geçirebileceğimi sanmıyordum. Bu yüzden Ivan sınıfta bu akşam bir misafir için hazır olmamı söylediğinde, anında heyecanlandım. Oda arkadaşımın o gece boş kalması için migrenim olduğunu söyleyerek küçük bir yalan söylemek zorunda kaldım, ama neyse ki bu konuda kendimi çok kötü hissetmiyorum.

Dmitri biraz uyuşturucu gibidir ve şu anda bir doz daha almam gerekiyor.

Dışarısı zifiri karanlık, ama Ivan'ın istediği gibi penceremi aralık bıraktım. Duşumu aldım ve yanımda getirdiğim en güzel pijamalarımı giydim

getirdiğim en iyi pijamalarımı giydim: kadifemsi yumuşak bir uyku eteği ve dar bir üst. Dmitri geleceği için yeni bir külot giydim ve sütyenimi de çıkarmadım.

Ayrıca, lambamın ışığının koridora sızması için kapımın altındaki küçük aralığa bir havlu koydum. Matteo veya Armani uyanık olduğumu fark edip beni kontrol etmeye karar verirlerse, bunu atlatamam. Yakalanmak korkunç olurdu.

Kardeşimin kulaklarından iki metre ve iki kapı uzakta olacağımız için seks yapamayacağımızı bilsem de, yine de heyecanla doluyum. Seksi bir heyecan.

Önce ben onu öpmeli miyim?

Bu sefer bana daha fazla dokunacak mı?

İçimden bir ürperti geçer. *Ya sadece konuşmak isterse?*

Konuşmak güzel olurdu, sesini çok seviyorum... ama öpüşmek daha iyi olurdu. Bunun için beni suçlayamazsınız, bütün hafta onu özledim!

Saatim on biri gösterdiğinde, onun her an burada olacağını biliyorum.

Odama bir kez daha hızlıca gözden geçirip her şeyin yolunda olduğundan emin oluyorum. Yerde dağınık tanga ya da başka utanç verici kişisel eşyalar yok, bu yüzden memnuniyetle iç geçiriyorum.

Ses dudaklarımdan çıkar çıkmaz, hafif bir gıcırta duyarım.

Penceremdeki küçük çatlak genişliyor, büyük eller camı yukarı doğru itiyor. Ivan bana pencereyi açık bırakmamı söylediğinde, Dmitri'nin pencereden tırmanacağını ima ettiğini biliyordum. Ama bu durumda bilmek ve görmek iki farklı şey. Erkek arkadaşım iri yarı ve bu küçük pencere pek de büyük değil.

Biraz zorlansa da, o kadar hızlı çalışıyor ki, ona yardım gerekip gerekmediğini soracak vaktim bile olmuyor. Omuzlarını eğip birer birer içeri girmek zorunda kalıyor, büyük vücudunu yavaşça açıklıktan geçirip odama giriyor. Tam boyuna dikildiğinde, onu baştan aşağı süzdüğüm belli oluyor ve yutkunuyorum.

"Bu çok seksi," diyorum, yorumumu geri tutmadan.

Dmitri gülüyor, derin ve lezzetli sesi bacaklarımdan arasında yankılanıyor. Ceketini çıkarıyor ve ben bir kez daha etkileniyorum. *Aman Tanrım, beni yatağa atıp her yerime dokunabilir mi?* Tanrım, o kadar ateşli ki, ona bakmakla bile yanabilirim.

"Merhaba, *Krasotka*," diye sevgiyle selamlar ve eğilip alnıma tatlı bir öpücük kondurur. Neredeyse gömleğinden tutup onu daha fazlası için aşağı çekiyorum, ama çok hızlı hareket ediyor. "Sana bir şey getirdim."

Pantolonunda mı?

Dmitri, çıkardığı ceketinin iç ceplerini karıştırmaya başlar. Yani pantolonunda değil, ama yine de üniformasında. Eşyaları çıkarmaya başlar ve bunları yatağına koyar. Yanaklarımı ağrıtan bir gülümsemeyle getirdiği hediyeleri incelerim.

İki içecek şişesi, çikolatalı badem sütü ve elma suyu var - umarım benim içindir. Ve kalın streç filmle sarılmış browniler.

Bana tatlı getirmiş.

"Bu bir randevu mu?" diye soruyorum, dudağımı ısırarak. Dmitri başını sallar. "İlk randevumuz."

Dmitri'nin minik görünmesini sağladığı elma suyu ve browniler yatağımın üzerinde. Bu şimdiye kadarki en iyi ilk randevu.

"Bayıldım," diyorum, yatağına tırmanıp otururken gülümsüyorum.

Ona.

Dmitri de aynı şeyi yapmak için ayakkabılarını çıkarır. Karşılıklı otururuz, ben ben kapıya sırtımı dönmüş, o ise kapıya dönük oturuyor. Böylece, kapı kolu sallandığında görebilecek. Umarım sallanmaz.

"En sevdiğin tatlı nedir?" diye soruyorum.

İlk brownie'yi açarken onu izlerim, bana verirken gülümser. Martha, yatakta tabak olmadan yemek yediğimi bilseydi muhtemelen küçük bir kalp krizi geçirirdi, ama bilmediği şey onu öldürmez.

"Medovik," diye cevaplar. "Bir tür Rus bal keki, çok katmanlı ve yumuşaktır."

Kendime not: Medovik'in nasıl yapıldığını öğren.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum, elma suyumun kapağını açarken. "Henüz en sevdiğim tatlıyı bilmiyorum. Büyürken pek tatlı yemedim, ama Matteo bana tatlıları tanıtmayı kendine görev edindi. Şu ana kadar en çok tiramisu'yu sevdim, ama bunun nedeni tadı değil, İtalyan tatlısı olmasıdır, çünkü normalde kahvenin tadını hiç sevmem."

"Ailen sevdiği için sen de sevmiş olmalısın," der, anlamış gibi başını sallayarak. "Mantıklı."

Bunu açıklayamazdım, bu yüzden mantıklı gelmesi beni mutlu etti.

"Seni özledim," diyorum, brownie parçasını dudaklarıma götürürken. "Muhtemelen biraz dramatik gelebilir, çünkü çok kısa bir süre oldu, ama özledim."

Bu itirafın ters gitmesi ihtimaline karşı bir ısırık alıyorum ve o gülümsediğinde çok seviniyorum. Çikolata tadı dilimde patlıyor ve Dmitri

çıplak bacağıma hafifçe vurur.

"Ben de seni özledim."

Kelebekler karnımda dönüyor, dalışlar yapıyor ve her yere dalıyor.

"Peki, bu hafta ne yaptın?"

Zamanımızın büyük bir kısmını bunu konuşarak geçiriyoruz. Dmitri benim kadar yoğun bir hafta geçirmedi, ama kesinlikle çok fazla sorumluluğu var. Mirasçılar, Empire Akademisi'nde başkan vekili gibidirler. İnsanlarını hizada tutmanın yanı sıra onların güvenliğini ve memnuniyetini sağlamakla da sorumludurlar.

Brownilerimizi yiyip içeceklerimizi bitirdiğimizde, ona bunları koyması için küçük bir çöp torbası veriyorum, böylece giderken yanına alabilir. Matteo'nun çöpünün içeriğini şüpheli bulacağını düşünmüyorum, aksi takdirde onları banyomdaki çöp kutusuna atardım.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sorar Dmitri, yatağının başucundaki çerçeveli fotoğrafı eline alarak. Bu, tüm kardeşlerimle çekilmiş bir manzara fotoğrafı.

Babam, birkaç ay önce Leon ve Emilio bu civarda oldukları sırada bir saatliğine uğramalarını sağlamıştı, böylece şimdi güncel bir aile fotoğrafımız var. Babam ve Cesar amcamla birlikte onumuz da bu fotoğrafta var, bu yüzden bu benim en sevdiğim fotoğraf.

"Evet," diye cevap veriyorum, onunla birlikte fotoğrafa bakarak. "Eskiden ana oturma odalarından birinin şöminesinin üzerinde bir aile fotoğrafı vardı, ama ben de fotoğrafta olabilmek için onu bununla değiştirdiler."

Yavaşça fotoğrafı yerine koyar. "Çok güzel."

"Yakında yeğenlerim, yeğenim ve anneleriyle de bir tane daha çekeceğiz," diyorum, bunu yapacağımız için çok heyecanlıyım.

"Öyle mi?"

"Evet, sabırsızlanıyorum," diye onaylıyorum. "Çocukları seviyorum. Çok nazik ve masumlar. Hepsini kucaklayıp, onlara hiçbir kötü şeyin olmayacağından emin olmak istiyorum."

Dmitri'nin gözleri parlar ve elimi tutarak beni hafifçe yatağa geri götürür. "Sen bu dünya için fazla iyisin, Krasotka."

"Ben de senin için aynı şeyi düşünüyorum," diye itiraf ediyorum, fısıldayarak.

Gerçek olamayacak kadar yakışıklı erkek arkadaşım beni dizine oturtur, sıcak kucağına otururum. Gözleri dudaklarıma kayarken, ne düşündüğünü biliyorum çünkü ben de aynı şeyi düşünüyorum. İkimiz de aynı şeyi yapmak için öne doğru eğiliriz.

Dudaklarımız nazikçe birbirine değiyor, yastık gibi yumuşak tenim onun gl dudaklarıyla birleşiyor. Henüz acele etmiyoruz, dudaklarımızı alaycı bir şekilde yavaşça hareket ettiriyoruz. Dmitri bu dokunuşun tadını çıkartıyor, büyük ve koruyucu elleriyle yüzümü çevreliyor.

Onun dudakları açıldığında, benimkiler de açılır.

Tadı en tatlı tatlı gibi ve kokusu sadece erkek gibi. Sedir veya baharatın en hafif kokusunu taşıyan odunsu bir şey. Onu günlerce soluyabilirim, asla doyamam.

Dmitri'nin çikolata öpücükleri yeni favorim. Zaten tadı çok güzel, ama şimdi ağzı, doğrudan kaynağından *yalamak* istediğim, baştan çıkarıcı, şekerli bir gzelliikle kaplı. Aslında, onun dilini emmek için garip bir istek duyuyorum.

pcğn içinde kaybolurken, dudaklarının yumuşak ve şefkatli okşamaları daha sert ve daha talepkar hale geliyor. şok edici zevk dalgaları yükseliyor ve üzerime çöküyor, arzularım içimde büyümeye başlıyor.

"*Tanrım*, seni özledim," diye sızlanıyorum ve omuzlarından onu kendime çekiyorum.

Göğsü benimkine değiyor, sert ve kaslı gğs kasları, sütyenimin arkasında sıkışmış ağır ama yumuşak gğslerimi okşuyor.

Onu çıkarmak istiyorum. Neden giydim ki?

"Biliyorum, Krasotka," diye cevaplar, sesi arzuyla doludur. "Sana doyamıyorum."

Bu his karşılıklı.

"Her şeye sahip olabilirsin," diye utanmadan teklif ediyorum. "Ben seninim." "Evet, ylesin," diye kabul ediyor ve dudaklarımızı tekrar birbirine yapıştırıyor.

Artık tamamen pşyoruz, dillerimiz ve dişlerimiz ateşli bir karmaşa içinde, her öpücük bir öncekinden daha ateşli. Ona dokunmak bile beni ısıtıyor, ellerim göğsünde yanıyor. Bence tüm kıyafetlerimizi çıkarıp tam olarak bunu yapmaya devam etmeliyiz.

"Jade," diye inliyor, yüzümü avuçlayarak. "*Krasotka*," diye daha net bir şekilde mırıldanıyor. "Yavaş ol, aşkım. Aceleye gerek yok."

Kalbim hızla atmaya devam ediyor, dudaklarına nefes nefese. Bana *aşkım* dedi.

"Belki de acele etmek istiyorum."

İçimdeki acıyla başa çıkmam lazım, yoksa ölebilirim. O kadar ağır ki, kalbimin ortasında bir yük gibi duruyor. Dmitri'ye atlamak istediğim arzuyu söndürmek mümkün değil.

Başparmağıyla alt dudağımı aşağı doğru çekerek, yavaşça başını salladı. "Yavaş olmanı istiyorum," dedi, gözleri elinin hareketini takip ederek. "

Seninle geçireceğim her anın tadını uzun süre çıkaracağım, daha ileri gitmeden önce."

"Ben..."

"Rahatlamaya mı ihtiyacın var?" diye tahmin ediyor ve gözlerimden bir tutam saçımı çekiyor. Yutkunuyorum ve kararlı bir şekilde başımı sallıyorum.

Eli saçımın ucundan eteğimin önüne kayıyor. Dmitri kumaşın üzerinden bana dokunuyor, sadece bir parmağıyla o bölgeye hafifçe vuruyor. "Bana ihtiyacın var mı, bebeğim?"

Kararlı bir şekilde başımı sallıyorum ve hevesle "Evet" diye fısıldıyorum.

"Bu tatlı küçük kedi biraz ilgiye mi ihtiyaç duyuyor?"

Oh, lanet olsun. Dmitri'nin dudaklarından çıkan yeni favori kelime.

"Lütfen," diye cevap veriyorum, kucağında kıvrınmamaya çalışarak.

"Bana karşı çok sabırlı davranıyorsun," diye yumuşak bir sesle övüyor. "Beni öpmeye devam et, o küçük acını nasıl daha iyi hissettireceğini göstereyim."

Bu fikri çok sevdim, geriye yaslanıp dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Bağlantımız içinde gülümsediğini hissettim, daha fazlasına olan bariz ihtiyacımı yiyip bitiriyordu.

O şehvetli gülümseme onu daha da çok istememe neden oluyor, ama ben onun yüzünden öperek ona ne kadar çok istediğimi gösteriyorum.

"Uyluklarımın üzerine otur, Krasotka," diye talimat veriyor ve beni kaldırarak emri yerine getirmeme yardım ediyor. Bacaklarım açılıyor ve o kalın uyluklarını benim uyluklarımın tam ortasına yerleştiriyor.

Kızgınlığının hafif sürtünmesini hissetmek şimdiden daha iyi geliyor.

Ellerini kalçalarımın tutarak, oradaki yumuşak eti sıkıyor ve ben inliyorum.

"Sessiz kalmaya çalışmalısın, bebeğim," diye hatırlatıyor ve dudaklarımdan çıkan sesi öpüyor. "Bunu benim için yapabilir misin, yoksa ağzında ısırma için bir şeye mi ihtiyacın var?"

Ağzımda olmasını istediğim *bir şey* aklıma geliyor, ama kesinlikle ısırma için değil.

"Yapabilirim," diye fısıldıyorum, kendinden emin görünmeye çalışarak. Dmitri sözüne inanıyor ve beni sertçe öpüyor.

Daha fazlasını istemek üzereyken, hareket ediyor. Çok hafif bir hareket, ama giderek büyüyor. Bacaklarını altımda sallıyor, yavaşça beni ısıtıyor. *Yavaşlık* çok uzun sürmüyor.

Kalçalarımı öne doğru yönlendirir ve ben dudaklarına karşı nefes nefese kalırım.

"Siktir," diye inliyor. "Çok sıcaksın, Krasotka."

Kalçalarımı tekrar hareket ettirdiğinde, uyluklarına daha sert oturuyorum.

"Ooooh," diye inleyerek başımı omzuna yaslıyorum. "Bu... vay canına."

Hassas merkezime sıkıca yapışan kalın kaslarının baskısı, gözlerimin önünü yıldızlarla dolduruyor. Daha yeni başladı ve şimdiden duş başlığından ya da beceriksiz parmaklarımdan çok daha iyi.

Öpüşmeye odaklanamıyorum, sadece bana olanlara odaklanabiliyorum. İçimden dışıma doğru hafifçe yanıyorum ve Dmitri ateşi körüklüyor.

"Hoşuna gitti mi, bebeğim?" diye soruyor, dudaklarını yalıyor. "Daha da iyi hissetmek ister misin?"

Bu mümkün mü ki?

Yutkunarak başımı sallayarak onaylıyorum. "Evet, lütfen."

Cevabımla gözleri kararır ve göğsümün ortasına öpücük kondurur. "Bana karşı çok naziksin." Dmitri boynumdan çeneme kadar öpücükler serpiştirir ve orayı hafifçe emer. "Külotunu eteğinin altına bir tarafa kaydır ve bana gösterme."

Tereddüt ediyorum. "Bana bakmak istemiyor musun?"

"Krasotka, şu anda ıslak küçük amını görürsem, onu yiyip bitiririm. Bacakların havada olacak ve ağlayana kadar ağzım üzerinde olacak."

Lütfen Tanrım, bu adamın kıyafetlerimin altındaki beni görmesine izin ver.

"Henüz buna hazır değilsin, bebeğim," diyor düşünceli bir şekilde, yanağıma bir öpücük kondurarak. "Uslu bir kız ol ve sabırlı ol, seni aynen böyle inanılmaz hissettirebilirim. Güven bana, Jade." Adımın dilinden dökülüğü beni bayılttı.

Ellerim hafifçe titreyerek, onları eteğimin altına gizlice sokuyorum. Külotumu sola kaydırıyorum, çıplak tenime hafif bir serinlik dokunduğunda titriyorum. Parmaklarımla kendimi hafifçe okşuyorum ve onları çıkardığımda parıldıyorlar. Onları eteğimle silmek için hareket ediyorum ama o beni durduruyor.

Dmitri ellerimi yukarı çekip, ateşli bir bakışla onlara bakar. Islak parmaklarımı dikkatlice ayırır ve dudakları arasında emer. Gözlerini kapatır ve başını geriye doğru eğerek duvara yumuşak bir sesle çarpar.

"Başla, Krasotka, yoksa bir kez daha tatmaya dayanamayacağım."

Yaptığım ilk hareket beni zevkle inlememe neden oluyor. Bu şekilde çok daha ham, sadece en ince kumaş tabakası cildimi onunkinden ayırıyor.

"İşte böyle," diye boğuk bir sesle cesaretlendirir. "Daha hızlı gitmek için yardım ister misin, bebeğim?"

"Evet," diye inliyorum. Cevap her zaman evettir.

Bu sefer beni uyluklarımdan tutarak, eteğimin altındaki bacaklarımı sıkıca kavrar. Biraz yukarı kayarsa, bana doğrudan dokunabilir. Bu fikir çok cezbedici, ama onun bunu adım adım yapmak istemesini gerçekten çok seviyorum. Seks olmadan onunla nasıl etkileşim kuracağımı öğrenmek zaten garipti. Çok hızlı bir şekilde bir araya gelseydik ne kadar garip olacağını hayal bile edemiyorum.

Eşit şartlarda olduğumuzda beklentiler farklı oluyor ve Dmitri bizim için bunu yaratmaya çalışıyor gibi geliyor. Deneyim konusunda bana karşı üstünlüğü olmayan bir yer. Hiçbir şey çok hızlı ya da kafa karıştırıcı değil ve o hala bana zevk veriyor.

Onu gördüğümde harika bir zevkim olduğunu biliyordum.

"Beni mükemmel bir kız gibi ıslatıyorsun, değil mi Krasotka?" diye soruyor, övgüsü bana daha da fazla zevk veriyor.

"Sanki..." Ne istediğimi anlatmaya çalışarak nefesimi çekiyorum. "Göster bana, aşkım. Neye ihtiyacın var, hm?"

Aceleyle, bileklerini avuçlarımdan içine alıp ellerini yukarı doğru çekerim. Gömleğimin ve sütyenimin üzerinden, ellerini göğüslerimin üzerine bastırıp, üst kısımlarını sıkarak beni avuçlamasını sağlarım. Kalçalarım daha hızlı hareket eder, merkezimde oluşan hissi kovalayarak.

"Bunlara biraz ilgi göstermemi ister misin?" diye sorar, bluzumun yakasını alaycı bir şekilde aşağı doğru indirerek. Sütyenimi ortaya çıkarır ve onu da aşağı doğru çeker, çıplak göğüslerimi gözlerinin önüne serer.

"Sen çok güzelsin," diye homurdanıyor, sesi derin ve kısık. "Her santimsen." Kalçalarım kendiliğinden sallanıyor, bana bakışını seviyorum.

Klitorisime uygulanan yoğunluğun artmasıyla ayak parmaklarım kıvrılır ve kaslarım gerilmeye başlar. Daha önce hiç hissetmediğim kadar büyük bir şeyin eşiğine yaklaşıyorum.

Dmitri, ben ona karşı direnmeye devam ederken, başparmaklarıyla zirveye ulaşmış meme uçlarımı okşuyor. Dudaklarımı acı verecek kadar sert ısırمام gerekiyor, ama yine de ağzımdan çıkan sesleri tamamen gizleyemiyorum.

O benim meme ucumu ağzına alırken, ben de yanıp tutuşuyorum. Boğazımdan yüksek bir inilti çıkıyor, sesim bir çığlığa dönüşüyor ve

omzuna bastırıyorum. Amım boşluğa kasılır, kan pompalayan bir kalp gibi atar. Kulaklarım çınlarken, Dmitri'nin göğüslerime gösterdiği ilgiyi takdir ederek dalganın üstesinden gelirim.

Bacaklarım titriyor, orgazm beni sarsarken onun uyluğunun etrafında titriyor

"Şşş," diye fısıldadı, yavaşlayan ecstasy dalgalarından geçmemi sağladı.

"Benim için sessiz olmalısın, Krasotka. Mmm, işte böyle, nefes al, bebeğim."

Ona karşı inleyerek, sakinlik dalgası üzerimi kaplar. Kalbim deli gibi atıyor, ama bu heyecan inanılmaz. Sanki beni ele geçiren en elektrikli mutluluk dalgası gibi ve ben de bunun tadını çıkarmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Dmitri göğüslerimi öptükten sonra üzerlerini örtüp yüzüme uzanıyor. Ben nefes alırken boynuma ve yüzüme küçük öpücükler konduruyor. Pantolonunda ıslak bir leke olduğu hiç umurunda değil gibi görünüyor, benim biraz dalgın olmam da onu rahatsız etmiyor.

"Daha iyi mi, aşkım?" diye soruyor, ellerini kollarımda nazıkçe gezdirerek.

Dudaklarım yorgun bir gülümsemeyle kıvrılır. "Çok daha iyi."

"Biraz dinlenmen lazım," diyor, hiç de hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyor. "Peki ya sen?" diye soruyorum, pantolonundaki belirgin şişkinliğe başımı sallayarak. Altını görmem gerekmiyor, orada sertleştiğini biliyorum.

"Ben kendime bakarım," diyor, bana yaklaşarak. "Bu gece, sen yatakta yatarken, bu anıyı düşünerek küçük klitorisini okşarken, ben de senin tadını ve benim için boşaldığında ne kadar güzel olduğunu düşünerek yumruğumu sikiyor olacağım."

O gösteriye nasıl bilet alabilirim?

"O-oh, tamam."

"Bana bir iyilik yapar mısın, Krasotka?"

Ne istersen.

"Evet?"

"Uyumadan önce kendini okşarken, bitirmek üzereyken... benim adımı söyle."

"Ama sen duymayacaksın ki?"

"Söylediğini bileceğim," diyor bana. "Kızımın yatağında, benim yaptığımın aynısını yaptığını bilerek daha sert boşalacağım."

Ve lanet olsun, o gittikten sadece on beş dakika sonra, parmaklarımı külotuma sokup orgazm olana kadar ovmak zorunda kalıyorum. Sözümü tutuyorum,

orgazmım geçene kadar yastığıma onun adını fısıldayarak, rüyasız bir uykuya dalıyorum.

Bölüm 22

Jade

Dövüş dersi *berbat*.

Kim'e bağırdığımın aksine, ben yumruk atan türden bir kız değilim. Neden başkasına zarar vermek için ellerimi incitmek zorundayım? Bu mantıksız bir saçmalık ve bundan nefret ediyorum.

Silah kullanmayı tercih ederim.

"Gelecek yıl bir daha dövüş dersi almayacağım," Matteo ağırlı yumruklarıma yavaşça buz torbasını indirirken ona söylüyorum. "Seviye atlayıp atlamadığım umurumda değil, bir daha asla."

Dramatik iç çekişime gülüyor.

"Ağrı için bir şey ister misin?" Teklifine sevinirim.

"Bir şeyin var mı?"

"Tylenol," diye araya girer Armani, Matteo'ya sert bir bakış atarak.

"Oh, rahatla biraz, Sıkıcı Çavuş," diye alay eder, gözlerini devirir. "Ona sakız verecektim, lanet olası Percocet değil."

"Percocet'in mi var?" diye soruyorum, gözlerimi ona dikerek. "Senin için yok," diye cevaplar Armani, bariz olanı söyleyerek.

"İstemiyorum," diye cevap veriyorum ve ona "*tabii ki*" der gibi bir bakış atıyorum.

"Sadece onda olması beni şaşırttı. The Outfit burada uyuşturucu mu satıyor?"

"Hayır, sadece buradaki doktorlarla kişisel bir stokumuz var," diye açıklıyor Matteo.

"Acil durumlar için."

Bu çok daha mantıklı.

"Ama sakızlarınız var, değil mi?"

"Evet," diyor Matteo, diğer elimi de kaldırıp inceliyor. "Bir dahaki sefere ellerini daha kalın bir tabaka ile sarmalısın."

"Yumruklarımı zar zor kapatabilecek kadar sardım," diye homurdanırım. "Başka bir silah dersine geçemez miyim?" Armani ile atış yapmak, o korkunç derste kendimi yarım yamalak savunmayı öğrenmekten çok daha iyi görünüyor.

"Seni dövüş eğitiminden başka bir serbest döneme alabiliriz, ama değiştirmek için çok geç," diyor Armani, sesinde hiçbir yargılama izi olmadan. Beni mutlu edecekse, bırakmak istemem umurunda değil.

Ama buraya gelirken, elimden gelenin en iyisini yapacağıma kendime söz vermiştim. Bu kadar çabuk bırakmak, elimden gelenin en iyisi olmazdı.

Tereddüt ettikten sonra, "Belki daha da kötüleşirse" diyorum.

"Tamam." Başını sallıyor. "Sadece söyle, ben hallederim."

"Teşekkür ederim," içtenlikle cevap veriyorum.

"Bir sonraki derste sağ elini dinlendirmeye çalış," diyor Matteo, orta parmağımın eklemine göstererek. "Oldukça morarmış, bu yüzden bu kadar ağrıyor olabilirsin."

"Ağrımız olduğunda kondisyon çalışması yapma seçeneğimiz var, ben de öyle yapacağım." Koşmak ve biraz kuvvet antrenmanı yapmak kulağa iğrenç geliyor ama zaten morarmış ellerimi kum torbasına vurmaktan daha iyidir.

"İyi fikir," diye onaylıyor ve o ele nazıkçe ikinci bir buz torbası koyuyor.

Her iki kolum da buzun altında olduğu için, kalçamda titreyen e-posta cihazımı alamıyorum.

"Baktırır mısın?" diye soruyorum, Matteo'nun alması için küçük cihaza başımı sallayarak.

Cihazı açar, ekrana bakar ve sonra dudakları genişçe açılır. "Ne var?"

Açıklama yapmadan ekranı bana doğru çevirir. "Onun senin için biraz aptalca davranmasını seviyorum."

Mesajı görmeden gülümsedim, babamızdan geldiğini biliyordum.

BABA

Nasılsın tatlım? Leon bugün Bastian'ı getirdi ve ona senin fotoğraflarını gösterdik. Yeni teyzesiyle tanışacağı için çok heyecanlı.

Alt dudağımı dışarı çıkararak, içim ısınır.

"Awww," diye uzatıyorum. "Onun adına ona mesaj atar mısın?"

Tabii ki kabul eder, ne yazacağını sorar ve sonra gönder düğmesine basmadan önce ekranı bana tekrar gösterir.

BEN

Ben de onunla tanışmak için çok heyecanlıyım. Oldukça iyiyim, dövüş antrenmanından dolayı ağrıları var ama diğer her şeyden keyif alıyorum. Bu hafta Aşçılık dersinde kılıç balığı pişireceğiz!

"Bir şey daha var," Matteo mırıldanarak başka bir mesaj yazıyor. Bana gösterirken, parmağını dudaklarına koyarak Armani'den sır olduğunu ima ediyor.

BEN

Ayrıca baba, Matteo bana biraz sakız verse sorun olur mu? Ben iyiyim, gerçekten, ama parmağım morardı ve biraz acıyor.

Gülmemek için yanaklarımı içime çekmek zorunda kaldım. Ona onaylayan bir bakış atmak, bunu ona iletmek için yeterliydi. Baba demek biraz abartılıydı, ama bu onu yumuşatmaya yarıyordu. Ona ilk kez böyle seslendiğimde, kabus görerek ağlıyordum ve beni uyandıran oydu.

Beni rahatlatılabilmenin onun için çok önemli olduğu belliydi ve ben tekrar uykuya dalana kadar beni kollarında tuttu. O zamandan beri, genellikle ona onu sevdiğimi söylerken birkaç kez kullandım. Büyürken ona hiç öyle seslenemedim, bu yüzden kayıp zamanı telafi etmek benim hakkım gibi geliyor.

Otuz saniye bile geçmeden e-postam tekrar çaldı.

BABA

O sürekli seninle birlikte olduğu ve sen de bir tane almakta sorun görmediğin sürece, benim için sorun yok.

Bu gece çok işim var, gitmem gerek, ama yakında konuşuruz, tamam mı? Kendine dikkat et, tatlım. Hepimiz seni seviyoruz.

"Skor," diye sevinir Matteo. Cihazı bir kenara atmadan önce bana hızlıca "Ben de seni seviyorum" mesajı gönderir.

Küçük ahşap sehпасına doğru ilerler ve üst çekmeceyi karıştırır.

"Matteo," diye azarladı Armani, ona öfkeyle bakarak.

"Babam yenilebilirlerin sorun olmadığını söyledi. Kararın geçersiz."

"Bir tane," diye Armani yumuşar. "Ona bir tane verebilirsin, ama ona bakarken sen yiyemezsin."

"Senin gözünde ben bir amatör müyüm?" Matteo, açıkça kırılmış bir şekilde sorar. "Onunla kafayı bulmayacağım. Ona ilaç veriyorum."

"Onu kafayı bulacak bir ilaç," diye belirtir Armani.

"İlaç kısmı da bu," diye tartışır Matteo, burun kıvrarak. "Bir çürüğü iyileştiremezsin, ama artık hissetmemesini sağlayabilirsin."

"Eğer gerçekten endişeleniyorsan, almam gerekmez," diyorum Armani'ye, içtenlikle. Endişeli olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim ve burada olduğumuz sürece yenilebilir bir şey yememin onu gerçekten korkutuyorsa, yemeyeceğim.

"Hayır," diye inliyor Matteo. "Her şeyi kontrol etme ihtiyacını besleme." "Sorun yok," diyor Armani, Matteo'yu şaşırtarak. kardeşimize hayretle bakıyor.

"Jade, çabuk, ağzını aç ve o fikrini değiştirmeden bunu al," diye ısrar ediyor ve mavi jelatin ayıyı dudaklarına götürüyor. "Sonra onun yerine uzaylı bir taklitçinin geçmediğini kontrol edeceğim."

"Nasıl..."

Sorumu sormadan mavi ahududu tadı ağzımı doldurur. İkiz kardeşlerime gözlerimi devirip küçük ikramı çiğneyip yutarım.

"Birinin uzaylı olup olmadığını nasıl kontrol ediyorsun?" "Kolayca." Matteo omuz silkiyor ve Armani'ye yaklaşıyor. "Buraya gel, yüzünü yırtmaya çalışayım."

"Yüzüme dokunursan, sana yumruk atarım." "Bu çok kaba bir davranış."

"Yüzümü yırtmaya çalışmak kabalık değil mi?"

"Hayatını kurtarmaya çalışıyorum!"

"İkiniz de çenenizi kapatabilir misiniz?" Nico şikayet eder, yastığını kafasına vurur.

"Bunca zamandır uyumaya mı çalışıyordun?" diye soruyorum, yüzümü buruşturarak. "Özür dilerim, kitap okuduğunu sanmıştım."

Nico'nun yatağı odanın en uzak köşesinde çünkü Matteo veya Remo'dan daha fazla yalnız kalmaya ihtiyacı var. Kendi alanını seviyor ve ben de ona

ona mümkün olduğunca bu alanı sağlamaya çalışıyorum.

"Senin suçun değil," diye mırıldanıyor. "Sen gürültücü olanlardan değilsin."

"Saat 4, zaten uyumaman gerek," diye şikayet ediyor Matteo. "Sıkıcı olmayı bırak da bizimle bir şeyler yap."

"Akşam yemeği bir saat sonra," diye cevaplar Nico, Matteo'nun isteğini görmezden gelerek. "Ona ot vermeden önce *bunu* düşündün mü?"

Oops.

"Sorun yok," diye seslenirim, kimse paniklemeden önce. "Bu sadece daha fazla yiyebileceğim anlamına geliyor."

Matteo başını geriye atarak kahkahalarla güler. "Oh, bu harika olacak."

Akşam yemeği harika *geçmiyor*.

Kötü bir kafadan ya da başka bir şeyden dolayı değil, Ivan'ın beni kafam güzelken göreceğini düşünmemiştim. Zavallı en iyi arkadaşım buraya geldiğimizden beri endişeli gözlerle beni izliyor.

Onun endişesini anlıyorum. Açıkça gülümsüyorum, gözlerimi kısıyorum ve normalde yaptığım kadar kontrolsüz bir şekilde yemek yiyorum. Kendimi harika hissederken, aynı zamanda kötü bir arkadaş gibi de hissediyorum. Ta ki hatamı düzeltmek için bir fırsat görene kadar.

"Çikolatalı pasta alacağım," diyerek masadan kalkıyorum. Matteo da kalkmak için hareket ediyor, ama ona başımı sallayarak hayır diyorum. "Colton orada, ben hallederim. Otur, sana da bir parça alırım."

"Bilemiyorum," diye düşünür ve etrafına bakar.

"Sadece üç metre uzakta," diye hatırlatıyorum. "Ben gayet iyiyim." İsteksiz olsa da, başını sallayıp yerine oturuyor.

Neyse ki bu küçük tartışma, Colton'ın yerini değiştirmesine yetecek kadar uzun sürmez, çünkü tam da görmem gereken kişi odur. Ona doğru süzülürüm, sendelemek için kendinden emin adımlarla yürürüm.

"Merhaba," diye selam verip boş bir tabak alıyorum.

Sesim onun dikkatini çeker ve bana selam vermek için yarı dönerek

"Merhaba, Jad... *Vay canına*, kafan güzel."

"Öyleyim," diye onaylıyorum, aptal gibi gülümseyerek. "Yardıma ihtiyacım var." Hemen dikleşir. "Biri sana uyuşturucu mu verdi?"

"Tanrım, hayır," diye aceleyle cevap veriyorum. "Üzgünüm, üzgünüm, hayır. Matteo verdi. Sadece bir sakızdı. Daha önce de yemiştım ve ellerim antrenmandan ağrıyor."

Hemen rahatlar. "Peki, ne konuda yardıma ihtiyacın var? Pasta almak mı?"

"Aslında evet," diye çabucak cevap verdim. "İki çikolatalı lütfen, biri normal boy, biri Matteo için büyük boy, sakıncası yoksa."

Colton tabağımı alır ve çift çikolatalı tatlıyı kesmeye başlar.

"Ama ayrıca," diyorum, sesimi alçaltarak. "İvan'a iyi olduğumu ve sakızlı şekerin ne olduğunu söyler misin? Sanırım bir şey aldığımı anladı ve ne olduğunu bilmediği için endişeleniyor."

"Ahh," diye mırıldanıyor. "Yine senin kirli işlerinden biri, ha?" Kızarıyorum ve omuzlarımı kaldırıyorum. "Eğer sakıncası yoksa."

Colton gülererek, artık kekle dolu tabağımı bana geri verir. "Senin için ona söylerim, en küçük Moretti."

"Teşekkürler," diye bağırırım, kocaman gülümserim.

"Önemli değil," diye cevaplar, başını masama doğru sallayarak. "Armani yanlış bir fikre kapılmadan önce geri dön."

Harika bir tavsiye, çünkü arkamı döndüğümde, o da bize bakıyor.

Tam olarak kızgın görünmüyor, ama kesinlikle memnun da görünmüyor. Açıkça arkadaşın olan birine kız kardeşini emanet etmemek kabalık gibi görünüyor, ama ben ne bilirim ki? Arkadaşlık konusunda pek tecrübem yok.

"Colton ne istiyordu?" diye soruyor Armani, ben daha oturmadan.

Onun evlenme teklifinde bulunduğunu falan söyleyerek alaycı bir cevap vermek için canım çok çekiyor. Ama kafam güzel olsa bile bunun korkunç bir fikir olduğunu biliyorum.

Ona göz kırpyorum. "Pastamı kesmeme yardım etti."

Şüpheyle kaşlarını kaldırır. "Sadece bunu söylemedin."

"Uçtuğumu anladı," diyorum, omuzlarımı kaldırarak. "Uyuşturulmadığımı veya yardıma ihtiyacım olmadığını emin olmak istedi."

Armani'nin duruşu gevşer ve başını sallar. "Colton bu konuda iyidir."

"İyi bir arkadaş gibi görünüyor," Matteo'nun pasta tabağını yemeye başladığını izleyerek yorum yapıyorum. "Neden daha sık takılmıyorsunuz?"

Matteo ağzında kekle gülümser. "Babam Levi Armani'den nefret eder."

"Colton'ın babası mı?" diye sorarım, şaşkınlıkla başımı geriye doğru eğerek. "Onu senden nefret ettirecek ne yaptın?"

"Şey..."

Sözleri dudaklarında kalır, ne açıklama yapmaya niyetliyse, kafeteryanın diğer tarafında bir şeyin çarpmasıyla kaybolur. Büyük bir gürültü çıkar. Nefes kesen sesler, küfürler, yere çarpan sandalyeler ve, oh lanet olsun, *kavga*.

Devrilmiş sandalyeler, iki cesedin etrafında dağınık çatal bıçaklar ve tabaklar, ve toplanmaya başlayan kalabalık... Durum hiç iyi görünmüyor. Kavga edenlerin *kim* olduğunu fark edince midem düğümlenir.

Gözlerime inanamayıp hızla göz kırpyorum. Ivan bir adamı dövüyor. Adamı yere seriyor ve kimse onu durdurmuyor. Adam ondan daha küçük, daha zayıf ve açıkça ikisinden daha kısa, ama gördüğüm kadarıyla bu bir dezavantaj bile değil. Ivan, bedenini ve yeteneklerini nasıl kullanacağını çok iyi biliyor gibi görünüyor. Karşılık olarak vurulmuş gibi bile görünmüyor.

Colton artık onun yanında değil. Aslında, omzunun üzerinden kavgaya bakarak ama yine de ilerleyerek masamıza doğru geliyor. Kardeşlerim hep birlikte ayağa kalkıyor, gardlarını geçilmez kalkanlar gibi kaldırıyorlar. Ben de ayağa kalkıyorum, destek için Matteo'nun elini gergin bir şekilde tutup sıkıyorum.

Aklım karışık ve nasıl davranacağımı bilmiyorum.

Ivan'ı kontrol etme ihtiyacı çok güçlü, ama Colton gözlerimin içine sertçe bakıyor ve bunu yapamayacağımı hatırlatıyor.

Yavaşça olay yerine yaklaşıyoruz, yumrukların sesi mide bulandırıcı bir çıtırtı ile havada yankılanıyor. Matteo vücudunu benimkini korumak için kullanıyor, beni arkasında saklıyor. Onun kollarının arasından zar zor bakabiliyorum.

Kafeterya resmen biyolojik tehlikeye dönüşmüştür. Yerdeki adamın kanı etrafına sıçramış, hatta Ivan'ın yüzüne ve yumruklarına bile bulaşmıştır. Sanki bir korku filminden çıkmış gibi, bir cinayet mahalli gibi görünüyor.

Sinirli midem bulanıyor, mide bulantısı ile çalkalanıyor. Bu kadar çok kanın beni hasta hissettirmeyeceğini sanmıyorum. *Çok fazla anı var.*

Tam bittiğini düşündüğüm anda, Ivan bacağını geriye doğru savurur ve adama son bir kez karnına tekme atar. Yemin ederim ki kemiklerin kırılma sesi gibi geliyor, ses

beni irkiltecek kadar sert. Matteo elimi sıkıca tutarak, burada olduğunu ve güvende olduğumu hatırlatıyor.

"Sen öldün lan," diye hırıltıyla konuşur adam, dişleri kırmızıya boyanmış. "Kuralları çiğnedin." Öksürür. "Seni Rus pisliği..."

"O zaman beni Lord'a şikayet et," diyor Ivan, sesi karanlık ve soğuk bir tehditle dolu. "Ve sana neden dayak yediğini ona tam olarak anlatacağım. Söylediklerini bilmesini mi istiyorsun? Eğer o bilirse, babası da öğrenir ve o zaman kim gerçekten öldü göreceğiz."

"Ne dedi?" Armani arkadaşına sorar. "Duydun mu?"

"Jade'in kafası güzel ve savunmasız olduğunu söyledi," diye Colton sessizce bildirir ve ben yutkunurum. "Gerisini tahmin edebilirsin."

"Jade için onu dövdü mü?" Matteo ciddi bir şekilde sorar, göğsü şişer. "Neden benim küçük kız kardeşimle ilgileniyor?"

"Bence mesele özellikle Jade değildi," diye yalan söylüyor Colton. "Eminim ki mesele prensipti. Kız kardeşi hakkındaki söylentileri biliyorsun."

Hayır, bilmiyorum.

"Siktir, doğru," Matteo, midesinin bulandığını belli ederek diyor.

İmplikasyonu anlamak için söylentileri bilmeme gerek yok. Dmitri ve Ivan'ın küçük kız kardeşine bir şey olmuş ve bu korkunç bir şeydi.

"Aferin ona, o pislik boğulmayı hak ediyor," diye mırıldanır Remo. "Aslında, burada dört erkek kardeşi varken neden babasına söylüyorlar ki?"

diye önerir Ivan, ayaklarının dibinde yatan adama sanki o bir hiçmiş gibi bakarak.

"Ne güzel bir fikir," diye bağırır Armani, kalabalığın içinden geçerek.

Etrafımızdaki fısıltılar ve tartışmalar bir anda kesilir. İnsanlar Armani'yi hevesli, kana susamış gözlerle izler. Onun bu adamı daha da mahvetmesini isterler, ama ben gerçekten bunu yapmamasını umuyorum. İşler daha da kontrolden çıkmadan bunu yatıştırmalıyız. Ivan'ın ya da kardeşimin geri dönüşü olmayan bir belaya bulaşmasını kaldıramam. Bu çok fazla olur.

Daha da önemlisi, oraya gidip en iyi arkadaşıma sarılmak istiyorum. O, iğrenç bir yorum yüzünden bir kavgada birini tamamen mahvetti. Bunu görmezden gelebilirdi, ama yapmadı. Hiç düşünmeden beni korudu.

Adam ayağa kalkmaya çalışırken Armani, "Yere yat" diye uyarıyor. Kardeşim ona elini sürmesine gerek kalmıyor, bu uyarı yeterince etkili oluyor.

"Zayıf kızları sevdiğini duydum," diye alaycı bir şekilde söyler, küçümsemesini açıkça belli eder. "Şu anda odadaki en zayıf kişi olmak nasıl bir duygu?"

"Ben öyle bir şey demedim..." Adam tartışmaya çalışır.

"Zayıf bir pislik ve yalancı," der Armani, başını sallayarak adamın etrafında avını kovalayan bir kurt gibi dolanır. "Ne kadar üzücü."

Gözümün ucuyla Ivan'ın kafeteryadan çıkıp arkasına bakmadan uzaklaştığını izliyorum. Onun iyi olduğundan emin olmak için çaresizce peşinden gitmek istiyorum, ama yapamıyorum. Dmitri onunla ilgilenecektir, eminim. Ayrıca, üzerinde neredeyse hiç çizik yok.

"Vur bana ve bitir şunu," diye dişlerini sıkarak tersler.

Armani güldü. "Oh, sana vurmayacağım. Küçük kız kardeşim hakkında boş boş konuşmak sana hızlı bir dayaktan çok daha fazlasını kazandırır. Hayır, sana bir seçenek sunacağım."

Adam acı içinde yan tarafını tutarak inler. "Kız kardeşin ya da aptal oyunların umurumda değil. Defol git."

"Birinci seçenek," diye devam eder Armani, adamın isteğini görmezden gelerek. "Bu gece acil durum botuyla eve dönersin ve ben sana dönem sonuna kadar zaman tanırım, ama ondan sonra peşine düşerim."

Tanrım, kafam güzelken bu çok kötü bir zaman.

"Siktir git," diye tükürdü.

"Henüz bitirmedim," diye dişlerini sıkarak söylüyor Armani. Onu dövmek istediğini biliyorum, ama bir öğrenciyi dövdüğü görülmemeli. Zaten yerde yatan birini dövmek, hak eden bir pislik olsa bile, hiç olmaz.

"Bu gece eve bir adım önde gidebilirsin, ya da dönem sonunda limandan ayrılır ayrılmaz boğazını kulaktan kulağa kesebilirim. Seçim senin."

Kanayan adam uzun bir sessizlikten sonra pes eder. "Tamam."

"İyi seçim," diyor Armani. "Seni izleyeceğiz."

Ondan sonra her şey çok hızlı gelişir. Matteo, ellerimizin birbirine bağlı olduğunu kullanarak beni dışarı çıkarır. Biz binayı yanıyormuş gibi terk ederken, diğer kardeşlerimiz ve Colton daha yavaş bir şekilde arkamızdan gelirler.

"Pasta ne olacak?" diye itiraz ettim, onu geride bıraktığım için üzülerken. "Sonra sana daha fazlasını getiririm," diye Matteo beni teselli etti.

"Yavaşlayabilir miyiz?" diye sızlanırım.

"Hayır," diye cevaplar ve ben ayağımdan düşüp şikayet etmeden önce, beni kucaklar ve omzuna atar.

Hareketin etkisiyle hemen başım dönüyor ve çığlık atıyorum.

"Eteğini ört," diye bağıyor Armani arkamızdan. "Zaten örtüyorum," diyor Matteo yavaşça.

Ön koluyla eteğimi aşağıda tutuyor, dirseğiyle beni güvenli bir şekilde yerinde sabitliyor.

"Taşınmamın gereksiz olduğunu düşünüyorum," diyorum ve yeni pozisyonumu avantaja çevirerek kalçalarını çimdikliyorum.

Matteo hiç irkilmiyor.

"Odaya vardığımızda seni indireceğim."

Uzun bir nefes veriyorum ama kabul ediyorum. Yol uzun değil ve bu kadar hızlı ilerlediğimiz için tartışmanın bir anlamı yok. Bu inatçı çocuk pes etmeden çoktan varacağımız yere varmış olacağız.

Ayaklarımın üzerine indiğimde dengemi yeniden kazanmam birkaç saniye sürer. Öyle ki, dengemi korumaya çalışmak yerine kanepeye yığılırım.

Hepimiz içeri girip kapıyı kapattığımızda, hep birlikte nefes aldık.

"Vay be, ne çılgın bir yemekti," diyor Matteo, hâlâ inanamıyormuş gibi. "O Rus çocuk ona ciddi bir darbe indirdi. O boyuyla onun yüzünü bu kadar hırpalayabileceğini beklemiyordum."

Dürüst olmak gerekirse, ben de beklemiyordum. Ivan'ın çok iyi eğitildiğini biliyordum. "Nico'dan çok da küçük değil," diyor Remo. "Ve hepimiz onun neler yapabileceğini biliyoruz."

Ben pek bilmiyorum, ama bunu kendi gözlerimle görmek istediğimi de sanmıyorum. Onların sözüne güvenmek benim için yeterli.

"İyi misin Jade?" diye soruyor Colton, temkinli bir şekilde.

"Her şey yolunda," diye onu temin ediyorum. "Sadece büyük bir un çuvalı gibi taşınmaktan biraz başım dönüyor. Ayrıca pastamın geride bırakılmasına da üzıldüm."

Kovboy gülüyor. "Daha çok var; Matteo'nun yerine koyma sözünü tutacağından eminim."

Öyle olsa iyi olur.

Stres yüzünden keyfim kaçıyor, ama bolca çikolata bunu telafi etmeye yardımcı olur diye düşünüyorum.

"Şimdi," diyor Armani, gömlek manşetlerini düzelterek. "Gitmeden önce, yürüyen, daha doğrusu topallayan ölü adamın tekneye bindiğinden emin olun. Bugün ne öğrendik çocuklar?"

"Akşam yemeğinden önce ilaç yok," Matteo ve ben aynı anda söylüyoruz. Ne garip bir hayat dersi.

Bölüm 23

Dmitri

Gümüş ayın yansıması dalgaların üzerinde titreyerek, gece kendini ortaya çıkarır ve maskem düşer. Akan su ve teknenin motorunun yumuşak uğultusu etrafta vızıldayarak, havayı hafif bir sesle doldurur. Bu, bir tampon oluşturur ve bana tam bir sessizlik olmadan hareket etme imkanı verir.

Nakliye gemilerine gizlice girip çıkmak benim için yeni bir şey değil. Bunu defalarca yaptım ve bu görevde başarılı olmak için gerekli olan özel becerileri geliştirdim. Bu gece farklı. Bu, titizlikle planlanmamış ve dikkatlice düşünülmemiş, planlanmamış bir görev.

Bu seferki hedefim ticaret malı değil. Son vereceğim bir hayat.

Kendimi bu duruma sokmadan önce toplayabildiğim az miktardaki istihbaratı kullanarak, onu nerede bulacağımı zaten biliyordum. Güverte altında ve korumasız.

Onun açısından gerçekten aptalca bir tedbirsizlik, ama bu durumda, korumalar ne yardımcı olacaktı, ne de onu benden kurtaracaktı. Jade'im hakkında iğrenç şeyler söylemek için ağzını açan bir adamı hiçbir şey kurtaramazdı.

Adı Billy Bosen ve *The Lost Reapers'in* yeni üyesi. Motosiklet kulübü onsuz devam etmek zorunda kalacak çünkü o eve dönemeyecek. Ne bu teknede, ne de bu hayatta.

Geminin karanlık kısımlarında dolaşıyorum, gizli kalmak için gölgelerin arasına karışıyorum. Billy benim için hazırlanacak zamanı bulamıyor

. Kendimi gösterdiğimde gözlerinden umut ışığının kaybolduğunu görmek istiyorum. Onu saatlerce işkence edecek vaktim yok, yoksa adaya yüzerek geri dönemeyecek kadar uzaklaşırım. Onun hayatını sonlandırmadan önce, onun dehşetini ve korkusunu kefaretle olarak kabul edeceğim.

Eğer ona gerçekten elini sürseydi, rıhtıma kadar gelemezdi. Kuralları hiçe sayarak, onu olduğu yerde öldürürdüm.

Yerime geçip, gözleri aşağıya bakarak kaburgalarına buz torbası bastırmaya odaklanmış halde buluyorum onu. Ivan ona bir şeyler yapmış, buradan bile anlaşılıyor. Ağzının köşesinde kurumuş kan ve şişmiş yüzünde morluklar belirmeye başlamış bile.

Onun korkunç uzamsal farkındalığına gülerek yeterince yaklaştım. Beni izlediğimi *hissedebilmeliydi*. Ensesinde tüyleri diken diken olmalı ve omurgasının dibinde korku hissetmeliydi. Yine de, adımlarımın hafif sesine kulakları bile kıpırdamadı.

Onu bu dünyadan silerek The Lost Reapers'a bir iyilik yapıyorum.

O lanet olası bir yük.

"Kırdı mı? Yoksa henüz kontrol edemedin mi?" Sesimi duyunca irkilir ve başını kaldırır.

"Akciğerini delmesini umuyordum, ama o zaman seni kendi elleriyle öldürdüğünü söylemenin zevkini yaşardı. Bana bir parça kaldığına sevindim."

"Siktir," diye küfrediyor, yüzü soluyor.

"Benden korkacak kadar akıllı, ama kendini bu duruma sokacak kadar aptal," diyorum, dudaklarımı kıvrarak. "Ne yazık."

Kaçmaya çalışır, ama yeterince hızlı değildir. Bir saniye içinde onu yere yapıştırırım, acı içinde inler. Üstünde dururum, doğru yeri bulana kadar botumu onun ön kolunun üzerinde gezdiririm.

Çatırtı.

Onun kan donduran çılgılığı benim için müzik gibidir.

"Siktir!" diye homurdanıyor, ben de tehdit olarak üzerine bolca ağırlık vererek onu bırakmıyorum.

"Henüz kırılmadı," diyorum ona, ama kesinlikle çatlamış. "Ağlama, bunu kendin hak ettin, *Billy*."

"Morettiler bana bir avantaj sağladı," diyor, sanki bunun benim için bir anlamı varmış gibi. "Bir anlaşma yaptık..."

"Sana Moretti gibi mi görünüyorum?" diye soruyorum, sıkıştırdığım koluna daha fazla baskı uygulayarak. Birkaç kilo daha baskı uygularsam, ciddi şekilde

kırmaya başlayacağım.

"Lanet olsun!" diye bağıırır, inleyerek kurtulmaya çalışır. "Neden umursuyorsun ki?! O sadece lanet olası bir kız!"

"O lanet kız benim kızım."

"Hayır," diye itiraz eder, yüzü hayalet gibi bembeyazdır. Bunun doğru olmadığına inanmak için çaresizdir.

"Benim kızım," diye tekrarlıyorum. "Benim kadınıım, çocuklarıımın gelecekteki annesi, yakında karım olacak kadın," diye devam ediyorum, her kelimeyle daha da öfkelenerek. "O benim. Ağzını kapalı tutmalıydın, Bosen. Şimdi bana ne yaptığını bir bak."

"Bilmiyordum!" diye yalvarırcasına haykırır.

"Sence bunun önemi var mı?" diye sabrımı kaybederek bağıırırım. Tekne kıydan uzaklaştıkça zaman da azalıyor. "Kadınıımı düşünen herkes ölmeyi hak eder. Sen sadece düşünmedin, bunu dile getirdin.

"Özür dilerim," diye kekeledi.

"Umurumda değil," dedim soğukkanlılıkla. "Senin gibi insanların burada var olacağı yer yok ve benim merhametim yok."

"Bana ne yapacaksın?" diye sızlanıyor. Gözlerinde yaşlar birikiyor ve o anda korkunç bir yenilginin ifadesini görüyorum.

"Önce seni öldüreceğim," diye cevap veriyorum, onun çığlıklarını zevkle dinliyorum. "Sonra da köpekbalıklarına yem olacaksın."

O sadece daha çok ağlar, bu da onun acı çekmesini istememi daha da artırır. Onu öldürmeden önce ölmesini izlemek çok tatmin edici.

"Yarın gece, balıklar senin değersiz bedeninin geri kalanını yiyip bitirirken, ben de gelecekteki karımı yiyip bitireceğim. O kadar çok istediğin kadın, bunun için kendini öldürttün."

"Lütfen," diye yalvarır.

Faydası yok. Sanki kızım hakkında söylediklerinden sonra nefes almasına izin verecekmişim gibi. Benim Jade'im. Benim değerli, bu berbat dünya için fazla iyi kızım.

"Sadece zavallı, zayıf erkekler merhamet dileyerek ölür," diyorum ona, ona bakmaktan bile tiksiniyorum. Kemerime sakladığım bıçak elimde ağır geliyor, onu çıkarırken gümüş metal teknenin ışığı altında parlıyor. "Sanırım bu çok uygun, değil mi?"

Uyluk arterini kesip, bıçağıımı uyluğundan testislerine kadar sürükleyerek, tek bir derin kesikle onları kopardım. Domuz gibi ciyakladı ve domuzdan bile daha hızlı kanadı. Derisi soluk, soğuk bir renge dönüştü. Ama

emin olmak için, kanlı bedenini aşağıdaki karanlık sulara atmadan önce şah damarını deliyorum.

Onun cansız bedeninin mide bulandırıcı sesi mürettebatın dikkatini çekecek, ama onlar araştırmaya vakit bulamadan ben çoktan suya girmiş olacağım.

Kıç tarafına vardığımda, uzaktaki adayı iyice görebiliyorum. Yaklaşık bir mil, belki biraz daha fazla uzaklıkta olmalı.

Daha önce bir milden fazla yüzdüm, ama hiç bu kadar iyi bir neden için yüzmemiştim.

Tam olarak yirmi saat sonra, Jade'in binasına tırmanıp, kırık penceresinden odasına giriyorum. Pencerenin boyutu gülünç derecede küçük, ama sıkışarak geçmek umurumda değil. Onu görmem lazım ve bu, fark edilmeden bunu yapmanın en güvenli yolu. Ama bu sefer kalmak gibi bir niyetim yok. Onu da yanımda götüreceğim.

Ayaklarım yere değdiğinde o çoktan uykuya dalmış ve yatağının kenarına yürüdüğümde hiç uyanmadı. Jade'in korunması için çok sayıda erkek kardeşi olması iyi bir şey, çünkü görünüşe göre çok derin uyuyor.

Artık ben de varım, diye hatırlatıyorum kendime, bu gerçeğe memnuniyetle.

Eğilip, duştan sonra kullandığı cilt bakım ürünlerinin etkisiyle hala parıldayan taze yüzüne iyice bakıyorum. Uzun süredir uyumamış olmalı, yoksa yuvarlanarak nemlendiricisini silip atmış olurdu.

"Jade," diye fısıldıyorum, çıplak koluna nazikçe dokunarak. "Uyan lütfen..."

Sinirli ve uykulu bir iniltiyle sözlerimi keser.

"Matteo, sana zombi filmi izlemek istemediğimi söyledim," diye mırıldanır, yüzünü yastığa daha da gömer. *"Uykum var."*

Buna gülümsemek zorunda kaldım. "Benim için çok mu uykulusun, Krasotka?"

Donup kalır, tüm kasları gerilir ve yavaşça başını kaldırır. Beni görünce yorgun gözleri büyür. Uykulu halinden kurtulana kadar şok ve şaşkın haliyle çok sevimli görünür.

"Dmitri," diye tatlı bir sesle fısıldadı, yanakları pembeye döndü. "Merhaba."

"Merhaba bebeğim," diye selamladım, eğilip alnına bir öpücük kondurdum. "Randevuya çıkmaya ne dersin? Hala çok mu uykulusun?"

"Uykulu mu? Kim uykulu? Ben tamamen uyanığım," diye cevaplar, kalan yorgunluğunu atmak için gözlerini ovuşturur. Jade etrafta el yordamıyla dolaşır, battaniyesini atar ve ayağa kalkar. "Oops, çok hızlı kalktım. Bir saniye lütfen."

Gülerek, dengesini sağlamak için kolunu tutuyorum. "Yavaş olabilirsin Krasotka, vaktimiz var."

"Zamana gerek yok," diye şarkı söyler, geniş bir gülümsemeyle ellerini beline koyar. "Gitmeye hazırım."

"Bebeğim, pijamalarınla duruyorsun," diye hatırlatıyorum ona, onun daracık geceliğine bakarak. Ve her ne kadar geceliğinin kenarlarını kaldırıp ona ne kadar çok yakıştığını göstermek istesem de, planladığım şey için bu pek pratik değil. Kendine bakar, açıkta kalan uyluklarını ve dekoltesini gösteren düşük yakasını fark eder. "Oh, haklısın."

Gülerek çenesini kaldırıyorum. "Giyecek sıcak bir şeyin var mı?"

Jade yutkunur ve bir an için kollarıma atlayıp beni öpücüklerle saldırıp, onu burada alıkoymamı isteyeceğini düşünürüm. Bunu yapmadığına gerçekten çok memnunum, çünkü bu gece onu reddedebileceğime güvenmiyorum.

"Sıcak mı?" diye sordu ve dolabını aramak için döndü.

O uzaklaşırken, elbisesinin uyluklarının etrafında sallanarak poposunu vurgulamasını izlerken parmağımı ısırırım. O kadar çok çıplak ten var ki, uzanıp dokunabilirim.

Beni çok şaşırtan bir şekilde, Jade geceliğini çıkarıp küçük dolabın içine ayaklarının dibine atıyor. Penisim pantolonumun içinde zıplıyor, fermuarın dikişine sıkıca yapışıyor ve ben yarı dönerek onu gözlerimden çoğunlukla gizliyorum. Göğüsleri çıplak, ağır ve avuç dolusu, hala tadını alabildiğim şeftali pembesi meme uçları var. Neyse ki külot giyiyor, yoksa kızım beni mahvedebilirdi.

Gözümün ucuyla, siyah bir taytını yavaşça bacaklarına çekişini izlerken, pembe dantelli tangasını görünce yumruğumu sıkıyorum. Onu dişlerimle çıkaracağım.

Şimdi bunu, ona sikimi sokmadan yapabilmem gerekiyor.

Bir sonraki bakışında, göğüsleri pembe bir sütyenle örtülü ve üzerine büyük beden bir kazak giyiyor. Dürüst olmak gerekirse,

örtülü olması, pantolonumun şişmesine ya da içimde yanan, onu tatmak için yalvaran ateşe yardımcı olmuyor.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor, masumiyet numarası yaparken bir çift çorap giyiyor.

"Sen inanılmaz bir baştan çıkarıcısın, Krasotka," diye cevap veriyorum dürüstçe, onu açıkça süzerken. "Senin beni istediğin kadar benim de seni istediğim için, bu lanet adadaki en şanslı piçim benim."

Botlarını giyerken gözleri kararır, dudakları sessiz bir nefesle açılır.

"Gitmeye hazır mısın?" diye soruyorum, onun yaptığı gibi utangaç davranarak.

Hevesle başını sallar, kapısına doğru bir adım atar, ancak ben başımı sallayınca durur. "O tarafa gitmiyoruz, aşkım."

Jade yutkunur, gözleri pencereye doğru kayar. "Yoksa sen..."

Gülümserim, elini tutup onu pencereye doğru götürürüm. "Sadece üç kat, ayrıca..." Aşağıdaki zemine başımı sallayarak, ona da aynısını yapmasını işaret ederim. "Bak, seni yakalamak için kim var orada."

Kardeşim binanın gölgesinden çıkar ve Jade'in ay ışığı altında yüzünü görebilmesi için başını kaldırır.

"Ivan," der, dudaklarında bir gülümseme belirir, dişleri parlar ve

"Bize güveniyor musun?" diye sorarım, ağzımı kulağının kabuğuna yaklaştırarak. Başını sallayarak onaylar. "Her zaman."

Ivan'ın hazır olduğunu gösteren işareti gördüğümde, Jade'in pencereden geçmesine yardım ederim.

Kollarımı sıkıca tutmasını ve kendimi duvara sabitlememi sağlıyorum, sonra eğilip onu daha rahat bir iniş noktasına indiriyorum. Bir ıslık havayı deliyor ve Ivan'ın onu yakalamak için pozisyon aldığını anlıyorum.

"Beni bırak, bebeğim," diye sessizce talimat veriyorum.

Gözlerinde en ufak bir korku belirtisi olmadan Jade ellerini benden çeker ve düşer. Büyüleyici hareketiyle beni etkiler, bir *vınlama* sesiyle Ivan'ın bekleyen kollarına düşer.

"Evet, harika!" Ivan'ın tezahüratını duyabiliyorum. "Aferin, cesur kız."

Jade onunla birlikte gülüyor ve kalbim ısınıyor.

Kolayca aşağı iniyorum ve inerken penceresini kapatıyorum. Çıplak tuğla ve pencere kenarını kullanarak hızla aşağı inip yere atlıyorum.

"Benim için birini dövme zorunda kaldığın için üzgünüm," diyor Jade, onu bulduğumda yumuşak bir sesle. Artık ayağa kalkmış, Ivan'ı belinden sarıyor.

Kardeşim gülüyor ama ona karşılık olarak sarılıyor. "Üzülme, ben de ."

"Sadece laf olsun diye söylemiyorsun, değil mi?" diye soruyor, geri çekilip onun cevabını beklemek için geri çekilir.

Kafasını sallar. "Hayır, onun kanamasını görmekten çok hoşlandım."

Onu tamamen bırakır, kıkırdar ve ona inandığını belirtmek için başını sallar. "Eminim Armani de bundan zevk almıştır. Onu çok dövme istediğini anlayabiliyordum. Umarım, dönem bittikten sonra onu dövme, onu idare etmek için yeterli bir teşvik olur."

Oh, kız hala çok masum.

Armani birkaç kırık kemik ve hafif iç kanama ile yetinmezdi. Onu bir köpek gibi avlayıp işkence eder ve onu sonsuza kadar uyuturdu. Ancak onu atlatacak hiçbir şey yok, o pislik benim ortadan kaldırmam gereken biriydi ve kadınlarım söz konusu olduğunda hiçbir sınır tanımam.

En azından onu korumak ve adını onurlandırmak konusunda.

Ivan bizimle birlikte binamıza kadar yürür, ama odama vardığımızda yanımızdan ayrılmaz. Biz meşgulken kendi odasına gidip göz kulak olur.

"Burada ayrılıyor," der Jade'e, dudakları eğri bir gülümsemeye bükülür. "Randevunun tadını çıkar, yakında görüşürüz, cesur kız."

"Hoşça kal," der Jade, Ivan kaybolurken elini hafifçe sallar.

Kapımın kilidini açıp ona kapıyı açarım ve sessizce onu içeri takip ederim. O benim odamı daha önce görmüştü, ama böyle değil. Bu sefer onun gelişi için hazırlık yapmıştım.

Mum ışığı titriyor ve odayı sıcak turuncu bir tonla dolduruyor. Yatağım yapılmış ve odanın her yerinde uzun beyaz mumlar duruyor, odayı hafif vanilya kokusuyla dolduruyorlar. Bu sefer ikram edecek şekerlemem yok, çünkü birkaç dakika önce uyumaya çalışırken atıştırmalık bir şeyler yemek isteyeceğini sanmıyorum.

Sürpriz, kızımın yüzünü aydınlatıyor, mavi gözleri parlıyor, etrafına bakıyor, eliyle ağzını kapatıyor.

"Dmitri," diye inler, şaşkın bir şekilde tam bir dönüş yapar ve odanın her köşesini bir kerede tarar. "Bu... vay canına."

"Beğendin mi?"

"Bu çok romantik," diye nefes nefese, bir kez daha her şeyi içine çekmek için dönüyor.

Aslında pek bir şey yok. Gelecekte çok daha lüks ve romantik randevularımız olacak, ama adada elimizdeki imkanlarla elimden gelenin en iyisini yaptım. Gizli bir randevu için, meraklı gözlerin olmadığı ıssız bir adada gece yarısını geçmişken yapabileceğiniz pek bir şey yok.

"Yeterli," diyorum, ona uzanarak. "Aç değilsin, değil mi?" "Hiç de bile," diye cevaplıyor, parmak uçlarına yükselerek.

Kollarını boynuma doladı, ben de beline doladım ve onu sıkıca kucakladım.

"Dün senin için endişelendim," diye itiraf ettim. "Nasıl hissediyorsun?" "Suçlu," diye cevapladı, yüzünü buruşturarak. "Sakız almadan önce seni düşünmedim ve düşünmeliydim. Sonra Ivan..."

"Suçluluk duymayın," diye cesaretlendiririm, sarılırken saçlarının uçlarıyla oynayarak. "İzin istemenize gerek yok, benden bunu beklediğimi düşünmeyin. Ama..."

"Bir uyarı iyi olurdu," diye tahminiyle sözümü keser. "Evet," diye onaylarım. "Bir uyarı yardımcı olurdu."

Jade başını salladı, yüzü göğsüme değişiyordu. "Özür dilerim."

Dudaklarımı onun yumuşak saçlarına bastırıyorum. "Özür dilemene gerek yok, ve dileseydin bile, çoktan affedilmiştin, Krasotka."

"Peki bu randevuda ne yapacağız?" diye sordu, dişlerini alt dudağına batırarak.

Ellerimle yüzünü kavrayarak kucaklaşmamızı sonlandırırım. "Sana farklı bir acı yönetimi yöntemi öğretebileceğimi düşündüm."

Burnu ortasından buruşuyor. "Bana Tylenol mu vereceksin?" "Seni yalamayı düşünüyordum, ama sen

Tylen..."

"Senin dediğin gibi yapalım," diye araya girer, yüzünde gergin bir gülümseme belirir.

"Evet?" diye sorarım, başparmaklarımla yanaklarını okşayarak. "Ağzımı ağzımı mı istiyorsun, bebeğim?" Bir elimle yüzünü okşarken, parmaklarımı Jade'in dudakları üzerinde gezdiriyorum, bu da onu titretir.

Göz bebekleri büyüdü ve başını salladı, ağzını açarak titrek bir nefes verdi. Parmak uçlarımı ısıttığını hissettim ve sııttım.

"Bu yüzden mi bu gece önümde soyundun, Krasotka?" diye soruyorum, mırıldanarak. "Seni çıplak tutmam için beni kışkırtmak mı istedin?"

"Şey, biraz," diye itiraf etti, sesi nefes nefese ve nazikti.

"Yaramaz kız," diyorum, ağzımı yanağına indirerek. "Benim için tekrar yap."

Boğazı titreyerek yutkunur. "Ş-şimdi mi?"

"Mmm," diye homurdanarak kabul ederim.

"Şimdi, bebeğim."

Sweatshirt'ünü aceleyle bir çekişle bir kenara atıyor. Sonra ayakkabılarını çıkarıyor, çoraplarını ayak parmaklarıyla çıkarıp bir kenara atıyor. Jade benim için soyunurken fazla kendinden emin değil, ama bunu çok iyi yapıyor, kıyafetleri vücudundan düşmeye devam ederken beni izliyor. İç çamaşırlarına kadar soyunduğunda, durması için elimi kaldırıyorum.

Bir adım öne çıkıyorum, parmaklarımla sütyeninin askısını kaldırıp yumuşak kumaşı aşağı doğru kaydırıyorum. "Bu kalacak."

"Onları görmek istemiyor musun?" diye soruyor, dudakları aşağı doğru kıvrılıyor.

"Onları göremiyorum," diye düzeltiyorum, kaşlarını çatmasını engelliyorum. "Bana ne kadar etki ettiğinin farkında değilsin, değil mi?"

"Ben mi?" diye ciyaklar.

Kesinlikle çok değerli.

"Seni yatağımda tamamen çıplak bırakmam, yoksa seni asla oradan çıkarmam, Krasotka. Bana karşı bu kadar güçlüsün."

Dün de senin hakkında konuştuğu için bir adamı öldürdüm. Havayı bozacağını düşünmeseydim ona bunu da söylerdim.

Jade'in dudakları yukarı kıvrıldı. "Peki, sütyenimi çıkarsam..." "Yapma," diye uyardım, sesim kararlı ama sakindi. "Henüz değil." "Tamam," diye razı oldu. "Ama yakında?"

Karım olduğun anda.

"Yakında," diye kabul ettim ve onu yavaşça yatağıma doğru götürdüm. "Şimdi uslu bir kız ol ve uzan, bebeğim. O külotu çıkarmanı ve bu muhteşem bacaklarını açmanı istiyorum."

Dantelli külotu bacaklarından aşağıya doğru indirmesine yardım ettim ve o sırt üstü yatıp dizlerini açarken homurdanmamak için kendimi zor tuttum. Amcığı tam da hayal ettiğim gibiydi, tıpkı onun geri kalanı gibi, muhteşemdi.

Şeftali pembesi ve benim için çoktan ıslanmıştı.

"Siktir," diye mırıldandım, onu tamamen içime çekerek.

O ipeksi pürüzsüz ve tam bir mükemmellik. Dudaklarını ısırarak soruyor, "Beğendin mi?"

"Bayıldım," diye düzeltiyorum, tereddüt etmeye yer bırakmadan. "Nasıl bayılmayayım ki?"

"Ben sadece..." Kızarıyor, sözlerini düşünmek için duraksıyor. "İnternette bazı erkeklerin orada kıl olmamasını sevmediğini okudum. Bu çocukça bir şey değil, değil mi?"

"Tabii ki hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Çıplak olmayı seviyor musun?" Utangaç bir şekilde başını sallıyor.

"Öyle mi? O zaman önemli olan tek şey bu, bebeğim."

Hiç tıraş olamasa da, her zaman tıraş olsa da, onu aynı şekilde isterim. Vücut kılları kimin umurunda? Ben de kıllarla kaplıyım ve o hiç şikayet etmedi.

"Daha önce hiç tıraş olmadım," diye itiraf ediyor yumuşak bir sesle. "Kim'in sürtükçe algılayabileceği hiçbir şey yapmak istemedim. Bu yüzden babamın yanına taşındığımda her yerimi tıraş ettim ve gerçekten çok hoşuma gitti. Sadece beni yumuşak yaptığı için değil, bunu kendim seçtiğim için, anlıyor musun?"

Babası o kaltağı bulamazsa, ben bulacağım. Onu domuz gibi deşip, Jade'i mahvetmediğini ve bundan sonra da asla mahvetmeyeceğini ona iyice anlatacağım. Onun gibi pislikler yalnız ve soğuk bir şekilde çürüyüp, bir daha asla sevilmemeli ve akılda kalmamalı.

"Ne kadar hoşuma gittiğini göstereyim," diyorum ve tek elimle tişörtümü çıkarıyorum. Gözleri büyüyerek, ortaya çıkan kasların çukurlarını ve çıkıntılarını tarıyor. "Gördüğün hoşuna gitti mi, aşkım?"

"Uh-huh," diye cevaplar, dudakları aralanır.

Siktir, bu kıızı seviyorum.

Zaten bunu tahmin etmiştim, ama ona sadece aşık olmakla kalmıyorum, çoktan kendimi kaybetmiş durumdayım. Onun yanındayken kalbim üç kat büyümüş gibi hissediyorum, sanki Jade'e uzun süre maruz kaldığım için göğsümden fırlayacakmış gibi. O, içimdeki her koruyucu içgüdüğü megavatlık bir güçle alevlendiriyor ve bunun değişmesini asla istemezdim.

İlk başta çok bunaltıcıydı, neredeyse endişe vericiydi. Bir Pakhan, kendisine güvenen insanları korumak için tam kontrolü elinde tutmalıdır, ama Jade, hazır olduğumdan çok daha hızlı bir şekilde, net düşünme yeteneğimi elimden almaya başladı. Nefesimi kesti, peki şimdi? Şimdi ciğerlerimi dolduran tek hava o ve hayatımın geri kalanında her gün onu soluyabileceğim için çok mutluyum - tabii o da beni kabul ederse.

Dizlerim yumuşak bir sesle yere çarptı ve onun önüne çöktüm. Burnum dizinin içinden geçerek, uyluk boyunca yukarı doğru ilerledi. Onu içime çekerek, bağımlılık yapan kokusunu ağzıma dolduracak kadar içime çektim.

Jade yüzünü kapattı, parmak uçları pembe yanaklarında küçük beyaz izler bırakırken gözlerini sıkıca kapattı. Henüz ağzımı

henüz ağzımı bile koymadım, ama o nefes nefese.

"Saklanma, buradan bakınca çok mükemmelsin bebeğim." Bacaklarını okşuyorum, uyluklarının yumuşak iç kısımlarına öpücükler konduruyorum. "Seni yalamadan önce o güzel mavi gözlerini görmeme izin ver sevgilim."

O inliyor, gözlerini açıyor ve daha fazla hava almak için dudaklarını aralıyor, muhtemelen kendini sakinleştirmek için. Kızım *gergin*. Sorun değil, ona bu konuda yardımcı olabilirim.

Gözlerine bakarak, dilimi amının uzunluğu boyunca yukarı doğru sürüyorum. Kırık, tiz inlemesi, taşaklarını sıkılaştırmaya yetiyor. Onu almaya gitmeden önce iki kez boşalmak kesinlikle yeterli değildi. Tadı inanılmaz ve çıkardığı sesler daha da iyi.

Daha fazla cesaretlendirilmeye gerek kalmadan, dilimi sivriltilip düzleştirerek ve basınçla oynayarak yalamaya devam ediyorum. Kızım takdir dolu bir inilti çıkarır, kalçaları kendi kendine hareket ederken nefes nefese kalır, her dokunuşumu takip eder, sessizce daha fazlasını ister.

Göğsü inip kalkıyor, gözleri arzu ile bulanıklaşıyor ve ağırlaşıyor.

Ben devam ettikçe o da gittikçe daha fazla ıslanıyor ve ben doyamıyorum. "Oooo," diye inliyor, nefes nefese.

Onun uyarılmasının dilimi kapladığını hissederek inlerim.

Utangaç bir şekilde, "Tadı iyi mi?" diye sorar.

Ona çoktan söylemeliydim, ama bu, ağzımı ondan bir an bile olsa çekmek anlamına gelirdi.

"Tadı mükemmel, Krasotka," diye yemin ederim, kıvrılmış dudaklarımla klitorisini ısırarak. Dişlerimi kullanmak için henüz çok erken, diye düşünüyorum. "Bu güzel amcık, dilimde tatlı bal gibi, yeni favori tadımsın."

"Tadı öyle mi?" Jade, inanamıyormuş gibi sorar.

"O *senin* tadında, bebeğim. Ölene kadar onu arzulayacağım, bunu asla unutma."

Bunu kanıtlamak için dudaklarımı klitorisine yapıştırıp onu dört çeşit yemek gibi yiyorum. Dilim, sulu derisini daireler çizerek dönüyor ve onun uyarılmasını yalıyor.

Cinsel arzu bağırsaklarımda dönüyor ve bu duyguyu bastırıp Jade'e odaklanmak için bir kenara itiyorum. Onun amcığı benim bir numaralı önceliğim ve

onu mutlu etmek, kendi zevkimden çok daha tatmin edici olacaktır.

"Oh vay canına," diye yüksek sesle inliyor, başını geriye atıyor.

"Bu kimin amcığı, Krasotka?"

Ben dilimin ucuyla girişini okşarken, titreyerek nefes nefese kalır.

"*Senin*," diye keskin bir şekilde bağırır.

"Benim mi?" diye soruyorum, dilimi biraz daha derine sokarak. "Ben kimim, bebeğim?" "Siktir," diye inliyor. "Amım senin, Dmitri."

Onun cevabı beni *çok heyecanlandırdı*.

"Doğru, bebeğim. Ne kadar akıllı bir kız olduğuna bak." Benim övgülerimi duyunca amcığı sıkılaşıyor. *O kadar mükemmel ki.*

Islak küçük klitorisini dudaklarımla kapattım ve tekrar kaymadan önce sertçe emdim. Bu hareketi tekrarlamak, dudaklarından ani bir çığlık kopmasına neden oldu. Yıldırım gibi, tam sınırda, benim için boşalmaya o kadar yakın ki, bunu kelimenin tam anlamıyla tadabiliyorum.

Onu kendime doğru çekerim ve bacakları başımı sıkıca sarar, sonra titremeye başlar. Gözlerinin arkasında kıvılcımlar parlar ve kızarmış yüzündeki ifade karşı konulmazdır.

Lanet olsun, sikini içine sokma.

O titrerken dilim durur, yavaşlar. Yüksek sesle inleyerek nefes verirken, dilimi tekrar klitorisi boyunca kaydırmaya başlarım. Basıncı hafifletirim, hassas küçük tomurcuğu ezmeden onu sert ve hızlı bir şekilde tahrik etmeye devam etmek için.

Uylukları titriyor olsa da, karnı gerginleşir, tüm vücudu gerginleşirken oradaki kaslar kasılır. Ayak parmakları kıvrılır ve elleri yumruk olur, kendini bırakmak zorundadır, yoksa her şey kendiliğinden gerçekleşir.

"Neredeyse geldin bebeğim," diye onu ikna ediyorum, geri çekilip alaycı bir şekilde merkezine hava üflüyorum. "Bırak olsun güzelim. Çok yaklaştın."

O inliyor, çırpınıyor ve kontrolü sağlamak için parmaklarını saçlarıma geçiriyor.

İpucunu anlıyorum ve dudaklarımı tekrar onun tenine bastırıyorum.

Jade çığlık atar, sırtı kavislenir ve kalçaları havaya kalkar.

"Evet," diye inler, sesi iniltiyle çatlar.

Nasıl nefes alacağını bilmiyor, ama her halükarda iyi gidiyor. Vücudu sıcak bir zevk dalgasıyla titrerken beni sıkıca kendine çekiyor.

Orgazm yükselip alçalırken onu okşuyorum, dilimle yavaşça amını yalıyor ve rahatlatıcı hareketlerle uyluklarını masaj yapıyorum. Bittiğinde, oturup ağızımdaki tadının kalanını yalayıp yutuyorum.

"İyi misin, aşkım?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

"Çok iyi," diye cevaplar, mutlu bir şekilde iç geçirerek. "Bu sefer gerçekten iyiliğini ödeyebilir miyim?"

Sikim zonkluyor, evet diye bağıyor, ama ben başımı sallıyorum. "Henüz değil, Krasotka."

O güzel dudaklarını benim aletime herhangi bir şekilde değdirdiği anda, bekaretini saniyeler içinde kaybedecektir. Onu bu şekilde görmek beni çok zor durumda bırakıyor. Ama Jade'in ilk cinsel deneyimini benim karım olarak yaşamasını istiyorum. Onun bekaretini onuruyla eşitlemiyorum, ama birçok insan öyle yapıyor ve benim önleyebileceğim bir şey yüzünden ona tepeden bakan birini görürsem kendimi kaybederim.

Ayrıca, biraz özdenetim ruha iyi gelir. Şimdilik. "Lanet olsun," diye somurtuyor ve ben gülümsüyorum.

"Şu anda nasıl hissettiğini görüyor musun, bebeğim? Uçuyor ve mutlu musun?" "Evet. Harika hissediyorum," diye coşkuyla söylüyor.

"O zaman, bir dahaki sefere biraz ağrıyı unutmak istediğinde," diye mırıldanıyorum ve uyluklarının içini öpüyorum. "Bana gel, seni böyle daha iyi hissettireceğim. Sakız gerekmez, bebeğim. Seni o kadar uzun süre yalayacağım ki, bu güzel pembe amcık dışında her şey uyuşacak."

Prensip olarak eğlence amaçlı kullanımla bir sorunum yok, ama burada? Jade'i bir daha asla giremeyeceğim bir yerde sarhoş halde görmek istemiyorum. Kardeşlerine gerçek bir güven duymak, sırrımızı saklamamızın en zor yanlarından biri olacak. Mantıken, onların yetenekli olduklarını ve onun için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduklarını anlıyorum.

Ayrıca, benim koruduğum düzeyde onu korumanın imkansız olduğunu da biliyorum. Bu tür bir bağlılık kan bağıyla oluşmaz. Ruhumun en derinlerinden gelir, sadece onun için yaratılmıştır.

"Tanrım," diye inliyor. "Erkek arkadaşının olması çok güzel."

Bacaklarının arasında donarak, gözlerimi ona çeviriyorum. "O cümleyi düzelt, Krasotka."

Yüzü daha da kızarır. "Senin erkek arkadaşım olman çok havalı." "Çok daha iyi," diye övüyorum, ağızımı klitorisinin üzerine getiriyorum. "Geriye yaslan, aşkım. Bir kez daha tatmak istiyorum."

"Aman Tanrım."

Onu bir kez alabileceğimi mi sandı?

Aptal kız.

Üçüncü kez dilimde orgazm olduğunda, kolları ve bacakları o kadar gevşemişti ki onu odasına geri götürmeyi reddettim. Benim yatağında uyuyacak ve kimse fark etmeden onu geri götüreceğim. Onu olabildiğince uzun süre kollarımda tutmak için daha az uyuyacağım. Şimdi onu burada ne sıklıkla tutabileceğimi görmek istiyorum.

Aynen. Böyle.

Bölüm 24

Jade

Alawn partisi, zengin hanımların çay içip dedikodu yapmak için düzenledikleri bir şey olduğunu sanıyordum. Ama bu tamamen farklı bir şey.

Avlu, harabelerin yanındaki kadar havalı değil, ama partinin orada olmaması hoşuma gidiyor. Orası özel bir yer gibi geliyor bana, sanki Dmitri'nin ve benim gibi. Burası, plajın hemen kuzeyinde bir plaj partisi gibi, harabelerin eski, ruhani havasına hiç uymuyor.

Burası plaja daha yakın, bu da tüm partiye okyanus ve siyah kumlu plaj manzarası sağlıyor. Bugün suya girmek için hava çok soğuk, ama neyse ki kimse yakında suya atlayacak kadar sarhoş görünmüyor. Öğrencilerin yarısı burada gibi görünüyor ve yarısının elinde bir çeşit alkol var.

Akademi arazisinde tütün, şarap ve bira içmek serbest, ama bunların ne kadarı gemiyle buraya getirildi, emin değilim. *Dmitri bilir herhalde.*

Onu düşününce midem kıpır kıpır oluyor. Bugün burada değil, en azından ben göremiyorum. Ama Ivan burada ve Dustin Wyatt ile bir bankta oturuyorlar. İkisi pek konuşmuyorlar; doğal bir ikili gibi değil, daha çok garip görünüyorlar, ama ikisi de gerçekten göze çarpıyor. Sadece selam vermek istediğim için fark ettim.

"Ee," Matteo yanımda durarak soruyor. "Ne düşünüyorsun?" Henüz tam olarak bilmiyorum.

"Bir şey var."

En azından hafta sonları üniformalarımızı giymek zorunda değiliz. Bu ortamda etek ve tayt giymek bana çok tuhaf gelirdi. Matteo'nun kruvaze yakalı kazağı ve benim yün astarlı taytım, titremememin tek nedeni.

"Ugh," diye şikayet ediyor. "Babam çok fazla parti düşmanı yetiştirdi."

"Awww," diye mırıldanarak kolunu okşuyorum. "Sakin ol, Matteo. Sen en eğlenceli kişisin, geri kalanımız seninle rekabet edemeyiz."

O da yumuşak bir hamur gibi yumuşar. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Doğruyu söylüyorum."

Matteo sırtarak omzunu omzuma çarptı. "Bu, senin on dokuzuncu yaş günün için sana bir parti verebileceğim anlamına mı geliyor?"

Matteo'nun, on sekizinci doğum günüm için büyük bir parti istemememin yarattığı yıkımı atlatabileceğinden emin değilim. Elbette anladı. Yeni gelmişim ve travmamın her bir parçası ortada duruyordu. Ben dahil kimse parti havasında değildi. Martha yine de bana pasta yaptı — onu vazgeçirmek imkansızdı — ve gözlerimi yaşartan İtalyanca bir doğum günü şarkısı söyledi. Hayatımın en güzel doğum günüydü. Partiye ya da hediyelere gerek yoktu.

Ama kimse hediye konusundaki notu almamıştı. Babam ve Cesar amcamın bana aldığı hediyelerin hepsini *hala* açmadım. En önemlisi, kendi başıma sürmeye çok korktuğum bir *araba*, ama Matteo bana hemen nasıl sürüleceğini öğretti. Görünüşe göre, araba sürmek hayatta kalmak için önemli bir beceri. Artık kendimi beladan uzak tutacak kadar araba sürmeyi bilsem de, direksiyona geçtiğimde ellerim hala titriyor. Yani, bu bir *Lexus*.

Bu arabaların fiyatını araştırdım ve maaşımla asla kazanamayacağım kadar pahalı bir arabayı sürmek delilik. En kötüsü de, bu babamın düşünebileceği en ucuz araba. İnatçı kardeşlerime göre, bu araba güvenli ve babamızı geri vermeye ikna etmemizin imkanı yok.

"Bana bir parti verebilirsin," diyorum, bunun sonucunda yüzünde parlayan parlak gülümsemeyi bencilce severek. Matteo'nun mutluluğu, dünyadaki en bulaşıcı sevinçlerden biridir. Onun gülümsemesi sizi de gülümsetir.

"Seni kızdıracak bir şey yapsam bile, her zaman arkamda olacağına söz verirsən."

Matteo alaycı bir şekilde gülümser. "Tabii ki. Sen benim küçük kız kardeşimsin, her zaman arkamda olacağım." "Seni kızdırsam bile," diye tekrarlarım, küçük parmağımı kaldırarak. "Yine de beni koruyacak mısın?"

Parmağıma bakar, kaşlarını çatarak. "Beni kızdıracak bir şey mi yaptın?" Omuz silkiyorum ve ona meydan okuyan bir bakış atıyorum. "Bilmek istemez misin?" Matteo gülerek, küçük parmağımı kendi parmağına takıyor. "Tamam, söz veriyorum. Ama bunun için mutlu olacağıma söz vermiyorum."

"Anlaştık."

O da gülüyor. "Anlaştık."

"Peki," diyorum, etrafımdaki küçük insan denizine bakarak. "Ne yapacağız yapacağız?"

"Eh, içmiyoruz," diye homurdanarak, ayağından küçük bir taş tekmeledi

"Dürüst olmak gerekirse, bu tür şeylerin cazibesinin yarısı da bu. Sarhoş olmak ve belki de olmaması gereken biriyle birlikte olmak. Ve ikisi de söz konusu değil, yani."

"Şimdi neden kimse seninle gelmek istemediğini anlıyorum," diye şaka yapıyorum. "Onları boş ver," diye homurdanıyor. "Biz eğleneceğiz."

İnatçı ama olumlu bakış açısı çok sevimli.

"Kart oynayabiliriz," diyorum, tam da bunu yapan küçük masadaki insanlara başımı sallayarak.

Matteo tereddüt eder. "Kaybetmek berbat bir şey ve Ares o işi yönetiyor. *Sürekli* kazanmayı öğrenmeden kumar imparatorluğu yönetemezsin."

Haklısın. Ama... "Biliyor musun, birlikte oynarsak onu yenebileceğimize bahse girerim."

Yaramaz bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Hile mi yapmak istiyorsun?"

"O hile yapmıyor mu?" Omuz silkiyorum. Kartları saymadan veya desteyi hileli yapmadan kimse sürekli kazanamaz. Sanırım. "Adil görünüyor."

"Tamam," Matteo daha mutlu bir sesle cevaplar. "Hadi bakalım."

Masaya vardığımızda, Ares ve bir başka oyuncu kalmış. Diğer oyuncular, turun nasıl sonuçlanacağını izlemek için sessizleşmişler.

"*Lie* oynuyorlar," diye fısıldadı Matteo. "Kartlarını en hızlı şekilde elinden çıkarmaya çalışırsın ve bazen koyduğun kartlar hakkında yalan söylersin. Biri yalanını fark ederse, kaybedersin."

"Bu bir blöf oyunu," diyorum sessizce. "Daha önce bir filmde görmüştüm." "Lie!" diye bağıyor biri.

Masada kartları olan son oyuncu, Ares'in kazanmasını engellemeye çalışıyor. Ama yanılıyor, adamın gözlerindeki ışıltıdan bunu anlayabiliyorum. Kazandı ve attığı kartları ters çevirerek iddiasının doğruluğunu kanıtladı.

"Bir dahaki sefere daha şanslı olursun," diyor Ares, kaybeden adamın homurdanmasına neden oluyor.

off. Masadan geri çekilir, kartlarını yere atar ve öfkeyle

"Sıra sende, yeni kız?" diye sorar Ares, gözlerini bana dikerek. Tanıştığımızı düşünürsek, bana "yeni kız" demek biraz kaba. "Aptal olma," diye uyarır Matteo, kollarını kavuşturarak.

"Tamam," der Ares, sırtarak. "Sıra sende mi, *Jade*?" Adımı imalı bir şekilde mırıldanması Matteo'yu gerginleştirir.

"Ne oluyor lan?" kardeşim tiksinti dolu bir ifadeyle homurdanır.

"Onunla böyle konuşma, bu çok daha kötü."

"Bu yüzden yaptı," diyorum ona, gözlerini devirerek. "Bugün henüz kaybetmedin mi?"

"Hayır," diyor açıkça. "Neden? Beni yenen ilk kişi olmak mı istiyorsun?"

"Sadece ilginç buluyorum. Şans ve tahminle oynanan bir oyunda hiç kaybetmeden kazanma olasılığı inanması zor."

Gözleri kısılır. "Ben iyi bir yalancıyım."

"Ben de."

Kıkırdar. "Öyle mi? Bu dönem dersinde mi öğrendin?"

"Hayır, aslında," diyorum, çenemi hafifçe kaldırarak. "Beni kardeşim öğretti." "Bu mu?" diye merakla soruyor Ares.

Kafamı sallarım. "Apollo," diye cevaplarım, Ares'in tepkisindeki şaşkınlığı çok seviyorum.

Belli ki beklediği cevap bu değildi. Apollo'nun beni onun kadar iyi bir yalancı yapmaya yetecek kadar zamanı olduğunu iddia etmeyeceğim, ama bana çok şey öğretti. Ve evet, aldatma dersi bana harika bir pratik sağladı.

Kaşlarımı kaldırarak soruyorum, "Hala galibiyet serini riske atmak istiyor musun?" Sırtmasını beklemiyorum. "Meydan okumayı severim..."

Kıkırdayan bir kahkaha ve kardeşimin adı dikkatimi çeker, başımı yana çevirip kaynağını ararım. Suçluyu gördüğümde kanım kaynamaya başlar. *Onu öldüreceğim.*

"Duydun mu?" Matteo'nun kolunu tutarak öfkeyle soruyorum. Benim duyduğumu onun da duyduğunu bilmem gerekiyor, çünkü kesinlikle yanılmış olmalıyım.

"Boş ver," diyor Matteo, gözlerini devirerek.

Boş vereceğim falan yok.

O kadar yakın ki, ona doğru yürümeme gerek yok, buradan ona seslenebilirim ve tam da bunu yapacağım. *Bana* gelmek kadar aptalca bir şey yapamaz.

"Az önce kardeşim hakkında ne dedin sen?"

Clara Bell başını çevirip beni arıyor. Hemen üzerine atlayıp ona vurmamak için kendimi zor tutuyorum. Beni görünce yüzünün ekşimesi kanımı *kaynatıyor*.

"Duyamıyor musun?" diye alaycı bir şekilde soruyor, beni av gibi baştan aşağı süzerken. Ben av değilim. Onun için değil.

O ve küçük arkadaş grubu yavaşça yaklaşıyor, bir kızı geride bırakarak. Muhtemelen Matteo hakkında olumlu konuşan ve Clara'nın hakaretine neden olan kız.

"Bir daha söyle," diyorum, tavrını görmezden gelerek.

Alaycı bir şekilde içkisini masaya bırakıp omuz silkiyor. "Tamam. Matteo Moretti'nin senin ilgini çekecek bir loser olduğunu söyledim. Dokuzuncu oğul mu? En dipten bir adam." Clara bana acıyarak bakıyor. "Sadece kıza bu çocuğa aşık olmanın zaman kaybı olduğunu söylüyorum."

Söz konusu zavallı kız, muhtemelen bu olaydan dolayı aşağılanmış bir şekilde, hızla partiden ayrılıyor.

"Bu dünyayı hiç tanımadığın için anlayamazsın."

İnsanlar dikkatlerini bize çevirmeye başlar. Onun yerinde olsam daha fazla konuşamazdım, ama işte buradayız. Herkes durumu değerlendirirken ortalıkta yoğun bir tedirginlik havası vardır, Ares bile gardını almış, arkamızda durmaktadır.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye meydan okurum, yumruklarımı sıkıp çenemi gıcırdatarak. "Bu dünyada büyümemiş olabilirim, ama yeterince şey biliyorum."

"Elbette biliyorsun," diye küçümseyerek kabul ediyor.

Tanrım, o sırtışı yüzünden silmek istiyorum.

"Senin ne kadar ikiyüzlü olduğunu söyleyecek kadar bilgim var," diye karşılık veriyorum, ona yaklaşarak. O da benim yaptığım gibi sertleşecek kadar akıllı. "Senin statünün Matteo'nunkiyle karşılaştırılabilir mi sence? Sen bir hiçsin. Hiç kimseyi öldürmemiş bir suikastçı çetesinin varisi. Sen sadece bir hiç değilsin, sen *bir şakaksın*."

"Ne dediğini bilmiyorsun!"

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırıp kalabalığı taradım. "Aksini düşünen var mı?"

Kimse bir şey söylemiyor ve ben ona acınası bir gülümseme atıyorum. "Ouch, arkadaşların bile mi?"

"Siktir git," diye homurdanıyor, telaşlanıyor.

"Hayır, *sen* siktir *git*," diye terslerim. "Matteo dokuzuncu oğul olabilir, bu yüzden asla Capo olamayacak, elbette. Ama ben bir kızım, onuncu çocuğum, *hiçbir* güç konumum yok ve birkaç hafta içinde buradaki tüm kızların *hayatları* boyunca aldıklarından daha fazla evlilik teklifi aldım. Sence bunun nedeni ne?"

"Çünkü..." diye başlar, ama bunun benim kabul edebileceğim bir cevap olmayacağını biliyorum.

"Çünkü Moretti Ailesi, dalga geçebileceğin bir organizasyon değil," diye sözünü kestim. "İnsanlar bizimle ittifak kurmak için milyonlar ödüyor. İlk oğul ya da dokuzuncu oğul, Matteo senin lanet olası ailenin tamamından daha değerli."

Kalabalık topluca "ooo" diye ses çıkarır ve kız kızarır, yüzü kızarır.

"Ondan özür dile, ben de babama burada *gerçekten* sevmediğim bir kız olduğunu söylememeyi düşünüyüm. Bir daha hiç görülmemesi daha iyi olacak bir kız."

Bu tehdidin cesaretiyle kendimi şaşırttım, ama geri adım atmadım. Matteo beni geri çekmeden önce, hala patlamak ve üzerine atlamak üzere olan gözlerine baktım.

"Beni tehdit edemezsin," diye patlar, ama coşkusu yavaş yavaş eriyip gidiyor.

"Bütün gün seni tehdit edebilirim," diye itiraz ediyorum, ona dilimi şaklatarak. "Eğer *hemen* özür dilemezsen, tehditlerden çok daha kötüsünü yapabilirim."

"Jade, sorun yok," diye mırıldanıyor Matteo, ama onu görmezden geliyorum.

"Sabrım tükeniyor," diye uyarıyorum, sesim öfkeyle doludur. "Peki," diye pes ediyor. "Özür dilerim, Matte..."

"*Hayır*," diyorum sertçe. "Bu yeterli değil." "Daha başlamadım bile," diye tartışıyor.

"Ve samimi değilsin," diye alay ediyorum. "Açıkçası, bu çok aşağılayıcı. Öyleyse diz çok ve içtenlikle özür dile."

"Oh, lanet olsun," diye gülüşen biri var, ama ben aldırıyorum.

Kalabalığın tek yararı, onun aşağılanmasını artırmak. Benim hakkımda veya tüm bunlar hakkında ne düşündükleri umurumda değil.

"Jade..." Matteo tekrar dener, ama ben elimi kaldırarak onu sustururum.

Clara'nın burun delikleri genişler ve korkmuş bir fare gibi ciyaklar. "Dizlerimin üzerine çökmeyeceğim, seni çılgın kaltak..."

"Ya diz çok ya da ben seni diz çöktürürüm," diye söz veriyorum, neredeyse bana bir neden vermesini umarak. O itaat etmek için harekete geçmeyince sabırsızlanıyorum.

"Beş, dört, üç, iki..." Geri sayarım.

Artık gerçekten korkmuş olan Clara Bell, kardeşim ve benim ayaklarımızın dibine diz çöker. Nemli çimlere çöker, korkmuş ve küçük görünür, ki öyle de olmalıdır.

"İyi yap, yoksa kalkma," diye talimat veriyorum ve titrek bir nefes almasını izliyorum.

"Özür dilerim Matteo. Öyle demek istemedim, hatalıydım."

"Ondan seni affetmesini iste," diye bağırırım.

Şu anda dişlerini tekmelemek çok kolay olurdu.

"Beni affeder misin?"

İstedğim kadar ağlamıyor, ama şimdilik bu kadarı yeterli. Kız yeterince küçük düşürüldü. *Yine de, Matteo daha fazlasını istiyorsa, onu ağlatırım.*

"Onu affediyor musun?" diye kardeşime soruyorum, kollarımı kavuşturup ona bakarak. Eğer o isterse, onu ne kadar çok dövmek istediğimi anlatamam.

"Hayır," diye cevaplar, sesi alçak ve hüzünlü. "Ama hayatını koruyabilir."

Neredeyse kaşlarımı çatıyordum, ama belki de sadece bu işin bitmesini istiyordur.

"Kalk," diye emrediyorum ona. "Bir daha onun hakkında böyle konuştuğunu duyarsam, seni sistematik olarak yok etmeden önce onun seni affedip affetmediğini sormayacağım. Tanrı'nın merhametini dileyerek eve koşarak gideceksin, çünkü ben sana merhamet göstermeyeceğim."

Clara ayağa kalktığı anda kusacak gibi görünüyor, ama şansına arkadaşları onu oradan uzaklaştırmaya yardım ediyor. Az önce biraz fazla mı ileri gittim? Muhtemelen. Ama o benim kardeşim ve kimse benim önümde ona böyle saygısızlık edemez. Benim fiziksel şiddet patlamalarımı kontrol etmeye çalıştığım için şanslı, yoksa morarmış egosundan çok daha fazlasını düzeltmek için plastik cerraha ihtiyaç duyabilirdi.

Onun sözlerinin onu ciddi şekilde etkilemiş olabileceğinden endişeleniyorum, o da elimi tutuyor ve ters yöne doğru uzaklaşıyoruz. Tamamen rahatladığımda, yeterince uzaklaştığımızda ama hala dışarıdayken, o kahkahalar atmaya başlıyor.

"Tanrım, Jade," diye nefes nefese söylüyor. "Ona özür dilemek için *eğilmesini* sağladın.

Kahretsin, keşke bu kaydedilseydi. Babama anlatmak için sabırsızlanıyorum."

"Fazla ileri gittiğimi düşünebileceğini düşündüm," diyorum dikkatlice.

O gülüyor. "Yok, sadece diğer izleyicilerden elimi saklıyordum. Yarın kendimi daha iyi hissetmem için en az üç kişi bana oral seks teklif edecek."

"İğrenç," diyorum, öğürüyormuş gibi yapıp titriyorum.

O gülümser. "Kimsenin teklifini kabul etmeyeceğim, küçük kardeşim. Bu yıl kafam çok net. Hiçbir cazibe beni oyunumdan alıkoyamaz. Eve döndüğümüzde istediğim kadar flört edebilirim."

"Ayrıca iğrenç," diye belirtiyorum.

Matteo gözlerini devirir. "Bu doğal bir şey."

"Ya ben sana erkeklerle takılmaktan bahsetseydim, ha? O zaman da doğal mı olurdu?"

"Bana kabuslar görmeme neden olacaksın," diye şikayet eder, yüzünü buruşturur. "Flört konuşması yok, anladım. Bu iyi bir kural."

Kesinlikle iyi bir kural. Matteo Empire'da flört etmiyor olabilir, ama ben kesinlikle ediyorum. Mümkün olduğunca sık, eğer istediğim gibi olursa.

Bölüm 25

Anonim

"Onu o lanet adadan çıkarmalıyız," diye bağıryorum, saçlarımın köklerini çekerek. Bu küçük sürtük yakında ölmezse beni deliye çevirecek.

"Bu noktada, onun dönmesini beklemek daha iyi olur. Orası bir okul, bütün yıl orada kalmayacaktır."

Onu bekleyemeyiz. Aldığım fotoğraflar doğruysa, orada çok iyi vakit geçiriyor ve ben buna izin veremem.

Hak ettiği gibi acı çekmesi gerekiyor. Herkesi nasıl büyülediğini bilmiyorum ama Jade, korunmaya muhtaç masum bir prenses değil. O *iğrenç bir kadın*.

Annesi aşağılıktı, o da aynı derecede iğrenç. Fahişe elması fahişe ağacından uzağa düşmez. "Siktir et," diye homurdanıyorum. "*Eğleniyor*."

Omuz silkiyor. "Hayattan zevk alması, onun için hayatın sonunu daha eğlenceli hale getirecek. Her şeyi elinden almadan önce biraz mutluluk tadı alsın. Ne zararı var ki?"

"Ne zararı..." Yumruklarımı o kadar sıkıyorum ki tırnaklarım avuç içlerimin derisini deliyor. "Ne *zararı var?*" diye tekrar ediyorum, bu iğrenç soruyu tükürürcesine. "O kız, sefalet dolu bir hayat sürmeden ölmeli. Senin onu kaçırmana kadar olduğu gibi, korkudan titremesini istiyorum."

Elindeki cam şişe, sıkı tutuşundan dolayı kırılmak üzere. "Ben ona hiçbir şey yapmasına izin vermedim. O kaypak bir kız."

İkiniz de beceriksizsiniz, diye bağırarak istiyorum ama kendimi tutuyorum.

Jade'in ölmesini istiyorsam, bunu gerçekleştirmek için tek başıma yetmem.

Dante onu ibretlik bir örnek yapacaktı. Jade gibi bir kızda, onun cildindeki günah kokusunu alamamasına şaşırdım. Gidip onu rezil bir mafya prensesine dönüştürdü.

Ama ona göstereceğim.

Zaten sahip olduğu dokuz çocuğu hak etmiyor, bir tane daha hak etmiyor. Belki bu süreçte birkaç adamını da ortadan kaldırmaya çalışırım, ama bu çok daha zor olacak. Onlar öldürmek için eğitilmişler, Jade ise sadece koşup, akılsız bir fare gibi saklanmayı biliyor. O adaya gidip onu köşeye sıkıştırıp kendi ellerimle boğabilseydim, çoktan yapardım. Ama görünüşe göre bu çok fazla bir istek.

"Dante onu uzun süre uzak tutamaz, orayla ilgili bilgi alamıyorum ama her yıl açık olmadığını biliyorum, aksi takdirde o da orada olurdu."

Onun adını duyunca dudaklarım kıvrıldı.

Dante Moretti gibi adamlar bu dünyanın pislikleridir. Ailesini güvende tutmak için tanrıdan daha fazla paraya sahip olan o, sinir bozucu derecede iyi bir düşmandır. İğrenç derecede çok sayıda müttefiki var, bu insanlar bizi şimdiye kadar *iki kez* neredeyse yakaladılar.

"O kaltak muhbir işini yapsa daha fazla şey bilirdik," diyorum dişimi sıkarak.

"O onlardan korkuyor," sanki bunu bilmiyormuşum gibi homurdanıyor. "Sadece kardeşlerinin değil, artık başka insanların da onu koruduğunu söylüyor. Bir Rus ailesi. Yakalanmak istemiyor."

Hayır. Kahretsin.

Tabii ki korkuyor ve tabii ki Jade'in ona acıyıp koruyan bir adamı vardır. Ya da acıymıyor, amıyla daha fazla koruma satın alıyor.

"Bir üst seviyeye geçmeliyiz," diyorum ve volta atmaya başlıyorum. "Dante bizi avlarken, kulübeden kulübeye saklanmaya devam etmeyeceğim. Onu ön bahçesinde asıp, ağlamasını izlemek istiyorum."

Yöntemin gerçekçi olup olmadığı umurumda değil; bunu arzuluyorum, onun hayatının bedeninden akıp gitmesini hissetmek için can atıyorum, böylece sonunda nefes alabileceğim.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye soruyor ortağım, kulakları ilgiyle dikiliyor.

Onu bu yüzden yanımda tutuyorum. O, yüceltilmiş bir yordakçı ve beni bir tür bilgelik tanrıçası gibi görmesi de fena değil. Zeka, onda açıkça eksik olan bir şey, ama en azından emirleri yerine getirebiliyor. Çoğunlukla.

"Önce, onun parmağında oynattığı bu Rusların kim olduğunu bulalım," diyorum, attığım her adımda yeni bir plan oluşturarak. "Ona ulaşmak için onu kullanacağız."

"Nasıl?"

İki haftadır ilk kez gülümsüyorum. "Mafya üyeleri her zaman düşmanları vardır."

Bölüm 26

Jade

İki Hafta Sonra

"Daha fazlasını istiyorum," diye fısıldıyorum, kalçalarımı hafifçe sallayarak.

Dmitri nefes alır, dudaklarını köprücük kemiğime sürter. Benim sadece başka bir orgazm istemediğimi bilir. Eğer tek istediğimin bu olduğunu düşünseydi, hemen bunu gerçekleştirmeye başlardı. Kuru sevişmemizi bitirip ağzını bacaklarımın arasına sokardı.

Ama daha fazlası, şu anda *daha fazlası* demek.

"Yakında," diye mırıldanıyor, ellerini kalçalarımın gezdirerek. "Yakında, Krasotka."

İki haftadır bunu söylüyor ve bu onun suçu değil. Artık ne zaman sevişsek, pantolonunu çıkarmak ve onun penisini içime almak için resmen pençeliyorum. Henüz bana *göstermedi* bile, ama şimdiye kadar sekiz kez beni yaladı.

Onun odasına gizlice girmek çok daha kolay hale geldi ve neredeyse her gece bunu yapıyoruz. Bazen öpüşmemiz, o beni kucaklarken uykuya dalmamıza neden oluyor, ama çoğu zaman kıvranıp daha fazlasını istiyorum.

Dmitri beni o kadar tahrik ediyor ve rahatsız ediyor ki, bana dokunana kadar düzgün düşünemiyorum. Eskiden aynı sınıfa girmediğimiz için üzülürdüm, ama şimdi bunun için minnettarım. Eğer derslerde benimle aynı sınıfta olsaydı, *hiçbir şey* öğrenemezdim. Masada onunla oynayabilmesi için nasıl yanına oturabilirim diye düşünmekle meşgul olurdum.

Onu tamamen sevmiş olmam da işleri kolaylaştırmıyor. İki ay geçmiş olması umurumda değil, bu adama aşığım ve bu beni içten içe yiyor. Ona söylemedim ve arkadaşlarıma da kesinlikle söylemedim. Matteo'ya güvenemem tabii ki, ama Ivan'a da bundan bahsetmedim. Ivan'ın bu haberi Dmitri'ye sızdırmayacağına güveniyorum, ama bunu ilk duyan kişi o olmalı.

Başımı sallıyorum ve dudaklarımı yalıyorum. "Şimdi değil," diyorum. "Evlenene kadar beklemek istemiyorum. Seni şimdi istiyorum. Şimdi ve sonsuza kadar."

Boynumun etine karşı küfürlü sözler mırıldanarak, çeneme kadar nazik öpücükler bırakıyor ve gözlerine bakıyor. "Yakında evleneceğiz ve beklediğimize memnun olacaksın. Seni aldığımda, güzel sol parmağında sana olan bağlılığımın sembolünü takıyor olmalısın. Kendimi senin içine gömmeden önce, birbirimize bağlı olduğumuzdan hiç şüphe olmamalı, benim güzel, güzel kızım."

Çocuk gibi çılgık atıp somurtmak istiyorum, ama o çok tatlı, ona kızmak imkansız.

"O zaman seni çıplak hissetmeme izin ver," diye karşılık veriyorum, beni sakinleştirecek *bir şeye* ihtiyacım var

. Onun her parçasını istiyorum. "Az önce yaptığımızı yapalım, ama engel olmasın. Lütfen, Dmitri?" Dudaklarımız birbirine değecek kadar yakın bir mesafede onun adını mırıldanıyorum.

Beni nazikçe reddedecekmiş gibi görünüyor, ama bunu yapamıyor. "Cezbedici." Boğazı daralıyor, adem elması sallanıyor. "Bunu kaldırabileceğimizden emin değilim."

Bununla başa çıkmak istemiyorum. Onun penisini görmek istiyorum. Onu pantolonunun üzerinden o kadar çok kez hissettim ki, onu görmek için can atıyorum. Şişmiş ve sert olsa da, göğsü gibi yumuşak mı olduğunu bilmek istiyorum. Şeklini görmek ve ağırlığını hissetmek istiyorum. O bana yaptığı gibi ağzımı ona koymaya çalıştım, ama o her zaman beni durdurdu.

Nefes nefese, "Çok iyi hissettirecek, değil mi?" diye alay ediyorum. "Çok iyi," diye kabul ediyor.

"Yapmamalıyız."

"Ama yapabiliriz, değil mi?" diye tatlı bir sesle soruyorum.

Hayır demedi ya da beni kendinden uzaklaştırmadı, ama onun istemediği hiçbir şeyi yapmayacağım. Eğer bu adam benim iyiliğim için beni yatağa yapıştırma isteğine gerçekten direniyorsa, o zaman centilmenliğini koruyabilir, ben de onun sikini alırım.

Parmaklarım göğsünden aşağı doğru kayıyor, pantolonunun belini okşamak için aşağıya doğru iniyor. Gözleri her hareketimi takip ediyor ve sonunda başını sallıyor.

"Çıplak olarak bana sürtünmek mi istiyorsun, Krasotka? Sikimi çıkar."

Tanrım, *sonunda*.

Kemerini açmaya çalışıyorum ama sonunda çıkarıyorum, sonra pantolonunun düğmelerini açıyorum ve hevesle fermuarını hedef alıyorum. Pantolonunu yeterince açtığımda, açgözlülükle elimi külotuna sokuyorum.

Yumuşak ama sert bir cilt beni karşılıyor ve ben inleyerek pamuğu çekip onu *sonunda* ortaya çıkarıyorum.

İlk bakışta donup kalıyorum, ağzım sulanıyor. Buradaki derisi daha koyu, sikinin başı morarmış kırmızı gibi, eti altında kan pompalanıyor. Uzun ve kalın, ereksiyonunun ağırlığı göbek deliğine çarpıyor, ben de onu pantolonundan daha fazla çıkarmak için bırakıyorum. Testisleri serbest kaldığında, ellerimle onu keşfetmeye başlıyorum.

Sperm damlası ucundan damlıyor ve parmağımın ucuyla sıvıyı boyunu boyunca aşağı doğru sürüyorum. Onu iki avucumla çevreliyorum, gerçek uzunluğunu ölçmek için avuçlarımı yukarı doğru uzatıyorum. Onu tamamen kaplamak için başka bir elime daha ihtiyacım var. Bu biraz korkutucu olsa da, korku ve her şeye rağmen onu istiyorum.

Dmitri'yi istiyorum. Onun her parçasını.

Bir dakika daha bekleyemeyerek, açıkta kalan penisin üzerine oturuyorum ve onu amımda hissetmek için aşağıya doğru iniyorum. Anında hissettiğim duygu beni kendine bağladı.

Arzu, sıcak bir ateş topu gibi omurgamdan aşağı yuvarlanıyor. Sanki...

Sihir gibi.

Gözlerim yuvarlanmak üzere. "*Vay canına.*"

"Mmm," Dmitri onaylayarak mırıldanır.

"Sanki bunun nasıl yapıldığını unutmuşum gibi," diye şaka yapıyorum, gergin bir şekilde dudakımı ısırarak.

"Merak etme, Krasotka," diye homurdanarak kalçalarımı yönlendiriyor. "Sana tekrar göstereceğim tekrar göstereceğim."

Bir kez ileri doğru sallandım ve yanmaya başladım.

"Ooooooh," diye inleyerek başımı geriye atıyorum. "Çok iyi geliyor."

"Aferin kızım," diye cesaretlendiriyor, amımı onun sikinin uzunluğu boyunca hareket ettirmeme yardım ediyor. "İşte böyle, aynen böyle devam et."

Artık, övgülerinin bana ne yaptığıнын fazlasıyla farkında.

Cildi benimkine dokunduğunda kadife gibi, çok yumuşak, ama aynı zamanda kaya gibi sert. Titriyor, ön sıvısı damlıyor, benim amıma damlaması gereken damlalar.

"Belki de sokabiliriz," diyorum, neredeyse yalvarırcasına.

"Jade..."

"Sadece ucu," diye düzeltiyorum, kalçalarımı döndürerek. "Tamamen girmedikçe sayılmaz, sorun değil."

Koyu renkli kaşlarını kaldırıyor. "Öyle mi oluyor, Krasotka?"

Hevesle başımı sallıyorum. "Kesinlikle. Sadece ucunu biraz sokacağız. Hepsini istiyorum, beni idare edecek kadarını alamaz mıyım, aşkım?"

"Lanet olsun," diye homurdandı. "Sadece ucu mu?" Bir çılgılık atmamak için kendimi tuttum.

"Sadece ucu."

Onun başı onaylayarak sallanır ve ben neredeyse o anda boşalırım.

Bir saniye bile boşa harcamadan, benim tereddütüm yüzünden onun fikrini değiştirmesine izin vermedim. Parmaklarım onun penisini kavradı, kendi uyarılmamla islandığını hissettim ve onu merkezime hizalamaya çalıştım.

Dmitri beni oraya ulaştırmak için kaldırmak zorunda kalır. Uylukları o kadar geniş ve penisi o kadar dik ki, dizlerim yatakta onun uzunluğunun üzerinde durmak için yeterince yaklaşmıyorum.

Açıya uydurmak için bacaklarını biraz açar ve dizlerimi her iki uyluğunun kaslarına yerleştirir. Küçük bir ayarlamayla, parıldayan penis başı vajinama yumuşakça dokunur.

Ağırlığımı kullanarak oturuyorum, ilk milimetre girişimi aşıyor. Kolay bir kayma değil, ama başının içimdeki sıkı direnci aşması için çok fazla uğraşmam gerekmiyor.

"Oh evet," diye inleyerek, takdirle inliyorum.

Dmitri dişlerinin arasından tıslayarak, beni yukarıda tutmak için kaburgalarımdayla tuttu. "İçimdesin," diye fısıldadım, gözlerimi kısarak onun yüzüne baktım.

Kolunu belime dolayarak, ellerimden birini serbest bırakır. İki parmağı dudaklarımın kenarını takip ederek, hayranlıkla okşuyor. "Şu anda tamamen benimsin, bebeğim."

"Daha da senin olabilirim," diye alay ediyorum, parmak uçlarını dudaklarımın arasına alıp ağzıma çekiyorum.

O homurdanır, sert ses boğazında titreşir.

"*Daha derine,*" diye yalvarırım, dilimi parmaklarının etrafına dolayarak. İki parmağını yalar, emer ve emerek, sanki onun penisiymiş gibi şımartırım. Belki o da bana bunu yapmama izin verir.

"Siktir," diye inledi. "Jade..."

"Biraz daha," diye düzeltiyorum, zaten daha da batmaya başlamışken. "Buna çok ihtiyacım var, Dmitri. Bana biraz daha vermez misin? Çok

iyi davranıyorum..."

O bizi ters çevirip beni altına yayarken ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor. Bacaklarım yanlara doğru açılmış, sırtım çarşafıya yaslanmış.

"Yapma" diye uyarıyor. "Dur de, yoksa hepsini içine alacağım."

Kıpırdanıyorum, kendim yapmaya çalışıyorum. "Durma," diye nefes nefese sızlanıyorum. "Lütfen, lütfen, lütfen, devam et."

Bana bakar, gözleri benimkilere dalar. "Siktir et," diye fısıldar, eğilir. "Bana bakmaya devam et, Krasotka. İsteddiğini vereceğim ama gözlerini açık tut, bebeğim."

Bir santim daha derine bastırıyor ve gözlerim şimdiden ağırlaşmaya başlıyor.

Gerginlik acıtıyor, bu geceye kadar onu dilinden fazlasını içime sokması için daha fazla ikna etmeye çalışmalıydım. Aynı zamanda, onun penisinin bu dokunulmamış alanı ilk kez delip geçecek olması hoşuma gidiyor. Hayatımın aşkı ve onun kocaman penisi tarafından sikiliyorsa, biraz acı çekmeyi göze alırım.

"Gözlerin, bebeğim," diye hatırlatıyor bana ve ben gözlerimi büyütüp yüzüne odaklanıyorum. "Elimde değil," diye inliyorum. "Rüya görüyor gibiyim. Çok büyüksün

ve *aman Tanrım*." Daha da içeri girerek konuşmamı engelliyor. "Ne dedin?" diye alay ediyor ve daha iyi erişebilmek için dizlerimden birini kaldırıyor.

Gerilmenin acı verici ağrısı beni inlemeye zorluyor, ama daha fazlasını isteme arzusu hala devam ediyor. Durmasını istemiyorum ve kesinlikle bana karşı nazik davranmasını da istemiyorum.

"Daha fazla," diye talep ediyorum, onun yumuşak itişlerine karşılık vermek için kendimi aşağı itmeye çalışıyorum. "Yavaş ol, bebeğim, sana zarar vermek istemiyorum..."

"Dmitri, lütfen," diye çaresizce inliyorum. "Her santimini istiyorum."

"Siktir," diye inliyor. "Bana tutun, aşkım."

Ellerimi uzatıp omuzlarını kavradım. İki saniye geçti ve o da bunu yaptı, kalın penisinin geri kalanını uzun ve güçlü bir itmeyle amıma soktu.

Boğazımdan bir çığlık kopar ve vücudumda sıcaklık dalgaları titrer.

Aşağıya baktığımda, tamamen birbirimize bağlı olduğumuzu görüyorum ve hiçbir şey bu kadar doğru gelmemişti. Pelvisi benimkine sıkıca yapışmış, kalın penisi beni genişleterek kendi boyutuna uyum sağlıyor. Bunu görmek şaşırtıcı, hissetmek ise daha da heyecan verici.

"Ohohoh," diye mırıldanıyorum, ayak parmaklarım yatak örtüsüne kıvrılıyor.

"*Khristos*," diye küfrediyor. "Çok iyi hissettiriyorsun, Krasotka."

Ellerimden biri düşer ve onu göğsümü okşamak için kullanırım, hassas meme ucu avucumun hafif ağırlığı altında sıkışır.

"Çıkar onları," diyor, gözleri göğüslerimde.

Neredeyse emri yerine getiremiyorum, o çekilip tekrar girerken başım dönüyor. Bir dalışla, içimde orgazmın vızıldadığını, merkezimde yükseldiğini hissedebiliyorum.

Ellerim titreyerek üstümü çıkarıyor, sütyenim de onunla birlikte çıkıyor. Dmitri derin ve yavaş bir ritimle içime girip çıkmaya başlıyor, suyu test ediyor.

Bu şekilde çok işkence gibi, çok alaycı.

"Daha hızlı," diye yalvarıyorum, ellerimi göğsünde gezdirerek.

O da itiraz etmeden, kalçalarını öncekinden daha hızlı bir şekilde ileri doğru itiyor. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini tarif etmek, karşılaştıracak bir şey olmadan imkansız. Sadece bunu daha çok yapacağımızı biliyorum.

Sürtünürken göğüslerim zıplıyor, onun dikkatini çekiyor.

Bu sefer, daha hızlı olmasını istemek zorunda kalmıyorum, o kendi kendine yapıyor. Ne kadar derine girerse, pelvisi klitorisime o kadar sert basıyor.

Kahretsin, yanıyorum.

İnlemekten ve ona karşılık vermekten, onun vuruşlarına karşı kendimi sürtmekten kendimi alamıyorum. Amım, özellikle zevkli vuruşlarla sıkışıyor, onun sikini sıkıştırıyor. Bu sadece etkiyi artırıyor, beni mutluluğun sınırına yaklaştırıyor.

Elini ensemin arkasına koyan Dmitri beni kendine doğru çekiyor. "Şuna bak, bebeğim."

Onun içime girip çıkmasını izlerken inliyorum. Penisini kırmızı lekelerle kaplı.

"Artık daha fazla *benim* olabileceğini düşünüyor musun, bebeğim?" "H-hayır."

"Doğru," diye sıkıca onayladı. "Bakireliğinle benim sikimi ıslatmak nasıl bir duygu, aşkım? Tamam mı?"

Tabii ki öyle. "Bayıldım."

Dişleri zafer dolu bir gülümsemeyle parladı. "Güzel."

Sıcaklığın içinde kendimi kaybetmeye başlıyorum, her dokunuş daha da *lezzetli* hale geliyor. "Asla durmak istemiyorum."

"Finali en iyi kısımdır," diye alay eder, eğilip keskin dişleriyle göğüslerimi ısırır.

"Benim için boşalmak istemiyor musun, Krasotka?"

Giderek artan zevk, içimde şişiyor, kaslarım yaklaşan şeye hazırlanmak için geriliyor.

Ne söyleyeceğimi veya nasıl davranacağımı bilmiyorum, tek yapabileceğim onun bana yaptıklarını *hissetmek*.

"Dmitri," diye inliyorum, o anın içinde kaybolmuşum.

"Çok yaklaştın, bebeğim," diye cesaretlendiriyor beni. "İşte böyle, bırak kendini, bana ne kadar iyi hissettiğini göster."

"Çok iyi," diye tekrarlıyorum, nefes vererek. "Daha fazlasını istiyorum." Ne istediğimi tam olarak bilmiyorum, ama istiyorum.

"Benim için boşal, sana bir tane daha vereyim," dişlerini sıkarak, kendini tutmaya çalışarak teklif ediyor. "Yapabilirsin, Krasotka. Sıkılaştığını hissediyorum, buradaki hissi odaklan..." Elini karnımın en alt kısmına koyuyor. "...bırak kontrolü ele alsın, bebeğim. Ben yanıdayım."

"Ben..." Sözlerim ve nefesim kesiliyor, zevk vücudumu beyaz sıcak bir şimşek gibi sarıyor. "Oh, *evet!*"

Amım kasılmaya başlar, kalın sikini sıkıp bırakır. Titrek nefesler beni ayık tutarken, o beni daha önce hiç yaşamadığım bir seviyeye çıkarır.

"Mmm, işte böyle," diye homurdanarak hızını koruyor. Her bir itişinde kasık kemiği klitorisime sürtünüyor ve zihnim parçalanmaya başlıyor.

Tarif edemediğim sesler dudaklarımdan dökülüyor, nemli saç telleri boynuma ve göğsüme yapışıyor. Cildim lezzetli bir sıcaklıkla yanıyor ve klitorisime her dokunuş muhteşem bir şekilde içime yayılıyor.

"Yaptığın dağınıklığa bak," diyor Dmitri, gözlerinde seksi bir ışıltıyla. "Tatlı küçük amcığın beni ıslatıyor, bebeğim. Bana ne kadar iyi geldiğine bak, sikimi senin meninle kaplıyorsun. Bir daha yap, Krasotka."

"Y-tekrar mı?" diye nefes nefese soruyorum.

"Tekrar," diye onaylar ve ritmini hızlandırır. Karnımdaki eli aşağı doğru kayar ve klitorisimi kolayca bulur. Ben nasıl tekrar yapacağımı sormadan, iki parmağıyla klitorisimi çevirmeye başlar. İlk orgazm daha bitmeden, ikinci orgazm içime çarpar.

Her duygu çok yoğunlaşır, beni o kadar beklenmedik bir zevkle vurur ki, tek yapabildiğim çığlık atmaktır.

"Aghhhh!" diye bağırırım, kollarım ve kaburgalarım tüylerim diken diken olur.

Boğazım ağrıyor ve gözlerim kapanırken, altımdaki yatağı yumruklarımınla sıkıca tutuyorum. Bu çok fazla ama yine de ona durmasını söyleyemiyorum. Kendimi

Kendimi bile durduramıyorum.

Kalçalarım yükselir ve onun her vuruşuna uyum sağlamak için hareket eder, onun sağladığı zevke bağımlı hale gelirim.

"Mmmm, mükemmel," diye mırıldanıyor, dilini göğsümde yukarı doğru sürükleyerek, dikleşmiş meme ucumu sarar. Bana girmeye devam ederken emiyor, ulaşabildiği her yerimi okşuyor. "Mükemmel kızım, ona verdiğim her şeyi alıyor."

Ağzım *O* şeklinde açılıyor. "D-Dmitri."

"Bir kez daha, Krasotka," diyor, göğüslerimden başını kaldırarak. "Bu aç küçük amcığı bir kez daha doruğa ulaşmak için sikimin etrafında sıkı sıkı sar, bebeğim. Seni doldurduğumda benim için boşalmanı istiyorum. Hadi, yapabilirsin."

"Yapamam..."

"Uh-uh," diye itiraz ediyor. "Evet, yapabilirsin, aşkım. Tam oradasın, hissedebiliyorum. Biraz daha... *ohhhh, işte oldu.*"

Bunu söylediğinde ona neredeyse inanmıyorum, ama doğru. *Yine* boşalıyorum. Ellerim onun pazılarına yapışıyor, kasları benim tutuşumda gerilirken elimden geldiğince sıkı tutunuyorum.

Dmitri beni sıkıca kucaklar, alnını alnıma dayayarak kendini bırakır. İtmeleri daha az kontrollü hale gelir, hareketleri daha titrek hale gelir, penisi şişer ve sonunda sıcaklık beni kaplar.

"*Siktir*, Krasotka," diye inleyerek, amımın derinliklerine boşalır.

Dudaklarımız buluşur ve birbirimizi öperiz, nefes nefese kalarak dillerimizi birbirine dolandırırız. Tadı, dokunuşu kadar bağımlılık yapıcıdır.

Orgazmlarımız dinerken, gerçeklik geri geliyor ve ben pişmanlık duymuyorum. Her şey hafif ve havadar geliyor, sanki üzerimizdeki bulutların arasında süzülüyor gibiyim. Bu inanılmazdı ve bunun için sadece Dmitri'ye teşekkür etmeliyim. O sadece bana bakmakla kalmadı, tüm dünyamı salladı.

"İyi misin?" diye soruyor yumuşayan penisini içimden çıkarırken. "Harikayım," diye cevap veriyorum, ona gülümseyerek. Aşağıya bakıp

. "Belki temizlenmeliyim, biraz yapış yapış hissediyorum."

O gülüyor. "Ama şu anda çok yumuşak ve ıslaksın. Çok seksi."

"Öyle mi?" diye sırttım. "Bunu hatırlamam gerek. Dmitri beni dağınık halimle seviyor." "Dmitri seni seviyor, nokta," diye düzeltti ve burnumu öptü.

Kalbim hızla atıyor, göğsümde bir itiraf kabarıyor. "Ne tatlısın," diye alay ediyorum, onun burnunu öpüyorum.

"Sadece sana."

"Tam da sevdiğim gibi."

"Sana çok baskı yapmadım, değil mi?" diye soruyorum, dudağımı ısırarak. "Bana kızgın değilsin, değil mi? Zorlandığını hissetmedin, değil mi?"

"Beni çıplak hissetmek istediğini söylediğin anda, bu gece sikimin senin içinde olacağını biliyordum, Krasotka. Benim vermek istemediğim bir şey istemedin. Senin için iyi olmaya çalışıyordum, kendimi tutuyordum."

Dudaklarım yukarı kıvrılır, ona şakacı bir şekilde bakarım. "Bana karşı *çok* iyiydin, aşkım."

Kıkırdayarak başımın üstüne öpücük kondurdu. "Onurlu davranmaya çalıştım demek istedim. İnsanlar öğrenirse, adın yıllarca belirli çevrelerde fısıldanacak. Bir şeye çok yaklaştığını ve son anda onu senden aldığımı hissetmeni asla istemem."

"Evlenmeden önce bakire olmak benim için önemli değil," diye söz veriyorum. İşte bu, duygularımı açığa vurma zamanı. "Seksle her zaman ilgilenmişimdir, tek beklediğim şey sendin. Aşık olmayı bekliyordum."

"Eğer ihtiyacın olan aşk ise, endişelenecek bir şey yok Jade." Ona gülümseyerek fısıldadım, "Biliyorum."

Dmitri yüzümü avuçları arasına alır, hayranlık dolu gözlerle bana bakar. "Önce ben söylememi ister misin?"

"Çok isterim."

O başını salladı ve beni kendine çekti. "Seni seviyorum, Jade. Bütün kalbim ve tüm gücüm senin. Ne olursa olsun, sonsuza kadar senin olacağım."

"Ne olursa olsun," diye tekrar ediyorum, sanki omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi. "Ben de seni seviyorum, Dmitri. Ben de seninim, her zaman."

Bugün mutlu bir şekilde ölebilirim.

Hayalini kurduğum her şeye sahibim.

Kimsenin benden alamayacağı bir aile ve destansı bir aşk.

Bölüm 27

Jade

Ertesi gece, Ivan ile baş başa kalır kalmaz içimi döktüm.

"Dmitri ile seks yaptık," diye patladım, erkek arkadaşımın kapıyı kapatmasından bir saniye sonra bile beklemeden. Bu gece bir teslimat yapması gerekiyordu, ama ben yalnız uyumak istemedim, bu yüzden ikisi beni birkaç dakika önce binamdan gizlice çıkarıp kendi binalarına götürdüler.

Utanarak ağzımı kapattım ama sözlerimi geri almadım.

"Evet," diyor gülerek. "Ben koridorun karşısında oturuyorum Jade. Duvarlar ince." Aman Tanrım.

Ne utanç verici!

Gözlerim fal taşı gibi açılır ve başımı sallarım. "Lütfen şaka yaptığını söyle."

"Önemli değil," der, omuzlarını o kadar hafifçe silker ki, neredeyse ona inanırım

"Bu kaçınılmaz bir şey, özellikle de şu anda seni koruduğum için. Muhtemelen çok şey duyacağım."

Eğer gerçekten bundan rahatsız değilse.

"Biz de 'seni seviyorum' dedik," diyorum, alt dudağımı dişlerimin altına kısırarak.

Çocuksu gülümsemesi parlıyor. "O zaman seks iyiydi."

Gerginlikten gülüyorum. "Sen kötüsün."

Ellerini kaldırıp gülüyor. "Bir şey yemek ister misin? Yoksa yorgun musun?"

"Aç değilim, henüz çok yorgun da değilim," diye itiraf ediyorum, eski kahverengi deri kanepeye bakarak. "Sadece sarılabilir miyiz?"

"Evet, yapabiliriz."

Zaten pijamalarımı giydiğim için, sadece paltomu ve ayakkabılarımı çıkarmam gerekiyor, Ivan ise banyoya girip eşofman giyiyor. Dmitri'nin yatağından en sevdiğim battaniyeyi alıp, yumuşak kumaşı yüzüme sarıyorum, kendimi onun odunsu kokusuyla çevreliyorum. Ivan, battaniyesinden kardeşinin kokusunu adeta içime çekmemi garip bulsa da, bunu söylemiyor.

Battaniyeyi ona uzatıyorum, kanepenin arkasına atıp tüm kanepeyi kaplayabilmesi için. O önce giriyor, sırtını dik duran yastıklara dayıyor. Battaniyenin altına rahatça giriyor ve benim de onu takip etmemi bekliyor.

"Yani, Dmitri'nin olmadığı gecelerde seninle kalabilir miyim?"

"Tabii ki," diyor Ivan, battaniyeyi kaldırarak benim de onunla birlikte altına girmemi sağlıyor.

Dmitri'nin kanepesinde uyumak, en sevdiğim uyku şekillerinden biri haline geldi. Özellikle de Ivan'la birlikteyken. Erkek arkadaşıma sarılmak istediğimde, beni kucağına alıp yatağına götürüyor. Sadece birkaç metre uzakta ama onun boyuna göre çok daha rahat.

Ivan ise kanepeye benimle birlikte mükemmel bir şekilde sığar. Erkek arkadaşının kardeşine sarılmak, Ivan'ı tanımayan insanlar için muhtemelen çok garip gelebilir, ama Ivan'ı tanısalar, anlarlardı. Bu adamın bir kucaklaması, her şeyi açıklığa kavuşturur.

Ayrıca, o artık benim için sadece Dmitri'nin küçük kardeşi değil. Matteo ile birlikte en iyi arkadaşlarımdan biri. Bazen dersime gitmek için ayrılmak zorunda kaldığımda onu özlüyorum. Aramızdaki bağın bu kadar doğal olması çok garip, sanki birkaç aydır değil de tüm hayatım boyunca varmış gibi.

"Kardeşlerime yalan söylediğim için kendimi kötü hissetmeye başladım," Matteo'yu düşünerek itiraf ediyorum. Yanında rahatça uzanarak kaşlarımı çatıyorum. "Keşke bilselerdi ama..."

"Ama onlar kesinlikle çıldırırlardı ve sen ilişkinizi gizli tutmanın verdiği mutluluğu yaşamak istiyorsun. Güven bana, anlıyorum."

Alt dudağımı ısıyorum, daha rahat bir duruma geçiyorum. "Sen anlad

ın "Uh-huh," Ivan onaylar. "Benim de sırlarım var."

mı?" "Öyle mi?" Ona büyük, yuvarlak gözlerle bakıyorum. "Dmitri'den bile mi?"

"Herkesten," diye fısıldıyor.

Onun üzüntüsünü hissederek, eğilip başımı çenesinin altına soktum.

"Birine anlatmak istersen, bana anlatabilirsin," diyorum, içtenlikle. "Kimseye söylemem. En iyi arkadaşlık ayrıcalıkları benim için kırılmazdır."

"Öyle mi?" diye sorar, parmak uçlarıyla saçlarımın bir kısmını çevirerek.

"Evet," derim, dudaklarımla kalbini öperim. "Bana istediğin her şeyi anlat, sırlarını saklayacağım."

Birkaç dakika sessizlik olur, sadece nefesimizin sesi odayı doldurur. Ivan elini saçlarımın arasında gezdirmeye devam eder, bu sırada başımı okşar. Yaptığı her şey, daha önce sadece Dmitri ve Matteo'nun bana verdiği bir rahatlık hissi verir. Hepsi beni güvenli bir şekilde küçük hissettirme yeteneğine sahiptir. Sanki camdan yapılmışım gibi, ama onlar asla kırılmama izin vermezler.

"Yüksek sesle söylemek istediğim bir şey var," der sonunda, sözleri yumuşak bir şarkı gibi mırıldanarak.

"Söyle," diye cesaretlendiriyorum, cesaretini kaybetmemesi için başımı eğik tutuyorum.

Saçımı biraz daha okşadı ve kalbi daha hızlı atmaya başladı, sesi kulağımda yankılandı. Bunun onun için zor olduğunu biliyorum çünkü gerçekten tereddüt ediyor. Ona baskı olmadığını ve konuşurken bana söylemek zorunda olmadığını hatırlatmak üzereyim.

"Ben eşcinselim."

İki kelime kalbimi delip geçti.

Ivan'ın nefesini tuttuğunu hissediyorum ve neredeyse onu sıkarak nefesini

"Bana söylediğin için çok mutluyum," diye haykırıyorum, ağlayacakmışım gibi hissediyorum. "Sen de mi?" Ivan, titrek bir sesle soruyor.

"Tabii ki!" diye söz vererek başımı kaldırıp gözlerine baktım.

Onu ikna etmek için hızla ağzının köşesine bir öpücük konduruyorum. "İyi misin? Senin için çok zor olmuş gibi görünüyordu..."

"Öyleydi," diye onayladı, boğazını temizleyerek. "Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim." "Ne?" diye sordum, yıkılmış bir halde. "Neden?"

"Aptalca," diye mırıldanır, gözleri bulanıklaşır.

"Hissettiğin hiçbir şey aptalca olamaz, Ivan Morozov."

Dudaklarından titrek bir nefes çıkar. "Birçok nedeni var, sanırım." "Öyle mi?" diye sorarım, ona tekrar sarılarak. "Ne gibi?"

"Zaten ben de asla evlenmeyeceğim, o yüzden pek bir önemi yok. Ve birini sevmek isteseydim, bunun yüzünden korkmak istemezdim. Partnerimin de korkmasını kesinlikle istemezdim."

"Kimi korkmalısın ki?" diye soruyorum, kaşlarımı çatarak. "Sen bir Morozov'sun."

"Aynen öyle," diye cevaplıyor üzüntüyle. "Eşcinsellik, 1993 yılına kadar Rusya'da suç sayılıyordu."

. Sence oradaki ailem benim hakkımda ne düşünür? Babamın ne düşüneceğini bile bilmiyorum, bırak diğerlerini..."

"Dmitri mi?" diye nefesimi tutarak soruyorum. "Böyle bir şey düşünemezsin... Ivan, kardeşin seni çok seviyor. O asla..."

"Belki," diye Ivan hafifçe sözümü keser. "Ama bu riski almaya niyetim yok. Benden tiksinecek ya da umursamayacak ve diğer insanlar ondan tiksinecek. Senin ailen gibi değil Jade. Eski nesiller hala çok güçlü ve Dmitri'yi benim için bir hedef haline getirmek istemiyorum. Belki hepsi öldüğünde..."

"Bunu ben sağlayabilirim," diyorum ona karanlık bir sesle.

O gülerek saçlarıma bir öpücük kondurur. "Ne kadar sert."

"Ciddiydim," diye somurtarım.

"Biliyorum," diye cevaplar. "Bu yüzden sana söyledim."

Bu dostluk gösterisinden çok gurur duyduğum ve Ivan'ın bunu kimseye söyleyemediğini hissettiği için kendimi çok kötü hissettiğim arasında kalıyorum.

"Ne olursa olsun, tüm kardeşlerim Nico'yu olduğu gibi seviyorlar," diyorum ona, bunun tam olarak aynı şey olmadığını bilerek. "Ailelerimizin aynı olmadığını biliyorum, ama sen ve Dmitri'nin birbirinize duyduğunuz sevgi, kardeşlerimin birbirlerine duydukları sevgiden farklı değil."

"Hayır mı? Öyle düşünmüyor musun?" "Hayır," diye yemin ederim.

Ivan'ın ellerinden birini tutup işaret parmağını ayırıyorum ve yüzüme kaldırıyorum. Ne yaptığımı sorgulamadan önce, burnumun köprüsündeki küçük yara izini parmağıyla nazikçe okşuyorum.

"Hissediyor musun?" diye soruyorum ve bir kez daha okşuyorum.

"Yara izini mi?" diye sordu, daha yakından görmek için yaklaşarak parmağını iz üzerinde gezdirdi.

"Evet," diye fısıldadım. "Biraz makyajla gizliyorum."

Eskiden öyle yapmazdım. Ama babam ya da kardeşlerim yüzüme çok uzun süre baktıklarında, gözlerinin oraya kaydığını hissedebiliyorum. Onu gördüklerinde duydukları öfkeyi iyi gizliyorlar, ama benim için yine de zor.

Bu konuda yalan söyledim ve şimdi gerçek bir aile gibi yakınlaştığımız için suçluluk duyuyorum. Ama belki Ivan'a anlatmak yardımcı olur.

Bir sır karşılığında bir sır.

"Ailemle ilk tanıştığımdayken Matteo bunu fark etti ve burnumu daha önce kırıp kırmadığımı sordu," diyorum ona ve parmakları yavaşça yüzümden ayrılıyor. "Herkesin katıldığı bir akşam yemeğindeydik ve ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden kıldığımı söyledim ve nasıl kıldığımı anlattım."

Apollo yalanımı fark etmiş miydi, hala merak ediyorum ama sormaya cesaret edemedim. Bana bu sanatı öğretmeye başlamadan önce, berbat bir yalancı olduğumu söylemişti ama bu seferki yalanımı hiç sorgulamadı.

"Onlara beş yaşındayken mutfak tezgahından düşüp yüzümü fayansa çarptığımı söyledim," diyorum, gözlerinden kaçarak. "Beş yaşında değildim."

"Öyle mi?" diye sordu, sesi titriyordu.

"Üç yaşındaydım," diyorum, ıslak gözlerle ona bakarak. "Ve düşmedim."

"Ah, Jade." Ivan beni göğsüne sıkıca sarıyor, tişörtüne ağlayarak kumaşı ıslatmaya başladığımda umursamıyor.

"Sadece açtım," diye sızlanıyorum, hala tüm sırrımı anlatmaya çalışıyorum. "Dolaba bile girmeden, arkamdan birinin beni ittiğini hissettim. Yere o kadar sert çarptım ki, beynim sarsıldı sandım."

"Hey, hey," diye yatıştırır, beni kucaklarken sırtımı okşar. "Şşş, sakın ol, ben buradayım."

Birkaç dakika önce açılmaya karar verdiğimde bu kadar ağlayacağımı düşünmemiştim. Bunun hakkında konuşmanın gerçekten acı verici olacağını düşünmüştüm. Aksi takdirde, bu noktada aileme gerçeği anlatmış olurum, ama korkunç anıların ne kadar güçlü olabileceğini ciddi şekilde hafife almışım. Sanki hâlâ oradaymışım gibi, sürekli düşüp yere çarpıyor, ihanetin taze yaralarının bana vurduğunu hissediyorum.

Üç yaşındayken böyle şeyleri anlayamazsın. Dünyada her şeyden çok sevdiğin kişinin gözünü kırpmadan sana nasıl zarar verebileceğini anlayamazsın. Küçük ve *savunmasız* bir çocuğu bayılana kadar kanatacak kadar kötü bir nefreti anlamak imkansızdır.

"Biri Matteo'yu çağırabilir mi?" diye ağlayarak Dmitri'nin göğsüne yaslanıyorum. Dmitri ya da babam yanımda olamıyorsa, kardeşim yanımda olmalı. Ona gerçeği söylemeliyim, içimi kemiren bir his var.

"Siktir," diye mırıldanır. "Kahretsin, tamam, bekle..."

Beni ezici bir hayal kırıklığı dalgası sararken, o beni geçmeye çalışır. Matteo'yu buraya getiremez, çünkü *benim* burada olmamam gerekiyor.

"Gitme," diye patlarım, onu daha sıkı sararım. "Unuttum, o buraya gelemez, ben..."

Ivan donar. "Jade, Matteo'ya ihtiyacın varsa, onu buraya getiririm, sırlar canı cehenneme. Dmitri umursamaz, biz hallederiz."

"Hayır, *hayır*," diye vurgularım, parmaklarımı gömleğine geçiririm. "Henüz bilemez. Lütfen, yapma..."

"Tamam, tamam," diye aceleyle sözümü keser. "Ben seninleyim, tamam mı?" Ivan beni o kadar sıkı tutar ki, neredeyse eziliyormuşum gibi hissederim, ama ona durmasını söylemem. "Dmitri yakında dönecek, tamam mı? Ona sen söylemek ister misin?"

Kimseye söylemek *istemiyorum*. Ama bunu içimde saklayarak daha fazla yaşayamayacağımı biliyorum. Her şeyi. Sadece burun kırma olayını değil, her şeyi.

Kendi annem tarafından tezgahtan itilmek ilk ihanet olabilir, ama en kötüsü ya da en şiddetlisi değil. Kim ve Bruce konusunda tüm kardeşlerimin temel bilgileri aldığını varsayıyorum. Apollo'ya anlattığım her şey, muhtemelen en ince ayrıntısına kadar babama aktarılmıştır. Ama geri kalan aile üyelerimizi daha az ayrıntılı bir özetle korumaya çalıştıklarını hissediyorum. Dmitri ise neredeyse hiçbir şey bilmiyor.

Tüm bu sırları saklamak gittikçe zorlaşıyor ve en kötü zamanda içimden patlayacakmış gibi hissediyorum. Ailemin arkasından Dmitri ile çıkmak, kırık burun yalanı, geçmişim ve oyunlar...

Tanrım, *oyunlar*, Dmitri'ye oyunlardan bahsetmeliyim.

Bölüm 28

Jade

6 Ay Önce

"Bruce oyun oynamayı severdi."

İçimde mide bulandırıcı bir ürperti hissediyorum, ama bunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Bruce annenin erkek arkadaşı mıydı?" diye sorar Apollo ve ben sessizce başımı sallarım. "Bu ilişki ne zaman başladı?"

"On yaşındaydım," diye cevap veriyorum. "Ondan önce ne kadar süredir tanışıyorlardı bilmiyorum, ama o zaman ortaya çıktı. Tanıştıktan birkaç gün sonra yanımıza taşındı."

"Tamam," diyor Apollo ve devam etmem için işaret ediyor.

"İlk başta benden hoşlanmamıştı, ama dürüst olmak gerekirse, bu benim için sorun değildi," derim, nefesimi kontrol edebilmek için yavaşça konuşmaya devam ederim. "Kim'in sert tepkilerinden daha iyiydi. Aylarca beni sevdiğini düşündüğüm zamanlar oldu, ama daha uzun süreler boyunca, ölmemi tercih etmeyeceğine kendimi ikna edemediğim zamanlar da oldu."

Kaç kez olursa olsun, onun bana gösterdiği sevgi ve şefkatin her zerresini içime çekmeye devam ederdim. Onu kafamdan tamamen silmem imkansızdı, kimsesiz kalamazdım. O bana hiç ihtiyaç duymasa ya da beni istemesede, benim birine ihtiyacım vardı.

"Bruce çok acımasızdı," diyorum Apollo'ya, başımı duş kapısına yaslayıp tavana bakarak. Dizlerimi göğsüme çekip kollarımı bacaklarımın etrafına dolayarak kendimi daha rahat bir pozisyona getiriyorum. "Açıkça

beni sevmediğini, onu rahatsız etmememi söyledi, falan filan. Kaba bir davranıştı, ama korkutucu değildi."

"İlk başta," diye tahmin ediyor Apollo ve ben yutkunuyorum. "Evet," diye fısıldıyorum. "İlk başta."

"O bizimle yaşamaya başladıktan altı ay sonra, ben on bir yaşına girdim. Bruce bana 'değerli bir hayat dersi' vereceğini söyledi. Bunun anlamının, son maaşını bira ve votkaya harcayıp, sarhoş bir şekilde 'benim zamanımda' diye başlayan bir tür saçmalığı tavsiye gibi sunacağı olduğunu düşündüm."

Bütün gün, onun konuşması sırasında yüzümü nötr tutmak için hazırlandım, böylece bana kızacak bir şey bulamasın diye.

Ama akşam yemeği bitti ve o hala bana hiçbir şey vermemişti, ben de onun unuttuğundan emindim.

En azından benim naif küçük beynim öyle umuyordu.

"O gece, nefes alamadığım için uyandım. Göğsümde korkunç bir yanma hissi vardı, o kadar kötüydü ki, nefes alabilmek için kaburgalarımı parçalamak istedim. Ama hareket edemiyordum. Ellerim ve ayak bileklerim bağlıydı. Sürekli çırpınıp daha fazla hava almaya çalışıyordum, ama bu sadece durumu daha da kötüleştiriyordu."

"Bu doğal bir tepki," diyor Apollo, davranışımı haklı çıkararak.

Teknik olarak haklı olduğunu biliyorum, ama o gece hiçbir şey doğal değildi.

"Yüzüm plastikle kaplıydı," diye devam ettim. "Torba mıydı, başka bir şey miydi bilemedim, ama ağzımı ve burnumu kaplıyordu ve onu çıkarmamın imkânı yoktu. Sonra burnum kanamaya başladı ve tek kokladığım metal kokusuydu."

Kan kokusu hala midemi bulandırıyor.

"Yanma yavaşladı ve vücudumun her yeri uyuşmuştu. Ama her şey kararmadan hemen önce plastik çıkarıldı ve ben nefes aldım."

Bu, en acı verici ama aynı zamanda en rahatlatıcı nefes almaydı.

"O zaman onun Bruce olduğunu anladım. Bütün bu süre boyunca başımda durmuş, acı çekip mücadele etmemi izlemişti. Ben kendime gelirken, alabildiğim kadar oksijen için nefes nefese kalmışken, benimle alay etmeye başladı."

"Ne dedi?"

Yutkunmam zorlaştı.

"Doğum günü hediyemi beğenip beğenmediğimi sordu."

Yanımda hafif bir gerginlik hissediyorum ve bu davranışının onun beni önemseydiğini gösterdiğini bilerek yumuşuyorum. Birazcık da olsa.

"Bana öğretmek istediği hayat dersi mi? Benim gibi birinin ne kadar kolay öldürülebileceği. Küçük, genç, zayıf. Bruce, yaşamama izin verdiğini ve bunu istediği zaman geri alabileceğini bilmemi istedi." Midem bulanırken, iğrenme duygusu içimi kapladı. "Ve bunu geri almaktan zevk alacağını."

Yalan söylemediğini biliyordum, benim sudan çıkmış balık gibi kalakaldığımı izlerken gözlerinde memnuniyet parıltısı görebiliyordum. Mücadeleyi seviyordu ve buna neden olmaktan büyük zevk alıyordu.

"Ağlamaya başladığımda Kim'in güldüğünü duydum. Halüsinasyon gördüğümü sandım, ama belki de sadece öyle olmasını istiyordum. Ölüyormuşum gibi hissederken annemin bana gülmesini istemedim. Her şeyin bir yalan olmasını istedim —güneş doğar doğmaz uyanacağım korkunç bir kabus olmasını istedim." Ama güneş bir daha doğmadı, gerçekten.

Dante beni kucaklayana kadar, sanırım. Dışarısı karanlık ve ben hala korkmuş olsam da, dünya artık o kadar soğuk gelmiyordu.

"Jade, bunu kimseye anlattın mı?"

Burnumu çekip, başımı salladım ve elimden geldiğince umutsuzluğu bastırmaya çalıştım. "Ertesi gün okulda, kütüphanedeki bilgisayarı kullanarak sık sık oksijen kaybının yan etkilerini araştırdım ve çok korktum. Bunun kalıcı beyin hasarına neden olabileceğini biliyor muydun? Tek bir kez nefes almadan yeterince uzun süre kalırsan, o anda bu hasar meydana gelebilir."

"Evet," diye cevaplar. "Bunu biliyordum."

"Peki, bunu öğrendiğimde okul danışmanımıza gittim. Daha önce yapılan toplantılarda, onun zorunlu bildirim yükümlülüğü olan bir kişi olduğunu ve ihtiyacı olan öğrenciler için orada olduğunu açıklamışlardı."

"Ona olanları anlattın mı?"

Boğazımdan acı bir kahkaha yükselir. "Bana pek bir faydası olmadı." "Sana inanmadı mı?"

"Yalan söylediğimi mi düşündü bilmiyorum, ama yalan söylememiş olsam bile benimle uğraşmak istemediğini biliyorum," diye cevaplıyorum, o gün hissettiğim öfkeyi hâlâ hissederek. "Bu yaşta çok güçlü duygular yaşadığımı ve olanları yanlış yorumlamış olabileceğimi söyledi. Birkaç gün dinlenip rahatlamam gerektiğini, o zaman aşırı tepki verdiğimi anlayacağımı söyledi."

Evet. Kırk yaşındaki adam, travma geçirmiş on bir yaşındaki çocuğu, ergenliğin bir kurbanı olarak ofisinde parçaladı.

Ondan sonra yardım istemeyi bıraktım.

Apollo'nun yüzüne bakmıyorum, ama öfkesi adeta ondan fışkırıyor. Yüzünde duygularını gösterme şeklini kontrol etmeyi biliyor olabilir, ama sert tavırları her şeyi anlatıyor.

"Eve geldiğimde, Bruce bana gülümsedi ve ben bunun tekrar olacağını anladım. Neden ve nasıl olacağını bilmiyordum, ama olacağını biliyordum. Oyunlar farklıydı, ama her hedefi aynıydı. Jade'i, onu öldürebileceğine ve onun bu konuda hiçbir şey yapamayacağına ikna etmek."

Boğulma, boğazıma bıçak dayama, bir hafta boyunca yemek vermeme, hatta boğazıma su döküp neredeyse boğulmama kadar. Kanıt bırakmadan bana yapabileceği her şeyi denedi.

"Ve bu yıllarca devam etti mi?" Apollo'nun karanlık sesi beni anılarımdan çıkarır ve ben ona titreyerek başımı sallarım.

"Bu yüzden kapıma zincir taktım," diye itiraf ediyorum. "O kadar sarhoşken içeri giremedi, bu sayede oyunların sıklığı bazen o kadar da kötü olmadı."

"Ama bir yolunu buldu mu?"

"Ben yataktayken yapmayı bıraktı," diye mırıldanıyorum, omuz silkerek. "Ben su içmek için kalktığımda arkamdan yaklaşıp böbreğime bıçak dayadı. Yemeğime fare zehiri koyduğunu ima ederek yememi engelledi. Evde dolaşırken üzerime atlayıp kafama plastik torba geçirdi. Yaratıcı olmaya başladı."

Bazen beklenti, saldırıdan daha kötüydü. Sürekli yumurta kabukları üzerinde yürümek gibi, hiç umut yoktu.

"Her şey korkunçtu ve gerçekten bir gün beni öldüreceğini düşündüm. Kazara ya da kasten, bunu yapmasını bekliyorum. Boyumu ve kilomu aleyhime kullandı. Karşı koyabileceğimden hiç emin olamadım."

"Ama bu durum son zamanlarda değişti mi?" Apollo tahmin ediyor.

"O oyunu değiştirdi," diye fısıldıyorum, gözümün köşesinden bir damla gözyaşı sızıyor. "Sadece benimle alay etmek istemiyordu, beni gerçekten avlamak istiyordu."

Birkaç nefes alıp bacaklarımı kendime daha sıkı sararım.

"Bir gece, beni yataktan kaldırdı. Pencereden içeri girip beni dışarı çıkardı. Ondan önce, bana dokunduğu her yerde aktif olarak kendini tuttuğunu hissedebiliyordum — çok fazla morluk bırakmamak için, böylece kanıtım olamazdı. Bu sefer mi? Her dokunuşu yumruk gibi vuruyordu."

Parmaklarının kollarımın ve bacaklarımın etine gömüldüğü şekilde, bir şeylerin farklı olduğunu anladım. Sanki bahisler yükselmişti ve kimse beni bunun ne kadar yükseğe çıkabileceğine hazırlamamıştı.

“Bruce beni pencereden dışarı attı ve yere o kadar sert çarptım ki ciğerlerimdeki hava boşaldı. Ayağa kalkmaya çalışırken, o da peşimden atladı. Sendelemiyordu ama yine de votka kokuyordu ve içtiğini biliyordum, ama normalden daha az içmişti. Ne planlıyorsa, kafası yerinde olmalıydı, bu çok açıktı.”

Midem bulanıyor, rahatsızlık kaçınılmaz hale geliyor.

“Önceki gece giysilerimle uyuyakalmıştım,” diyorum ona. “Aslında uyanık kalmaya çalışıyordum çünkü daha güvenliydi ve dersleri asıp okulun oditoryumunda uyumaya alışmıştım. Notlarımın berbat olmasının en büyük nedeni budur.”

Bu ve ilgisizlik. Sınava girebilecek miyim bilmezken, matematik veya dünya tarihi derslerine çalışmayı nasıl umursayabilirdim ki?

"Bacaklarım kot pantolonumla oldukça iyi korunuyordu ama tişörtüm titrememi engellemeye yetmiyordu ve çıplak ayaklarım da yardımcı olmuyordu. Ayağa kalktığımda, sanki ayaklarım altındaki çamurlu çimlere donmuş gibiydiler."

Neyse ki, aslında oraya yapışıp kalmamışlardı.

"Bruce bana koşmamı söyledi ve beni yakaladığında öldüreceğini söyledi. Güneş doğana kadar dayanabilirsem bir gün daha nefes alabilecektim. İyi bir av istediğini söyledi, bu yüzden bana iki dakikalık bir avantaj verecekti. Ben de koştum."

Sıkı bir şekilde sordu, "Nereye gittin?"

"En yakın komşunun evi arkada, evin arkasındaki ormanın içinden geçip, onları ayıran nehri geçinceydi. O tarafa koştum, iki kez altmışa kadar saydım ve sonra bağırmaya başladım. Bundan nefret edeceğini biliyordum ama umursamadım. Bu sefer beni öldüreceğini biliyordum; kollarımda zaten morluklar oluşmuştu ve bunların kimseye görünmesine izin veremezdi. Görürlerse bana inanabilirlerdi."

Bacaklarımı açarak aşağıya baktım ve yüzümü buruşturdum.

Yavaşça pamuklu çoraplarımı çıkarıp ayak tabanlarımı ortaya çıkardım. Soluk tenim yara izleriyle doluydu. Küçük kesikler ve büyük çizikler, hala kızarmış ve kırmızıydılar ama çoğu iyileşmişti. Uzun süre ayakta durduğumda hala acıyorlardı ama hastanede hepsi kapatıldığından beri kanamıyorlardı.

"Ormanın her yerine dağılmış kayalar, dallar ve çalılar beni gerçekten parçaladı," diyorum, yaraları görebilmesi için geriye yaslanarak. "Kanadığımı koklayabiliyordum ve her adım bir öncekinden daha fazla acıyordu, ama ben koşmaya ve olabildiğince yüksek sesle bağırmaya devam ettim."

Apollo'nun çenesi seğiriyor, bu hareket onun sakin, soğukkanlı ve kendinden emin görünüşündeki tek çatlak. Ondan elimi tutmasını falan istemek istiyorum, ama nasıl yapacağımı bilemiyorum.

"Çok korkmuştum, ama ondan da öte, çok öfkelenmiştim," diye itiraf ediyorum. "Ayaklarım çok ağrıyordu ve ciğerlerim sanki göğsümde yanıyormuş gibi hissediyordum. Bu yüzden karşılık verdim. Bu sefer gerçekten."

"Bıçağı nereden buldun?" diye sorar Apollo. "Bıçak mı?" diye sorarım, kaşlarımı çatarak.

"Onu bıçakladın. Memur Brian'a göre on yedi kez." "Oh," diye mırıldanıyorum, başımı sallayarak. "Bıçak kullanmadım."

Merakla başını eğiyor.

"Kim o evde bıçakları yiyeceklerden daha sıkı kilitlerdi," diyorum, her yeni utanç verici ayrıntıyı açıkladıkça omuzlarım düşüyor. Sanki beslenmekten mahrum kalmak benim suçummuş gibi, oysa öyle olmadığını biliyorum. "Yiyeceklerimi parçalayarak ya da kaşıkla keserek yiyecektim."

"Tamam, bıçak yok," diyor. "Ne kullandın Jade?"

"İnsanlar o bölgenin etrafından akan nehirde partiler verirdi ve ben o kadar yakındım ki suyun akışını duyabiliyordum. Neredeyse hiçbir şey göremiyordum ama o yöne doğru koşmaya devam ettim. Ondan biraz uzaklaşmıştım ve bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum, bu yüzden hızımı kesemedim."

Bunu her düşündüğümde o adrenalin kalıntılarını hissedebiliyorum. Kalbim çoktan hızla atmaya başladı, bu da net düşünmemi zorlaştırıyor.

"Nehre yeterince yaklaşıp, istersem içine girebilecek veya karşıya geçebilecek mesafeye geldiğimde, etrafa bakınmaya başladım. İlk başta hala çığlık atıyordum, ağaçların arkasındaki evden beni duyacaklarını umuyordum, ama durmak zorundaydım. Onun yaklaştığını hissedebiliyordum ve onu doğrudan bana yönlendirmek istemiyordum."

Onun öfkeli olduğunu biliyordum ve bu öfkeyle silahsız olarak yüzleşmeyi reddettim.

"Kullanabileceğim bir şey bulmak için ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp sürünmek zorunda kaldım. O yüzden dizimde bir çizik var. Sanırım hastanede küçük bir taş çıkarmak zorunda kaldılar."

Konudan sapıyorum.

"Neyse, nemli çimleri elimle tararken sonunda keskin bir şey hissettim. Tam olarak göremedim, sadece ay ışığının

gösterebildiği kadarını görebiliyordum, ama zamanım azalıyordu, bu yüzden işe yaraması gerekiyordu."

Yüzde doksanı kırık bir şarap şişesi, belki de büyük bir bira şişesi olduğundan emindim, ama her halükarda, bu benim can simidimdi. Tek umudum.

"Ağır ayak sesleri altında dalların kırıldığını duydum ve ağaçların arkasından küçük ışık patlamaları gördüm, zamanımın dolduğunu anladım. Gömleğimi çıkardım ve kumaş bitene kadar camın keskin olmayan ucuna olabildiğince çok sardım.

O yaklaşırken, büyük bir meşe ağacının arkasına saklandım ve gölgesini kullanarak el fenerinden kayboldum. O yanımdan geçerken, arkasına bile bakmadan, ben de yaptım."

Daha önce hiç bu kadar güç ve cesaret hissetmemiştim. Neyse ki, yapmam gereken şey için bana yeterli gücü verdi.

"Önce omzuna sapladım," diye hayal kırıklığıyla mırıldandım. "Boynunu hedeflemiştim, ama kolum aşağı inmeden önce hareket etti. Yine de hızlı davrandım ve camı tekrar saplamak için elimden geldiğince sertçe geri çektim. Nereye saplandığı umurumda değildi, yeter ki sapsın. Acıdan bağırarak ayağına takıldı ve ben onun tekrar ayağa kalkmasına izin vermedim. Onu sıkıştırdım ve yakalanmadan yapabildiğim her yere bıçakladım."

O anda zaman bulanıklaşmış gibiydi. Olağandışı bir şekilde hızlı mı yoksa inanılmaz derecede yavaş mı geçtiğini anlayamadım. Ama metalin korkunç kokusu etrafımızdaki ormanın kokusuyla karışmıştı ve yapmam gereken hasarı verdiğimi anlayabiliyordum.

"Onu bıçaklarken, kan öksürüyordu ve sanki beni durduracakmış gibi şifreli kelimeler söylemeye çalışıyordu. Ama durduramazdım, o hareket etmeyi, konuşmayı ve nefes almayı bırakana kadar..."

"Şifreli kelimeler mi?" diye araya girdi Apollo.

"Oh, evet," diye onaylıyorum, neden daha önce bahsetmediğimi merak ederek. "Kod kelimeleriyle zihin kontrolü kullanarak 'beynimin kilidini açabileceğini' düşünüyordu. Sanki beni bir tür şartlandırma ile kontrol edebileceğine gerçekten inanıyordu. Bilmiyorum, kod kelimelerini beynimin kilidi ve anahtarı gibi kullanıyordu, ama bunların hiçbiri beni etkilemedi."

"Zihin kontrolü mü?" diye tekrarlar Apollo.

"Evet," diyorum, burnumu kırıstırarak. "Çoğu zaman, işe yaradığını taklit ediyordum. Emirlerine uyduğumda onun ne kadar mutlu olduğunu görebiliyordum, o kadar ki, uymadığımda kendine kızıyordu. Sanki

onun yeteneğini onaylamıştım, bu yüzden, onun transından çıktığımda, belli ki bir şeyi mahvetmiş olmalıydım. Yemin ederim, bu onu deliliğin eşiğine getirdi. Bazen onun çöküşleri, oyunların kendisinden daha korkutucuydu."

"Neden seni kontrol edebileceğini düşündü? Söyledi mi?" Tam olarak değil.

"Bruce sürekli Şövalyelerden bahsediyordu," diye anlatıyorum, başımı sallayarak. "Onlardan öğrendikleri sayesinde beni kontrol edebileceğini mi düşünüyordu? Sanki beni bir şekilde taleplerine boyun eğdirecek sözler bulduğunu düşünüyordu."

Bunu hiç anlamadım, ama onu önlemek için uyanık olduğum her anı harcarken onu analiz edecek vaktim de yoktu.

"Şövalyeler benim ne kadar yetenekli olduğumu bilmiyorlar, beni bırakarak ne kaybettiklerini bilmiyorlar, ben onlar ve onların küçük kulübü için fazla iyiyim," diye ekledim, onun sık sık yaptığı öfke dolu konuşmaları taklit ederek.

"Şövalyeler mi?" Apollo, çenesini sıkarak sorar. "Emin misin?"

Kesinlikle başımı salladım. "Bunu sürekli konuşurdu. Sen... onun neyden bahsettiğini biliyor musun?"

"Bir fikrim var," diyor ihtiyatla.

"Şövalyeler gerçek mi?" diye soruyorum, midemde bir bulantı hissederek. "Bunun sarhoşluktan kaynaklanan bir hayali, uydurduğu bir şey olduğunu umuyordum."

"Gerçekler," diyor. "Ama onlar için endişelenmene gerek yok."

"Gerek yok mu?"

"Hayır."

İnanmakta zorlanarak tereddüt ediyorum. "Neden?" "Hallolacak."

Kötüye işaret.

"Ne demek istiyorsun?" diye dikkatlice soruyorum. "Gerçekten zihin kontrolü uygulayan bir grup insan varsa, neden endişelenmemem gerekiyor?"

Apollo bana bakar. "Çünkü bu odadan çıktığımda ilk yapacağım şey, Şövalyeler'in Bruce'u korumadığından emin olmak olacak. Sonra da, ona katılmayı açıkça reddettiği halde onu öldürmedikleri için bedelini ödeteceğim. Bilmen gereken tek şey bu."

"Lütfen yapma," diye yalvarırım ve hemen elimi bileğine dolarım. "Beni intikam almak için bir tür savaş başlatma. Sadece bunun bitmesini istiyorum. En son istediğim şey, benim yüzümden herhangi birinizin zarar görmesi."

Apollo bakışlarını indirir, gözleri kolunu sıkıca kavrayan titreyen elime takılır. Onun onayını almaya çaresizce ihtiyaç duyan bir parçam, onu bırakmamı, ona dokunduğum için özür dilememi haykırıyor. Ama yapamam. Apollo'nun tüm aileye zarar verebilecek bir şey yapmasına izin veremem, onları yeni kazandığım halde.

"Gerekirse Bruce ve Kim'i öldür," derim titrek bir sesle. "Onlar sadece insan, ama Şövalyelerin neler yapabileceğini bilmiyorum. Lütfen yapma..."

"Şövalyelerin neler yapabileceğini biliyorum Jade," diye Apollo sözünü keser, sesi tüm bu zaman boyunca olduğu gibi sabittir. Yüzünde en ufak bir endişe belirtisi bile yoktur. "Neler yapabileceklerini biliyorum ve onları önemsiz küçük böcekler gibi ezebileceğimi de biliyorum."

"Ama..."

"Jade," diye tekrar sözümü keser, sesi daha kararlıdır. "Buraya yeni geldin, bunu anlıyorum. Ama The Outfit ile ilgili konularda senin söz hakkın yok. Bunun adil olmadığını biliyorum, ama şunu unutma, The Knights hakkında bir şey bilmediğin gibi, The Morettis hakkında da bir şey bilmiyorsun."

Buna karşı çıkamam.

"Ama merak etme," diye ekledi. "Yakında öğreneceksin."

Bölüm 29

Dmitri
Şimdiki

"Ağaçların üzerinde mavi ve kırmızı ışıkların parladığını ve havayı delen siren seslerini duyduğumda onu bıçaklamayı bıraktım," diyor Jade titrek bir sesle.

"Polisler beni sendeleyerek, titreyerek, onun kanıyla kaplı halde buldular ve sanki her şeyi biliyorlardı. Kimse bana bağırmadı ya da beni suçlamadı; sadece paltolarıyla beni örtmeye ve yaralarımı kontrol etmeye başladılar. Ayaklarımın kötü durumda olduğunu biliyordum çünkü bir kadın polis onları görünce yüzü yeşile döndü, ama o anda soğuktan dolayı oldukça uyuşmuşlardı."

Sıcak kan damarlarımdan akıyor, kalp atışlarım kulaklarımda çınlıyor. Bir şeye vurmam ya da birini öldürmem gerekiyor; bu ihtiyaç çok güçlü ve amansız, ama hareket edemiyorum. Bunu dinlemem gerekiyor çünkü bu benim Jade'im.

Geri döndüğümde onu kardeşimin kollarında ağlarken bulmak, kafamda şiddetli düşünceler dolaşmasına yetmişti. Ve şimdi bize her şeyi anlattı. Mutfak tezgahından ava kadar, ara sıra ağlayıp kendini toparlamak için durarak.

"Çok üşüyordum, ama yine de rahatlamış hissediyordum. Ta ki biri kalp atışı duyduğunu haykırıncaya kadar. Birdenbire, Bruce'un beni öldürmesini diledim. Hiç direnmemiş olmayı diledim, çünkü hiçbir işe yaramamıştı. Onu geri getireceklerini biliyordum ve beni asla rahat bırakmayacağını biliyordum. Başaramadım. Kaçamadım, sadece..."

"Başarısız olmadın," diye mırıldanır Ivan, sırtını okşayarak.

"Bağırdım," diye devam eder Jade. "Sadece çıldırdım ve ona ölmesine izin vermelerini yalvarmaya başladım, ama yapamadılar."

"Öyle olmalıydı," kardeşim de aynı fikirde ve ben donakalmış halde dururken onu teselli etmeye devam ediyor.

"Bir haber aracı durmuştu," diyor acı bir şekilde. "Onu kurtarmaya çalışmadıkları için yakalanamazlardı. Henüz on yedi yaşında olduğum için, reşit olmayanları koruma yasaları nedeniyle adımları söyleyemediler ve benim hakkımda hiçbir şey konuşamadılar. Sadece reşit olmayan bir kızın saldırıya uğradığı ve saldırının durumunun kritik olduğu söylendi."

Eğer daha iyi bilmesem, zaten ipin ucunda olan ruhunu parçalayan haber muhabirlerini öldürmemem için beni ikna etmeye çalıştığını düşünürdüm. Ama bunun bir önemi yok, çünkü işe yaramıyor.

Gözleri yaşlı Jade, kolunu kullanarak ıslak yanaklarını sildi. "Size daha önce söylemediğim için üzgünüm. Size haber vermeden size yaklaşmanıza izin vermemeliydim. Nereye gidersem gideyim, birileri benden kurtulmak istiyor gibi görünüyor."

"Özür dileme," diyorum, öfkemi bastırmak için elimden geleni yapıyorum. En son istediğim şey, kazara da olsa öfkemi ona yöneltmek. "Asla özür dileme, Krasotka."

Sanki elinde değilmiş gibi, öne doğru atılır, vücudunu bana doğru iter ve yüzünü boynumun kıvrımına saklar. Titreyerek omuzlarımı kollarla sarar ve hıçkırır. "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim..."

"Şşş," diye onu sakinleştiriyorum, başının arkasını tutarak. "Yapma, Jade."

"Özür dilerim," diye ısrar ediyor. "Ya seni de hedef alırlarsa? Korkuyorum." "Jade, beni dinle, bebeğim," diyorum, sesimi sert tutarak. "Umarım beni öldürmeye gelmelerini *umuyorum*. Beni öldürmeye çalışsınlar, çünkü o zaman kendilerini ele verecekler. Nerede olduklarını bilseydim, çoktan adadan ayrılmış ve onları çarmıha germiş olurdum."

"Korkma," diye ekledi Ivan. "Seni öldürmek isteyebilirler, ama artık kolay bir av değilsin Jade. Morettiler ve Morozovlar varken, sana dokunamazlar."

"Dokunulmaz hissetmiyorum," diye mırıldanır üzüntüyle, burnunu çekerek.

Hepsi öldüğünde öyle hissedeceksin.

Sabahın erken saatleri hızla yaklaşırken, onun odasına dönmesi gerektiğini biliyorum, ama önce birkaç saat uyuması gerekiyor.

Onu yatağına taşıırken, ona yumuşak bir sesle cesaret verici sözler fısıldıyorum.

Güvendesin.

Ben

yanındayım.

Sadece dinlen.

Ivan tek kelime etmeden bizimle birlikte yorganın altına giriyor ve Jade'in diğer tarafına uzanıyor. Ellerini birbirine kenetliyorlar ve sonunda Jade sessizce uykuya dalıyor.

Ivan gözlerini kapatıyor, ama ben onun tam olarak uyumadığını biliyorum. Ben de gözlerimi kapatamıyorum, çünkü kapatırsam uyanık bir kabus göreceğimi biliyorum. Jade'in hikayesi kafamda sürekli dönüp duruyor ve tek görebildiğim onun kırık ruhu ve dehşete kapılmış yüzü.

Bugün bir saniye bile uyuyamayacağım, ama sorun değil. O uyuyabildiği sürece, ben de bununla başa çıkabilirim. O anıları taşıyabildiği sürece, ben de onları bildiğim gerçeğini taşıyabilirim.

Ben bir şeyler yapana kadar.

Jade uyandığında çok daha mutlu. Aslında, önceki gecenin duygusal durumundan biraz utanmış görünüyor. Neyse ki, tekrar özür dilemiyor.

Ivan'ın yardımıyla, erken kalkanlar kampüste dolaşmaya, antrenman için koşmaya veya kalabalıktan önce yemek yemeye başlamadan önce onu odasına geri götürüyoruz.

Eğer tetikte olmamız gerekmeseydi, dövüş ringine gidip birbirimizi döverek bu gerginliği atardık. Bu bir seçenek değil, bu yüzden kendimi biraz daha iyi hissetmek için bir şeyler duymam gerekiyor ve bunun için nereye gitmem gerektiğini biliyorum. Ivan, ben ormana kaybolurken Jade'e göz kulak olacak.

Yarım mil yürüdükten sonra, akmakta olan küçük bir şelale buldum ve tam da aradığım kişi şelalenin önünde oturuyordu.

"Buraya geldiğimi sana hiç söylememeliydim," diye mırıldanıyor, kitabından başını kaldırmadan. "Bu sefer beni rahatsız etmek için ne için geldin?"

"Jade," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Nico kitabından başını kaldırır ve beni yanlış duymuş gibi gözlerini kırpar.

"Bu çok komik," diye mırıldanır, sesinde hiç mizah yok. "Az önce kız kardeşimin adını söylediğini sandım, ama bu doğru olamaz, değil mi?"

"O, Ivan'ın arkadaşı," diyorum, tüm kartlarımı açmanın zamanı olmadığını bilerek.

Tek eliyle kitabı kapatır, sayfaları birbirine çarpar. "Ne zamandan beri? Bunu ilk kez duyuyorum."

"Birlikte bıçak dersine gidiyorlar." Omuz silkiyorum, haberi hafifletmeye çalışıyorum.

O, meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı. "Ivan'ın bıçak dersleri almasının bir nedeni var mı? Kafasını vurup çocukluğundan beri bıçak kullandığını mı unuttu?"

"Ivan, tanıdığım başka biri gibi, onu sinirlendirmeyen dersleri alıyor," diyerek onu eliyle uzaklaştırıyorum. Nico'nun Ivan ile ortak bir noktası varsa, o da Empire Academy'nin sıkıcı derslerine duyduğu nefret. Kardeşim benim için buradaydı, şimdi de Jade için burada.

"Yani onlar arkadaşlar," diyor, bu kavramı sindirmeye çalışarak. "Sorun değil, daha kötüsünü de seçebilirdi. En azından o, baş belası bir kovboy değil, Armani'de onlardan zaten çok var."

Durup, bu sözü ağzından kaçırmasına şaşıyorum. Nico kişisel detaylara girmez.

Yıllardır iş ilişkisi içinde olsak da, belki de sonunda bir tür arkadaş olduğumuz gerçeğini kabul ediyor.

"Onların arkadaşlıklarına itiraz etmek için burada değilim," diyorum ona kararlı bir şekilde. "Burada olmamın sebebi, onun geçmişiyle ilgili olarak ona ve ardından bana anlattığı bir şey."

Omuzları düzelir, bu onun sinirlendiğinin tek işaretidir. "Ne söyledi?"

"Şövalyelerden korkuyor," diye cevapladım, onun ne kadarını paylaştığını itiraf etmeyi reddederek. "Aslında onlardan çok korkuyor, ama Ivan ona buraya gelmediklerini söyledi. Artık hiçbir yere gitmediklerini söylemedi, çünkü onun bunu neden bilmediğini anlamadı."

Çenesi seğirir. "Öyle mi?"

"Şövalyelerin ortadan kaybolduğunu bilmiyor olması çok garip. Ailesinin ona bunu anlatmış olacağını düşünürdüm."

İlgisiz görünmeye çalışarak mırıldanır.

"Sen bunu bilmiyor musun, değil mi?"

"Apollo ve ben hepsini öldürdük," dedi soğukkanlılıkla. "Neden? Arkadaşların mıydı?"

"Hiç de bile," diyorum, yumruklarımı sıkarak. "Peki neden soruyorsun?"

Yumruklarım daha da sıkılaşıır. "Neden ona söylemedin? Hala onlardan korkuyor. Bu yüzden ağladı."

"Bir tane kaldı," diye cevapladı. "Başarısız olanı da ele geçirdiğimizde öğrenecek."

"Ağladı," diye tekrarlıyorum, bu sefer daha sert bir sesle.

"Evet, travma geçirmiş genç kızlar genelde öyle yapar," diye tersledi, bu konuda açıkça kızgın. Nico'nun duygusal yelpazesinin nasıl işlediğini tam olarak bilmiyorum, ama Jade'in onun tipik demir zırhındaki yumuşak noktası olduğunu biliyorum.

"Biliyorum," diye vurgularım.

Nico, ailem dışında, burada onun ne demek istediğini en iyi bilen kişidir. Anya'yı tanıyor.

Uzun ve derin bir nefes alır.

"Jade, sahip olduğu şeylerin elinden alınmasından korkuyor," diye neredeyse klinik bir şekilde açıklıyor ve nedenini anlatmaya başlıyor. "Bize ilk geldiğinde, Apollo babalık testi yapmayı önerdi. O çok analitik biridir ve birçok yönden Jade de öyledir. Babam, kızını tanımak için teste gerek olmadığını söyledi, ama Jade yine de test yaptırmak istedi."

Bu, *uzun* zamandır Nico'dan duyduğum en fazla şey.

"Birçok korkusu var, ama en çok, bir şeyi elde edip hemen ardından elinden alınmasından korkuyor. Ailenin gerçek olduğunu, kağıt üzerinde olduğunu ve onunla dalga geçmek için yapılan bir tür hastalıklı şaka olmadığını bilmedikçe, bir aileye sahip olmayı kabul edemiyor."

Ne demek istediğini sormak üzereyim ki, sonunda asıl konuya geliyor.

"Bu da aynı şey," diye karanlık bir sesle mırıldanıyor. "*Hepsi* yok olana kadar onu korkusundan kurtaramam. Ona Şövalyelerin öldüğünü söylersem, kendini daha iyi hissedecek ve gardını düşürecek, sonra da kötü bir şey olacak. Bu onu daha da incitecek."

Onun haklı olduğunu düşünmekten nefret ediyorum.

İnatla soruyorum, "Bu sonuca Apollo mu vardı, yoksa sen mi?"

"Biliyorsun, kardeşinin ve onun arkadaş olmasının ötesinde, kız kardeşimin iyiliğine kişisel bir ilgin varmış gibi davranmaya başladın."

"Öyle olsa ne olur?"

Nico bana bakar, mavi gözleri ruhumun derinliklerine bakmaya çalışır.

Onun onayını beklemiyorum, ama bana saldırmaya karar vermesi ihtimaline karşı kendimi hazırlıyorum. Kız arkadaşına olan saygımdan dolayı ona zarar vermeyeceğim, ama onun da bana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Formda kalmak için bir nedenim var ve şu anda yaralanmak hiç de iyi olmaz.

"Onunla evlenmek mi istiyorsun?"

"Eğer evlenirsem beni öldürmeye çalışır mısın?" diye karşılık veriyorum, başımı ona doğru eğerek. "Hayır, aslında," diyor, sanki kendisi de şaşırılmış gibi dudaklarını bükerek. "Ben

onaylayabilir, tabii o da seni isterse." "Sen *onaylıyor musun?*"

"O biriyle evlenecek," diyor açıkça. "O zaman, ona zarar verirse, ona baskı yaparsa ya da onun hoşuna gitmeyen *bir şey* yaparsa ona ne yapacağımı bilen bir adamla evlensin daha iyi."

Ne demek istediğini anlıyorum. Anya için de aynısını isterdim.

Eğer umduğum gibi iyileşir ve gözlerine o ışık geri dönerse, ona hak ettiği gibi davranmaktan başka seçeneği olmayan birini isterim. Onu benim Jade'i sevdiğim gibi sevmeli ve onun intikamını almak için dünyanın sonuna kadar gideceğimi bilmeli.

"Tamam," diyorum, başımı sallayarak. "İyi konuşma oldu." "İyi konuşma oldu," diye tekrarlıyor.

En azından kardeşlerinden biri benim tarafımda olacak. Yani, bir nevi.

Bölüm 30

Jade

Altı Hafta Sonra

Bu lanet olası dersi tamamen bırakacağım.

Dövüş dersinde her gün, bir önceki günden daha fazla ayrılma isteği duyuyorum. Sparring'i gerçekten sevmiyorum. Zamanın yarısı, Ana ve ben, eğitmen izlerken birbirimizi vuruyormuş gibi yapıp birbirimizi yere deviriyoruz. Zamanın diğer yarısında ise, birkaç kızla birlikte çalışıyoruz ve burada gerçekten bir şeyler öğrendiğimizi göstermemiz gereken kaçınılmaz anı erteliyoruz.

Bugün, erkek arkadaşımı görmek ayrılma isteğimi daha da artırdı. Onu her zaman görüyorum, ama gündüzleri hiç bu kadar sık görmüyorum. Onu her gördüğümde, içimde ona koşma isteği uyandırıyor. Onun beni izlediğini fark ettiğimde, kendimi kontrol etme yeteneğim hiç bu kadar sınanmamıştı ve bu konuda hiçbir şey yapamıyorum.

Birkaç dakika önce, Dmitri koridorda Ivan ile birlikte havuza inerken gözüme çarptı. Alt katta yapılan ders çok büyük veya çok sıkı bir ders gibi görünmüyor. Ivan bir keresinde bu dersi yüzme dersli serbest ders saatine benzetmişti, eğer bu doğruysa, dersin ortasında gitsem fark edilmeyeceğimi düşünüyorum.

Ne olacak ki, neredeyse her gece gizlice kaçıyorum, bir ders kaçırmamanın ne önemi var ki?

"Hey, Ana," diye fısıldayarak ona yaklaşıyorum. Ders henüz başlamadı, bu yüzden Cole hala bir koruma gibi onun yanından ayrılmıyor. Neyse ki, o da dahil olmak üzere herkesi görmezden gelme konusunda ustadır, bu yüzden bana bir bakış atıp başka yere bakıyor.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor, o da sesini alçaltarak. "Ben gidiyorum..."

"Adadan mı?" diye nefesini tutarak soruyor.

"Hayır, hayır," diye gülerek cevap veriyorum. "Dersi."

Gözleri şaşkınlıkla parlar. "Tırmanıyor musun?"

"Evet," diye onaylıyorum. "Senden beni örtbas etmeni falan istemiyorum, ama biri sorarsa, gerçekten hastayım. Ateşim var falan."

Bir an durup yüzümü inceler. "Öyle mi?"

Sırıtarak, sahte bir öksürükle boğazımı temizliyorum. "Çok hasta."

Ana gülümsüyor. "Çabuk iyileş."

"Öyle yapmayı planlıyorum," derim tatlı bir sesle. Gözlerimi üvey kardeşine çevirip ona başımı sallarım. "Bir şey söyleyecek mi?"

Onu karnına dirsek atarak, konuşmadan önce ona bakmasını bekler. "Bir şey duydun mu, Cole?" Sesi hafif ve havadardır, şekerli bir tonu vardır ve yanılmıyorsam, ona kirpiklerini kırptırır.

"Sıkıcı bir vızıltı mı?" diye sıkılmış bir ses tonuyla tahmin ediyor.

Memnun bir gülümsemeyle bana döner. "Sen iyisin." "Teşekkürler," derim, yavaşça odadan çıkarken.

Kalabalık hala içeri girerken, şüphe uyandırmadan dışarı çıkabiliyorum. Kimse beni izlemiyor ve kimse beni takip etmiyor, merdivenlere doğru atlayarak, neredeyse iki basamak birden koşarak iniyorum.

İlk olarak Ivan'ı buldum, uzun olimpik havuzun diğer tarafında olduğunu fark ettim. Beni henüz görmedi, ama eminim görecektir. Ivan ve Dmitri'nin süper sonik Jade görüşü var sanki, ben etrafta olduğumda bunu hissedebiliyorlar. Bu durumu biraz seviyorum.

Arkadaşıma merhaba demek için yanına giderdim, ama buraya onu görmeye gelmedim. Birkaç saniye daha etrafı taradıktan sonra onu buluyorum ve ağzım açık kalıyor.

Suda, Ivan'ın yanından diğer tarafa doğru yüzüyor. Yarışmıyor, ama yavaş da yüzüyor. Rahatça yüzüyor, her uzayan hareketinde sırt ve kol kasları geriliyor. Sırtüstü yüzüyor olsaydı, sanırım bayılabilirdim. *Dilimi yutmadan bu şekilde hareket eden karın kaslarını görebilir miyim?*

Uyluklarımı birbirine sıkıştırıyorum, klitorisimin şortuma çarptığını hissediyorum. Dmitri, su damlalarıyla ıslanmış, neredeyse hiç giysi giymemiş ve floresan ışıkların altında parıldıyordu, bu da vücudumun onu arzulamasına yetiyor.

Kolları suyu tereyağı gibi kesiyor, büyük vücudunu minnettar bir şekilde havuzun sonuna doğru kaydırıyor. Sonuna geldiğinde, Ivan diğer taraftan boğazını temizliyor ve Dmitri'nin bakışlarını üzerine çekiyor. Kardeşi başını benim yönüme doğru eğdiğinde, o bakışlar bana doğru dönüyor.

Dudaklarında inci gibi beyaz bir gülümseme belirir ve yüzmeye başlar, doğrudan benim durduğum havuz kenarına doğru. Ivan, etrafındaki adamlarla yaptığı sohbete geri dönmeden önce bana ince bir göz kırpma gönderir.

Dmitri bana ulaşmadan önce, odanın köşesinde küçük bir grup insan fark ettim. Onlarda dikkat çeken hiçbir şey yoktu. Ortadaki güzel kızıl saçlı kız hariç, onun gözleri olması gereken yerde değildi.

Kim olduğunu bilmiyorum, ama benim erkeğime baktığını biliyorum ve ben onun büyüleyici yüzündeki dudaklarını kesmeden önce, o da aralık dudaklarını kapatmalı. Dmitri seksi, bu açık, ama ona bunu fark etme hakkını ne veriyor? Kim bu kadın?

Erkek arkadaşım o kadar meşgul ki, bana dik dik baktığımı fark etmiyor, ama şu anda bunun önemi yok. Bana doğru yüzüyor, değil mi?

Sıçrayan su sesleri dikkatimi tekrar havuza çeker ve onu gördüğümde ruh halim yeniden neşelenir. O seksin vücut bulmuş hali ve yüzümü yelpazelemek için kendimi zor tutuyorum. Yanaklarım muhtemelen kızarmış olmalı ama sorun değil. Erkek arkadaşım sürekli kızarmamı seviyor.

Dmitri sudan çıkar, etrafında dalgalar çırpınır ve hareketinin gücüyle taş zemine çarpar. Ayağa kalktığında, birkaç adım ileri atarak bana yaklaşır. Suyu karın kaslarından aşağı akıyor ve gözlerimi şortunun bel kısmına çekiyor. Onu hayranlıkla izlemeyi bitirdiğimde, başımı kaldırıp onun karanlık ve seksi gözlerinin de beni izlediğini görüyorum. Aslında, *benden* başka kimseye bakmıyor.

Güzel. Umarım herkes bunu görür.

O sadece beni görüyor ve herkes bunu bilmeli.

Bu kadar sahiplenici olması benim için yeni bir şey ve bu kadar doğal gelmeseydi muhtemelen beni korkuturdu. Herkesin gözü önünde dilimi boğazına sokabilseydim, yapardım. *Neden kendi bölgemi işaretlemekten utanayım ki? Erkekler de yapıyor.*

"Selam bebeğim," diye selamlıyor, sesini alçak tutuyor. Kardeşlerimi ilişkimizden uzak tutma isteğime saygı göstererek dikkatli davranıyor. Ama

etrafıma bakıyorum, kardeşlerimden veya onların arkadaşlarından hiçbiri burada değil. *Şükürler olsun.* "Beni görmek için dersi asmış mısın?"

"Olabilir," diye alay ediyorum, dudaklarımı yalarken.

Fısıltılar kulaklarımı dikleştirir ve ben gerginleşirim.

"Daha önce Ivan'ı görmek için dersleri asmadın," diyor, beni baştan aşağı süzerken, daracık kıyafetimi fark ediyor. "Kendimi özel hissetmeli miyim?"

"Öyle hissetmelisin," diye onaylıyorum. "Seni daha önce hiç sıırsıklam görmemiştim ve şu anda kendimi çok özel hissediyorum."

Bana daha da yaklaşır. "Bu hafta neredeyse her gece seni sıırsıklam gördüğüm için bu adil görünüyor."

Daha fazla fısıltılar ve ben hayal kırıklığıyla burnumu kırıştırıyorum. "İyi misin, Krasotka?"

"Hayır," diyorum, kelimeyi neredeyse tükürürcesine. "O sana bakıyor." O bakmak için kıpırdamıyor. "Kim?"

"Şu kız," diye mırıldanıyorum. "Adını bilmiyorum."

Dmitri bana dokunmak istiyor gibi görünüyor. Belki de her zamanki gibi elmacık kemiğimi okşamak ya da saçımı kulağımın arkasına koymak için, ama kendini tutuyor. Gizli bir ilişkimiz olmasından gerçekten nefret etmeye başlıyorum.

"Onun bana bakmasını istemiyor musun, aşkım?"

"Öyle değil," diye şikayet ediyorum, tırnaklarımın avuç içlerime batmasını hissederek. "Bana nasıl bakıyor?"

Bu soruya kaşlarımı çatıyorum. "Seni istiyor gibi." Elimi uzatıp, sahiplenici bir şekilde kalbinin üzerine koyuyorum. Gizlilik canı cehenneme. Onu sahiplenmek için her türlü dedikoduyu engelleyeceğim. Yine. Belli ki bu kız, ona çizim yaptığım partide yoktu, ama olsaydı, ona hatırlatmaktan mutluluk duyarım. "Sanki sana bakmaya hakkı varmış gibi. Sanki daha önce hiç yumruk yememiş gibi, belki de yumruk yemesi gerekiyordur."

"Lanet olsun, kızdığında çok güzelsin."

Beni kıskançlıkla suçlamamasını seviyorum. Kıskançlık, onun benim istediğim bir şeye sahip olduğu anlamına gelir, ama o kesinlikle sahip değil. Kıskanç değilim, öfkeliyim.

Nasıl cüret eder ona sanki gözleriyle şortunu çıkarıyormuş gibi bakar!

"Onunla daha önce yattın mı?" diye aceleyle soruyorum. "Bu yüzden mi sana öyle bakabileceğini düşünüyor?" Ona öyle bakma hakkı sadece bana ait. Başka kimseye değil.

Dmitri gözlerini kırıştırır ama yavaşça sıırtmaya başlar. "Ya yatmışsam? Ona ne yapardın, bebeğim?"

Bu soruyu sevmiyorum çünkü benimle dalga geçtiğini biliyorum. Onun yüzündeki o aptal, muhteşem sırıtişı yalamak istiyorum.

Elimi ondan çekmiyorum. Aksine, baskıyı artırarak ne kadar ciddi olduğumu gösteriyorum. "Muhtemelen çılgınca bir şey yapardım, örneğin hangi binada yaşadığını öğrenip uykusunda onu öldürürdüm."

Cesur sözlerimden şaşırmış olsa da, bunu göstermiyor. Bunun yerine, elleri boynumu sarıyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"O zaman o kızla hiç konuşmamış olmam iyi bir şey, değil mi?" "Nereden biliyorsun?" diye soruyorum. "Ona bakmadın bile."

"Neden gözlerimi muhteşem bir şeyden ayırıp daha az muhteşem bir şeye bakayım ki?"

Eğer ona karşı zaten heyecanlanmıyorsam, şimdi heyecanlanırdım.

"Biliyorum, çünkü bu kampüste başka hiçbir kızı istemedim. Senden önceki yıllarda da, senden sonra da kesinlikle istemedim."

Kalbim ısınır, ama üzüntüm tamamen geçmez.

Sadece biraz yatışmış olarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Hâlâ onun sana bakmasından hoşlanmıyorum."

"Bu konuda bir şey yapmak ister misin?"

"Gözlerini oymak gibi mi?" diye acı bir şekilde soruyorum.

Sesi mırıldanır gibi çıkıyor. "Ona senin erkeğine salya akıtmaması gerektiğini göstermek gibi. Ona senin parmağında oynadığımı, onun hiç şansı olmadığını göstermek gibi."

Elleri hala boynumun iki yanında, parmaklarımı onun ön kollarında yukarı doğru kaydırıp yakaladım ve aşağı doğru çektim. Başını eğdi, gözlerinde bir soru belirdi, ama ona bunu sorma şansı vermedim.

"Burada soyunma odaları var, değil mi?"

Başını yana doğru sallayarak, soyunma odalarının yönünü gösterir.

"İyi," derim, dudaklarımı yalayarak. "Beni birine götür."

Gözlerinde heyecanla parıldayan bir ışıltıyla, emri yerine getirmek için duraksamadan elimi tutar. Onun uzun adımlarına yetişmek için acele etmem gerekir, kalbim heyecandan göğsümde çarpılmaktadır. Seçtiği kapıya yaklaşırken, Ivan'a seslenir.

"Kimse içeri girmesin," diye emreder, sesinde sert bir uyarı vardır.

Hemen, Ivan'ın yanında oturan iki adam ayağa kalkar ve kapıyı korumak için harekete geçer. Ivan gülerek, Rusça bazı emirler verir, ama ben

Anlamıyorum. Ama önemli değil, Dmitri beni soyunma odasına çekiyor bile.

Beton zeminli ve fayanslı duvarlı bu yer, tam olarak en rahat buluşma noktası sayılmaz. Aslında biraz soğuk ve ıslak görünüyor, ama damarlarımda dolaşan ateş, üşümemi engellemeye yetiyor. Onu beyaz duvarlara itmeden önce, etrafı dikkatlice inceleyerek gerçekten yalnız olduğumuzdan emin oluyor.

Sadece ikimizin olduğundan emin olduktan sonra bana geri dönüyor. "Burası boş..."

Ben birkaç tahta banklardan birine çıkıp kollarımı boynuna dolayarak onu sertçe öperken, sözcük dilinde kalır.

Dmitri temasla inler, ellerini belime dolayarak beni kendine sabitler. Dilim dudaklarının kenarını izler, cesurca ağzına dalar. Tadı havuzun tuzlu suyu nedeniyle biraz bozulmuştur, ama umurumda değil. Öpücüğümüz hala onun tadı gibi ve ben doyamıyorum.

Buraya sadece öpüşmek için gelmedim. Kirli zihnim bu dudaklar için başka planlar yapıyor.

Vücudumu çevirerek, ellerimi omuzlarına koyup itiyorum, sırtı arkasında bulunan sağlam duvara yumuşakça çarpıyor. Ona tekrar yaklaşmak için bankın üzerinden iniyorum, parmaklarım hızla göğüs kaslarına uzanıyor. Yumuşak derisinin altındaki ağır kasları hissetmeyi, tırnak uçlarımla o bölgeyi okşamayı seviyorum. *Belki de buraya adımı kazımalıyım, bu izleyenlere bir mesaj gönderir.*

Dmitri'nin elleri şortumun lastiğine uzanıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır mı?" diye soruyor, şaşkın bir şekilde.

"Hayır," diye onaylıyorum, parmaklarımı göğsünde gezdirerek. "Sen bana her zaman ağzını kullanıyorsun." Yukarı bakıp kirpiklerimi kırıpıyorum. "Şimdi benim tatma sırası."

"Siktir," diye nefes verir. "Emin misin?"

"Dmitri, tekrar sikini emmemi engellemeye çalışırsan, çığlık atacağım."

Göz bebekleri büyümüş, dudaklarının seğirmesini izliyorum. "Eğer istediğin buysa..."

Konuşmasını bitirmesine izin vermeden kendimi yere indirdim. Beton, bunu yapmak için en çekici zemin türü değil. Çürükler canı cehenneme, Dmitri'ye şu anda hayatında yaşadığı en iyi oral seksi yapacağım

. Deneyimsizliğim en iyi performansımı sergilememi engellemeyecek. Onun benim için inlemesini duymasını istiyorum.

"Zemin sert," diye itiraz etmeye başlar.

"Oh, peki, eminim aynı anda iki sert şeyi birden kaldırabilirim," diye tatlı bir sesle şarkı söylerim, şortunu çekerim. Nemli kumaş yere düşer, şişmiş penisini serbest bırakır. Karnına çarpar, ben onu aşağı çekerken zonklar, parmaklarımı kalın uzunluğunun etrafına sararım.

Saniyeler içinde tamamen yumuşak halinden çelikten daha sert hale gelmesi beni şaşırtıyor. Eğer her yeri bu kadar büyük olmasaydı, kanının penisine çok hızlı akmasından endişelenirdim. Daha küçük olsaydı, ani bir ereksiyon yaşadığında bayılmasını beklerdim.

Saçlarım dövüş dersine hazırlanmak için zaten toplanmış durumda, bu yüzden yüzümden uzak ve saçlarımın ağzıma girip garip bir durum yaratmasından endişelenmeme gerek olmadığı için mutluyum. Başımı öne eğerek dilimi onun penisinin alt kısmına düz bir şekilde yerleştiriyorum ve yavaşça ucuna doğru sürüklüyorum. O kadar ateşli ki, cildi arzuyla yanıyor.

"Siktir, Krasotka," diye homurdanıyor, gözleri her hareketimi takip ediyor. Dudaklarımı başının etrafına kapatınca, testisleri hızlıca yukarı sıçradı.

Nasıl bir his olduğunu merak ederek, boş elimle onları alttan kavradım ve hafifçe sıkarak deneme amaçlı okşarken, ucu nazikçe emdim.

"*Lanet olsun*, bebeğim," diye daha yüksek sesle inler, büyük eliyle başımın üstüne dokunur. "Bunu nerede öğrendin, ha?"

Dudaklarım geri çekilir, penisi yüksek bir sesle dışarı çıkar.

"İçgüdü," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Hoşuna gitti mi?"

Cevap beklemeden devam ediyorum, penisini tekrar ağzıma alıyorum ve bu sefer biraz daha derine iniyorum. Dudaklarım, yumuşak teninin dokunuşunu seviyor, yavaşça yükselen bir heyecan içimi aydınlatmaya başlıyor.

"Evet," diye inledi, kalçalarını ileri doğru hareket ettirip eliyle at kuyruğumu kavradı. "Gerçekten çok iyi hissettiriyor, Jade."

"Daha iyi olabilir," diye alay ediyorum, dilimi şişkin ucun etrafında döndürüyorum. Parmaklarım ağzımdaki ıslaklığı kullanarak onu okşuyor, bu da bana daha da boğuk zevk inlemeleri kazandırıyor.

"Olabilir mi?"

"Uh-huh," diye mırıldandım, onu daha hızlı okşayarak ve testislerini okşayarak. "Bunun yerine ağzımı sikebilirsin."

"Jade..."

Adım dilinde bir uyarı gibiydi, ama buna gerek yoktu. Dmitri'nin ağzını kullanmasını çok uzun zamandır düşünüyordum. Her itişinde titremesini, ihtiyacı olanı alırken beni boğmamaya çalışmasını istiyorum. Beni boğarken kendini iyi hissetmesi yaramazca bir şey, ama ben bunu *arzuluyorum*.

"Hadi," diye alay ediyorum, ağzımı genişçe açıyorum. Onun sikini dilimin üzerine koyuyorum ama dudaklarımı kapatmıyorum. "Boğazımın nasıl bir his olduğunu bilmek istemiyor musun?"

Tereddüt etmek istiyor gibi görünüyor, ama edemiyor. "Durmamı istersen beni çimdikle. Duydun mu bebeğim? Söz vermelisin."

Onun ses tonuna titreyerek gözlerimi kırıştırıyorum. "Merak etme Dmitri," diyorum. "İyi bir kız olacağım ve dayanamazsam seni çimdikleyeceğim."

Benim için fazla gelme ihtimali var. Penisini çok büyük ve dilimle her dokunduğumda neredeyse öğürüyorum, ama elimden gelenin en iyisini yapacağım. Kusmak ya da boğulmak üzere olmadıkça onu çimdiklemeyeceğim. Asla.

Saçımı daha sıkı tutuyor ve beni kendine çekmek için kullanıyor. Dudaklarım onu sarıyor, dişlerimi kapatıyor. Burnumdan nefes almak zorundayım, kalp atışlarımın hızına ayak uydurmak için ciğerlerime hava almam gerekiyor.

Ellerimi onun uyluklarına bırakarak gevşerim ve ona tam kontrolü ele geçirme imkânı veririm. Ağzım ıslandıkça yumuşar ve Dmitri onu kullanmaya başlarken onun penisini ıslatır. Bu şekilde yapmak kolaydır, performans baskısı tamamen ortadan kalkar. Doğru yapıp yapmadığımı düşünmek yerine, o ağzımı tam istediği gibi sikerken ben sadece emmek zorundayım.

İlk başta temkinli davranıyor, ama hareket ettikçe daha iyi hissediyor ve kendini daha az tutabiliyor. Klitorisim biraz ilgi bekliyor, ama şimdilik görmezden geliniyor. Onun boşalmasına çok yaklaşmasını istiyorum, böylece ben üstüne çöktüğümde hemen boşalabilir. Tabii ki, gerçekten boşalmadan önce bir süre beni sertçe sikmesini istiyorum.

Bu adam için bir sürtüğüm, kim beni suçlayabilir ki?

Kalın, sıcak penisinin başı boğazımın arkasına çarpmaya başlıyor, itişleri daha uzun ve daha derin hale geliyor. Boğulma içgüdüleriyle mücadele etmek yerine, burnumdan daha fazla hava çekiyorum.

"Evet, çok güzel, bebeğim," diye inliyor, midemi titretip klitorisimi zonklatıyor. "Dizlerinin üstünde benim için çok güzelsin."

Dmitri'nin gözleri dudaklarımın arasında her kayışında ağırlaşıyor ve hızı artıyor, bu da benim birden fazla kez öksürmemi neden oluyor. Boğulmam ya da çenemden akan tükürük onu rahatsız etmiyor, hatta bence bunu *seviyor*.

Dmitri beni dağınık halimle seviyor, diye hatırlatıyorum kendime.

Gözlerim yanmaya başlar, köşelerinde su birikir ve yavaşça sızar. Ağzım çok şişmiş ama esnek hissediyor. Gizlice, benim neler yapabileceğimi gerçekten test etmek için daha da sert olmasını diliyorum. Ama şimdilik bu kadar yeter.

O çekildiğinde kendimi biraz sersemlemiş hissetmeye başlıyorum. "Ayağa kalk, Krasotka. Amına ihtiyacım var." Ona itaat etmeme bile gerek yok çünkü ben yapamadan beni kaldırıyor.

Giysilerimin üzerinden cinsel organımı avuçlayarak klitorisimi titretir.

"Çok ıslaksın bebeğim," diye inliyor, sesi o kadar ağır ki, neredeyse hırıltıya yakın. "Boğazının bu kadar sikilmesinden hoşlanıyor musun?"

"Çok," diye inliyorum.

"Çok mükemmel," diye mırıldanıyor, spandex şortumu çıkarıyor. "Daracık spor kıyafetlerinle günah kadar seksisin. Seni o sınıftan çıkarmak için ne yapmam lazım ki, kimse seni bir daha bu kıyafetle görmesin, hmm?"

Çok cazip. Eğer ciddi olarak sorduğunu düşünseydim, hemen dersleri bırakırdım.

O bankta otururken, ben de bacaklarının arasına geçiyorum. Kırmızı tangam sertçe aşağı çekiliyor, bacaklarımdan çıkarılıyor ve yere değmemesi için altımın üstüne bırakılıyor.

"Aşkım?" diye soruyorum, yüzünün bir yanını avuçlayarak. "Evet, bebeğim?"

"Bu sefer bana nazik davranma."

Elleri sertçe kıcımlı kavrar, parmakları yumuşak ete batar. Ben nefesimi tutarım, o sırtarak daha sert sıkar. "Sorun değil."

Dmitri beni kucağına çekip, bizi aynı hizaya getirmek için kaldırır ve eve gider.

Boğazım keskin inlemelerle yanıyor, amım onun büyüklüğüne uyum sağlamak için genişliyor. Ben çığlık atarken, onun sıcak dudakları dikleşmiş meme uçlarımdan birini sarıyor.

"Lanet olsun," diye küfrediyor, beni kaburgalarımdan kaldırıp tekrar aşağı bırakıyor, beni seks oyuncağı gibi kullanarak sikini okşuyor. Beni öylece savurması o kadar mantıksız bir şekilde seksi ki, doyamıyorum.

"Tekrar yap," diye rica ediyorum, inleyerek.

"Evet?" diye sordu Dmitri, beni tekrar hareket ettirerek. Beni kaldırdı, vücudum onun penisinin üzerinde süzülüyordu, sadece penisinin ucu hala içimdeydi. "Böyle mi?"

Bu sefer beni aşağı çekiyor, sadece ağırlığımı kullanarak beni delip geçmiyor. Bizi birbirimize zorla yaklaştırması, kalçalarını yukarı kaldırıp beni aşağıya vurarak itmesi, beni anında başımı döndürüyor.

Ben inlediğimde, kalçalarımı kavrayarak klitorisimi karnına sürüyor. "Ne oldu, Krasotka? Bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?"

Bana bir milyon dolar verseydi bile şu anda mantıklı bir cümle kuramazdım. O kadar doluyum ki, hassas duvarlarım onu içimde o kadar sıkı tutuyor ki başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor. Benim bittiğim yerde o başlıyor. Birbirimize o kadar yapışmışız ki, asla ayrılmak istemiyorum.

"Beni çok tahrik ediyorsun," diye itiraf ediyorum.

"Bu amcık bugün çok açgözlü," diyor, benim sözlerimi doğruluyor. "Beni çok sıkı sarıyor, bebeğim. Beni mümkün olduğunca uzun süre içinde tutmaya çalışıyor."

Titriyorum, burnumu boğazında gezdirip sonra dudaklarımı boynunun yan tarafına yapıştırıyorum. Sertçe emiyorum, dilimle derisini okşuyorum.

Dmitri, domino etkisi yaratmadan bana iz bırakamaz, ama ben ona istediğim kadar iz bırakabilirim. O tıslar ve ben daha aşağı bir noktaya geçip aynı şeyi yaparım.

"Beni morart, bebeğim," diye cesaretlendirir. "Onlara göster."

O kesinlikle en iyisi. Ne yaptığımı biliyor ve beni memnun etmek için biraz acı çekmeyi umursamıyor. Yaptığım işi görmek için boynunu bırakıyorum ve yakında mora dönecek olan kızarıklığı hayranlıkla izliyorum. Daha önce hiç yapmamıştım ama öpücük izlerim oldukça güzel görünüyor.

Dmitri bacaklarımın arasına uzanır ve klitorisimi ustaca parmaklar. Beni o kadar güçlü bir şekilde beceriyor ki, tezgah sallanıyor ve duvarlarım sıkıca kapanıyor. Orgazm olma arzusu bir kamyon gibi üzerime çöküyor, doruk noktasına ulaşıyorum.

"Seni seviyorum," diye sızlanıyorum, aklıma gelen tek kelimeleri serbestçe akıtıyorum. "Şu anda benim sikimi seviyorsun," diye düzeltiyor, göğüslerimin arasında öpüşüyor.

"Hadi, ne kadar sevdiğini göster bana, bebeğim. Beni spermle ıslat, Krasotka."

Ne kadar süredir burada olduğumuzu ya da ecstasy'nin sınırına ulaşırken ne kadar yüksek ses çıkardığımı umursamıyorum. Dmitri beni sınırın ötesine itiyor ve ben çılgık atıyorum.

omzuna, sesi derisiyle hafifçe boğuklaşıyor.

Amım bir mengene gibi sıkılıp gevşiyor, onun uzunluğu etrafında kasılıyor.

"Ne kadar iyi dayanıyorsun bak," diye inliyor, sonra kendi sonunu getiriyor. O kadar derine giriyor ki, penisi şiştiğinde sıcak spermi lanet rahim ağzımı dolduruyor. Yarın ağrıması imkansız.

Kahretsin, bu gece ağrıması imkansız.

Dmitri külotuma uzanır ve yıkanmadan önce onu giymemi söyler. Aynı şeyi şortumla da yapar ve seks yapmaktan dağınık saçlarımı düzeltmeye başlar.

"Dmitri, hala spermle doluyum," diye hatırlatıyorum ona, vajinamın ıslak ve yapışkan olması nedeniyle ayaklarımın üzerinde kayarak.

"İyi," diye homurdanıyor ve kıcıma hızlı bir şaplak atıyor. "Seni görünür bir şekilde işaretleyemezsem, kime ait olduğunu hatırlatan bir izle dolaşmak zorunda kalırsın."

"Öyle konuşma, yoksa bu odadan asla çıkamayız," diye tehdit ediyorum.

O gülüyor. "Bu odadan hiç çıkmazsak, bu gece seni yatağında eğip bir kez daha becermeye nasıl devam edeceğim?"

Ve işte böylece, gitmeye hazırım.

"Hadi, senin boynunu gördüğünde yüzünün alacağı hali görmek istiyorum."

Umduğumdan bile daha iyi. Dmitri'nin adamlarının hepsi gözlerini başka yere çevirmiş, soyunma odasından duyduklarına rağmen saygı göstermişler. Ama o, her kimse, yıkılmış görünüyor.

Mükemmel.

Bölüm 31

Jade

Ertesi sabah, sadece ağrım yok, acı çekiyorum. Karnımın en alt kısmı o kadar çok ağrıyor ki kramp giriyor. Zaten dersim olmasaydı, hayatta gitmezdim. Duşta zar zor ayakta durabiliyorum, yıkanmak için her hareket ettiğimde yüzümü buruşturuyorum.

Dmitri beni gerçekten o kadar sert becerdi ki kramp mı giriyor?

Vay canına. Bu bizim için bir ilk.

Dün gece beni o kadar uzun süre becerdi ki, belki de şaşırmamam gerekir. Birkaç kez o kadar derine girdi ki rahim ağzım protesto etmek için çığlık attı, ama ben bu rahatsızlığı yuttum. O kadar derine girebilmesini sevdim.

Kahretsin, kesinlikle ibuprofen falan alacağım. Matteo'da olduğunu biliyorum ve birkaç tane verirse sorun olmaz. Krampım olduğunda her zaman ağrı kesiciyi paylaşır. Kaşlarımı çatarak kramp kelimesine odaklanıyorum.

Bu mu yani? Ağrı, midemi bulandırıp rahatsız hissettirecek şekilde yayılıyor, bu yüzden başka neye benzetebileceğimi bilmiyorum. Adet kramplarım kötü olduğunda hissettiğim gibi bir şey.

Ya da dur, adet dönemim yaklaşıyor

mu? Daha fazla düşününce donup

kalıyorum.

Ne zaman... son adet dönemim ne zamandı?

Midem bulanır ve elimle ağzımı kapatırım.

Aman Tanrım.

Panik içinde suyu kapatıp havlumu arıyorum. Kurulanmaya zahmet etmeden, havluyu vücuduma sarıp düğüm atıyorum ve aceleyle

Yatak odama koşarım. E-postamı bulduğumda, açarım ve tarihi aramak için gözlerimi kırıştırırım.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Neredeyse dört hafta önce, adet dönemim başlamalıydı.

Gerçekleşen olayın farkına varınca, bu düşünce midemi daha da ağrıtıyor.

Kahretsin, ne kadar aptalım.

Dmitri'ye olan hislerim ve onunla birlikte olma konusundaki anlaşılmaz arzum beni o kadar tüketmişti ki, sonuçlarını düşünmedim. Doğum kontrol hapı kullanmıyorum ve prezervatif kullandığımı da sanmıyorum.

Bunu devlet okullarının cinsel sağlık konusunda verdiği yetersiz eğitimden sorumlu tutmak istesem de, bu benim hatam. Hamileysem, bu benim suçum.

Tamam, panik yapma.

Kendimi sakinleştirip, e-postamı kuruması için bir kenara bırakıp giyinmeye başladım. Bunun doğru olup olmadığını anlamam gerekiyor. Hala sadece kendimi iyi hissetmediğim ihtimali var. Adet görmemem benim için yeni bir şey değil. Daha önce de neredeyse hiç adet görmemiştim, belki bu sadece hormonlarla ilgili bir şeydir ya da belki bu ay yeterince beslenemedim.

Kapım çalınır ve ben donakalırım, çoraplarımı giymeyi neredeyse bitirmişimdir.

"Evet?" diye sesleniyorum.

"Benim," Matteo şarkı söyler gibi konuşur.

"Ben..." "Henüz giyinmedim," diye yalan söylerim.

"Tamam," diye gülerek cevap verdi. "Kahvaltı ister misin? Birazdan hep birlikte çıkacağız."

Ona sor. Ondan sana test yaptırmana yardım etmesini iste.

Hayır, hayır, hayır. Bunu yapamam.

Dmitri'yi görmem lazım. Ona sormak ne kadar zor olsa da, sormam lazım.

"Bütün gün burada kalabilirim," sesimin titremesini engelleyerek sesleniyorum.

"Kramplarım var."

"Hay aksi, o zaman geldi, ha?" *Hiç bilmiyorsun.* "Sorun değil, öğle yemeğinden önce tekrar uğrarım."

"Evet, lütfen," diye boğuk bir sesle cevap verdim. "Sadece bir süre yalnız kalmak istiyorum."

"Anladım," diye beni teselli ediyor ve onun şefkatli ses tonu karşısında suçluluk duygusuyla içim sızlıyor. "Diğerlerine de seni rahat bırakmalarını söyleyeceğim."

Nefesimi veriyorum. "Teşekkür ederim."

"Önemli değil, kardeşim. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Cevap vermiyorum çünkü cevap verirsem ağlayabilirim. Tüm bu yalanları nasıl telafi edeceğimi gerçekten bulmam gerekiyor. Kardeşlerim bunu hak etmiyorlar ama ne yazık ki şu anda daha önemli şeyler için endişelenmem gerekiyor.

Gergin bir şekilde pencereimin kenarına oturup tırnaklarımı kemirerek kardeşlerimin aşağıda kafeteryaya doğru yürümelerini bekledim. Dmitri'nin hala odasında olup olmadığından emin değildim, ama yine de onu bulmaya çalışmalıyım.

Aşağı indiğimde yağmur çiseliyor, ama neyse ki hava nemli olacak kadar sıcak ya da dışlerimi takırdacak kadar soğuk değil. Nemli orman zemini botlarımın altında çamurlu sesler çıkarıyor, ama yine de acele ediyorum, üç kez kayıp neredeyse düşüyordum. Karşılaştığım herkesi görmezden geliyorum, başımı eğik tutuyorum ve Morozovların kaldığı binaya doğru hızlanıyorum.

Daha önce de odalarımızın aynı binada olmasını dilediğimi fark ettim, ama en azından iki bina arasındaki mesafe uzun ya da yokuş yukarı değil.

Merdivenleri çıkarken süveterimdeki yağmuru silkelemeye çalışıyorum, yanaklarımdaki nemi de siliyorum. Gündüz vakti buraya gelmek riskli, ama görünüşe göre sorumluluk sahibi olma yeteneğimi tamamen kaybetmişim. Bu yüzden buraya kaçtım zaten.

Ellerim titreyerek Dmitri'nin kapısını sertçe çalışıyorum ve cevap vermesi için dua ediyorum. Cevap vermezse muhtemelen daha da çıldıracağım ve adamlarından birini onu çağırması için göndermek gibi delice bir şey yapacağım.

Bu fikri daha fazla düşünmeden, kapısı açılır. "Jade?" diye sorar, beni burada gördüğüne şaşırmış.

Dudaklarımı ısırarak, onu geçip davetsizce içeri giriyorum. "Konuşabilir miyiz?"

"Her şey yolunda mı?" diye sorar Dmitri, hemen endişelenerek.

Kapıyı arkamızdan kapatır ve ben, ağırlığından biraz boğulmuş hissederek süveterimi çıkarırım. Ayakkabılarımı çıkarır ve kendimi evimdeymiş gibi hissederek yatağına tırmanır, bacaklarımı çaprazlayarak otururum. Yatağın ucundaki battaniyeyi alıp kendime sararım ve derin bir nefes veririm.

"Jade, beni endişelendiriyorsun," diyor Dmitri, yatağına yaklaşır yanıma oturuyor. "İyi misin? En azından bunu söyle bana."

"İyiyim," diyorum, ellerimi sıkarak.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun Jade? Bana her şeyi anlatabilirsin." Umarım ciddiydi.

O benden daha fazla paniğe kapılırsa ne yaparım bilmiyorum. Muhtemelen Matteo'ya ağlayarak koşar ve durumumuzu daha da kötüleştiririm.

Nefesimi veriyorum. "Dmitri... Kampüste olmayan bir şeye ihtiyacım olursa, onu benim için alabilir misin?"

Endişeli ifadesi ciddileşir ve omuzları dikleşir. "Tabii ki. Bir şeye mi ihtiyacın var?"

Dudaklarımı ısırıp başımı sallıyorum, sormaya cesaret bulmaya

çalışıyorum. "Ne oldu? Yanakların kızarmış, Krasotka."

"Sanırım hamilelik testi yaptırmam gerek," diye itiraf ediyorum, tiz bir nefes vererek.

"Öyle mi?" diye soruyor, beni anlayamadığım bir şekilde bakarak.

"Geciktim," diye sessizce açıklıyorum. "Neredeyse bir ay geciktim."

"Değil misin?" diye sorar Dmitri, sesi yumuşaktır. "Doğum kontrol hapı kullanmıyor musun?"

Utançtan ağlamamak için başımı salladım. "Aklımdan geçmedi, yemin ederim, çok üzgünüm. Bunu konuşmalıydık, ama ben konuyu açmadım..."

"Hey, hey," diye beni durdurur, suçluluk dolu gevezeliklerimi keser. "Ben de bu konuyu açmadım, Jade. Sana kızgın değilim, hiç de bile."

"Bunu kasten yaptığımı düşünmüyorsun, değil mi?" diye soruyorum çaresizce. "Hamile kalırsam ve seni tuzağa düşürmeye çalıştığımı düşünürsen kızmayacaksın, değil mi? Yemin ederim, bunu hiç düşünmedim. Sana aşık olmaya o kadar kapılmıştım ki..."

"Krasotka, bana bak," diye ikna eder, çenemi yukarı kaldırır. "Senden asla böyle bir şey düşünmem. Ve tamamen dürüst olmak gerekirse, beni elde tutmak için beni tuzağa düşürmüş olsan, bunu muhtemelen çok sevimli ve eğlenceli bulurdum."

Sevimli ve *eğlenceli* mi?

Ağzım açık kalır ve ona bakakalırım.

"Öyle mi?"

"Jade, benim için tek sensin. Eğer hamile değilsen ve hamile kalmak istiyorsan, seni hemen hamile bırakırım."

Dudaklarımdan rahatlamayla dolu keskin bir kahkaha patladı.

"Ailelerimiz onaylamasa bile mi?"

Bebek olursa onaylamak zorunda kalacaklar, değil mi?

"Öyle olsa bile," diye beni temin eder. "Emin olana kadar bu konuda endişelenmeyelim, tamam mı? Test yapıp ona göre karar verimiz."

Titrek bir nefes veriyorum. "Tamam, kızgın olmadığından eminsen."

"Kızmadığımı söz veriyorum," diye tekrarlar ve eğilip dudaklarımı nazikçe öper. "Ivan'a söylemeliyim," diye dikkatlice ekler. "O bize test yaptırabilir."

Bize test yaptır.

Dimitri, her zaman bir takım olduğumuzu hissettirir bana. Ne olursa olsun benim tarafımda olduğunu hissettirir ve şükürler olsun ki şu anda da farklı davranmıyor. Ona ihtiyacım var.

"Tamam," diyorum, gergin bir şekilde yutkunarak.

Dimitri kafama iki kez öpücük kondurur, iki hızlı teselli öpücüğü, sonra kapısına doğru yönelir. Koridorda ısıık çalar ve üç saniye geçmeden kapı kolunun sesi duyulur. Yataktaki yerimden Ivan'ın açık renkli saçlarını görürüm.

"Ne oldu?" diye sorar, odaya bakarak.

Dimitri İngilizce cevap vermez. Zahmetsizce kendi dillerine geçer ve sesini alçaltır. İkisi de içeri girmek ya da çıkmak için harekete geçmez.

Birbirlerine alçak sesle Rusça konuşuyorlar ve Dimitri'nin kardeşine ne aradığını söylediği anı görüyorum. Mavi gözleri genişliyor ve Dimitri'nin yatağında rahatça otururken bana bakıyor. Üzerime battaniyeyi çekip utangaç bir gülümseme atıyorum.

Daha da fısıltılı bir şekilde konuşan Ivan başını sallar ve koridora geri döner.

"Hemen dönecek," diyor sevgilim, yatağın kenarına gelip başımın üstüne bir öpücük konduruyor.

Onun dokunuşuyla rahatlayarak başımı sallıyorum. "Bir tane bulabilir mi?"

"Kolayca," diyor, parmaklarının arkasıyla yanağımı okşayarak. "Gizli tutacaktır."

"Neredeyse Matteo'dan bir tane isteyecektim," itiraf ediyorum. "Sana bunu söylemeye korkuyordum ve biraz ağlarsam en azından kısa bir süreliğine bu konuyu kapatabileceğini biliyordum."

Gülmesini bekliyorum, ama sadece sert bakışlarını görüyorum. "Krasotka, benimle konuşmaktan korkmamalısın. Benimleyken hiçbir şeyden korkmamalısın. Benim sorumluluğumdasın."

Sözlerindeki saf *inanç* kalbimi coşturuyor.

"Biliyorum," diye itiraf ediyorum. "Sadece *çok* erken oldu. Böyle olmasını istemedim. Seni engellemek istemiyorum." Bebekler kolay değildir ve onun

Pakhan olmasıyla, bir çocuk kesinlikle hayatını değiştirecektir. Belki de iyi yönde değil.

"Engellemiyorsun," diye basitçe reddeder. "Beni asla engelleyemezsin, Jade."

Bunun gerçekten olup olmadığını ona söyleme fırsatım olmadan Ivan odaya girer.

"Vay canına, çok hızlı oldu," diyorum, elindeki kahverengi kağıt torbayı fark ederek.

Ivan, ortamı yumuşatmak için glmeli mi yoksa bana sarılmalı mı karar verememiş gibi görünüyor. "şu anda stoklarımızda sadece eski model var, iki çizgi hamile, bir çizgi değil. İkinci izgi soluk olsa bile, iki izgi."

Baskı yok.

"İster misin?" diye sorar Dmitri, Ivan'dan poşeti alıp küçük pembe ve mavi paketi çıkarır.

Gergin olsam da, kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Bilmek istiyorum." "Seninle birlikte girmemi ister misin?"

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Olmaz."

Ivan gülüyor. "Onun önünde işeyemez misin? O zaten her şeyi gördü..."

"Ben işemiyorum, o da işemedi," diye onu kesin bir şekilde durdurdum.

Yataktan kalkarak, tereddütle Dmitri'den paketi aldım. "Emin misin?"

"Sonucu söyleyeceğim," dedim, belki de testin sonucunu görmek için soruyordur diye. Testin, zerine işediğiniz kısmı kapatan bir kapağı var, bu yüzden yeterince temiz olacaktır. Sanırım.

Tek başıma banyoya girdiğimde her şey biraz bulanıklaşıyor. Test talimatlarını iki kez kontrol ettikten sonra, sağ tarafta beceriksizce işimi görüyorum. Ellerimi iki kez yıkayıp kapağı taktıktan sonra, odaya geri dönmeye cesaret edebiliyorum.

"İvan gitti mi?" diye soruyorum, Dmitri'yi yalnız buluyorum.

"Bize bunu yalnız yapma şansı vermek istedi, bebeğim."

Ne kadar tatlı.

"Bakmadım," diyorum, elimdeki plastik teste başımı sallayarak. "Sanırım birkaç dakika sürer."

"yle," diye onaylar ve bana yatağa oturmam için işaret eder. Otururken küçük çubuğu aşağıya doğru tutarım.

"Daha önce hiç böyle bir şey yaptın mı?"

Cevabı beni yıkabilir ya da rahatlatabilir, ama yine de soruyorum.

"Daha önce hiç prezervatif kullanmadım," diye itiraf ediyor ve bunu duyduğuma seviniyorum. "Seninle tanışana kadar prezervatifsiz yapmayı hiç düşünmemiştim."

"Bu çok tatlı," diye fısıldadım.

"Sana sormalıydım..." "İkimiz de sormadık," diye sözünü kestim.

"Hayır, ama ben senden büyüğüm ve tecrübem var. Konuşmadan sana dokunmamalıydım."

"Benden *çok* da büyük değilsin," diye savunuyorum, tüm suçu onun üstlenmesini istemiyorum. İkimiz de yetişkiniz ve ikimiz de bunu konuşmalıydık. Ama ben de eşit derecede sorumlu olduğumdan emin olduğum için bunu onun üstüne yıkmayacağım.

Hafifçe güldü. "Böyle düşünmediğine sevindim."

Onu çok sevdiğim için, dört yılın çok uzun bir süre olduğunu düşünsem bile, umurumda değil.

Hamilelik testine bakarak, sonucun çıkması için gereken kısa sürenin geçtiğini varsayıyorum.

"Bakamıyorum," diyorum, dudağımı ısırarak. "Sen bakabilir misin?"

Hiç tereddüt etmeden küçük çubuğu alır ve sonucun yazması gereken yere bakar. Yüzünde hiçbir ifade yoktur.

"Ne yazıyor?" diye sormadan edemiyorum.

Hemen tek çizgi olduğunu söylemediğinde, anlıyorum.

Midemde bir heyecan hissediyorum ve boğazıma yükselen duygularımı yutuyorum.

"İki çizgi mi?"

"İki çizgi," diye Dmitri yumuşak bir sesle onayladı. Testi atarken, büyük elleriyle yüzümü kavradı ve başparmaklarıyla yanaklarımı okşadı.

Titreyerek nefes veriyorum. "T-tamam. Belki bir tane daha yapmalıyım?"

Başını iki yana sallayarak, ağzını açmadan *hayır* diyor.

"Yanlış olabilir," diye fısıldayarak mantıklı bir açıklama yapıyorum.

Kafasını daha sertçe sallar ve ellerinden biri aşağı kayar. Parmaklarını karnımın ortasına koyar ve beni orada tutar. "Yanlış değil, Krasotka."

İnlememi bastırıyorum. "Nereden biliyorsun?"

"Sadece biliyorum," dedi basitçe. "İkinci test yok, ama seni burada güvendiğimiz doktora götüreceğiz. Çok şeyin çok hızlı değişmesi gerekiyor ve belgelere ihtiyacımız olacak."

Babam öğrenecek mi?

Yutkunuyorum. "Ö-öyle mi?"

"Jade, canım, beden eğitimi derslerine giriyorsun. Buna hemen son vermelisin. Antrenmanlarda vurulmamalısın, bu güvenli değil."

Oh. Doğru.

"Herkes öğrenecek mi?"

Başını eğiyor. "Çocuğumuzu saklamak mı istiyorsun? Bilmem gereken bir şey mi var?"

"Hayır, hayır," diye çabucak cevap veriyorum. "Öyle bir şey yok. Ben... sana olan hislerimi biliyorsun. Ve çok şanslıyım, ama mutluyum. Sadece..."

"Baban mı?"

"Bunu ona e-postayla anlatmak istemiyorum," diye itiraf ettim, sesim titriyordu. "Sence bana kızar mı?"

Beni daha güçlü olmam için buraya gönderdi, ama ben *gerçekten* antrenman yapma şansımı mahvettim.

"Muhtemelen bana çok kızacak," diye dürüstçe cevap verdi. "Bana anlattıklarından anladığım kadarıyla, seni çok seviyor. Sana kızmayacak, bebeğim."

"Senin de sana kızmasını istemiyorum," diye somurtuyorum. Kendinden emin bir şekilde, "Onu ikna edeceğim," diye cevaplıyor.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bebeğim, sen söz konusu olduğunda, başka seçenek yok. Onu ikna edeceğim çünkü sen ve çocuğumuz olmadan bu hayatı yaşamamın imkanı yok."

Duygularımı bastırarak burnumu çekerim.

"Seni aileden çalmayacağım, ama onların beni uzak tutmasına da izin vermeyeceğim, Krasotka. Her şey yoluna girecek."

Tanrım, umarım gerçekten öyle demek istiyordur.

Bölüm 32

Jade

Ertesi gün derslerde normal davranmak kolay değil. Herkesin bana baktığını ve herkesin sırrımı bildiğini hissediyorum. Ivan bana yardım ediyor, her zamankinden daha fazla ortaya çıkıp, elinden geldiğince destekleyici bakışlar atıyor. Beni gerçekten ayakta tutan tek şey, Dmitri'nin bu gece beni doktora götürecek olması.

Aldatma Dersinden sonra, Remo ve ben odalarımıza dönmeden önce hızlıca bir şeyler atıştırıyoruz. Matteo tüm kardeşlerime adet dönemimin başladığını haber verdiği için, hiçbiri bu gece benim yatıya kalmamı beklemiyor. Gizlice kaçmamı da beklemiyorlar, ama bu sefer başka çarem yok.

Bir doktora görünmem gerekiyor ve bu çok acil. Bugün dövüş dersinde sadece egzersiz yapabildim, ama bu uzun süre böyle devam edemez. Ayrıca, şimdi almam gereken ilaçlar var, değil mi? Belki vitaminler.

Hamile olma ihtimalim olduğu için mi, yoksa başka bir yol bulabileceklerini bildikleri için mi bilmiyorum, ama Dmitri ve Ivan bu sefer beni pencereden çıkarmadılar. Bunun yerine, Ivan bir alt katta benimle buluştu ve Dmitri'ye götürdü. Ivan, kapı çerçevelerinden sarkmadığı ve koridorlarda fazla yer kaplamadığı için dar alanlarda fark edilmeden dolaşmakta daha başarılı.

Hava karanlık ama Dmitri ve Ivan yıldızları ve ayı kullanarak yolu aydınlatarak hiç tereddüt etmiyorlar, kendinden emin adımlarla ilerlerken ben de dikkatlice onların yolunu takip ediyorum. Matteo'nun

önceden gösterdiği aynı tıp binasına gitmiyoruz ama bunu sorgulamıyorum. Morozovların farklı bir doktoru olması mantıklı.

Adımlarımız yavaşladığında, daha fazla ışık görmek için yukarı bakıyorum. Ev benzeri bir yapıya takılı küçük bir ampul, etrafındaki alanı bir fener gibi aydınlatıyor ve gittiğimiz yere ışık tutuyor.

Küçük taş bina, çoğunlukla ürkütücü derecede uzun ağaçların arkasında gizlenmiş, çevresindeki zemin ise engebeli ağaç kökleriyle kaplı. Duvarları ve çatısının bir kısmı yosunla kaplı, eski bir masal evi gibi. Baca'dan komik derecede mükemmel dumanlar çıkmasını bekliyorum, ama baca yok.

"Bu yeri daha önce hiç görmedim," diyorum sessizce, kapıya yaklaşırken ayaklarımızın altında dallar kırılıyor. Varlığından bile haberdar değildim. Nasıl olur da bu kadar haftadır burada olup da hala keşfedilecek yerler kalabilir?

"Burada doktor bulabileceğimiz birkaç farklı yer var," diyor Ivan diplomatik bir şekilde. "Bu sadece bizim yerimiz."

Dmitri kapıyı çalmadan kapı kolunu çekerek hepimizin geçebilmesi için kapıyı açar. Bu yerin dışı oldukça rahat bir kulübe havası verse de, içi steril ve beyazdır. Bir veteriner kliniği veya küçük bir hastane gibidir.

"*Preymnik*," diye tanıdık olmayan bir ses duyuyorum. "Her şey yolunda mı?"

Konuşan yaşlı adamın saçları gri ve ince gözlükleri var, ama yine de uzun boylu ve sağlam görünüyor. Hala sahilde koşabilen, ama günün geri kalanında işlev görebilmek için öğleden sonra 2'de kestirmeye ihtiyaç duyan bir dedeye benziyor. Alçak bir tezgahın arkasında durmuş, cevap bekliyor.

"Kimse yaralanmadı," diyor Dmitri. "Bugün burada başka kimse var mı?"

"Yalnızız," diyor adam kararlı bir sesle.

Başını sallayarak, erkek arkadaşım ona "Ultrason yapmamız gerekiyor" diyor.

Doktor olması gereken adam, Dmitri'nin isteği karşısında şaşırılmış olsa da bunu belli etmiyor. Duygusal olarak hiç tepki göstermiyor, sadece sesli olarak yanıt veriyor.

"Tabii ki," diyor, isteklilikle. "Bu tarafa gelin."

Dmitri, hala elimi tutarak beni yönlendirirken, Ivan da benimle aynı hızda yürüyor. Birçok şey merak ettiğim için arkadaşşıma yaklaşıyorum.

"Ona ne dedi?" diye fısıldayarak soruyorum. "Prey... bir şey mi?"

"*Preyemnik*, halef anlamına geliyor," diye fısıldar Ivan. "Yaşlı adamların Dmitri'ye taktığı bir lakap. Onun Pakhan rolünü üstlenmesini sabırsızlıkla bekliyorlar."

Demek bu adam Dmitri'ye sadece saygı duymuyor, onu seviyor da. Bu iyi. Dmitri'nin iyiliğine bu kadar önem veriyorsa, ona güvenmek çok daha kolay.

"Oturun bayan," doktor duraksıyor, birinin benim adımı söylemesini bekliyor.

"Moretti," diye Dmitri tamamlar.

"Jade yeterli," diye hafifçe itiraz ediyorum. "Midemle ilgileneceksiniz, sanırım bana ilk adımla hitap edebilirsiniz."

Yastıklı deri masaya tırmanıp otururken, doktorun Dmitri'ye izin için bakış attığını gördüm. O onaylamadıkça benim ilk adımı kullanmayacak. Dürüst olmak gerekirse, bu biraz sert bir tavır. Ama hadi ama, bu sadece bir isim.

Neyse ki Dmitri sorun olmadığını kabul ediyor.

"Jade o zaman," diye kabul ediyor. "Ben Dr. Petrov. Hamile olduğumu mu düşünüyorsun?" "Test yaptı," diye cevaplıyor Dmitri. "Benim çocuğuma hamile."

Öncelikle, lanet olsun, bunu öylece ortaya atmak ne demek oluyor?

İkincisi, Tanrım, neden bu kadar sıcak?

"Test yanlış olmadığı sürece," diye ekliyorum, bunu yapma ihtiyacı hissederek. Dmitri çok kendinden emin ve bunu göstermekten çekinmiyor.

"Yanlış değildi."

Yastıklı küçük masa soğuktu, ama kolumdan yukarı doğru yayılan ürpertiye görmezden gelerek gömleğimin uçlarını çekiştirdim. "Bunu kıvrırabilirim, değil mi?"

"Doğru," diye onaylar doktor, içinde mavi jel olan şeffaf bir şişeyi eline alır. "Burada tam teşekküllü bir ultrason makinesi yok, ama taşınabilir daha küçük bir tane var. O iş görür."

"Dışarıda beklememi ister misin?" diye sorar Ivan, ben de alaycı bir şekilde gülerek gömleğimi yukarı çekip sütyenimin altına sokarım, böylece yukarıda kalır.

"Sakin gitme," diye bağırırım ve onu yakalamak için elimi uzatırım. "İki elim var ve sen ikisini de tutuyorsun."

Ivan gözlerini kırıştırır ama gülümser. "Evet, hanımefendi."

"Zaten hamileyim. Beni yaşlı hissettirme," diye sızlanıyorum ve uzattığı elini yakalıyorum.

"Aynı yaştayız."

Evet, ama sadece birimizin karnında bebek var.

"Sen de, bayım," diyorum Dmitri'ye, onun elini de aynı açgözlülükle tutarak. O benim parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor, ben de karşılığında onu sıkıca sarıyorum.

"Bu biraz soğuk olacak." Uyarı, buz gibi jel karnıma sürülmeden hemen önce gelir ve ben yüzümü buruştururum. "Yakında ısınır."

Tanrım, başlangıçta sıcak çıksa ne güzel olurdu.

Küçük beyaz bir çubukla, tablet büyüklüğündeki ekrana bakarak jeli sürüyor. Çubuğu gezdirerek, hoşuna giden bir nokta buluyor ve aleti çok daha yavaş hareket ettirerek karnıma daha derine itiyor.

Hoparlörlerden bir vızıltı sesi gelmeye başlayınca, nefesim kesildi. Bu, şiddetli bir ritim, ağır bir davul sesi. Ekranda siyah ve gri lekelerden başka bir şey göremiyorum. Görüntüyü ayırt edemesem de, ses bize bilmemiz gereken her şeyi anlatıyor. Bu bir bebek.

"Evet, kesinlikle hamilesiniz," diyor Dr. Petrov. "Tebrikler."

Bu söz üzerine kalbim kabardı. Bizim için mutluydu. Evli değiliz ve kazara hamile kaldık, ama yine de bizi tebrik ediyordu. Dr. Petrov'u sevdiğime karar verdim.

Dmitri haklıydı ve bunun için üzgün olduğumu sanmıyorum. Ne yapacağımı bilmediğim için çok gerginim, ama üzgün değilim.

"Bu kalp atışı, değil mi? Yani bebek iyi mi?" diye soruyorum, dudağımı ısırarak. "İki bebek de iyi..."

"İkisi de mi?" diye hayretle başımı sallıyorum. Bunu söylemiş olamaz. "Evet..."

"İki tane mi var?" diye ciyakladım, bulanık ekrana bakmak için öne eğildim. Ivan ve Dmitri'nin ellerini sıkıca tutuyordum, çok sıkı tutuyordum, ama bırakamıyordum. "Bu benim anlamadığım bir tür eski Rus mizahı mı? İki tane yok, değil mi?"

Dr. Petrov gülmüyor. Kimse gülmüyor.

"Dmitri?" Ona dönüyorum, gözlerim endişeyle açılmış.

"Sorun yok Krasotka, ama o şaka yapmıyor."

Nasıl paniklemiyor? Şokta mı? Keşke ben de şokta olsaydım, ama olanların çok iyi farkındayım. Sadece hamile değilim, iki kat hamileyim.

Doktora bakıp yüzümü buruşturuyorum. "Emin misiniz?"

Başımı sallayarak onaylıyor.

"Buraya bakın," diyor ve küçük lekeleri işaret ederek, onları ayıran çizgiyi parmağıyla takip ediyor. "İki kese, ikisi de büyüyen fetüs."

ikiz bebeklerin olacak."

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, gözlerimi hızla kırıştıtararak. "Bu nasıl oldu?"

"Şey," diye boğazını temizledi. "Ailenizde ikizler var mı?"

Nico ve Remo.

"Sayılır mı?" Boynumun arkasını ovuşturduğum, birden ağrımaya başlamıştı. "Dört kardeşim ikiz, ama ikisi tek yumurta ikizi."

Elio ve Emilio'yu ayırt etmek çok da zor değil, çünkü Emilio'yu daha az görüyorum. Ama saçlarını farklı şekillerde yapıyor, Emilio yüzünü temiz tıraş ederken Elio sakalını uzatıyor. Nico ve Remo ise ikizlerden çok normal kardeşlere benziyorlar.

"Ailenizde ikiz kardeşler olması, sizin de ikiz sahibi olma olasılığınızı artırır," diye açıklıyor Dr. Petrov. "Sizin de ikiz olmanız bu olasılığı daha da artırır, ama ikizlerin kardeşlerinin de ikiz sahibi olması hiç de nadir bir durum değildir."

Eh, cinsel eğitim dersinde bu konu işlenmemişti.

Dudaklarım titreyerek, Dmitri omzuma başparmağını sürterken ona bakıyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Özür dileme," diye azarladı. "Dün gecedan beri hiçbir şey değişmedi. Her şey yolunda gidecek ve ben hala kızgın değilim."

Dün gecedan beri kesinlikle bir şeyler değişti. Bir bebek olasılığı, kesin iki bebek olasılığına dönüştü.

Bununla bir sorunu olmadığını söylediğinde dürüst olduğuna inanmak zorundayım. Anne olmaktan ve onun baba olmaya nasıl tepki vereceğinden korkmaya hakkım yok.

Şişede çınlayan hapların sesi dikkatimi doktora çevirir.

"Bunları günde bir kez almanız gerekecek. Bunlar doğum öncesi vitaminleri. Herhangi bir alerjiniz yok ve şu anda herhangi bir ilaç almıyorsunuz, doğru mu?"

"Doğru," diye onaylayarak küçük şişeyi ondan alıyorum.

"İkiz olduğunu görebiliyorum, bu da en az altı haftalık hamile olduğun anlamına geliyor. Ben hamilelik uzmanı değilim, ama ne zaman hamile kaldığını biliyorsan doğum tarihini tahmin edebiliriz. Ne zaman korunmasız cinsel ilişkiye girdin?"

"Ne zaman yapmadılar ki?" Ivan gülümser.

Dmitri ona gözlerini kısarak sert bir bakış atar, ama ben de kahkahalarla gülünce bu bakış kaybolur. Bu kadar komik olmamalı, ama öyle.

"Üzgünüm, alaycı Ivan'ı seviyorum," diyorum, gülerek. "İlk kez yapalı altı haftadan biraz fazla oldu," diyor Dmitri, elimi hafifçe sıkarak. "Yedi haftaya yakın olabilir."

Dr. Petrov başını sallar. "Doğum tarihi tahminleri asla kesin değildir, bir haftalık fark uzun vadede önemli değildir. Seni gözlemleyeceğiz ve gelişmelerini takip edeceğiz. Seni tedirgin edecek herhangi bir rahatsızlık hissedersen, bana gel. Sabah bulantıları dört ila on beş hafta arasında ortaya çıkar, bu yüzden kendini susuz bırakacak veya beslenmeni engelleyecek kadar çok kusmuyorsan, bana ihtiyacın olmayacak."

Böyle bir şey olur mu? Susuz kalacak kadar çok kusacak mıyım? Elektrolit içeceği içmeden dolaşırsam Armani çok kızacak.

"Kulağa korkunç geliyor," diye sızlanıyorum.

"Evet," doktor anlayışla katılır. "Maalesef burada hamilelikte güvenli mide bulantısı ilacı yok, ama en kötü belirtileri hafifletmeye yardımcı olacak bazı doğal ilaçlar var. Mutfakta zencefil olmalı, ekmek ve kraker gibi kuru gıdalar da yardımcı olabilir."

En azından bunu bilmek iyi oldu.

"Jade dövüş dersine gidiyor, onun için bir not almamız gerekecek..."

"Ya eğitmen diğerlerine söylerse," diye sinirli bir şekilde patladım. "Bunu yapmalarına izin var mı?"

"Hayır," diyor Dr. Petrov hemen. "Eğitmenler, tüm personel gibi gizlilik yükümlülüğüne tabidir. Elbette kendi aralarında dedikodu yapmayı severler. Ancak tıbbi bilgilerin sızdırılması, Lord için büyük bir sorun olur."

İmparatorluğun kurallarını ve politikalarını uygulamakla görevli adam, resmi olarak Lord olarak bilinir. Onu destekleyen daha düşük rütbeli Lordlar ve gücünü korumak için tüm sistemler var, ama ben onu hiç görmedim. O da bizim gibi dönem boyunca burada yaşıyor, sadece nerede olduğunu bilmiyorum. Adını ve neye benzediğini bilmiyorum, ama eğer öğretim görevlileri sırları açığa çıkarırsa ona karşı bir tehdit oluşturuyorsa, o zaman bence bunu yapmayacaklardır.

En kötü ihtimalle, kavgacı öğretmen bana zorluk çıkarır ve ben dersi bırakırım.

Doktor bana not yazmaya başlarken, yiyemeyeceğim yiyeceklerin ve kaçınmam gereken şeylerin isimlerini sayıyor. Çoğu sorun değil. Henüz çiğ balık denemeye cesaret edemedim, çiğ etin dokusu

beni korkutuyor ve pastörize edilmemiş peynir benim damak tadıma göre çok sofistike. Ayrıca, zaten alkol ve kahve içmiyorum.

Yine de kahvaltıda üzüm yememeyi hatırlayacağım, çünkü görünüşe göre üzümlerde hamilelikte komplikasyonlara neden olabilecek potansiyel olarak zehirli bileşikler var. Ama en azından üzümler en sevdiğim yiyecekler değil.

Not ve vitaminleri aldık, geceyi geçirmek için Dmitri'nin evine geri dönüyoruz. Seks yapmıyoruz, ama beni saatlerce kucaklıyor, beni odama geri götürmek zorunda kalana kadar benimle uyuyor.

Yapabilsem de, hemen yatağa dönmüyorum. Buradaki kardeşlerime söyleyemem çünkü onlar babama söylerler. Yardımcı olabilecek tek bir kişi var. E-posta programımı açıp yatağımın kenarına oturuyorum ve yazmaya başlıyorum.

BEN

Bir şey için sana ihtiyacım olursa, güvenimi boşa çıkarır mısın?

BEN

Mesela babama söylemeden önce sana bir şey söylemek istersem, bunu benim için yapabilir misin? Ona söylemeden?

Neyse ki, saat farkına rağmen, o zaten uyanmış gibi görünüyor.

APOLLO

The Outfit'in ikinci komutanına mı soruyorsun? Yoksa kardeşine mi soruyorsun?

BEN

Belki ikisine de?

BEN

Ama çoğunlukla kardeşim.

APOLLO

Bu haberdeki herkes hayatta mı?

BEN

Tabii ki evet! Delirdin mi sen?

APOLLO

Bana mesaj dilinde yazma, iğrenç. APOLLO

Neye ihtiyacın olduğunu söyle.

BEN

Bunu birlikte yapana kadar babama söylemeyeceğine söz verir misin?

APOLLO

Bir mafya üyesinin sözü senin için hiçbir anlam ifade etmemeli.

BEN

Kardeşimin sözü benim için her zaman çok önemlidir.

Cevap vermesi bir dakika sürer, bekleme sırasında oluşan ağır sessizlik içimdeki gerginliği daha da artırır.

APOLLO

Söz veriyorum.

Nefes verip yazıyorum.

BEN

Hamileyim.

Bantı bu şekilde çekip çıkarmak daha iyi, değil mi?

Ben daha fazla bir şey ekleyemeden cevap veriyor.

APOLLO

Jade.

BEN

Sorun yok! Yani, tabii ki planlı bir şey değildi. Ama ben iyiyim, gerçekten.

APOLLO

Sözünü tutma ayrıcalığını elinden almamı hatırlat bana.

Gergin bir kahkaha attım. Hamilelik konusunda üzgün mü bilmiyorum, ama bu sırrı sakladığı için kesinlikle kendini suçluyor.

APOLLO

Bunu bilen var mı?

ME

Sadece babası ve kardeşi.

APOLLO

Peki, babası kim, lütfen söyle? Onun adını yazacağım bir defterim var.

Ciddi olup olmadığını bilemeden nefesimi tuttum.

BEN

Kesinlikle hayır!

BEN

Olmaz, sen benim tarafımdasın, söz verdin! Benim tarafım onun hayatta kalmasını çok istiyor.

APOLLO

Onu öldürmeden sakatlayabilirim. Oldukça kolay, emin olabilirsiniz.

Hayal kırıklığıyla homurdandım, keşke o da duyabilseydi.

BEN

Cidden, Apollo. Onu seviyorum ve evleneceğiz. Gerekli tüm adımları atacağız. Sadece benim tarafımda olmanı istiyorum,

ailemizden hiç kimsenin Dmitri'ye zarar vermesini istemiyorum.

APOLLO

Dmitri Morozov mu?

Kahretsin.

BEN

Bana tekrar söz ver.

APOLLO

Gelecekteki Pakhan'ın savaşlarını onun yerine küçük bir kadın yürütüyorsa, Ruslar gerçekten zor durumda demektir.

Kaşlarımı çattım. "*Küçük kadın*" biraz sert bir ifade.

BEN

Benden bunu yapmamı istemiyor. Sen ona ne verirsen ver, o halledebilir. Sadece senin ona bunu vermeni istemiyorum. Onu seviyorum. Beni hiçbir şekilde acı ile ilişkilendirmesini istemiyorum.

BEN

Bana onun gibi bakan tek erkeği korkutup kaçırma.

Dudaklarımı ısırıp başka bir mesaj yazıyorum.

BEN

Gelecekteki çocuklarımın babasını benden alma.

APOLLO

Çocuklar, çoğul mu?

BEN

Bunun için babama teşekkür edebilirsin. Görünüşe göre ikizler ailemizde genetik bir özellik.

APOLLO

Sözümün sınırı var. Ona ne zaman söylemeyi planlıyorsun?

Yanaklarım gülümsemeyle yükselir.

BEN

Eve varır varmaz.

APOLLO

Jade, bu yeterince hızlı değil.

ME

Başka ne zaman yapmam gerekiyor? Böyle haberleri e-posta ile göndermek...

APOLLO

Bunu sonra konuşuruz. Şimdilik bunu sır olarak sakla. Bağlantılarım seni izliyor olacak.

Gözlerimi kırıyorum. Demek beni gözetleyebilecek adamları var.

BEN

Bunca zamandır yoklar mıydı?

APOLLO

Eğer izliyor olsalardı, şu anda hamile olur muydun?

Küstah.

BEN

Bilmiyorum, gizlice dolaşmakta oldukça iyi oldum.

APOLLO

Touche, küçük kardeşim.

Bölüm 33

Jade

Bir gün dinlendikten sonra, kendi kişisel cehennemime geri döndüm. Ancak bu sefer, dövüş kursumu biraz özgürlük hissiyle giriyorum. Artık vurulmamak için tur atmak yok, vurmaya öğrenmek için parmak eklemlerimi incitmek yok.

Sonunda kadın eğitimci bulduğumda ders çoktan başlamıştı. İlk gözüme çarpan oydu ve yardımcı öğretmeni çoktan ringe çıkmıştı, bu yüzden onunla idare etmek zorundaydım.

Yalnız kalana kadar bekledim ve ona yaklaştım.

"Koç?" diye seslendim, dikkatini çekmek için.

Başını kaldırmadan önce içini çekti. "Ne istiyorsun?" Hoş karşılanmadığımı hissettiren bakışıyla gözlerim buluştuğunda, zorla gülümsedim. "Bunu size vermem gerekiyor."

Doktorumun yazdığı notu ona dikkatlice uzattım ve o hemen ona bakınca endişelenmeye başladım. Gereğinden fazla agresif bir şekilde notu aldı ve okumaya başlamadan önce burnundan soludu. Notu buruşturup açık avucuma geri attığında midem düğümlendi.

"Saklamak istemiyor musun?" diye soruyorum, kaşlarımı çatarak.

Notu küçümseyerek, ısınma hareketleri yapan sınıfın geri kalanına başını salladı. "Acele et, Moretti. Bu saçmalıklarla uğraşacak vaktim yok."

"Kağıdı okudun, değil mi?" diye soruyorum, hala kafam karışık. "Antrenmana katılamayacağımı yazıyor. Beni sınıftan çıkaracaklar..."

"Okudum," diye alaycı bir şekilde cevap verdi. Düşmanlığı şaşırtıcıydı. Daha önce hiç kaba davranmamıştı, aşırı nazik de olmamıştı, ama sesindeki bu zehir tamamen yeniydi. "Güzel sahtecilik, bunu sınıfta mı öğrendin? Sıraya gir, Moretti. Sparring başlamak üzere."

Sinirlerden midem düğümleniyor. Sahtecilik dersine girmiyorum, girseydim bile, kim böyle bir yalan söyler ki? Doğruluğu çok kolay kontrol edilebilir, o bana inanmayacak mı?

"Sahtecilik mi? Ne? Notu Dr. Petrov'dan aldım, çok gerçek. Dövüşmem."

Gözlerini devirdi. "Evet, Dr. Petrov, Rus doktor. Beni aptal mı sanıyorsun, Moretti? Sıraya gir, bugün The Thorns'tan biriyle dövüşeceksin."

Kesinlikle değilim! Hamile olduğumu ve dövüşemeyeceğimi kanıtlayan belgelerle geldiğim gün, erkeklerle dövüşmemi mi istiyor? Deli mi bu kadın?

"Dr. Petrov, herhangi bir sorunuz olursa ona e-posta gönderebileceğinizi söylüyor, ben bir tür numara yaptığımı düşündüğünüz için kendimi riske atmayacağım." *Siktir et.* "Kardeşlerimden birini bulacağım."

"Svenson!" Eğitimci, The Thorns'tan birine homurdanarak seslenir. "Kaçan var, onu çembere getirin ve işe koyulun."

Onun bağırışını duyan iri sarışın adam homurdanarak bize doğru yürümeye başladı. Tereddüt etmeden, tüm gücümle bağırdım. Tüm sınıf durdu ve Ivan'ın havuzda olması gerektiğini hatırlayarak merdivenlere doğru koşmaya başladım.

"Orada durma, onu yakala!"

Seni yakalayacağım! Neredeyse patlayacağım, endişeden dönüp yüzüne bağırmaya cesaret edemiyorum. Güç delisi öğretmenlerden bıktım artık. Empire'ın tüm personelini yenilemesi gerekiyor!

"Senin köpeğin değil," diye bağıır Svenson, ama yine de beni takip ettiğini duyarım.

Bacaklarım ağrıyacak kadar hızlı koşuyorum, taş merdivenlerden aşağı uçarken arkamdan isteksiz adımlar geliyor. Kendimi havuz odasına atıyorum, çılgınca Ivan'ı arıyorum. Onu sığ kısımda, elinde su şişesiyle mola vermiş gibi dururken buluyorum.

Düşünmeden, onun adını haykırıp ona doğru koşuyorum, beni koruyabilmesi için giyinik halde suya atlıyorum. Gözümün ucuyla, diğer Morozov öğrencilerinin ayağa kalkıp kavgaya hazırlandıklarını görüyorum.

"Jade?" Ağız açık kalır, aramızdaki mesafeyi hızla kapatır. Beni göğsüne çeker, gözleri odayı tehditler için taramaya başlar. "Hey, hey, hey," diye sakinleştirir. "Ne oldu?"

Nefesimi toplayarak, "Bana inanmadı! Beni dövüşmeye zorladı ve bir adamı peşimden gönderdi!"

Sözlerim ağzımdan çıkar çıkmaz, adamlarından biri Svenson'u duvara yapıştırır. Acı içinde inler ama karşılık vermez. Tam olarak onun suçu değil, ama şu anda onu hiç umursamıyorum.

"Ne demek sana inanmadı?"

"Notun senin doktorundan geldiği için sahte olduğunu düşünüyor," diye açıklıyorum, hala nefes nefeseyim. "Ya karnıma yumruk yersem?"

"Sakin ol lan," diye bağırır Svenson ve onu duvara dayayan iri yarı adama karşı direnmeye başlar. "Ona dokunmayacaktım, ölmek istemiyorum."

"O zaman neden onu takip ettin?" diye sordu Ivan soğuk bir sesle.

"Onu Armani'ye götürecektim," diye homurdanır. "Yakın zamanda kafamı kaybetmeyi planlamıyorum. Lanet olası bir öğretmen için Morettilerin kötü tarafına geçmeyeceğim."

Söylediği hiçbir şey yalan gibi gelmediğinden ona inanmak kolay.

"Bana dokunmadı," derim, söz konusu adama çenemi kaldırarak. Vücudunu kontrol edemediğinde çok daha az korkutucu. "Onu bırakabilirsiniz."

Svenson'a elini koyan adam Ivan'dan talimat bekliyor.

Gözleri kararmış bir şekilde bana şöyle diyor: "Sana dokunmadı, ama seni korkuttu."

"Onun suçu değildi," diye nazikçe açıklıyorum. "Notu kimse görmedi, o da bilmiyordu ve yavaşça takip etti."

"Gidebilir," diye Ivan yumuşar ama adama gözlerini kısarak bakar. "Ama kampındaki herkese, kimse Jade'e bulaşmayacağını söyle. Artık sadece ailesinin koruması altında değil. Anladın mı?"

"Anladım," diye homurdanır ve kendini düzeltir. "Her zaman bir zevk, Morozov."

"Bunu unutma," diye karşılık verir Ivan. Bana dönerek, beni kollarının arasına alır ve havuzdan çıkarır. Su üzerimizden akıp gider, ağır damlalar giysilerime yapışır ve giysilerim vücuduma yapışır.

"Hadi, seni ısıtıp kurutayım." Ivan tahta bir bankta oturur, beni kucağında tutar, bacaklarım onun uyluğuna sarkar.

Birkaç havlu birden ona uzatılır ve Morozovların kampüste ne kadar büyük bir varlığı olduğunu o anda fark ederim. Bu odada bize hizmet eden on kadar adam olmalı. Ivan'ın beni sarmasına izin veririm, havadan biraz titriyorum.

"Biriniz Dmitri'yi çağırın. Ivan'ın Koroleva'nın *iyi* olduğunu söylediğini söyleyin," diyor Ivan, "iyi" kelimesini özellikle vurgulayarak. "Ama ona ihtiyacı var. Onu buraya getirin, biz bekleriz."

Ivan'a benzer bir yapıda olan biri kapıya doğru yönelir ve hızla uzaklaşır. Vay be, bu adamlar çok hızlı çalışıyor.

"İyi misin?" diye sordu Ivan, elinden geldiğince beni kurulamaya devam ederek. Üniformam sıırsıklam olduğu için, ancak üstümü değiştirtince tamamen kuruyabilecektim. Yine de, kıyafetlerimin beni boğmaması iyi olmuştu.

Öksürerek boğazımdaki duyguları temizliyorum. "İyiyim."

Ivan birine su şişesini getirmesini söyler ve bir saniye içinde şişe eline verilir. Muhtemelen kalan adrenalin yüzünden ellerimin titrediğini fark eder ve açık şişeyi dudaklarıma götürür. Sıvıyı yavaşça ağızıma dökerek, bana fazla vermeyecek şekilde yutmamı dikkatle izler.

"Siktir," diye tıslar ve uyluklarımı kendine daha sıkı bastırır. Titremeye başladıklarını fark etmemiştim. "O kadın öldü."

"Ben iyiyim," diye fısıldayarak, bir yudum daha almak için ağızımı kaldırıyorum.

"İyi değilsin, şoktasz," diye cevaplar. "Sana kuru giysiler giydirmemiz ve seni doktora götürmemiz gerekiyor, böylece hayati fonksiyonlarını kontrol edebilir."

"Şokta değilim," diye onu temin ediyorum. Daha önce şokta kaldım. "Sadece hatırladım."

"Hatırlattı mı?" diye sorar Ivan. "Neyi hatırlattı, Jade?"

Gözlerimiz buluşur ve ellerimi birleştirip başparmaklarımla okşamaya başlarım. Kendimi sakinleştirmek benim için bir garanti değildir, her zaman işe yaramaz. Ama beni güvende tutmak isteyen insanlarla çevrili olduğumu bilmek, sakinleşmeme yardımcı olur.

"Jade," diye tekrarlar Ivan, elinin tersini alnıma hafifçe dokundurarak. "Ne hatırlattı sana?"

En son böyle bir korku hissettiğimde...

Ivan hikayemi duymuş olsa da, çevremizdeki insanlar duymamış. Eminim ki, artan korkumun daha önce hayatım için kaçmak zorunda kalmamdan kaynaklandığını düşünüyor, ama bunu ona başka bir zaman doğrulayacağım.

Titreyerek başımı göğsüne yaslarım. "Sonra anlatırım," diye fisıldarım.

Keşke Dmitri burada olsaydı. Muhtemelen beni Ivan'dan çalacak ve daha sıkı sarılacaktı, ama sorun olmazdı. Onun kollarında tüm dünya eriyip gidiyor ve şu anda dünyanın erimesini gerçekten istiyorum.

Uykuya dalmak üzereyken, gözlerim kapanır, ama Ivan beni sarsar. "Bunu yapma," diye sertçe uyarır. "Kalp krizi geçireceğim."

"Ivan," diye tanıdık olmayan bir ses duyulur. Bu, az önce Svenson'u iki saniyede betona yapıştıran adamdır. Elinde, erkek çocuk üniformasına benzeyen bir yığın kumaş tutmaktadır.

"Al," diyor, kuru giysileri uzattı.

"Yedeklerim," diye açıklıyor Ivan, kumaşı ondan alarak. "İyi düşünmüşsün."

Başını sallıyor, uzaklaşmak ya da arkasını dönmek üzere.

"Adın ne?" diye soruyorum iri adam ayrılmadan önce. Cevabı hemen ve doğrudan geliyor. "Anatoly, Koroleva."

Gülümsüyorum. "Bu ne demek? Koroleva." Anatoly tereddüt ediyor, Ivan'a bakıyor.

Erkek arkadaşımın kardeşi sırtlıyor. "Koroleva, kraliçe anlamına gelen bir terim. Pakhan'ın karısına böyle deriz."

Kalbim hızla atıyor, ama bir soru aklımda kalıyor. "Ama Dmitri henüz Pakhan değil ki." "Hayır, ama Pakhan şu anda evli değil ve bu da seni Koroleva yapar."

Anladığımı belirtmek için başımı sallarım. "Peki, teşekkürler Anatoly. Çok hızlı davrandın, sana çok minnettarım."

"Bu benim işim," diyor dikkatlice, ama gözleri yumuşak ve duygusal bir hal alıyor. *Oh, o kışkırtılana kadar nazik bir dev, bunu biliyorum.*

"Ve Koroleva'sını şiddetle koruduğu için ödüllendirilecek."

Ivan beni özel soyunma odasına taşıyor, beni bir giyinme odasına koyuyor ve ben onun kıyafetlerini giyerken kapıyı koruyor. Matteo'nunkilerden çok daha iyi uyuyorlar, ama yine de biraz büyükler. Yine de düşmeden giyemeyeceğim kadar büyük değiller.

Havuz odasına tek başıma girmeme izin veriyor, ama oturduğumuzda beni tekrar kucağına çekiyor. Tehdit edildiğimde gösterdiğim şiddetli tepki onu endişelendirdiğini anlayabiliyorum. Nabzımı ve alnımın sıcaklığını birkaç kez kontrol ediyor, tüm uzuvlarımın titremesinin geçtiğinden emin olmak için onları izliyor.

Kapı gürültüyle açıldığında, irkilmiyorum. Yumuşuyorum ve iç çekiyorum.

Erkeğim geldi.

"Ne oldu?" diye soruyor Dmitri, önümüze diz çökerek.

Elleri hemen başımın yanlarını kavradı, dudakları yanağıma dokunacak kadar yaklaştı. Sadece selam vermediğini bildiğim için gülümsedim. Annelik tavırlarıyla beni strese sokmamaya çalışırken yüzümün sıcaklığını hissediyordu.

"İyi misin?" diye sordu, başparmaklarıyla çenemi ovuşturarak. "Yaralanmadın mı?"

"İyiyim," diye nefes aldım, onun sunduğu rahatlamamanın tadını çıkararak.

"Bebekler?" diye sordu, gözleri düz karnıma kaydı. Başımı salladım.

"Onlar da iyiler."

Dudaklarımız, günün acısını silip süpüren, şiddetli bir öpücükle birleşir. Derin bir nefes alır ve küçük kardeşine döner. "Ne oldu?"

Ivan kardeşinin gözlerine bakar ve dudakları kötücül bir şekilde yukarı kalkar. "Bir öğretmene ders vermemiz gerekiyor."

Bölüm 34

Jade

Odama döndüğümde, yorganın altına girip uyuyana kadar uyumak istediğim umudum bir anda yok oldu. Uyumak için Aldatma dersini asmak zorunda olmasam bile, şimdi bunu yapamazdım. Burada yalnız değilim.

Matteo, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yatağında oturuyor. "Ne giyiyorsun sen böyle?"

"Şey, komik bir hikaye," diyorum, utanmamaya çalışarak.

"Oh, bunu duymak isterim," diyor, beni baştan aşağı süzerken. "Küçük kardeşim nasıl oldu da komik bir hikayeyle bir erkeğin üniformasını giymeye başladı, hm?"

"Şey," boğazımı temizliyorum. "Her şey havuza düştüğümde başladı."

"Ne?" diye sorar, şüpheli olmaktan çok endişeli bir şekilde. "Düştün mü? İyi misin?"

"İyiyim, iyiyim," diye ısrar ediyorum. "Hiçbir yerim çizilmedi, söz veriyorum. Sadece düştüm ve üniformam ıslandı."

O da sakinleşerek başını sallar. "Peki kimin kıyafetlerini giyiyorsun?" "Arkadaşım Ivan oradaydı ve bana yedek kıyafetlerini verdi..."

"Ivan mı?" diye sorar, kafası karışmış bir şekilde. "Arkadaşın mı var? O bir erkek mi?" "Evet, öyle..."

Şaşkınlıkla nefes alırken burun delikleri genişledi. "Ne? Bu adam kim? Neden onu tanımıyorum? Ivan Morozov, değil mi? Onun hakkında

onu sordun? Onunla gizlice *arkadaşlık* mı ediyordun? O adamı senin için mi dövdü?"

"Onunla tanışmadan önce sormuştum," diyorum kararlı bir şekilde. "Hatırlarsan, ilk gece sana sormuştum. Sadece merak etmiştim..."

"Onu sevimli bulduğun için mi merak ettin? Neden arkadaş oldunuz?"

Tanrım, biri bana yardım etsin.

"Matteo, bu sorgulamayı biraz yavaşlatman lazım. Yetişemiyorum."

"Öyle mi? Küçük kız kardeşimin bir erkekle takıldığına inanamıyorum! Bunu nasıl kaçırdık? Seni yeterince yakından izlemiyor muyuz?"

"Beni daha yakından izlerseniz, yanımdan hiç ayrılmazsınız," diye sertçe karşılık veriyorum.

"Kulağa harika geliyor," diye karşılık verir. "Görünüşe göre yalnız kalmak, kampüste gizlice dolaşıp yabancılarla buluşmak demek!"

"O bir yabancı değil, benim arkadaşım! Arkadaş edinebileceğimi söylemiştin."

"Kızlar!" diye bağırır. "*Kız* arkadaşlar demek istedim. Erkeklere güvenilmez, Jade. Hepimiz berbatız."

Kaşlarımı çattım. "Bu doğru değil."

"Doğru," diye ısrar etti. "Bu Ivan denen çocukla uygunsuz şeyler yapmadığını nereden bileceğim? Ya da seninle her birlikte olduğunda bunu *istemediğini nereden bileceğim?*"

Tanrım, keşke yarısını bile bilseydin.

"Matteo, lütfen," diye yalvarırım, derin bir nefes alarak. "Sana daha önce söylemediğim için üzgünüm, ama senin çıldırmanı istemedim."

Kafasını sallar. "Eh, bunun ne kadar işe yaradığını gördün."

"Ivan gerçekten benim arkadaşım," diye tekrarlıyorum. "Lütfen bunu mahvetme. Yemin ederim, onunla gizlice görüşüyorum."

Bu tamamen yalan değil. Bir nevi.

"Eğer o gerçekten senin arkadaşınsa, babam ve diğerleri bilse de umurunda olmazdı," diye inatla tartışıyor.

"Tabii ki umurumda olur," diye karşı çıkıyorum. "Hepiniz o kadar aşırı koruyucusunuz ki, sizin yüzünüzden kaçıp gitmesini istemedim."

"Bizden mi yoksa ondan mı utanıyorsun?"

"Aman Tanrım, *ikisinden de değil*," diye inleyerek başımı geriye atıp yüzümü ovuşturuyorum. "Bir kez bizimle takılsan daha iyi hisseder misin?"

Seni tanıştıtırırım, bizim sadece arkadaş olduğumuzu *görürsün*."

Düşünmek için bir süre duraksıyor. "Bilmiyorum..."

"Senin fikrin benim için çok önemli," diyorum içtenlikle. "Onunla kavga etmeden yapabilirsen, onunla tanışmanı isterim. Bence birbirinizi seveceksiniz."

"Neden onu seveyim ki?" diye alaycı bir şekilde sorar. "Şey, o iyi biri?"

"Evcil hayvanlar da öyle, sana bir köpek alırım." "O komik..."

Matteo homurdanır. "Ben de öyleyim, o zaman bu serseriye ne ihtiyacın var?"

"Lütfen," diye fısıldıyorum, yüzüm düşüyor. "Bunu benim için yapamaz mısın?" "Oh hayır," diyor, başını sallayarak. "Bana o yüzünü yapma."

Adil değil."

"Hiçbir yüz ifadesini kullanmıyorum," diye inkar ediyorum.

"Alt dudağını çek," diye yalvarır. "Kalbimi eritecek ve üzeceksin. Kalbim erimiş ve depresifken en iyi ağabeyliği yapamam."

"Kardeşlik mi?" diye tekrar ettim.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyor Matteo.

"Biliyorum," diye onayladım. "Peki, onunla tanışacak mısın? Ve bu bizim küçük sırrımız olsun, tamam mı?"

O inleyerek başını geriye doğru eğdi.

Ve sonunda...

"Tamam, onunla tanışacağım, ama ancak onun gerçekten sadece arkadaşın olduğuna ikna olursam sırrını saklayacağım."

Şimdilik bu kadarı yeter.

Matteo, boş günümüzü hemen Ivan ile vakit geçirmek için kullanmamızı istediğinde, "*şimdilik*" çok uzun sürmez. Neyse ki, Matteo ona pusu kurmadan önce ona hızlıca bir uyarıda bulunabiliyorum.

"Bugün Matteo ve benimle vakit geçirmen gerekiyor," diye fısıldarım ona, kahvaltıda krep kuyruğunda aceleyle. Kardeşlerim diğer istasyonlarda kendi tabaklarını doldurmakla meşgul oldukları için bizi fark etmiyorlar.

"O biliyor mu?"

"Sadece arkadaş olduğumuzu," diye itiraf ediyorum. "Senin kıyafetlerini giyerken beni yakaladı." "Bana saldırırsa karşılık vermeyeceğim diye bir şey yok," diye uyarıyor Ivan.

"Tanrım," diye inledim. "Kimse kimseye saldırmayacak. Sırrımızı saklamak için dalga geçmediğimizi anlaması gerekiyor, bu yüzden bugün birlikte takılmalıyız. Bir fikrin var mı?"

Düşünmek için bir süre durur. "Öğle yemeğinden sonra onu havuza götür."

Kaşlarımı çattım. "Yüzmek bizim durumumuza yardımcı olmaz." Ivan'ın önerdiği ilk aktivite beni bikini giydirmekse Matteo çılgına döner.

"Yüzmeyeceğiz."

Ayrılmadan önce açıklamaya vakti yok.

Matteo kahvaltıda her zamanki gibi, tabağımdan büyük bir kısmını alıyor ve kendi tabağını silip süpürüyor. Huysuz ya da tuhaf davranarak şüphe çekmediği için minnettarım. Armani bunu hemen fark eder ve ne olduğunu öğrenmek isterdi.

Armani demişken, bugün özel dersleri olduğu için kahvaltayı erken bitirip çıkıyor. Ortadan kaybolan tek kişi o değil, Remo ve Nico da bugün dağlarda yürüyüşe çıkmışlar. Dmitri hakkında hiçbir şey söylemeden Ivan ve Matteo ile takılmak zorunda olduğum için neredeyse mutluyum. Yürüyüş ve silah eğitimi, boş zamanını geçirmek için berbat bir yol gibi geliyor.

Öğle yemeği bittikten sonra Matteo isteksizce beni takip ederek Ivan'la buluşmaya geliyor.

"Tek söylediğim, bu yabancıların emirlerini yerine getirmek..." "O yabancı değil," diye ona defalarca hatırlatıyorum.

"...sorumsuzca ve bana ne yapmam gerektiğini söylemelerinden hoşlanmıyorum," diye bitirir. "Peki, belki Ivan istemiyor sevmiyor söz emir etmeyi tarafından aşırı

aşırı koruyucu bekçi köpeğim tarafından emir verilmesini de istemiyorum. Zamanı sen seçtin — son dakikada, eklemem gerekirse — o yüzden yeri o seçecek.

"Az önce 'siktir' mi dedin?" Matteo, deli gibi sırtarak sorar. "Tamam, ağzı bozuk."

Gözlerimi devirerek omzuna vuruyorum. "Daha önce de senin önünde küfür ettim, abartmıyorsun mı?"

"Son zamanlarda çok küstahsın," diyor. "Bunu yeni arkadaşına yüklemek isterdim, ama hoşuma gittiği için ona pay çıkarmak istemiyorum."

"Matteo, bana küstah olmayı öğreten varsa, o da sensin."

Memnuniyetle başını eğiyor. "Güzel."

Ivan, havuz odasında bizi bekliyor, her zamanki okul üniformasıyla bir bankta oturuyor. İçeri girdiğimizi görünce ayağa kalkıyor.

"Demek kıyafetlerinin yerini biliyorsun," diye bağırır Matteo hemen. "İkiniz artık kıyafetlerinizi değiştiriyorsunuz, Jade'in kıyafetlerini giymediğine şaşırdım."

"Etek bacaklarıma yakışmıyor," diye Ivan hemen karşılık verir. Matteo gülmez, ama ben gülerim.

Öksürerek gülmemi gizlemek zorunda kalırım ve kardeşim, başkası onun önünde beni güldürdüğü için hiç memnun değildir. *Harika bir başlangıç.*

"Komik," Matteo hiç de ciddi olmadan, ağır ağır konuşur.

"Kendini dışlanmış mı hissediyorsun?" Ivan dilini şaklatır. "Eğer benimle yatmak istiyorsan, şey..."

Gözlerim fal taşı gibi açılır.

"Teklifin için teşekkürler, ama ben bekârim."

Bu cevaba daha da şaşıyorum. Matteo bu dönem bekarlık yemini etmemiş olsa bile, erkeklerden hoşlanmıyor. En azından, hiç öyle bir ima etmedi. Bu konuyu konuştuğumuzda bile.

"O zaman bu konuda ortak noktamız var," diyor Ivan soğukkanlılıkla. Matteo buna alınmış görünüyor. "Saçmalık."

Ivan omuz silkiyor, onun şüphelerini umursamıyor. "Ben ikinci oğlum, Matteo. Bunun ailem için ne anlama geldiğini biliyorsundur."

Başını geriye atarak, Ivan ile beni sırayla bakar. "Bu gerçek mi? Dostum, sen kardeşin için mermi mıknaşısı mısın? Bu çok boktan bir durum."

"Çok güzel," diye mırıldanır Ivan.

"Hey," diye itiraz ediyorum, Matteo'yu normalde yaptığımdan daha sert bir şekilde çimdikleyerek. "Ona öyle deme. Kibar olacağını söylemiştin!"

"Ah, lanet olsun, *acıyor*," diye dişlerini sıkarak bağırdı.

"Kibar ol, yoksa babama benim de bir arkadaşım olduğunu söylerim, böylece ona kötü davrandığın için seni ispiyonlayabilirim!"

Kardeşim somurtarak "Hain" der.

Ivan acı içinde iç çeker. "O zaman aramızdaki gerginliği giderelim mi?" "Tabii ki," Matteo homurdanır.

"Jade'e karşı kötü niyetim yok. İçki içmiyorum, uyuşturucu kullanmıyorum, seks yapmıyorum. Asla evlenmeyeceğim, bu yüzden onu tavlamaya çalışacağımdan endişelenmene gerek yok. Biz arkadaşız. O komik, zeki ve güçlü. Moretti olduğu için değil, yaşadıklarından dolayı. O bir savaşçı ve ben

arkadaşı olmaya devam edeceğim. Senin itirazın bile bunu engelleyemez, o yüzden sen de kabul etsen iyi olur."

Nefesimi tutuyorum, kalbim o kadar sıcak ki eriyebilir. Keşke şimdi koşup ona sarılabilsen, ama bunu sonra yapacağım.

Her zamanki gibi nazik gözlerle Matteo ona bakar. "Ona söyledin mi? Önceki olayları?"

"Anlattım," diye fısıldadım.

"Ona bu konuda güvenebiliyorsan... peki," Matteo omzuma hafifçe vurarak iç geçirir. "Ona karşı çıkmayacağım. Ama eğer herhangi bir şey yaparsa, *herhangi bir şey* derken, Nico ona işkence bile edemeden onu anında öldürürüm. Ciddiyim Jade, bu orospu çocuğunu geberdiririm."

Rahat bir nefes alarak, kollarımı beline doladım ve ona sıkıca sarıldım. "Teşekkür ederim, Matteo."

"Evet, evet, ben en iyisiyim, biliyorum. Beni öv, küçük kardeşim."

"En iyisi sayılmaz," diye düzeltiyorum. "Cinayet kısımlarını dışarıda bırakabilirdin."

"Hayır, bırakamazdım."

Tabii ki yapamazdın, diye burun kıvrırım.

En iyi arkadaşıma dönüp gülümseyerek sordum. "Şimdi bunu hallettiğimize göre, burada ne yapıyoruz?"

"Bu taraftan," diye cevaplar, gizemli bir kapıyı işaret ederek. Matteo ve ben onu takip ederiz ve eski bir beton merdiven buluruz.

Kardeşim merdivenlere bakarak titrer. "Harika, kötülerin sığınağı, yakında bir kötü adam monologu beklemeli miyiz, yoksa?"

Ivan kaşlarını kaldırır. "Bodrumdan mı korkuyorsun?"

İnleyerek şakaklarımı ovuşturuyorum. "Tanrım, bu kadar alay yeter artık ikiniz. Ivan'ın bize göstereceği şeyi görmek istiyorum."

Başka bir yorum yapmadan, üçümüz merdivenlerden aşağı ineriz. Yavaş adımlarla yürürüm, takılıp düşmemek için dikkat ederim. Tamamen karanlık değildir, ama ışık azdır ve görmek zordur. Aşağı indiğimizde, tüm oda yeni bir ışıkla parıldamaktadır.

"Burada bir sinema salonu mu var?" diye hayretle soruyorum, devasa düzenlemeden tamamen şaşkına dönmüş bir halde.

Eski ama hala iyi durumda olan kanepeler ve koltuklar, ahşap zemin üzerinde büyük bir projektör ekranına bakacak şekilde yerleştirilmiş. *Coyote Ugly* filminin başlık sayfası çoktan ekrana yansıtılmış ve havada hafif bir kola ve patlamış mısır kokusu dolaşıyor

. Ayrıca, herkesin alabileceği büyük bir battaniye sepeti de yan tarafta duruyor.
Matteo etkilenmemiş bir şekilde kollarını kavuşturur. "En sevdiğin filmi biliyor mu?"
"Ben onun kan grubunu da biliyorum," diye şaka yapıyor Ivan.
Gülüyorum. "Ben kendi kan grubumu bile
bilmiyorum." Kardeşim de gülmeyince, dudaklarımı
büzüyorum.
"Hadi ama Matteo, burada *tam anlamıyla* bir yeraltı sineması var."
havuzun altında saklı. Somurtarak her şeyi mahvetme."
"Tamam," diye pes eder. "Ama birlikte oturacağız ve popcornumu
paylaşmayacağım."
Gülümserim. "Anlaştık."

Bölüm 35

Dmitri

Jade'in en küçük kardeşi Ivan ile tanıştıktan ve Morozov'ların gizli mahzeninde film izledikten sonra yeterince yatıştı, kızım da tekrar biraz rahat nefes alabilir. Her şeyin beklendiği gibi gittiğini düşünüyor gibi görünüyordu ve Ivan da aynı fikirde.

Ne yazık ki, yeni bulduğu rahatlama başka bir stres faktörüyle karşılaşmak üzere. Empire Akademisi'nin Lord'uyla gece yarısı bir toplantı ayarladım ve onun da orada olması gerekiyor. Birkaç dakika sonra oraya doğru yürümeye başlayacağız.

"Keşke burada kalabilseydik," diye fısıldadı, burnunu boynumun yanına sürterek. "Çok daha fazla eğlenebilirdik."

"*Tempress*," diye azarlıyorum.

Bu toplantı Jade'in güvenliğinden başka bir şeyle ilgili olsaydı, ben de burada kalıp ona tapınmayı tercih ederdim. Ne yazık ki, bazı şeyler seksten daha önemlidir. *Gerçekten* iyi, daha önce hiç hissetmediğim bir seks olsa bile.

"Bunu çabuk bitirmen için seni motive ediyor muyum?" diye sorar Krasotka'm, sesi çok sevdiğim o şehvetli tona bürünür.

Zaten bunun çabuk bitmesini istiyorum. Yetişkin bir adamın hamile karımı dövüşe sürüklemeye çalışan kadını öldürmek için izin istiyorum. Henüz evlilik yemini etmemiş olmamız umurumda değil, testte iki pembe çizgi görüldüğü anda Jade benim karım oldu. Bu noktada tören daha çok bir formaliteden ibaret. Ve bir erkek karısını ve doğmamış çocuğunu tehdit eden birini öldüremezse, adalet ölmüştür.

"Ne kadar süreceğini bilmiyorum, bebeğim."

"Ne yazık," diye mırıldanır. "Lord'u daha önce gördün mü?" "Evet, onu tanıyorum."

O yürüyen bir güç delisi, ama işinde yeterince iyi. Gösteri yapma konusunda yetenekli, ama ne yazık ki, bu eğitmenin idam edilmesini gerektirecek kadar bir şey yaptığını sanmıyorum. Yine de, bunu hedeflemeyeceğim diye bir şey yok.

"Korkutucu mu?"

Will mi? *William* korkutucu mu?

Onu destekleyen insanları düşünürsen, evet. Ama o sadece sıradan, vasat yeteneklere sahip bir adam. Onu bunun için suçlayamam. Neden benim öldürdüğüm gibi öldürmeyi bilsin ki, keskin nişancıları ona saldıran herkesi vuracakken.

Sanırım '*dokunulmaz*' olmak insanları senden korkutabilir. Ama Jade'in ondan korkacak hiçbir şeyi yok.

"Hayır," diyorum kendinden emin bir şekilde. "Seni korkutmaz."

"Tamam, güzel," diye cevaplar ve omuzlarını gevşetir.

Alnına bir öpücük kondurarak, "Hazır mısın, Krasotka?" diye soruyorum. O da başını sallayınca, Ivan'ı alıp çıkıyoruz.

Jade

Lord'un buluşma yeri ürkütücü. Kim soğuk bir gece yarısı çatı katında buluşmak ister ki? Görünüşe göre, Batman taklitçisi bu tuhaf adam istiyor. Yani, maske takmıyor ama pelerin giymiş de olabilir.

Keşke *benim de* pelerinim olsaydı. Burası çok soğuk.

Eminim traşlı kafası da üşüyordur. Yuvarlak kafasının üstünde ağartılmış tüyler var, kafasını ve kulaklarını sıcak tutacak kadar saç yok. Soluk tenli ve koyu mavi pelerini kolları örtmeseydi, soluk tenine zıtlık oluşturacak siyah deri eldivenler giyiyor.

Lord Dmitri'yi selamlayıp resmi bir el sıkışırken, ben süveterimin içinde sessizce titriyorum. Ivan da aynısını yaptıktan sonra yanımdan ayrılmıyor, otururken adeta bana yapışıyor. Dört sandalye var, her birimiz için bir tane, ama Dmitri ve Lord en son oturuyorlar, yavaşça kendilerini indiriyorlar.

"Sorununuz hakkında bilgilendirildim," diyor yeni gelen adam ve hemen konuşmaya başlıyor. Yıldızlar başımızın üzerindeki gökyüzünde dans ediyor ve

ağaçların tepesinden esen rüzgârın sesi havada hafif bir fon müziği yaratıyor. "Korkarım ki, durum oldukça karışık. İmparatorluk, Bayan Haller'in eylemleri için resmi olarak özür dilemek istiyor."

Haller! Adı bu. İlk gün bahsetmişti, ama bir kulağımdan girip diğerinden çıkmıştı. Soyadı, hangi suç ailesinden olduğunu ele vermiyor, ama en azından kafamda ona ne diye sesleneceğimi biliyorum.

"Önümüzdeki dört dönem boyunca uzaklaştırma cezası aldı ve yeniden eğitim ve kapsamlı sorgulamadan sonra işe geri alınacak. Bir hafta içinde adadan ayrılacak."

Vay canına. Bu kadar doğrudan ve sert bir önlem alınacağını beklemiyordum. "Bu yeterli değil," diyor Dmitri, benimle aynı fikirde olmadığı belli oluyor.

Ardından gelen sessizlik yoğun ve rahatsız edici ama çabuk geçiyor.

"Peki onu nasıl cezalandırmamı öneriyorsun?"

Dmitri tereddüt etmiyor ve kararsız kalmıyor. "Herkesin gözü önünde avlunun ortasında boynunu kırmama izin verebilirsin," diyor ciddi bir ifadeyle.

"Dmitri," diye nefes nefese, gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum. O benim bakışımı karşılık vermiyor, gözlerini karşısındaki adama dikmiş durumda.

Lord uzun bir iç çekişle, "*Daha az* dramatik bir önerin yok mu? Belki de işlenmeye *teşebbüs edilen* suça daha uygun bir şey?" der.

Dmitri çenesini sıkar. "Tamam, o zaman herkesin gözü önünde avluda onun boynunu kırmaya *çalışmama* izin verin."

"Bu toplantının çok verimli geçeceğini görüyorum, harika," diye alaycı bir şekilde konuşur Lord, her kelimesinden alaycı bir tonla, kibritle sigarasını yakar. Karanfil kokusu anında etrafımızdaki serin havayı doldurur.

Bu toplantının kontrolden çıkacağından endişelenerek, Dmitri'den önce konuşmaya başladım.

konu

şma "Onu dövüşmeye zorlayabilirsin," diye nazikçe öneririm.

dan "Jade..." Dmitri bana dönüp başını sallar. O istemiyor

önce

konu

şuru

m.

benim bu işle bir ilgim olmasını istemiyordu çünkü bu tür durumlarla uğraşmam gerekmiyordu. Ben gelmeseydim, her şeyi kendisi halledecekti.

Lord beni dikkatle süzer. "Kavga mı?"

"Yani, evet." Omuz silkiyorum. "O da bana bunu yapmaya çalıştı, değil mi? Onu dövecek iri bir adam seçip ödeşmek istedi. Elbette bir dövüş eğitmeni

daha az dostane bir dövüş maçını halledebilir, değil mi?"

Beni çok şaşırtan bir şekilde, Lord gülümser. "Gelinin akıllı bir kadın, Morozov. Bizim dünyamızda çok uzun süredir değil, ama kuralları kavramış, değil mi?"

Yani, neden onun hakkında üçüncü şahıs olarak konuştuğunuzu anlamıyor. Ama iltifatınız için teşekkür ederim, sanırım? Ayrıca, onun gelini olarak anılmayı *seviyorum*.

"Göz için göz yok, ama bu dereceye kadar bir girişimde bulunulduğunda... *bir şeyler* yapılmalı, değil mi?"

"Bu yeterli değil," diye ısrarla tartışıyor Dmitri.

"Elbette, sana yeterli gelecek bu cezayı verebilecek birini tanıyorsundur." Lord bir süre durakladıktan sonra ek bir kural daha ekledi. "Ancak, kendin veya kanından biri dışında birini seçmeni ısrarla tavsiye ederim. Bu hassas bir konu. İntikam adına bir kuralı çiğnemeni istemem. Bir varisi idam etmek bana pek de yarar sağlamaz."

Bir başka soğuk ürperti beni sarar ve titrerim.

Endişeli bir ifadeyle Ivan elini uzatıp yanaklarıma dokunur. "Lanet olsun, Jade," der endişeyle. "Bir dahaki sefere üşüdüğünde bana söyle." Omuzlarını silker ve paltosunu çıkarır, göz açıp kapayana kadar onu battaniye gibi üzerime sarar.

Dişlerimin neredeyse kırılmaya başlayacak kadar üşümemin utancını, paltosunun sağladığı anlık sıcaklık telafi ediyor. Ivan, tekrar oturmadan önce başımın üstüne bir öpücük kondurur ve dudakları bile benden daha sıcaktır.

"Nasıl bu kadar sıcaksın?" diye mırıldanıyorum, kumaşı kendime daha yakın çekerek.

"Sinirlenmek öyle yapar," diye Lord onun yerine cevap veriyor. "Ee, ne olacak? Onu göndermeden önce kavga mı? Daha uzun bir uzaklaştırma mı? Bu masadan memnun ayrılmanı sağlayacak şey ne olacak, Dmitri?"

Cevabını beklerken nefesimi tutuyorum.

"Onu gönderin," diye cevaplar, sesi taş kadar serttir. "Onu daha fazla cezalandırmanıza gerek yok, ben kendim hallederim."

Kahretsin, onu kampüs dışında birine öldürtecek mi?

Bana zarar verdiği için onun ölmesini gerçekten istediği için dehşete düşmeli miyim, yoksa deli gibi tahrik olmalı mıyım, bilmiyorum.

Bacaklarımı birbirine sıkıştırdığımda, nasıl hissetmem *gerektiğinin* önemi olmadığını anlıyorum. Zaten hissediyorum. Uyluklarımın arasında ıslaklık ve ağrı hissediyorum, vücut ısımın artmaya başlayıp başlamayacağını merak ediyorum. Bu hoş olurdu.

Lord, cevabından memnun olarak ellerini çırpıyor. "Elbette, kurallar dahilinde işini uygun gördüğün şekilde hallet, ben her zaman böyle olmasını tercih ederim. İyi niyet göstergesi olarak, onun uzaklaştırma cezasını ömür boyu men cezasına çevireceğiz."

"Kısa süreli yasak," diye mırıldanıyor Ivan.

"Evet, gerçekten kısa bir ceza." Lord bunu fark edince kıkırdar. "Benim için daha az evrak işi, sizin için de sağlam bir intikam planı. Harika."

Ondan sonra her şey oldukça hızlı biter ve üçümüz

Dmitri'nin odasına döndüğümüzde, Ivan'ın paltosunu ve benim kazakımı da çıkarırım. Adamım konuşmak için harekete geçer, ama o konuşmadan ağzımı kapatırım. Birkaç dakika içinde donmaktan arzuyla yanmaya geçtim. Birinin benim için öldürme ihtimaliyle tahrik olmak muhtemelen gurur duyulacak bir özellik değildir, ama çok azgın olduğum için umursamıyorum.

Gömleğinin dikişlerini çekerek bir düğmesini kopardım. "Beni sık," dedim, kemerine uzanarak.

"Yavaş ol, bebeğim," diye cesaretlendirir, aceleyle değil, daha tutkulu bir şekilde beni öper. "Saatlerce vaktimiz var, acelemiz yok."

"Seni şimdi istiyorum," diye sızlanıyorum.

"Şşş," diyor yumuşak bir sesle. "Krasotka, yüzün çok sıcak."

"Senin yüzün de sıcak," diyorum gülerek.

O başını sallar ve öpüşmemiz sona erer. "Evet, çok güzelsin, ama hayır, demek istediğim, yüzün şu anda çok sıcak. İyi misin?"

Kaşlarımı çatıp ellerimin arkasını yanaklarıma götürüyorum. Sıcaklık beni neredeyse yakıyor.

"Tuhaf," diyorum, ellerimi daha sert bastırarak.

Terden cildim nemlenir ve midem bulanır. Ağzımı kapatarak Dmitri'yi itip banyosuna koşarım

kusmadan önce zar zor tuvalete yetişiyorum. Safra yakıyor ve ben kıvranıyordum, her yerimi rahatsızlık kaplıyor.

Midem geri çekilir ve boğazımdaki fazlalığı öksürerek çıkarırım, ama o anda saçlarım yüzümden geri çekilir.

"Yapma," diyorum, utanç içinde. "Git buradan."

"Hayatta olmaz," diye cevaplar Dmitri, saçlarımdaki her bir teli toplayıp sırtımı ovmaya başlar. "Ben burada kalıyorum."

Gözlerim acı veren gözyaşlarıyla doluyor, göz kırptıkça yaşıyor. İkinci kez kusacağımı sanmıyorum, ama ne olur ne olmaz diye hareket etmeyi reddediyorum.

"Beni iğrenç halde görmeni istemiyorum," diye fısıldıyorum, sesim kısık.

"İğrenç değilsin," diyor kararlı bir sesle, sırtımı ovmaya devam ediyor. "Daha iyi hissediyor musun yoksa daha var mı?"

Yüzümü buruşturuyorum, ama kapağı kapatıp, cevap vermeden sifonu çekip ayağa kalkıyorum. Dmitri, yedek diş fırçasını çıkarıp ağızındaki ekşi tadı temizlemeye başladığımda bir saniye bile yanımdan ayrılmıyor. Ağız gargarasını iki kez yapıp işim bittiğinde aynaya bakıyorum, ama yüzüm her zamankinden daha solgun.

Kendime kaşlarımı çatıyorum. "Seks yapmak istedim."

Dmitri başını sallar ve omzumu öper. "Biliyorum, Krasotka. Sorun değil." "Değil," diye itiraz ederim. "Hâlâ azgınlığım ve şimdi iğrenç görünüyorum."

Aynadaki bakışları keskinleşir. "İğrenç görünmüyorsun." "Yani hala sevişebilir miyiz?" diye umutla sorarım.

Yaka ve boynuma birkaç açık ağız öpücüğü kondurarak mırıldanıyor. "Bu gece seks yok, bebeğim. Ama miden yatışırsa ve hala bir şey istersen, elimi meninde ıslatana kadar parmaklarımla tatmin ederim, ne dersin?" Yatağa yapışıp kalmak kadar çekici değil, ama idare eder. Muhtemelen beni çok fazla sallayıp mide bulandırmak istemiyor. mide bulandırmak istemiyordur.

"Tamam," diye mırıldanıyorum.

"Hadi, bebeğim," diye mırıldanarak elimi tuttu. "Sana biraz su içirelim, ben de sırtını ovayım."

Tanrım, ona bayılıyorum.

"Teşekkür ederim."

"Ne için?" diye sorar, kaşlarını çatarak. "Sadece sen olduğun için."

Bölüm 36

Jade

Bir Ay Sonra

Bugün hava inanılmaz güzel. Sıcak ama nemli ya da bunaltıcı değil. Okyanusun serin suyu sayesinde hava ferah. Dondurma yemek için mükemmel bir gün ve Ivan ile ben de şu anda tam da bunu yapıyoruz.

Onunla gün ışığında dolaşabilmek çok güzel, fark edilme endişesi yaşamamak ise daha da güzel. Armani bütün gün yok, dağlarda uzun menzilli keskin nişancı adaylarıyla çalışıyor. Potansiyeli olan beş öğrenci seçti ve onlarla birlikte oraya gidip biraz pratik yapıp kendilerini geliştirmelerini sağladı.

İkizler de onunla birlikte oradalar, ateş etmiyorlar ama gayri resmi korumaları olarak görev yapıyorlar. O çalışmakla meşgulken ona bir şey olmasına izin vermeyecekler, ama Remo bunun önemli bir şey olmadığını söylüyor. Matteo öğle yemeğinden sonra uykuya dalmış, artık Ivan'a güvendiği için ona eşlik etme ihtiyacı hissetmiyor. Son birkaç haftadır onunla daha az sert sözler alışverişinde bulundu ve bizim arkadaşlığımızı kabul ettiğini söyleyebilirim.

Sabah bulantılarım hala biraz sorun oluyor ama şu anda bunu düşünmek istemiyorum. Mutfak çalışanlarının yaptığı bu şeftali sorbe gerçekten muhteşem ve onu kusmayacağım.

"Seninkini beğendin mi?" diye soruyorum Ivan'a, elindeki çilekli dondurmaya işaret ederek.

"Güzel," diye cevapladı ve bir kaşık daha aldı.

Sahile yakın bir yere oturmaya karar verdik, böylece saklanmadan biraz mahremiyetimiz olacaktı. Dmitri buralarda bir yerde, uzaktan bizi izliyor. Zamanının çoğunu beni gözlemleyerek geçirdiğini ve gözlerinin hissini tanımayı içgüdüsel hale getirdiğini fark ettim. Bu tatlı ama aynı zamanda biraz da üzücü. Yakında dönem bitecek ve artık beni bir ağaçtan izlemek zorunda kalmayacak çünkü tam yanımda olacak.

Mırıldanarak başımı sallıyorum. "Dmitri hangi tadı seçerdi?" Ivan düşünür. "Sen şeftali aldın, o da muhtemelen şeftali alırdı."

"Şeftali sever mi ki?"

"Hiç yediğini bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Ama senin için denerdi."

Ona gülümserken yanaklarım yükselir. "Dmitri hakkında en sevdiğim şeylerden biri ne biliyor musun?"

O sırtıyor. "Onun penisi mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır..." Şey, evet, ama hayır, mesele o değil. "...Sen demek istedim, seni aptal. En iyi arkadaşınla birlikte gelen bir erkek arkadaşın olması? Bu çok havalı bir şey." Ivan'ın dudakları kenarlarından yukarı doğru kıvrılıyor, sözlerimi sindiriyor.

"Evet, bu çok havalı," diye onaylar. "Ama ona kocan diye hitap etmeye alışmalısın, biliyor musun?"

Hızlıca bir lokma yutarım. "Öyle mi?"

"O zaten sana karısı diye hitap ediyor," diye rahatça işaret etti.

Dudaklarım aralandı. "Öyle mi?"

"Evet," diye onayladı. "Sen hamile kaldığından beri, erkeklere haftalık brifinginde senden bahsederken 'karım' diye diyor."

"Koca," diyorum, kelimeyi dilimde yuvarlayarak. "Hmm, hoşuma gitti."

"Yatakta ona öyle demelisin." Göz kırpar.

Nefes nefese gülüyorum. "Aklın çok kirli, Ivan."

"Eh, seks yapamıyorsan, bununla ilgili şaka yapmak en yakın şey." Kıkırdamam kesilir. "Ivan, biliyorsun ki umurumda değil..."

"Hayır," diye araya girer, sözümü bitirmeme izin vermez. "Asla olmayacak, *sestra*."

"Sestra mı?"

Gülümser. "Rusça'da kız kardeş demek."

Kalbim yumuşar. "Kardeş nasıl denir?" "*Brat*," der, R harfini yuvarlayarak.

"Ugh, brat'a çok benziyor. Senin için bir takma ad bulacağım, merak etme." Ivan başını sallar. "Acele etme, vaktimiz var."

Umarım yaparız. En iyi arkadaşım ve kocamla sonsuz zaman geçirmek istiyorum.
kocamla sonsuz zaman geçirmek istiyorum.

"Bu arada, kıyafetlerin artık daha iyi oluyor mu?"

Ah, bana hatırlattığı için çok mutluyum. "Evet! Mükemmel, tekrar teşekkürler!"

Ivan, eski üniformalarımı buldu ve karnım şişmeye başladığında esnek olmaları için içlerine lastik dikti. Şu anda karnım çok az şişmiş durumda ama giderek büyüyor ve özel dikilmiş üniformam artık bana olmuyor.

"Önemli değil," diyor, omuz silkerek.

Kardeşlerim dövüş dersindeki talihsizliği duymadıkları için (sadece dersi bıraktığımı duydular), sürekli egzersiz yapmadığım için birkaç kilo aldığımı düşüneceklerini umuyoruz. Şu an için, gömleğimde onları şüphelendirecek kadar fazla şişkinlik yok, bu yüzden bu durumu olduğu gibi kabul ediyoruz.

"Çok mütevazısın," diyorum, ikramımı bitirirken. Ivan'ınki de bitti. "Soda almaya gidelim mi?" diyorum. Belki zencefilli gazoz midemi sakinleştirir. Bu bebekler çok huysuz.

"İyi fikir," diye kabul ediyor ve ayağa kalkıyor. Birlikte yürüyor ve çöpümüzü atmak için en yakın çöp kutusunu arıyoruz.

Tam yaklaşırken, yakınımızda kulaklarımıza ulaşacak kadar yüksek sesli bir fısıltı kopar. Dönüp baktığımızda, Lord'un gizemli siyah bir figürle kampüste yürüdüğünü görürüm.

"Ne oluyor?" diye soruyorum, tek kullanımlık bardağımı çöpe atarken. "Emin değilim," diyor Ivan temkinli bir şekilde.

Lord neden bu ölüm meleği gibi görünen adamla dolaşıyor?

?

Ivan kolunu uzatıp beni durdurduğunda, sadece birkaç adım yaklaşmıştık. beni durdurur. "Bekle," der.

"O bir cellat," diye fısıldayan birini duydum. "Biri

"

"Ne oluyor?" diye haykırıyorum.

"Kimi arıyorlar?" diye başka bir öğrenci yüksek sesle merak ediyor.

Yakınlarda, Dmitri'nin bir grup ağacın arkasından çıkıp geldiğini görüyorum. İçimi kötü bir korku kaplıyor ve Ivan kaskatı kesiliyor. Duruyorum.

Bize bakarken nefes alıyor, yüzündeki ifadeyi anlayamıyorum, sonra cellada dönüyor.

"Hayır," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Ne yapıyor?" "Jade..."

"Hayır, Ivan, ne oluyor?" diye bağırırım.

Lord, Dmitri'yi gözleriyle bulur ve onu işaret eder. Ivan, onlara doğru koşmaya başlamadan önce beni göğsüne sıkıca sarar. Onun kollarında çığlık atar ve debelenirim, tekmelerim ve kollarımı sallarım.

"Dmitri!" diye bağırırım, sesim kısılır. "Ivan, biz..."

"*Kapa çeneni*," diye uyarıyor. Derin emri doğrudan kulağıma fısıldıyor. Ivan bana daha önce *hiç* böyle dememişti. "Kendini hedef haline getirme. Bırak o halletsin."

Çok yakınız, ama yeterince yakın değiliz. Tanrı'nın Dmitri'ye ne dediğini bilmiyorum, ama iyi bir şey olamayacağını biliyorum. Şu anda, hayatımın aşkı çok yakınında bir cellat duruyor.

Yukarıda bir uçağın sesi yankılanıyor, ama ben onu görmezden geliyorum, önümüzdeki manzaradan gözlerimi alamıyorum.

"Sorgulama mı istiyorsun?" Dmitri, duyabileceğim kadar yüksek sesle soruyor. "Hemen burada yapalım."

Bir dizinin üzerine çöküyor ve sonunda iki dizinin üzerine çöküyor.

"Ivan, neden diz çöküyor?" diye soruyorum, onun ellerinden kurtulmaya çalışarak. "Ivan..." Endişeden nefes nefese kalıyorum, ama o beni daha sıkı tutuyor.

"Devam et, sorgunu yap. Elinde hiçbir şey yok." Lord başını sallar.

"Korkarım ki bu doğru değil."

Korkutucu bir şekilde, cellat Dmitri'nin arkasına gelir ve elinde bıçakla orada durur. Gözlerime inanamıyorum. Dmitri diz çökmüş, ima edilen bir tehditle yerinde tutuluyor.

"Senin burayı terk ettiğin fotoğraflar bize sunuldu..." Kalbim hızla çarpmaya başlar.

Hayır, olamaz. Onu bunun için incitemezler, onu öldüremezler!

"Fotoğraflar burada kabul edilebilir delil değildir," diye öfkelenir Dmitri.

"*Burada* çekilen fotoğraflar kabul edilmez," diye yanıtlıyor Lord. "Bunlar burada çekilmedi."

Aman Tanrım, kusacağım. "I-Ivan," diye inliyorum.

"Şşş," diye sakinleştiriyor beni. "Sadece nefes al." Hâlâ beni bırakmıyor.

"Bu kampüsten izinsiz hiç çıkmadım, fotoğraflar değiştirilebilir."

"Korkarım, buradan ayrılmadığınıza dair bir kanıt görmem gerekecek, yoksa..."

Lord, motor sesi yaklaşırken konuşmayı keser. Herkes başını kaldırır ve yakınlardaki küçük pistte iniş yapan bir uçak görür.

Etrafımızdaki rüzgar şiddetlenir ve bunun sorumlusunu gördüğümde ciğerlerimdeki hava tamamen boşalır. Rahatlama beni bir ton tuğla gibi vurur.

Dizlerim tamamen titriyor, ama Ivan beni sıkıca tutarak yerde kalmamı engelliyor. Apollo uçaktan çıkıp doğrudan kargaşanın olduğu yere doğru ilerliyor, gözleri koyu renkli tasarımcı gözlükleriyle gizlenmiş. Kardeşim burada, şükürler olsun. Bunu düzeltecek, biliyorum.

Beni hala kendisine sıkıca tutan Ivan, bizi daha yakına götürür, ama sessiz olmamı hatırlatır, saç çizgime doğru susmamı işaret eder. Diğer kardeşlerim onunla birlikte değildir, ama Apollo yalnız değildir. Uçağın yanında iki adam nöbet tutarken, diğer ikisi en büyük kardeşimin arkasında yürür.

"Moretti," İmparatorluğun Efendisi onu temkinli bir şekilde selamlar. "Seni beklemiyorduk."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye cevaplar Apollo, adamı süzerken. Ona başka bir şey söylemeden, Apollo dikkatini Dmitri'ye çevirir. "Kalk, bu sorgulama bitti."

O ayağa kalkarken kalbim hızla çarpmaya başlar, cellat bıçağını salladığında kekeler. Tehditkar hareketi hoş karşılanmaz ve kardeşimin adamlarının dikkatini çeker. "Hayatının son nefesini bugün vermek istemiyorsan," diye Apollo sert ve ölümcül bir sesle uyarır. "Geri çekilmeni öneririm."

Lord, Apollo'ya sert bir bakış attı. "Neden, lütfen söyle, adamlarıma öğüt verebileceğini düşünüyor musun?"

"Kanıtın bende," kardeşim ona bildirir. "Ve açıkçası, senin sahnelemeye çalıştığın bu saçma gösteriye ayıracak vaktim yok. Suçlanan suç, ölüm cezası gerektirecek bir suç bile değil, ve sen buraya cellat mı getirmiştin? Bana bu dramatik sahneleri gösterme, Will."

Gözlerimden yaşları silerek, kardeşimin sakinliğinin bana da yansımaya izin verdim. Dmitri, bu olay ne olursa olsun öldürülemez ve benim tutunmam gereken tek şey bu. O iyi olacak, Apollo bunu sağlayacak.

"Bana ne tür bir kanıt sunabilirsin, *Moretti*?" Lord —adı görünüşe göre Will—soyadımızı vurgulayarak sorar. Adının Apollo olduğunu biliyor, ama onu kullanmaktan aktif olarak kaçınıyor. Muhtemelen Apollo'nun adını kullanmasına bir cevap olarak. Görünüşe göre İmparatorluğun Efendisi kişisel bağlantılardan hoşlanmıyor.

"Bay Morozov'u İmparatorluk'a yasadışı olarak girip çıkmakla suçluyorsunuz, ama elinizdeki tek kanıt yanlış bilgilendirilmiş bir ihbar ve hareket halindeki bir tekneden çekilmiş bulanık fotoğraflar. Dmitri'nin suçlandığı tarihte okulda olmaması onaylanmıştı ve bunu kanıtlayan belgelerim var."

"Öyle mi?" diye sorar Lord, ilgisi doruğa ulaşmış. Artık Apollo'nun gelişinden rahatsız görünmüyor, aksine onun için hazırladığı şeylerden neredeyse heyecan duyuyor. Ivan, bu adamın eğlenmeyi sevdiğini söylemişti ve abartmamış olabilir.

"Dmitri Morozov, suçlandığı tarihte okuldan ayrıldığı için cezalandırılmaz, çünkü kabul edilebilir bir nedenle ayrılmıştır."

"Vay canına," diye fısıldar Ivan. Arkama bakınca gözlerinde bir ışık parladığını görürüm.

"Ne, ne, ne?" diye bağırırım, onun az önce anladığı şeyden korkarak.

"Yakalandığında kimseye haber vermeden ayrılmanın sadece iki kabul edilebilir yolu vardır. Yakın bir akrabanın ölümü ya da... Lanet olsun, gerçekten yapacak."

"Ne!" diye sorarım, nefes nefese.

"Sanığın görüldüğü gün müzakeremizi sonuçlandırdık," Apollo gizemli bir şekilde bilgi verir ve Will'e kalın bir kağıt yığını uzatır. "Bu tür şeyler bildiğin gibi şahsen halledilmelidir. Kanla imzalanmış sözleşmeler falan."

Kanla imzalanmış sözleşmeler. Ne? Kanla imzalanmış tek sözleşmeler görücü usulü evliliklerdir. Apollo'nun dehasına hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Bir evlilik." Lord, belgeleri inceleyerek gülümser. "Zekice.

Bu aceleye neden?"

Apollo iç çeker. "Başka neden birisi evliliği aceleye getirsin ki? Gerçek aşk ve varislerin yaratılması. İzninizle, kayınbiraderim ve benim görüşeceğimiz bir iş var. Bu toplantıyı, kız kardeşimin gelecekteki tüm derslerden çıkarılması olarak kabul edin. Örgüt artık Empire Akademisi'ne kadınlarını emanet etmiyor. Anlıyorsun, değil mi Will?"

Lord sertleşir, ama Apollo ona konuşmak için başka bir fırsat vermez. Dmitri'yi olay yerinden uzaklaştırır ve başının ucuyla Ivan'a işaret eder. Daha fazla bir şeye gerek kalmadan, Ivan beni de uzaklaştırır ve ikilinin peşinden uçağının park edildiği yere doğru gider.

Bölüm 37

Dmitri

Şu anda öfkeden titrememin tek nedeni, Jade için sakın kalmam gerekmesi. Onu bu kadar korkuttuğu için William'ı olduğu yerde öldürebilirim. O çaresiz yalvarışla adımı haykırmayı, hayatımın geri kalanında kafamda sürekli yankılanacak. Bunu bir daha asla duymak istemiyorum.

Ivan, Jade'in kardeşi ve bana yetişmeden önce, gözlerinin içine bakarak "Teşekkür ederim" diyorum tereddüt etmeden.

Ben, hakkını vermekten çekinmeyen bir adamım. Apollo, bugün ne olacağını öğrenmek için bağlantılarını kullandı, bundan eminim. Yaptığı şeyin benim için olmadığını biliyorum, ama ona kendim için teşekkür etmiyorum, Jade için teşekkür ediyorum.

"Başa çıkman gereken bir düşmanın var," diye cevaplar Apollo. "Seni öldürmeye çalışanların kim olduğunu bilmiyorum, ama seni Jade'den ayırmaya çalışanlarla aynı kişiler olmadığını biliyorum."

Nasıl bu kadar emin olduğunu bilmiyorum, ama buna inanmaya meyilliyim. Jade'in peşinde olanlar, onu ailesinden ayırmak istiyorlar, beni adadan kovmak istemiyorlar, öldürmek istemedikleri kesin. Will'in birkaç şüpheli fotoğraf için lanet olası bir cellat getirdiği inanamıyorum. Daha fazlasını itiraf etmemi mi umuyordu? Hiç şansı yok.

"Bir fikrim var," diyorum, çenemi sıkarak. "Bu iş halledilecek, ama Jade ve Ivan seninle gelmeli. Kim ve Bruce'un, ya da belki başka birinin, onu evlendirmeye çalıştığını ve onu ailesinden uzaklaştırarak savunmasız hale getirmeye çalıştığını düşünüyoruz."

Ailenin yanından uzaklaştırarak onu savunmasız hale getirmeye çalıştığını düşünüyoruz. Onun sürekli etrafında birilerinin olduğundan emin olmalısın..."

"Güven bana, zaten farkındayım," diye sözümü keserek yavaşça konuşur. "O güvende olacak."

Daha fazla bir şey ekleyemeden, Jade'in gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü karşımda belirir ve kolları boynuma sarılır. Onu kendime çekip, bir elimle başının arkasını kavrar, diğer kolumu da sırtına dolarım.

"Hey, şşş," diye fısıldayarak onu sakinleştirmeye çalışıyorum. "Her şey yolunda, bebeğim. Nefes al, ben buradayım."

"Çok korktum," diye ağlayarak beni kendine daha da yaklaştırmaya çalışıyor, aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırıyor. Yapabilseydi derimin altına tırnaklarını geçirirdi, ben de ona izin verirdim.

"Fazla vaktimiz yok," diye uyarıyor kardeşi, ben de başımı sallıyorum.

Saçlarını okşayarak, kafasına sert bir öpücük konduruyorum. "Beni dinleyebilir misin, canım? Sana tepkilerini kontrol etmeyi öğrettiğimi hatırlıyor musun? Nefes alman gerekiyor."

Titreyerek nefes verir. "T-tamam."

"Bana zarar veremezlerdi, ben iyiyim, her şey yolunda." *Kahretsin, bu çok zor.* "Ama benim için güçlü olman lazım, tamam mı? Gitmelisin..."

"Hayır!"

"Apollo ile gitmelisin, bebeğim," diyorum ona, ama o daha da çok ağlamaya başlıyor. "Bu tehdidi halletmem gerekiyor ve bunu yaparken senin benimle olmanı istemiyorum."

Titreyerek bana daha sıkı sarıldı. "Hayır."

Kahretsin, kalbim acı verici bir şekilde çarpıyor. "Ivan seninle gidecek, Krasotka. Güçlü olacaksın ve ben de yakında sana geleceğim, tamam mı?"

"Olmaz," diye ağlayarak kollarımda titrer. "Gitmeyeceğim."

"Gideceksin," diye tartıştım ve başının üstüne bir kez daha şiddetli bir öpücük kondurdum. Vücudum onu sıkıca sardı, o hıçkırıklarını kontrol etmeye çalışırken onu yakınımda tuttum. "Gideceksin ve güvende olacaksın."

"İ-istemiyorum," diye itiraz eder Jade, sanki hayatı bizim bağımıza bağlıymış gibi bana yapışır. "Yapamam..."

"Yapabilirsin," diye onu sertçe düzeltiyorum, buruşuk yüzünü ellerimle kavrayıp gözlerini benimkilere kaldırıyorum. "Gideceksin."

Daha fazla gözyaşı yanaklarından akıp parmaklarıma düşüyor.

"Sana gösterdiğim gibi duygularını kontrol etmelisin," derim, sesim aciliyetle doludur. Jade'e gerekli becerileri öğretmek için çalışıyorum.

Birkaç hafta boyunca baskı altında sakin kalmak, onun için kolay olmadı, ama öğreniyor. "Zor, ama bunu benim için yapmanı istiyorum. Bebekler için."

Nefesini tuttu ve karnına o kadar hızlı baktı ki, neredeyse başını çeneme çarpacaktı. "Tanrım, sence onlar iyi mi? Onlara zarar veriyor muyum?"

"Onlar iyi." Öyle olduklarını biliyorum. "Onlara zarar vermiyorsun, ama stresin onların büyümesi için iyi değil. Ivan ve ailen seni koruyacak, ama *sen* de *onları* korumalısın. Anladın mı?"

Titrek bir nefes verirken başını salladı.

"Senden ayrılmak istemiyorum." Jade'in itirafı fısıltı gibidir.

"Beni terk etmiyorsun," diye onu teselli ediyorum. "Hayatımızda, senin güvenliğin ve benim akıl sağlığım için seni yanımda tutamayacağım zamanlar olacak. Yüzde yüz güvende olduğunu bilmesem, işlev göremezdim, değil mi?"

"Sen güvende değilsen ben de işlev göremem," diye itiraz etti, kaşlarını çatarak gözyaşları kurumaya başladı.

"Üzgünüm, aşkım," diyorum, çenesini kaldırarak. "Ama gayet iyi işlev göreceksin çünkü Ivan bunu sağlayacak."

Bir uyarı sireni çalar ve ben iniltiyi bastırıyorum. Jade, benim de bu konuda onun kadar mutsuz olduğumu bilirse, bu onun için daha da zor hale gelir.

"Zamanı geldi."

Bu iki kelimeyle bana her zamankinden daha sıkı sarıldı. Jade bana sıkıca sarıldı, vücudumda titriyordu.

"Ivan," diye mırıldanıyorum ve küçük kardeşimin kolunu tutuyorum. "Onu götür." "Hayır," diye sızlanıyor Jade.

Onu sakinleştirmek işe yaramadı, Ivan ve Apollo bunu uçakta tekrar yapmak zorunda kalacaklar.

"Seni seviyorum," diye söz veriyorum ve yüzünü benimkine yaklaştırıyorum.

O eriyene kadar onu öpüyorum ve sonra Ivan'a başımı sallayarak devreye girmesini işaret ediyorum. O rahatlamış ve hiçbir şeyden şüphelenmeden, kızımı benden alıp güvenli bir yere götürüyor.

"Hayır," diye bağırıyor, onun kucağında boşuna çırpınmaya çalışıyor.

Kardeşim, midesini koruyacak ve vücudunun geri kalanını yerinde tutacak kadar sıkı ve doğru yerlerden onu tutuyor. Fazla zamanımız olmadığını bilerek, arkasına bakmadan uzaklaşıyor.

Apollo uçağın yanından beni izlerken, Ivan Jade'i susturur, merdivenlere yaklaşırken onu neredeyse sallayarak. Sevgilim bu ayrılığın onun için korkunç olacağını düşünebilir, ama olmayacak. Ivan onunla bir bağı var ve onu mutlu etmeyi biliyor. Güvende olacak ve dikkati dağılacak, tam da benim istediğim gibi.

Yumruklarımı sıkarak, Ivan ve Jade'in uçağa girip kaybolmasını izlerim. Kardeşimin onu koltuğuna oturttuğunu gördüğümde, Apollo'ya başımı sallar ve oradan ayrılırım; kendimi uzaklaştırmadan önce.

Jade

Uçuşun ilk birkaç saatinde bayıldım, Ivan beni sakinleştirirken onun üstüne yatıp uykuya daldım. Sırtımı okşadı ve bana fısıldadı, yüzümün yanlarını öptü ve her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Yorgun ve bunalmışım, yorgunluğumla mücadele etmem imkansızdı.

Sanki otuz kaya parçası birden üzerime çökmüş gibiydi ve tek yapabildiğim kaçmak için beynimi kapatmaktı. Neyse ki rüyasız uyudum.

Uyandığımda ve duygularımı tekrar kontrol edebildiğimde, Ivan beni Apollo ile yalnız bırakıp kendine bir içki almak ve özel banyoda ferahlamak için ayrılır. Beni yalnız bırakmak istemiyor, ama gömleğine o kadar çok ağladım ki, bu çok saçma görünüyor ve o da giyinip kendini toparlamak için biraz zamana ihtiyaç duyuyor. Dmitri onun kardeşi ve eminim bugün onun için de korkunç bir gündü.

Tek kelime etmeden, en büyük ağabeyimin karşısındaki yumuşak deri koltuğa yaklaşp oturuyorum ve nefesimi bırakıyorum.

"Beni almaya geldiğin için teşekkür ederim," derim kardeşim, benim çöküşümü gördüğü için biraz utanarak.

Ağladığım için kaybettiğim sıvıyı geri kazanmak için su şişesinden bir yudum alıyorum. Şimdi Armani'nin elektrolit içeceği ile yardıma gelmesi için mükemmel bir zaman olurdu, ama ne yazık ki o hala Empire'da.

Apollo yavaşça başını sallar, telefonunu bir kenara atar ve tüm dikkatini bana verir. "Senin için her zaman geleceğim, Jade."

"Dmitri'yi kurtardın," diyorum, tırnaklarımı kurcalayarak. "Yani, onu öldüremeyeceklerini söylediğini biliyorum, ama bana öyle geldi ki,

"

"Biliyorum," diye cevapladı Apollo. "Bu yüzden yaptım."

Gösterişten hoşlanmayan biri olarak, Apollo'nun tüm bunları benim için yaptığını düşünüyorum. Dmitri'ye bağlılığı yok, en azından eskiden yoktu. Evlilik sözleşmesine ne yazdığını bilmiyorum, ama eminim bunu daha sonra konuşabiliriz.

"Her halükarda, minnettarım."

"Bunu unutma," der ve kaşlarını çatılır. Endişelenerek sorarım,

"Ne demek istiyorsun?"

Sorumu görmezden gelerek, o da bana bir soru sordu. "Peki, iki kardeşe de mi aşkınsın?"

Bir sonraki yudumumda öksürdüm, zar zor tutabildim ve boğazımdan geçirdim. "N-ne?"

"Bana masum numarası yapma, küçük kardeşim," der Apollo yavaşça. "Saatlerce o adama yapışıp kaldın."

Ağzım açık kalır. "İvan mı? Biz... hayır, biz arkadaşız." Şüpheli bir şekilde kaşlarını kaldırır. "Bundan emin misin?"

"Kesinlikle," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum. "Biz sadece... yakınız. O bana güven veriyor."

"Peki Dmitri?" Apollo yavaşça sorar. "O da seni güvende hissettiriyor mu?"

"Dünyadaki herkesten daha fazla," diye itiraf ediyorum.

Apollo eskiden kendimi *bu kadar* güvende hissettiğim tek kişi olduğu için bunu söylemek biraz zor. Ama Dmitri benim için çok özel biri. Artık benim kocam ve bana bir daha kimsenin beni incitemeyeceğini hissettiriyor.

"Ve sen onun kardeşine bu kadar bağlanmana bir şey demiyor mu?"

Bu tanımlamaya burun kıvırıyorum. "Bunda romantik ya da cinsel bir şey yok."

Şüpheyi gözlerini kırıştırır. "Kucağına oturup yüzünü öpmesine izin vermenin cinsel bir yanı yok mu?" Üzüntü içinde onun üzerinde uyumayı kucağa oturmak olarak nitelendiremem, ama sanırım bu tanım çok da yanlış sayılmaz.

"İkimiz de öyle hissetmiyoruz..." Açıklamaya çalışırken inledim. "Birbirimizi o şekilde görmüyoruz, bu yüzden öyle hissetmiyoruz."

Omuzlarını biraz silkiyor. "Olası görünmüyor."

"Hiç sertleşmedi," diyorum sertçe. "Duymak istediğin bu mu?"

Birbirimizi o şekilde istemiyoruz." "Ve bu

seni kızdırıyor mu?"

"Hayır, kendimi tekrarlamak ve kardeşime ilişki konularını açıklamak zorunda kalmak beni sinirlendiriyor. Neyin hoşuma gittiğini ve gitmediğini konuşmak istemiyorum

konuşmak istemiyorum."

Dudakları inceldi, ama sanki gülmemeye çalışıyormuş gibi. "*Hoşuna giden şeyler mi?*"

"*Beni tahrik eden ve etmeyen şeylerden bahsetmek istemiyorum, bu daha mı iyi?*" Kollarımı kavuşturarak homurdandım. "Tanrım, kardeşler ve rahatsız edici konuşmalar arasında ne var böyle? Bu sana kardeşçe bir zevk mi veriyor?"

Hafifçe gülümsedi. "Hayır, ama iniş sırasında dikkatini dağıtır, değil mi değı

l Ne?

mi? Bir

" dakika.

"Kahretsin," diye hayretle pencereden dışarı bakıyorum. "Yere mi indik?

Nasıl..."

"İnişten nefret ediyorsun," diye basitçe düşündü. "Ve bu sefer, bunu yaşamak zorunda kalmadın. Rica ederim."

Dudaklarım titremeye başlar ve koltuğumdan kalkıp kollarımı onun boynuna atarım. "Teşekkürler, Apollo."

O, bu hareketin şiddetine homurdanır ve beceriksizce sırtıma iki kez vurur. "Sadece dikkatini dağıttım, sana bir milyon dolar vermedim. Hatta bu konuda hiç de nazik davranmadım."

"Sen çok iyi bir ağabeyisin." "Tamam mı?" diye

şaşkın bir şekilde cevap veriyor.

"Bu kadar tatlı bir adam olarak, bir kız arkadaşın olması gerekirdi."

Bunun üzerine, homurdanarak benden uzaklaşır ve koltuğundan kalkar. "Ben pek tatlı biri değilim ve kesinlikle bir kız arkadaş istemiyorum."

"Sen harika bir erkek arkadaş olurdun," diye karşılık veriyorum. "Çok

düşüncelisin ve..." "Hayır," diye sözümü kesiyor.

"Hayır mı?"

"Hayır, bu konuyu konuşmayacağız. Babana yardım etmemi ister misin, yoksa ne yapayım?"

Alt dudağımı büküyorum ama pes ediyorum. "Bir planın var mı?"

"Planım mı var?" diye burun kıvrarak, kırılmış bir şekilde sordu. "Zaten ikinci aşamadayız." Oh. Peki, bu iyi.

"Birinci aşama neydi?"

"Sen uyurken babamı aramak." Kahretsin. Aslında pek iyi değil.

"Ne? Ona ne dedin?"

"Sence ne dedim?" Kalın kaşlarını kaldırır. "Ona eve neyle geleceğimi söyledim."

"Ne yaptın?" Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Bunu sır olarak saklayacağını söylemiştin..."

"Söyledim," diye tartışır. "Ama bu işe hazırlıksız girmek, bu girişimin başarılı olmasını sağlamaz. Dante Moretti gerici bir adam. Ona sindirmesi için zaman verdim, rica ederim. Yine."

"Nasıl olacağını anlamıyorum..."

"Empire'da geçirdiğin zamanla ilgili ne tür söylentiler duyduğunu bilmiyorsun. Bir yabancıнын yanında dururken şişmiş, ağlayan yüzünü görse nasıl tepki verirdi sence? Tek bir soru bile sormadan Ivan'ı pistte öldürürdü."

"Sanmıyorum ki..."

"Bir şey daha var," diye sözümü kesti. "Hayatın birkaç kez tehlikeye girdi, ona bu konuda bilgi verilmesi gerekiyordu. O sadece babamız değil..."

"O bizim patronumuz, tamam, anladım," diye sözünü tamamladım, söylemediği kelimeleri çalarak. "Teşekkürler, Apollo. En iyisini yaptığını biliyorum. Sadece korkuyorum."

Omzuma koyduğu tek el, bana sunduğu tek teselliydi. "İyi olacaksın. İkinci aşama oldukça basit."

Bölüm 38

Jade

Uçağın merdivenlerinden inerken, Apollo'nun neden inişten önce babamızı aradığını anlamam iki saniye sürer. Önceden haber verilmiş olmasına rağmen çok öfkeli görünüyor, ama Cesar amcanın belinde babamın silahının olduğunu fark etmemek imkansız. Onu silahsızlandırıdılar ve o da izin verdi. Yani çok öfkeli ama cinayet işleyecek kadar değil. Bu bir başlangıç.

Güneş o kadar şiddetli vuruyor ki, elimi kaldırıp güneşi engellemeye çalışıyorum.

Babam bir adım yaklaşıp kadar kimse birbirine doğru hareket etmiyor.

Gözlerim bulanık bir şekilde, Ivan'ın önüme geçip beni babamın görüş alanından ayırdığını izliyorum.

babamın görüş alanından ayırmasını izliyorum. Omzunun üzerinden gizlice bakarak, kaşlarını çatmış bir şekilde ona bakıyorum.

Apollo yanımda iç çekerek burnunun köprüsünü sıkıştırıyor. "Bu eğlenceli olacak," diyor alaycı bir şekilde.

"Bu o mu?" diye soruyor babam, sesi öfkeyle doludur. Yaklaşmıyor, Cassio, Elio ve Cesar amcamın yanında duruyor. "Bu, benim küçük kızımı kirleten Rus pislik mi?"

İtiraz ederek, erkeğin arkasında durduğum yerden, onun izin verdiği kadar dışarı bakıyorum. "Ben *kirletilmedim!*"

"Peki," der babam, kendini düzelterek. "Bu, benim kızımı kızımı hamile *bırakan* Rus pislik mi?"

"Baba..." Apollo başlar, ama sözü kesilir.

"Öyleyse ne olmuş?" Ivan, çenesini sıkarak meydan okur. "Damadınıza böyle mi karşılık veriyorsunuz? Misafirperverliğiniz eksik."

Gülmemek için dudaklarımı ısırarak zorunda kaldım. Ivan babamı bu şekilde kışkırtmakla deli olduğunu gösteriyordu, ama onun bunu böyle görmediğini sanmıyorum. Beni ve kendini *herkesten* koruyabileceğine güveniyordu.

"Demek zayıf ve aptal," diye şaka yapar Cesar amca, gözlerime bakarak. "İyi seçim, tatlım."

Ona fikrimi söylemeden önce Apollo araya girer.

"Bu Dmitri Morozov değil, kardeşi Ivan. O, onun koruması ve gördüğüm kadarıyla işinde oldukça iyi."

"Öyle mi?" Babamın çenesi titrer. "*Dmitri* bize katılmak için çok mu korkak?"

Babamı çok seviyorum, ama şu anda ayakkabımı çıkarıp ona fırlatmak istiyorum. Tanımadığı biri hakkında nasıl böyle şeyler söyleyebilir? Ayrılmanın bizim için ne kadar zor olduğunu nasıl bilmez?

"O korkak değil," diye bağırıyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak. Artık ağlayacak halim kalmadı. Daha fazla ağlayamam. Dmitri, bebeklerin iyiliği için duygularımı ve stresimi kontrol etmem gerektiğini söyledi ve ben de bunu deneyeceğim.

"Bir tehdit nedeniyle beni erken ayrılmaya zorladı ve bu sorunu halledecek. O korkak değil, beni koruyor."

Onsuz yaşamak ne kadar zor olsa da, doğru şeyi yaptığını biliyorum.

"Her halükarda burada korumaya ne ihtiyacı var ki?" Elio, Dmitri hakkındaki sözlerimi görmezden gelerek soruyor.

"Bir ailenin evlilik dışı hamilelik nedeniyle kızına sırt çevirmesi ilk kez olan bir şey değil, değil mi?" Ivan meydan okur.

Herkes şaşkınlık içinde sessiz kalır ve babamın yüzündeki öfke yerini acıya bırakır.

"Gerçekten bu konuda endişeli misin, Jade?"

"Hayır," diye hemen cevap veriyorum. "Bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum. Mesele o değil... Mesele o değil. Ama yine de Ivan'ın burada olmasını istiyorum."

En iyi arkadaşım kararlı bir şekilde başını sallar. "Dmitri burada olamazsa, ben olacağım."

"Ve sen sormadan söyleyeyim, görünüşe göre o iki kardeşle de birlikte *değil*. Bu çocuğu sadece evcil hayvan gibi besliyor, inanabilirsen, kötü niyetli bir amaç gütmekten ona sarılıyor."

Ivan'a evcil hayvan dediği için onu azarlamak istiyorum, ama işler gerçekten sakinleşmeye başlamış gibi geliyor ve bunu mahvetmek istemiyorum.

"Baba?" diye soruyorum, Ivan'ın izin vermesini bekleyerek yavaşça etrafından dolaşıyorum. "Şimdi sarılabilir miyim?"

Sıkılmış çenesi gevşiyor ve kollarını iki yana açarak bana doğru uzatıyor. "Tabii ki, kızım."

Koşarak kollarının arasına atlıyorum ve ona sıkıca sarılıyorum. "Seni çok özledim, baba."

"Oh, 'baba' kartını çıkardı," diye gülüyor Cesar amca. "Sen bittin Dante."

Zaman durur, istediğimiz kadar sarılırız, ta ki o beni yavaşça yere indirene kadar. Gözleri benim küçük karnıma odaklanır ve gözleri parlar.

"Bebek sağlıklı mı?" diye sorar, endişesi kalbimi eritir.

"İkisi de harika," diye cevap veriyorum, kocaman gülümsüyorum. Onların orada büyüüp güçlendiğini düşünmek bile beni dünyanın en güçlü insanı gibi hissettiriyor.

"İkisi de mi?" diye boğuk bir sesle sorar. "Apollo ikiz olduğunu söylememişti, ben..."

"Kız kardeşimin sana en azından bir şey söylemesini istedim," diye açıklıyor Apollo, grubumuza katılırken. "Bunu kendisi yapmak istedi, ama bilirsin, koşullar ve her şey."

"Koşullar," diye onayladı babam, gözlerinde yeni bir tehlike parıldayarak. "Onlar yakında halledilecek."

"Amcanı selamlayacak mısın?" diye sordu Cesar, konuyu değiştirerek elimi tuttu.

Onun beni kucaklamasına izin verdim ve göğsüne gülümsedim. "Merhaba, amca."

"İyi misin, yeğenim?" diye sordu. "Uçuşun iyi geçti mi?"

"Uçuşun çoğunda baygınlık geçirdim," diye itiraf ettim. "Üzücüydü."

Kucaklaşmamız gevşedi ve beni iyice görebilmek için saçlarımı gözlerimden çekip geriye attı. "Kocanı özlüyorsun, değil mi?"

Dudaklarımın titremesini engellemek için ısırarak başımı salladım.

"Bu olmaz, değil mi?" diye söylenir ve çenemi kaldırmak için hafifçe dürter. "Seni yerleştireceğiz. Eminim Martha hepimiz adına sana yeterince ilgi gösterecektir."

Buna gülümsüyorum. "İki araba mı getirdin? Hepimiz nasıl sığacağız?"

"Sorun olmaz," diye Apollo onun yerine cevap verdi. "Erkek arkadaşın olmayan kişinin kucağına oturabilirsin."

"Olmaz," diye homurdanır babam.

Apollo omuz silker. "Uçakta onları görmeliydin."

Eh, bu beklediğimden daha iyi gitti. Sanırım.

Eve park eder etmez, Ivan'ın elini tutup onu içeriye sürüklerim, Martha'yı görmek ve ona tekrar sarılmak için can atıyorum. O benim için bir büyükanneden çok daha yakın birisi ve onu çok seviyorum. Umarım o da beni benim onu özlediğim kadar özlemiştir.

Mutfak tezgahına eğilmiş, bir tabak pastaları ayırırken, önce kısa gri saçlarını görüyorum.

"Martha," diye sesleniyorum, kocaman bir gülümsemeyle ona doğru koşarak. "Eve geldim."

"Canım kızım," diye selamlar, gözleri sevinçle parlar. Onu nazıkçe kucaklarım, bunu yapmak için Ivan'ı bırakırım.

"Seni özledim," diyorum ona, geri çekilerek yüzüme bakabilmesi için, çünkü onun bunu sevdiğini biliyorum. "Sen de beni özledin mi?"

"Tabii ki," diye hemen cevap veriyor. Martha beni baştan aşağı süzdükten sonra gördüklerine gülümsüyor. "Ne kadar büyümüşsün Jade. Aşık oldun, değil mi? Sana bunu veren adama?" diye soruyor, küçük karnımı işaret ederek.

"Evet," diye itiraf ediyorum, kızarak. "Onunla tanışmanı sabırsızlıkla bekliyorum."

"Bu o değil mi?" diye sorar, merakla omzumun üzerinden Ivan'a bakar.

Kıkırdayarak, elini tutup onu yanıma çekerim.

"Martha, bu Ivan, benim arkadaşım," diye onları tanıştırırım. "Dmitri'nin kardeşi ve benim korumam. Bir süre bizimle kalacak."

"Tanıştığımıza memnun oldum, signora," Ivan, ona saygılı bir İtalyanca isim kullanarak selamlar. Ben ona bunu yapmasını söylemedim, bu da onu daha da anlamlı kılıyor.

"Sen de ne kadar yakışıklısın," diye iltifat eder ve ona gülümser. "Ne yemeyi seversin, Ivan?"

"Oh, her şeyi yerim..." diye başlar, ama Martha bunu kabul etmez. "En sevdiği şeyler nelerdir?" diye bana sorar.

"Matteo gibi ama daha temizdir," diye cevap veriyorum. "Gerçekten her şeyi sever." Cevaptan memnun olarak mırıldanır.

Onun her zaman fazlasını yapmayı sevdiğini bildiğimden, "Ama ona özel bir şey yapmak istersen, çileklere bayılır," diye ekliyorum.

"Çilekli kek sever misin?" diye sorar, cevabı beklemeden. "Tatlı olarak onu yapalım."

"Gerek yok..."

"Bırak yapmasını," diye sözünü kesip, onun yanını çimdikliyorum. "Martha bize yemek yaparak sevgisini gösteriyor."

"Peki o zaman," der dikkatlice, gözlerini kırıştırarak. "Teşekkürler, çok hoş olur."

"Ve sen," diye tekrar bana sesleniyor. "Baban bana *ikizlerin* olacağını mesaj attı! Bu küçük bebeklerin, en sevdikleri var mı?"

"Henüz emin değilim," diye itiraf ettim. "Şu an için her şey iyi ama yakında daha spesifik olmaya başlayabilirler. Evde olmak daha fazla seçenek anlamına geliyor. Apollo'nun gece geç saatlerde canımın çektiği şeyleri en azından birkaç kez almaya gelmesini bekliyorum."

Dilimle dudaklarımı kapatıyorum ve komplo kurar gibi gülüyoruz.

Martha onaylar. "Güzel, o çocuğun bir kadına nasıl bakılacağını öğrenmesi lazım. Onun zamanı geliyor, hissedebiliyorum."

"Umarım," diyorum, umutla dolu.

"Leon sana mesaj atıyor," diyor Elio, aniden yanımda belirip elinde telefonumu tutarak. "Senin için şarjını dolu tuttuk."

"Teşekkürler," diye yanıtlıyorum yumuşak bir sesle ve telefonu alıyorum.

"Nasılsın?" Omuz silkiyor. "Her zamanki gibi."

"Seni özledim," diyorum hafifçe. Elio ve ben olabileceğimiz kadar yakın değiliz, ama yine de onu seviyor ve takdir ediyorum. Umarım ilişkimiz gelişmeye devam eder.

"Ben de seni özledim," diye cevaplar, koluma nazıkçe dokunarak. "Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver, tamam mı?"

"Tabii ki."

O başını sallar ve çekip gider, ben telefonumu açarken gözden kaybolur.

LEON

Her şeyi öğrendim. Bilseydim oraya gelirdim. Nasılsın?

BEN

İyiyim. BEN

Dmitri'yi özlüyorum ama güvendeyim ve rahatım. İlgilendiğin için teşekkürler.

LEON

Uğramamı ister misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?

ME

Hayır, hayır. Meşgul olduğumu biliyorum! Her şey bittiğinde seni ziyaret ederiz. Her şey yoluna girene kadar Cleo ve Bastian'ı evde güvende tut.

LEON

Emin misin? Cassio pisliklik yapmıyor, değil mi?

Telefonuma kaşlarımı çatarak bakıyorum.

BEN

Hayır? Cassio neden pislik olsun ki?

LEON

Jade, tatlım. LEON

Isobel'den sonra etrafında olan ilk hamile kadın sensin.

Midemi bulandırıyor.

ME

Bekle, gerçekten mi? Peki ya Cleo ve Melani?

LEON

Onları doğumdan sonra gördü.

LEON

Cassio henüz Mila'yı görmeye bile gitmedi.

Oh, Cassio.

ME

Oh :(

BEN

Eh, o kötü davranmadı. Hatta bana sarıldı bile.

Arabada küçük bir yan kucaklamaydı, ama yine de o kucakladı.

LEON

İyi, bir değişiklik olursa bana haber ver.

BEN

Tamam, ağabey.

LEON

Cleo, sorunun olursa veya konuşmak istersen ona mesaj atabileceğini söyledi.

Öyle mi? Çok güzel. Melani kadar ondan haber almadım ama Melani kadar aileye yakın olmadığını hissediyorum.

ME

Onun teklifini kabul edebilirim!

Muhtemelen alabileceğim tüm yardıma ihtiyacım olacak.

Bölüm 39

Jade

Akşam yemeği... en azından garip geçiyor.

En azından bunun için üniformalarımızı değiştirebildik. Gardiyanlardan biri Ivan için temel giysiler aldı — çoğunlukla beyaz tişörtler ve kot pantolonlar — ama yarın ona daha iyi seçenekler sipariş edeceğiz. Ben ise rahat taytlarım ve bol kazaklarımla geri döndüm. Daha şık giysilerimin çoğu muhtemelen bana olmayacak, ama şimdilik bunlar bana bol geliyor.

Cesar amca da bizimle yemek yemeye kaldığı için mutluyum, çünkü Matteo gibi yorumlar yapıyor. Elinden geldiğince ortamı neşelendirmeye çalışıyor.

"Peki, bariz olanların dışında, okulda eğlenceli bir şey öğrendin mi tatlım?" diye soruyor Cesar amca ve babamdan sert bir bakış alıyor. Bu onu hiç rahatsız etmiyor.

"Çok şey," diye cevaplıyorum, aşk hayatımdan başka bir şey hakkında konuşmaktan mutluyum. Dmitri'nin adını herkesin suratını asmadan söyleyemem. "Javier Cabrera bıçak öğretmenimdi ve özel bıçaklarla çok iyi olabileceğimi düşünüyor. Daha küçük saplarla becerilerimin çok gelişeceğini ve böylece ellerimin büyük bıçaklarla daha az hata yapacağını düşünüyor."

"Muhafızların varisi mi?" diye gülümseyerek sorar Cesar amca.

"Evet, o iyi biri..."

"Onunla evlenmeye çalıştı," diye Apollo eğlenerek araya giriyor.

Ona gözlerimi devirdim. "Teklifi onun babası yaptı, o değil."

“Javi, Jade'e o şekilde ilgi duymuyor,” diye ekliyor Ivan, beni destekleyerek.

Yuk

arı. Apollo kıkırdar ve şarabını kadehinde döndürür. "Bu konuda çok şey bilirsin biliyorsun, hmm?"

Ivan tuzağa düşmez, sadece Apollo'ya bakar.

"Ayrıca krep yapmada da çok iyi oldum," diyorum. Derste başka şeyler de çalıştık ama krep yapmak en eğlencelisiydi. Krepler, içine her türlü malzemeyi koyup sarabileceğiniz küçük, yumuşak pankekler gibidir. "Oh, ve dövüş dersinden nefret ettiğime karar verdim. Ayrıca, Ivan, otlu şeker yedikten sonra savunmasız kaldığım için bana ne yapmak istediğini söyleyen bir adamı fena halde dövdü."

"Ne?" diye birkaç ses birden yükseldi.

"Evet," diye mutlu bir şekilde bildiriyorum. Bir şekilde ailemin Ivan'ı sevmesini sağlayacağım ve bu iyi bir başlangıç gibi görünüyor. "Kardeşlerimle çikolatalı kek yiyordum ki kavga çıktı ve Ivan'ın iki katı büyüklüğünde bir adam Ivan'ın ayaklarının dibinde kanlar içinde yatıyordu. Ivan onu Armani'ye teslim etti ve Armani, dönem bittikten sonra onu bulup intikam alacağına söz vererek acil durum botuyla eve gönderdi."

"Dönem bitene kadar beklemek mi, siktir et!" diye homurdanır

Elio. "Bu adam kim?" diye sorar babam.

"O zaten öldü," diyor Ivan masadakilere, ağzımı açık bırakarak.

Herkes ona bakarken, o benim yanımda oturmuş, sanki bize o bombayı atmamış gibi rahatça makarnasını yiyor.

"Öyle mi?" diye soruyorum, ağzım açık kalmış halde.

"Evet," diyor. "Dmitri boğazını kesip cesedini adanın kıyısından yaklaşık bir buçuk mil açıkta denize attı. O da yüzerek geri döndü."

Vay canına, inanılmaz.

"Öyle mi?" diye soruyorum, alt dudağımı dışarı çıkararak, sanki kocamın birini öldürmesi korkunç değil de sevimli bir şeymiş gibi.

"Romantik," der amcam, eğlenerek şarabından bir yudum alır.

"İç kanama onu yolda öldürür diye umuyordum," diye ekliyor Ivan. "Lordlar çıldırmadan kaburgalarını kıracak kadar sert tekme atamadım, ama Dmitri halletti. Her zaman olduğu gibi."

Kimse bunu kötü bir şey haline getirmeden önce, akşam yemeğini bitirmeye karar veriyorum. Ivan'ın tabağı boş ve ben daha fazla ayakta kalamayacak kadar yorgunum.

"Baba, çok yorgunum," diye sızlanarak ona dönüyorum. "Yatabilir miyim?"

"Tabii ki, tatlım," diyor sıcak bir sesle. "*Arkadaşın için* bir oda hazırlayalım."

"Onun yatak odasının yakınında boş oda yok," diye araya girer Apollo. "Yakın olmak isteyecektir..."

"Onun ne istediği beni pek ilgilendirmiyor," diye cevaplar babam keskin bir sesle.

"Eminim o da senin için aynı şeyi hissediyordur, baba," diye Apollo eğlenceli bir gülümsemeyle karşılık verir. "Saygıyla söylüyorum, tabii ki."

Apollo'nun babama saygısızlık sınırını zorlaması, tanık olmak için çılgınca bir şey.

İşler daha da garipleşmeden araya girerim. "Hayır, sorun değil, Ivan benim odamda kalacak."

Babam şaşırmış görünüyor, kaşları ortada kırışıyor. "Orada sadece bir yatak var."

"Sana neredeyse birbirlerinin üstünde uyuduklarını söylemiştim," diye Apollo sıkıcı bir yorumla araya girer.

Babam ona kaşlarını çatarak bakar. "Senin ciddi olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Bu rahatlatıcı," diye savunuyorum, çenemi kaldırarak. "Ve aynı odada kalırsak işini daha iyi yapıyor."

Aşırı koruyucu ebeveynlerimin izin verdiği bir pijama partisine gitmeye çalışan bir çocuk gibi hissediyorum. Ivan ile olan ilişkiyi anlamıyorlar, ama sorun değil. Eninde sonunda anlayacaklar.

Cassio'nun çenesi seğirir. "Uyurken işini nasıl yapıyor?" "Deneme beni," Ivan hiç tereddüt etmeden cevap verir. "Benim derken, onun saçına dokunmaya çalış, gözünü kırpmadan önce elini vücudundan ayıracağım."

Cassio başını yana eğdi, gözlerini tehdidi değerlendirmek istercesine kısarak. "Bu bir meydan okuma mı?"

Ivan'ı gerçekten sevmiyor, geldiğimizden beri ona karşı huysuz davranıyor ve ben ne yapacağımı bilmiyorum. Cassio'nun beni açıkça korumasına alışkın değilim. Yani, o da Matteo, Apollo, Armani ve diğerleri gibi benim kardeşim, ama pek ortalıkta yok.

Yakında onunla nasıl konuşacağımı düşünmem gerekiyor çünkü bu çekişmeleri daha fazla kaldıramam. Tek istediğim, hayatımın aşkını geri kazanana kadar huzur ve dikkatimi başka yere yönlendirmek. Dmitri eve geldiğinde, bu çekişmelerle o ilgilenebilir. Eminim ki bunu seve seve yapar.

Güvenilir korumam da bana acımasız bir gülümsemeyle karşılık verir. "Bu bir meydan okuma değil, bir garanti." Ivan odayı gözleriyle tarar. "Ben düşmedim."

Yürümeye ve konuşmaya başlamadan önce bile derin bir uykuya dalmıştım. Uyuyor ya da uyanık olsun, kalbim attığı sürece kimse Jade'e yaklaşamaz, bu kadar basit.

"Kibirli," diyor Cassio. "On sekiz yaşında ve ıslakken 70 kilo olduğunu düşünürsek."

"Zengin," diye karşılık verir Ivan. "Yirmi yaşından çok otuza yakın olduğunu ve en küçük bıçağın da kılıç kadar boğazı kesebileceğini, 9 mm'lik bir merminin de diğer mermiler kadar öldürücü olduğunu düşünürken."

İkisi birbirlerine bakarak, birbirlerine hakaretlerini savuruyorlar. Erkekler bazen birbirlerine karşı çok sert davranıyorlar, yemin ederim. *Lütfen* bir an için sakinleşebilir miyiz?

Sinirimi zor tutarak babama bakarım. "Artık yatabilir miyiz? Çok uzun bir gün oldu."

Babam isteksizce Ivan ile bana bakar. "Peki."

Tanrım, bu inatçı erkekleri seviyorum. Babamın yanağına öpücük kondurup, masadaki diğerlerine iyi geceler dileyerek Ivan'ı yukarıya götürdüm.

Dişlerimizi fırçaladıktan sonra, Ivan bir eşofman ve kesik tişört giyer ve televizyonu kısık sesle açıp yatağa girmeye karar veririz. Giysilerimizi değiştirmeden önce duş almışızdır, Ivan Apollo'nun banyosunu hızlıca kullanmış, ben de kendiminkini kullanmışım. Geriye sadece rahatlamaya çalışmak kalmıştır. Günün stresiyle yarın ilgilenebiliriz.

"Her şey için üzgünüm," diyorum gergin bir şekilde, yanına yatak örtüsünün altına girerken. "Neden sana karşı bu kadar tuhaf davrandıklarını anlamıyorum."

Ivan gülerek başını sallar ve beni kucaklayarak kendine çeker. Başımı göğsüne yaslarım, kolları beni sıcak bir battaniye gibi sarar.

"Bizim seviştığımızı düşünüyorlar," diyor. "Ya da en azından, sevişmek istediğimizi düşünüyorlar."

Biraz kaşlarımı çatıyorum. "Yapmıyoruz ve istemiyoruz."

"Hayır, ama bunu varsaymak için deli değiller. Çoğu insan doğuştan cinsel varlıklardır. Bizimki gibi arkadaşlıklar yaygın değildir."

İç çekerek gözlerimi kapatıyorum. "Bu üzücü, değil mi?"

"Belki onlar için," diyor Ivan. "Ama ben başkalarının ilişkilerini umursamıyorum, onlar da benimkini umursamamalı."

"Sence Dmitri uzun süre yok mu kalacak?" diye sormadan edemedim.

"Emin değilim, Jade," diye dürüstçe cevaplar. "Her günü tek tek yaşamamız gerekecek. Seni mutlu etmek için elimden geleni yapacağım, ama sana yemin ederim, Dmitri sana geri dönmek için ne gerekiyorsa yapacak."

"Her günü tek tek mi?" diye tekrarlıyorum.
Gözlerim kapalı olsa bile, başını salladığını hissedebiliyorum.
Sanırım bununla başa çıkabilirim.

Bölüm 40

Jade

Bir gün ikiye, iki dördte, dört yediye dönüştü. Dmitri'den bir haber almadan yedi gün geçti, ama neyse ki Ivan var. Beni meşgul etmekte en iyisi o. Saatlerce benimle yüzmeye gidiyor, benimle film izliyor, Martha ve bana mutfakta yardım ediyor. Ona ne kadar minnettar olduğumu anlatamam.

Şu anda olduğu gibi, ben öğle uykusundan tamamen uyanmak isteyip istemediğime karar verirken, o sessizce televizyon izliyor. Öğle uykusu benim için bir nevi zorunluluk haline geldi, özellikle de aktivite dolu günlerde, çabuk yoruluyorum. Karnım da daha fazla çıkmaya başladı, bu da kendimi daha mutlu hissetmemi sağlıyor. Dmitri olmasa da, Ivan'ım ve bebeklerim olduğunu bilmek hoşuma gidiyor.

Atıştırmalık bir şeyler yiyebilirim diye düşünerek gözlerimi açmaya karar veriyorum, ama bir ses beni donduracak kadar şaşırtıyor. "Kızımı kucağına alıp ona öyle bakarken, ona aşık olmadığını mı inanmam gerekiyor?"

Hareketsiz kalıyorum, nefesimi düzenli tutuyorum ki uyanık olduğumu fark etmesin. Ivan ve babamın konuşması iyi olabilir. Aralarında bariz bir gerginlik var ve bunun sadece gelecekteki kocamın kardeşi olduğu için olmadığını biliyorum. Biz çok hassasız ve Dante Moretti kimsenin bana dokunmasını sevmiyor.

Ivan da babama tam olarak güvenmiyor. Bunu söylemedi ama ben biliyorum. Mafiye mensup adamlara hiç güvenmiyor. Geçmişte başıma gelen onca şeyden sonra, benimle ilgili olarak kimseye güvenmekten çekiniyor

—kendi kanımdan olanlara bile. Keşke Dante'nin de ona karşı aynı şekilde hissettiğini fark etse —beni korumak adına güvenmediğini.

"Hâlâ bunu mu konuşuyoruz?" Ivan, sesini alçak tutarak cevap veriyor. Ya uyuduğumu sanıyor ya da gizli kalmama yardım ediyor. Her iki durumda da minnettarım çünkü bunu duymam gerekiyor.

"Kanepemde, kızım tam üstünde yatıyor," diyor babam ciddi bir ifadeyle. "Konuşmaktan öteye geçmememizin tek nedeni onun iyiliği için."

İnce örtülü tehditler mafya adamlarının ekmek parasıdır.

"Kucaklanmak Jade için rahatlatıcıdır," diye yanıtlar Ivan, Dante'nin imasından etkilenmeden. "Fark ettiyseniz, o da başını oğullarınızın üzerine koyuyor."

"Evet," diye onaylar. "*Kardeşlerinin*."

"Benden istediğin bu mu? Ailevi bir unvan mı? Şanslısın, çünkü benim kardeşim geri döner dönmez ben de onun *kardeşi* olacağım. Teknik olarak, kağıt üzerinde zaten öyleyim."

Babamın dişlerini gıcırdattığını neredeyse duyabiliyorum. "Onunla kardeşçe ilişkilerin sınırını çok aştın ve bunu biliyorsun."

"Ama ailevi veya cinsel olmayan ilişkileri kavrayamıyorsun," diye tartışır Ivan. "Bu senin sorunun, benim değil. Jade'i günün yirmi dört saati kucaklayabilirim ve onunla seks yapmak istemeyebilirim, eğer anlamaya çalıştığın buysa. O Dmitri'nin, istesem bile o sınırı aşmam."

Babam, konuyu tamamen kaçırarak homurdanıyor. "Yani kardeşin yoluna çıkıyor, öyle mi?"

"Tanrı aşkına," diye homurdanır Ivan. "Hayır, Dmitri yoluma çıkmıyor. Jade için ölürüm, öldürürüm, her şeyi yaparım ve bunun nedeni ona aşık olmam değil. Seks dışında sevgiyi anlamak sizin için gerçekten bu kadar zorsa, bu ailenin tamamının sevgiye aç olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Sert ama *tamamen* yanlış da değil. "Sana inanmıyorum."

Ivan gülerek homurdanır. "Evet, anladım, teşekkürler."

"Sana inanmıyorum," diye tekrarlar Dante. "Çünkü kızımın ne kadar mükemmel olduğunu gören ve onu kendisi için istemeyen herkes yalancıdır. Ya da..."

Nefesimi tutarak, onun ne demek istediğini anlıyorum. "Oh," diyor babam basitçe.

Ivan gerginleşir ve ben onu rahatlatmak ve güvence vermek için uyanarak bu oyunu neredeyse bitiririm. Dante onu asla ifşa etmez, Cesar amcama veya kardeşlerime bile. Beni korur, ama o bir canavar değildir. Ve Nico ile bu konuda tecrübesi vardır.

"Tamam," diyor, sesi daha hafif ve mutlu. "İyi." "İyi mi?" Ivan şaşkın bir şekilde tekrarlıyor.

"İyi," diye onaylar babam. Sanki bir yapbozun parçaları yerine oturmuş gibi ve sonuçtan daha fazla memnun olamazdı.

Ivan'ın eşcinsel olması, cinsel olarak yakın olmamamızın *tam olarak* nedeni değil. Bunun birçok nedeni var, bunlardan biri de kardeşi ve benim birbirimiz için yaratılmış olmamız. Birbirimiz için yaratılmışız ve ilişkimizi başkasına açmak gibi bir niyetimiz yok. Ama bunun babamın bizi daha iyi anlamasına neden yardımcı olduğunu anlıyorum. Ivan kadınlara ilgi duysaydı durumun farklı olacağını söyleyemem, çünkü bunu bilmiyorum.

Dmitri de muhtemelen aynı şeyi söylerdi. Onun kardeşiyle olan bağım yadsınamaz, ama *olasılıkları* araştırmanın bir anlamı yok. Ivan'ın değişmesini asla istemem. Onu olduğu gibi seviyorum ve ona hayranım. Ondan daha yakın bir arkadaşım asla olmayacak ve bunun değişmesini asla hayal etmem. Biz böyle mükemmeliz.

Ivan temkinli bir şekilde sorar: "O zaman sorgulama yok mu?"

Dante'nin cevabının başlangıcını duyabiliyorum ama sözü kesiliyor.

"Empire'dan yeni haberler var." Apollo'dur ve normalde kontrollü ses tonunda bir keskinlik vardır.

Babam da bunu duyar ve hemen alarma geçer. "Ne oldu?" "Nico ve Armani kayıp."

Kalbim göğsümün içinde acı bir şekilde sıkışır. *Ne?*

Babamız cevap verene kadar, bir anlığına sağır edici bir sessizlik etrafımızı sarar. "Kayıp mı?"

"Bağlantılarım bunu doğruladı, evet. Armani hiçbir seminerine katılmadı ve Nico da ayrıldığımızdan beri hiç görülmedi. Ne yapmak istersiniz?"

Zihnim karışmış bir halde, gözlerimi açtığımda Ivan'ın iç çekip burnunun köprüsünü sıkıttığını gördüm. "Hiçbir şey yapmana gerek yok."

"Neden böyle bir şey söylüyorsun?" diye bağırır babam, endişeden öfkeye kolayca geçer.

"Onlar Dmitri'nin yanında," diye açıklıyor Ivan, beni bile şaşırtarak.

Apollo'nun inanamayan bir ifadeyle kollarını kavuşturduğunu ve babamın yumruklarını sıkıca kenetlediğini görüyorum.

"Cesar amca seni sorgu koltuğuna oturtmadan önce açıklamaya başlasan iyi olur," diye tavsiye eder Apollo.

Ivan uyanık olduğumu görür ve başımın üstüne bir öpücük kondurur, sonra ayağa kalkar ve elini yüzünde gezdirir. "Nico ve Dmitri yıllardır iş ilişkisi içindeler."

"Kampüs dışı mesele mi?" diye patladım, Ivan'ın ne demek istediğini anlamaya çalışarak.

Babam, beni korkutmak için hesaplı bir adım attı. "Kampüs dışı ne demek?"

Ivan başını sallar. "Dmitri Empire'a girip çıkıyor ve Nico da onunla birlikte gidiyor."

"Bu mümkün değil," diye itiraz ediyor Apollo.

"Mümkün," diye karşı çıktı Ivan. "Ailemiz burayı kurduğundan beri bunu yapıyor."

"Bu yüzden satacak malları var," diye hızlıca tahmin ediyorum. "Dmitri hepsini içeri getiriyor." Nico'nun da onunla gittiğini bilmiyordum ama.

Babam her saniye daha da sabırsızlanıyor. "Oğlumun bununla ne ilgisi var?"

"Bildiğiniz gibi, Nico şiddete biraz düşkün. Dmitri ile giderek, kampüste yapamadığı aşırı düzeyde şiddet uygulayabiliyor."

İnsanları öldürmek için gidiyor, anlıyorum.

Ah, Nico.

"Peki ya Armani?" diye soruyor Apollo. "Onun da onlarla olduğunu varsayıyorsun."

Ivan acı bir kahkaha atıyor. "Dmitri kendisine yönelik bir tehdidi ortadan kaldırmak için gitti, dolayısıyla potansiyel olarak Jade'e yönelik bir tehdidi de. *Armani'nin* bu göreve kendini zorlamadığını mı düşünüyorsun?"

"Bunu doğrulayabilir miyiz?" diye soruyor babam, Apollo'ya bakarak.

"Capo, kapıda Jade ve Ivan'ı görmeye geldiğini söyleyen biri var," diye bir gardiyan araya girerek hızla odaya girer.

"Kim o?" diye bağırır babam.

"Adının Anatoly Petrov olduğunu söylüyor."

"Anatoly!" diye bağırarak ayağa fırlıyorum. Kapıya doğru koşmak üzereyken Ivan beni belimden yakalıyor.

"Ne?" diye şikayet ediyorum, onun kollarında kıvranarak. "Muhtemelen bir şey biliyor!"

"Eğer gerçekten oysa," diyor Ivan dikkatli bir şekilde, beni kollarında tutmaya devam ederek. "O büyük, güzel beynini kullan ve seni öldürmek isteyen insanlar olduğunu unutma, hevesli kız."

"Anatoly bizim arkadaşımız," diyorum babama. "Beni daha önce korumuştun, ona güveniyorum. Eğer oysa, içeri al. Muhtemelen Dmitri göndermiştir."

Dante, Capo olarak emri yerine getirmeden önce bir an tereddüt eder. "Onu içeri getir, *dikkatli ol*."

"Ona zarar vermeden," diye ekliyorum, gardiyana tehditkar bir bakış atarak. O da onaylayarak başını sallar ve evden çıkar.

Babam sorusunu Ivan'a yöneltir: "Bu adama güveniyor musun?"

Cevabı hemen ve kendinden emin. "Genç ama en iyilerimizden biri. Jade hakkında yorum yaptıkları için, o orada bile olmadan birkaç kişiyi etkisiz hale getirdi. Ona veya ailenize bir tehdit oluşturmuyor."

"Ah, bunu bilmiyordum," diyorum, kendi kendime gülümseyerek. "Ne tatlı." "Oh, ne güzel, o da bunu sevdi," diyor Apollo alaycı bir şekilde.

"Biliyorsun, huysuzluğunu her zaman ortaya koymak gerekmez," diye alay ediyorum. "Bir gece izin alabilirsin."

"Ama o zaman, benim bir sahtekar olmadığımı nasıl bileceksin?"

Matteo burada olsaydı, yüzünü çıkarmayı denemeyi teklif ederdi, ama oturma odasına eşlik edilen, nazik olduğu kadar şiddetli de olabilen dev tarafından kesilirdi.

"Koroleva," diye selamladığını duyuyorum derin sesiyle. Sesindeki Rus aksanı çok sevimli. Dmitri ile ilk tanıştığım zamanı hatırlatıyor bana, o zamanlar aksanını henüz tamamen kaybetmemişti. "Seni güvende görmek güzel."

"Sana da aynısı," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

Bu Anatoly! Oraya koşarak gidebilirdim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sorar Ivan. Soru kaba ya da talepkar değil, daha çok meraklıdır.

"Dmitri, Jade'i korumak için gelmemi emretti," diye açıklıyor Anatoly. "Beni Moretti'nin patronuna bilgi vermek için de buraya gönderdi."

"Oğullarım hakkında mı?" diye soruyor babam aceleyle. Arkadaşımdan cevabı fiziksel olarak sarsarak almaktan kendini alıkoyduğunu anlayabiliyorum ve bunun için gerçekten minnettarım. Beni mutlu etmek adına gösterdiği kontrol gerçekten çok güzel.

"Da," diye cevaplar Anatoly, refleks gibi Rusça onay kelimesini kullanarak. "Nico ve Armani onun yanından ayrılmayı reddettikleri için Dmitri Empire'ı onlarla birlikte terk etti. Bir ipucu buldular ve eğer haklılarsa, bir haftadan fazla, en fazla iki hafta uzak kalmayacaklar."

Bir hafta! Mutluluktan neredeyse çılgılık atıyordum. Bir hafta hiç de uzun bir süre değil! Aylardır sevgilimi özlediğim için stres yapıyordum, o ise görevini kolayca yerine getiriyor. Tanrım, o kadar mutluyum ki çılgılık atabilirim!

"Remo ve Matteo, Armani'nin derslerini devralmak için bir anlaşma yaptılar, böylece Armani ceza almayacak ve onlar da bir dönemlik ceza almayacaklar. Dönem biter bitmez eve dönecekler."

"Huh," Apollo, onu hiç bu kadar şaşkın görmemiştim. "Sorumlu ve stratejik bir hareket. Bunu onların bulduğundan emin misin?"

"Kibar ol," diye azarladım, gözlerimi ona dikerek.

"Hayır," diye cevapladı.

Konuyu değiştirerek, yeni misafirimize gülümserim ve koluna hafifçe vururum. "Anatoly, seni koca yufka yürekli, benim için insanları dövüyor musun? Bunu bilmiyordum."

Yemin ederim, boynuna kızarıklık yayılıyor. "Önemli bir şey değil."

"Kemiklerini kırdı," diye ekledi Ivan gülerek. "Mütevazı olmaya gerek yok, Anatoly. Şimdi, fırsatın varken ailesini etkilemenin tam zamanı."

Şaşkınlıkla geri çekilip, iri adamı hayretle izliyorum. "Ne dediler de *kemiklerini kırdın?*"

Dikkatlice odanın etrafına bakıp başını sallar, sarı saçları sallanır. "Tekrarlamayacağım, Koroleva."

"Kampüste birden fazla kemiği kırdığı için nasıl cezasız kaldığını daha çok merak ediyorum," diye sorar Apollo, başını eğerek. "Lord genellikle benzer durumlarda cinayete teşebbüs suçunu geçerli bir suç olarak değerlendirir."

Anatoly, ne söylemesine izin verildiğini bilmiyormuş gibi, gözleri benimle Apollo arasında gidip geliyor ve tekrar Ivan'a dönüyor.

Ivan belirsiz bir şekilde, "İşinde çok iyidir" diyor.

Anatoly gibi iri bir adamın başka birini dövdüğünü kim gözden kaçırabilir, bilmiyorum, ama bunu sorgulamak bana düşmez. Bence bu çok tatlı!

"Dur," diye araya giriyor babam. "Dmitri seni Jade'i korumak için mi buraya gönderdi?"

"Evet," diye cevaplar Anatoly dikkatlice. "Ivan'ın yardımcısıyım, her zaman yanında olacağım."

Bana sert bir bakış atan babam, Anatoly'yi işaret eder. "O senin yatak odanda yatmayacak ve yemin ederim ki, onu bu çocuğa yaptığın gibi kanepemde sana sarılırken yakalarsam, çıldırırım." İddiasını Ivan'ı işaret ederek vurgular.

Şaşkın bir şekilde, Anatoly'nin kalın kaşları birbirine yaklaşır. "Asla yapmam..."

"Baba," diye inleyerek ensemini ovuşturdu. "Anatoly'nin kendi odası olabilir ve ben ona *sarılmam*. Tanrım, çok dramatiksin."

"Asla yapmayacağımı tekrarlamak isterim," der iri adam kararlı bir şekilde. "Jade benim Koroleva'm, onu hayatım pahasına koruyacağım, hepsi bu."

"Ben de senin arkadaşınım," diye itiraz ettim, neredeyse somurtarak. Bazen beni hayatta tutmak için gösterdiği sonsuz bağlılıktan nefret ediyorum. Anatoly'nin hayatının da bir değeri var.

"Ben senin arkadaşından önce senin silahınım." Bu sözler beni şok eder, ama kardeşim hoşnut olur.

"Bu benim favorim," diyor Apollo onaylayarak.

Onun benim için bir silah olmasını istemediğimi, sadece arkadaşım olmasını istediğimi söyleyemem. Dmitri, beni daha az koruması için ona bir şey söylememi istemezdi... sanki beni dinleyecekmiş gibi. O, kocamın emirlerine sadıktır.

Yine de, Anatoly beni korurken zarar görürse yıkılırım. O çok genç ve çok büyük bir potansiyeli var. Tüm bunlar bittiğinde, Dmitri'nin onu daha güvenli bir pozisyona getirmesini umuyorum.

Bu konu halledildikten sonra, babam bana elini uzatır. "Jade? Seninle konuşabilir miyim, tatlım?"

Dudaklarımı ısırarak başımı sallarım. "Tabii ki." Elini tutarım ve Ivan'a bakarım. "Bize bir dakika müsaade eder misin? Apollo ile birlikte Anatoly'yi yerleştirmek için gidebilirsin."

Beni bir dakika bile yalnız bırakmayı sevmediğini biliyorum, ama eve döndüğümde beri babamla oturup her şeyi konuşmadık. Zor olsa da, artık bunun zamanı geldi.

Bir süre sonra Ivan kabul eder. "Tamam, uzaklaşmayacağız." Gülümserim. Uzaklaşmayacaklarını biliyorum.

Bölüm 41

Dante

Jade'i evin daha özel bir odasına götürdükten sonra, birbirimizin yanına oturduk ve ben konuyu açarak konuşmaya başladım. Ona söylemek istediğim çok şey var, ama her şeyden önce, onun iyi olduğundan emin olmam gerekiyor. Tecrübelerime dayanarak söylüyorum, on sekiz yaşında çocuk sahibi olmak, ikizler ise daha da zor... Başa çıkması çok zor bir durum. Özellikle de çocukluğunu pek yaşamadan büyümüşsen.

"Jade, Dmitri ile bir ilişki kurmak istediğini neden bana ilk başta söylemedin?" Sorumun ardından yüzünde beliren suçluluk duygusu onu incitiyor, bunu görebiliyorum.

"Sana söylemek istedim," diyor, sözleri bir yemin gibi kesin.

"Ama?"

"Daha önce hiç gerçek bir aşık olmamıştım," diye devam ediyor, utançtan yanakları pembeleşiyor. "Dmitri'nin de benden hoşlandığını öğrendiğimde, tek düşünebildiğim kardeşlerimin bunu öğrenip her şeyi mahvetmesiydi."

Derin bir nefes alır ve devam etmesini beklerim.

"Onların beni ondan uzak tutmasını ya da daha kötüsü, gerçekten çok sevdiğim ilk erkeği incitmesini istemedim. Bu yüzden gizlice görüşmeye başladık ve sonunda sırlar birikip durdu. Sonra hamile kaldım; sana söylememin imkânı yoktu..."

"Bana söyleyemeyeceğini o mu söyledi?" diye soruyorum, sert ses tonumu yumuşatmaya çalışarak. Kızım geçen hafta zaten çok fazla stres yaşadı ve elimden gelirse buna bir de benim katkım olsun istemiyorum.

"Hayır, hayır," diye endişeyle araya giriyor Jade. "O hemen herkese söylemek istedi. Sadece... ben korkmuştum."

Göğsüm bir çırpıda boşalır. "Benden mi?"

"Baba, hayır," diye hüznle fısıldadı. "Senden değil, seni *hayal kırıklığına uğratmaktan*. Ya da, bilmiyorum." Tırnaklarını karıştırarak, duygularını nasıl ifade etmek istediğini düşünür. "Babamın, onunla çıktığımı bile bilmediği bir adamla evden ilk kez çıktığımda hamile kaldığımı e-postayla bildirmek istememem gerektiğini düşündüm. Sorumsuz olduğumu düşünmeni ya da söylediklerimi yanlış yorumlayıp yardıma ihtiyacım olduğunu düşünmeni istemedim."

Hamile kelimesini okuyup uçağa atlayıp onu almaya ve sorumlu adamı öldürmeye gitmemi istemedi. Mantıklı düşünmesi için ona kızamam, çünkü öyle görünüyor. Kızım yaşına göre çok akıllı ve bana söylemeden önce Apollo'ya söylemeyi düşünmesine şaşırmamalıyım.

"Sana yüz yüze söylemeyi beklemek en iyisi olur diye düşündüm, ama sonra her şey çok hızlı bir şekilde çığırından çıktı ve bir de baktım ki Apollo ile uçaktayım ve o bana çoktan her şeyi anlattığını söylüyor."

O çocuk, saçlarımdaki neredeyse tüm beyazların sorumlusu, ama bu aile için daha iyi bir lider isteyemedim. Bunu bir süredir biliyordum, ama onun Jade ile etkileşimini ve bu durumu nasıl ele aldığını izlemek, bunu daha da pekiştirdi. Apollo, bu örgütün gördüğü en iyi Capo olacak, buna şüphe yok.

"Fırsatım olsaydı, senin için böyle bir gelecek tasarlardım," diyorum ona sakın bir şekilde. Dudakları hafifçe büzülüyor ve keşke bunu daha hızlı söyleyebilseydim diyorum. "Ama bu adam sana iyi davranıyorsa ve sen onu seviyorsan, sana engel olmayacağım."

Jade rahat bir nefes alır. "Bunu hamile olduğum için mi söylüyorsun, yoksa bebek olmasa da onu sevdiğime inanır mıydın?"

"Onlar olmasaydı çok daha zor olurdu," diye itiraf ettim, yalan söylemek istemiyordum. "Ama yine de senin seçimini kabul ederdim, tatlım."

Gülümsemesi belirgin şekilde genişledi. "Gerçekten mi?"

"Öğrendiğim kadarıyla, baba olmak, çocuklarına elinden geldiğince çok fırsat sunmaktır. Onlara sunulanlarla ne yapacaklarını kontrol etmek mümkün değildir. Bu senin hayatın, Jade. Ben senin güvende, sağlıklı ve mutlu olmanı sağlamak için buradayım. Bunun dışında, ne kadar zor olursa olsun, sana yol göstermek benim işim değil."

Kızım başını sallayarak nefes verir. "Buraya ilk geldiğimde Matteo, senin hep bir kız istediğini söyledi. Bu doğru mu?"

Zor bir soru.

"Oğullarımı her zaman sevdim," diye hızlıca önsöz yapıyorum. "Onların kendileri dışında başka bir şey olmalarını hiç istemedim. Ama evet, her zaman bir kızım da olmasını umdum. Kızlar da oğullar kadar birer armağandır." Belki daha da fazlası.

Alt dudağı dışarı çıkıyor, bu bilgiyi sindirirken gözleri yumuşuyor. "Her zaman bir babam olsun istedim," diye itiraf ediyor. "Senin hakkında sorular sorardım."

"Tatlım." Ne diyeceğimi bilmiyorum, çünkü neredeyse on sekiz yıllık yokluğumu nasıl telafi edebilirim ki? Onu bilseydim, onun için gelirdim.

Hiç soru sormadan.

"Burnum hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun?" diye sorar, yüzünde suçlu bir ifade belirir. Sanki söyleyeceği şeyi önceden biliyormuşum gibi midemde korkunç bir his yayılır. Bunun canımı yakacağını *hissedebiliyorum*.

Sakin kalmaya çalışarak başımı sallıyorum.

"Yalan söylediğim için özür dilerim," diye fısıldadı, sesi hüzünlü ve boş. "Aslında beş yaşında değildim, üç yaşındaydım ve..."

"Düşmedin," diye sözünü tamamlarım, ne kadar istemediğim halde bunun doğru olduğunu biliyorum.

"O, senin için ilk kez gerçekten ağladığım andı," diye fısıldadı. "Hastanede babamı çağırıyordum, ama Kim onlara babamın olmadığını söyledi ve kafamı çok sert çarpmıştım, bu yüzden kafam karışmıştı."

Benim için ağladı. Üç yaşındayken, kırılmış, kanamış ve korkmuştu, ama ben onun yanında olamadım. Kızımı dokunduğu için o manyak orospuyu *asabilirdim* ve bunu asla unutamayacağım. Bizden telafi edilemeyecek şekilde zaman çalındı.

Ama lanet olsun, elimden gelenin en iyisini yapacağım.

"Seninle tanıştığıma çok memnunum," diye patladı, gözleri bir anda yaşlarla doldu. "Bu aile olmadan hayat çok anlamsız. Sen benim için her şeyi değiştirdin."

Lanet olsun, çocuğumun önünde ağlayacağım.

"Jade..." Boğazımı temizlemek için öksürerek, boğuk bir sesle konuşmaya başladım. "Seni bulduğumdan beri, sana ne kadar kızgın olduğumu düşünmediğim tek bir gün bile geçmedi."

kendime ne kadar kızgın olduğumu düşünmeden geçen bir gün bile olmadı. Asla yapmamalıydım..." Burnunu çekerek ıslak gözlerini siler.

"İlişkımız bittikten sonra anneni kontrol etmeliydim. Alina'yı daha önce prezervatif kullanarak hamile bırakmıştım ve bunun bir daha olmayacağını varsaymamalıydım. Burada büyümeliydin. Seni kucaklamalı, büyütmeli ve bu evi senin kahkahaların ve ağlamalarınla doldurmalıydım. Yapmalıydım..."

"D-dur," diye seslenir. "Sorun yok, baba. Artık buradayım."

Göz yaşlarını yanaklarından süzülür ve başını sallar. "Sorun yok değil, Jade. O evde yaşadıkların..." Düşünmek bile midemi ağrıtıyor. "Bunu önleyebilirdim. Sorumsuz davrandım ve bedelini sen ödedin."

"Senin suçun değildi," diye ısrar etti. "Seni asla suçlayamam."

İkimiz için de kendimi yeterince suçlayacağım. "Suçlu olup olmadığına bakılmaksızın, hayatının büyük bir bölümünü kaçırdığım için geri kalan hayatımı bunu telafi etmeye çalışacağım."

Bu, asla bozmayacağım bir söz. Ölüm bile kızımı mutlu etme yeteneğimi benden alamaz. Kaybettiğim zamanı telafi etmeden bu dünyadan ayrılırsam, oğullarım benim yerime geçerler.

"Sen zaten telafi ettin," diye fısıldayarak kendini topladı. "Eskiden o kasabadan kaçıp kendime daha iyi bir hayat kurabilirim diye düşünürdüm. Düşük maaşla bir lokantada çalışıp, küçük bir daireyi paylaşacak bir ev arkadaşı bulmayı hayal ederdim. Ya da bir şekilde üniversite bursu almayı."

Bu seçenekler beni hiç rahatlatmıyor, tatlım.

"Ama sen birkaç gün içinde tüm hayallerimi suya düşürmeden önce kendim için hayal ettiğim şey buydu. Bir gecede bir ailem, param, rahatım ve sadece film yıldızlarının yaşayabileceğini düşündüğüm bir hayatım oldu. Çocukluğum pek iyi geçmedi, ama inan bana, buna değdi. Şu anda bulunduğum yere geri dönmek için yüz kez daha aynısını yapardım ve yine de buna değdi."

İyi kalpli kızım, sürekli çektiğim acıyı biraz olsun hafifletiyor. En küçük çocuğum, imkansız gibi görünen bir görevi kolaymış gibi gösteriyor.

"Sen inanılmazsın, Jade," diyorum kararlı bir şekilde. "Ve bir daha bana bir şey söylemekten korktuğunda, utandığında veya endişelendiğinde, bunu hatırla. On sekiz yaşında ve hamileyken bile inanılmazsın, ve on, yirmi, otuz yıl sonra da

on, yirmi, otuz yıl sonra da inanılmaz olacaksın. Sana olan sevgimi hiçbir şey değiştiremez. *Hiçbir şey.*"

Başını sallar, boğazı yutkunarak çöker. "Bu konuşmayı yaptığımıza çok memnunum."

"Ben de, tatlım," diyorum, kollarımı açarak. "Buraya gel."

Kızım bana sarıldığında ıslak yanakları göğsüme değiyor, kollarını sırtıma sıkıca doluyor. "Artık Ivan'a daha nazik davranacak mısın?" diye soruyor, sesi gömleğime boğuk bir şekilde yansıyor.

"Bunun için çalışıyorum," diye cevap veriyorum, içtenlikle. Onun, kızımın ihtiyacı olduğu anda ona elini sürmeye çalışmadığını keşfettiğimden beri, onun yüzünü görmek daha kolay hale geldi.

"Ve öğrendiklerini kimseye söylemeyeceksin, değil mi? Onu kasten ifşa etmeyeceğini biliyorum, ama gerçekten kimse bilmiyor."

"Kardeşine söylemedi mi?" diye soruyorum, gerçekten şaşırışım.

Kardeşimden sakladığım pek bir şey yok ve oğullarım da aynı şekilde. Elbette, bazıları diğerlerinden daha yakın ilişkiler kuruyor, ama her birinin sırlarını paylaşabileceği biri var.

"Ama sana söyledi mi?"

Jade başını sallar. "Dmitri'nin büyük büyükbabalarının oldukça iğrenç görüşlerini paylaşmasından endişeleniyor," der bana sessizce. "O kadar temkinliyen endişelenecek bir şey olmadığını söylemek zor. Dmitri'nin öyle olmadığını *biliorum*. Ama bunu ısrarla söylemek bana düşmez, Ivan dikkatli olmak istiyorsa, bu onun tercihi."

Anladığımı belirten bir ses çıkarırım. Bizim dünyamızda, daha eski, daha muhafazakar düşünce biçimleri pek de nadir değildir. Ama Ivan'ın The Outfit'ten korkacak bir şeyi yok ve Jade karakterleri iyi değerlendirir. Umarım haklıdır, çünkü kocası Nico veya Armani aleyhine tek kelime bile ederse, onu mahvederim.

Boğazımı temizleyip, terli avuçlarımı pantolonuma silerim. "Sen yokken bir şey buldum ve görmek isteyip istemediğini bilemedim."

Bunu ona söylemek konusunda uzun süre tereddüt ettim. Jade hala çocukluğuyla ilgili her şeyi açığa vurmadı ve Kim'in ona karşı çok kötü davrandığını biliyorum. Tanıdığım Kim... Onun böyle karanlık bir tarafı olduğunu hayal bile edemiyorum. Kendi kızım bana aksini söylemeseydi, buna inanabilir miydim, bilmiyorum.

Kim tatlı biriydi. Çok güzel ve eğlenceliydi, benim için çok zor bir dönemin gölgesinde bir ışık gibiydi. Alina'yı hiç aldatmadım, ama Matteo doğduktan sonra, biz aslında boşanmış sayılırdık. O artık çocuk istemiyordu ve görünüşe rağmen, benim için tek istediği çocuklardı. Alina'nın bana karşı en ufak bir sevgisi yoktu ve bana eğlenmek için başka birini bulmamı söylediği gece kadar acı veren bir şey olmamıştı.

O gece, 24 saat açık bir lokantada çalışan Kimberly Donovan ile tanıştım ve ilişkimiz üç ay sürdü. O tek gecelik bir ilişki değildi, ama benimle sonsuza kadar birlikte olmak da istemiyordu. Alina'dan boşanamazdım ve o da diğer kadın olmak istemiyordu. Onu suçlayamazdım bile.

"Ne oldu?" diye soruyor Jade.

"Görmek zorunda değilsin," diye dikkatlice başlıyorum. "Ama Kim'le benim eski bir fotoğrafımızı buldum. Hesaplamam doğruysa, o fotoğrafta sana hamile olabilir..."

"Görmek istiyorum," diye hemen araya girer.

"Sana çok kötü davrandı," diyorum, öfkemi bastırarak ona unutmadığımı belli ediyorum. "Bunu sana onu yeni bir gözle görmen için gösterdiğimi düşünmeni istemiyorum, sadece sana geçmişe bir bakış sunmak istiyorum. *Eğer* istersen."

"İstiyorum," diye kararlı bir şekilde tekrarlar. "Lütfen, baba?"

"Tamam," diye kabul ettim ve spor ceketimin cebinden yıpranmış bir zarf çıkardım. Nefes vererek, sabit ellerimle zarfı açtım ve neredeyse yirmi yıllık bir fotoğraf çıkardım.

Jade yaklaşır, daha yakından bakmak için eğilir. Fotoğraf, yaşına göre çok bulanık değildir. Sadece Kim ve ben, bir lokantada neon ışığın altında duruyoruz. O at kuyruğu saçlarıyla gülümserken, ben Cesar'ın dikkatimi dağıttığı için yana bakıyorum.

Kızım burnunu kırıstırıyor, iyi görebilmek için gözlerini kısıyor. "Burası onun eskiden çalıştığı yer..."

"Bu Kim değil," diye sözümü kesiyor.

Onun kendinden emin tavrına şaşkınlıkla başımı geriye atıyorum. "Evet, öyle. Uzun zaman önceydi, eminim şimdi farklı görünüyordur..."

"Hayır," Jade başını sallayarak tekrarlar. "Bu kişi ona benziyor galiba. Ama Kim'in ön dişleri arasında küçük bir boşluk var ve saçları düz."

Kim'in dişlerinde hiç boşluk olmamıştı, doğal olarak düzdü. Saçlarının düz olduğunu da hiç görmemiştim. Her zaman kıvrıkcık sayılırdı,

Jade'inki gibi.

"Bu Kimberly Donovan," diye tekrarlıyorum. "Gördüğün gibi, isim etiketinde Kim yazıyor."

"Baba," dedi daha sert bir sesle. "Sana söylüyorum, bu kadını daha önce hiç görmedim."

Midemde rahatsız edici bir his uyandı. "Neye benzediğini söyledin?"

"Kahverengi saçlı, iki ön dişi arasında boşluk var, omuz uzunluğunda düz saçlı, sahte bronz tenli, dudağında eskiden piercing olduğu yerde küçük bir yara izi var."

Olamaz.

Yüzüm bu farkındalıkla değişmiş olmalı ki Jade korkmaya başladı.

"Ne oldu? Ne düşünüyorsun?"

"Seni Kim büyütmedi," yalan söyleyemeyerek sözleri ağzımdan çıkıverdi. "Karina yetiştirirdi." "K-kim?"

"Kimberly'nin kız kardeşi," diyorum. "Nasıl ve neden bilmiyorum, ama Karina tam olarak tarif ettiğin kişi."

Jade, bu bilgiyi sindirmek için gözlerini kırıştırdı.

"Kim ve Karina, ben onunla tanıştığımda beş yıldır konuşmuyorlardı. Çocukken en iyi arkadaşları, ama Karina her zaman Kimberly'yi doyumsuz bir şekilde kıskanıyordu. İkiz oldukları halde bunu nasıl yapabildiğini bilmiyorum."

Hayatımda çok fazla ikiz var. Bu nasıl oluyor ki?

"Sence Kim beni ona mı verdi?"

Bundan gerçekten şüpheliyim.

"Öyle düşünüyorsun," diye mırıldanır, yüzündeki ifade düşer. "Sence Karina ona zarar verip beni mi aldı? Kim'in adını aldı ve beni mi aldı?"

"Evet, en olası senaryo bu gibi görünüyor."

Kontrolüm ipin ucunda, ama Jade'in beni üzenin kendisi olduğunu düşünmesine izin veremem. O yanlış bir şey yapmadı, sadece hayatı boyunca yalanlarla beslendi.

"Yani, gerçek annem hala dışarıda olabilir, değil mi?" diye soruyor, dudağını dişlerinin arasına sıkıştırarak. "Belki?"

"Umutlarını yükseltmek istemem," diye uyarıyorum. "Ama şunu söyleyebilirim ki, senin için her şeyi öğreneceğim, Jade. Yaptıklarının bedelini ödeyene kadar durmayacağım."

Karina'nın hiç doğmamış olmayı dileyeceğim.

Bölüm 42

Dmitri

Bir yıl önce bana iki Moretti oğlunun annemi bulmak için bana eşlik edeceğini söyleseydin, yüzüne gülerdim. Morozovlar ve Morettiler en iyi ihtimalle birbirlerini tolere ederler. Müttefik değiliz, ama aramızda bir savaşın her iki örgüte de zarar vereceğini biliyoruz. Nico ile bir tür arkadaşlık kurmak, aramızdaki bağın gelişebileceği en uç nokta olduğunu düşünüyordum. Şimdi ise aileyiz.

Jade'i güvenli bir yere götürdükten sonra, Nina'yı bulmak ve bu işi sonsuza kadar bitirmek için mevcut tüm kaynakları kullanarak bir hafta boyunca kampüste kalmak zorunda kaldım. O fotoğrafları Lord'a gönderenin o olduğunu biliyorum ve bana *ipucu* verdiği için pişman olacak.

Thiago'nun ailesini çok yüksek bir bedel karşılığında işe almak zorunda kaldım, ama bu noktada her şeyi yapmaya hazırım. Şu anda beni hiç sevmeyen iki adama güvenmek de dahil. Armani, kız kardeşinin nerede olduğunu öğrenmek için yumruğunu çeneme indirdiğinde oluşan morluk hala duruyor. Üç saniye beklemesi gerekirdi, o zaman ona söylerdim.

Nico, kardeşi yumruk atmaktan öteye geçmeden onu benden uzaklaştırdı, ama benim konuşmamı istedi. Anladım, anlamamış gibi davranacak kadar inatçı değilim. Bir günlüğüne dağlara gittiler ve döndüklerinde küçük kız kardeşleri gitmişti.

Matteo, Ivan ile olan arkadaşlığını bildiği için çok suçluluk duyuyordu ve ben açıklamaya başlayana kadar kendini sorumlu hissediyordu. Kız kardeşleri hamileydi, o benim kızımdı ve evine gitmişti. Armani'nin kafası

patlayacak sandım. Jade'in onlara bunu çok anlatmak istediğini, ama doğru kelimeleri ve doğru zamanı bulamadığını itiraf ettim.

Kardeşlerini çok seviyor, ama onların baskıcı tavırlarıyla başa çıkmak onun için henüz kolay değil. Jade, kimse onu umursamadan büyüdü ve bu kadar çok insanın onu ve güvenliğini bu kadar derinden önemsemesi onun için hala yeni bir şey.

Sırlarımızın ortaya çıkmasının yarattığı toz dindiğinde, annemi bulduktan sonra ayrılacağımı açıkladım. Onlara, annemin sadece bana değil, benim için önemli olan herkese tehdit oluşturabileceğini bildiğimi söyledim. Ortam bir anda değişti.

Armani ve Nico bana yapıştılar ve bunu tek başıma yapmama izin vermediler. Armani hala beni pek sevmiyor, bu çok açık, ama Nico yıllardır bana güveniyor. Tabii, Nico Moretti'nin birine güvenebileceği kadar.

Onların yardımı ve Oliveria Spies'in yardımıyla, Jade ve Ivan Apollo ile kaçtıktan sekiz gün sonra Empire Academy'yi terk ettik. Lanet olası kalbimle iletişim kuramadığım sekiz gün boyunca acı çekerek geçirdim. Beni ayakta tutan tek şey, Ivan'ın ona sahip olduğunu bilmek. Onun hayatını ona emanet ediyorum, beni asla hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum. Jade'i, bebeklerimizi ve kendini hayatta tutacaktır.

Ivan ve benim bir anlaşmamız var, ben orada olmadıkça o ölemez. Ve ben oradaysam, onun ölmesi imkansız. Ivan benim için Morozov'un ikinci oğlu değil, benim kardeşim.

Üçümüz Nina'yı Pittsburgh'un dışındaki uzak bir kasabada bulduk. Onu Moretti bölgesinde bulmak, onu yalnız bulmuş olsak da, bazı arkadaşlar edindiği hissini uyandırıyor. Ortakları olduğuna dair fiziksel bir işaret yok, ama Bruce veya Kim'in onun doğu kıyısında, Jade'in büyüdüğü yerden birkaç saat uzaklıkta olmasında parmağı varsa... *Lanet olsun, bunu düşünemiyorum bile.*

Şu ana kadar planımız tıkırında gidiyor. Armani, seçtiğimiz terk edilmiş deponun çatısında konuşlanmış durumda, böylece yaklaşan herhangi bir tehlikeyi gözetleyebiliyor. Nico ve ben ise içeride Nina'nın yanındayız, odanın ortasındaki metal sandalyeye bağlanmış ve ağzı tıkanmış halde onu çevreliyoruz. Onu kaçırmak neredeyse çok kolay oldu, ama şikayet etmeyeceğim.

"Uyanıyor," diyor Nico, Nina'nın gözlerinin açılmaya başladığını görünce. Bir saat önce ona güçlü bir sakinleştirici verdik, onu taşımak için yeterince zamanımız olmasını sağlamak için.

Annemin gözleri saniyeler içinde sersem ve şaşkın halinden geniş ve endişeli bir hale dönüştü, korkusu benim için küçük bir ödül gibiydi. Onu korkmuş görmek iyi geliyordu, Jade'i ne kadar korkuttuğu, Anya'yı ne kadar incittiği düşünülürse, bu onun yaptıklarının karşılığı olmasa da.

"Nina," adını zehir gibi tükürüyorum. "Kötü davrandın."

Ağızındaki bantla konuşmaya çalışıyor. Onun sefil sesini duymak istemiyorum, ama bu gerekli olabilir. Hızlı bir hareketle bandı çekip çıkarırken, acıdan çığlık atmasını zevkle dinliyorum.

"Senin için gelmeyeceğimi mi sandın?" diye soruyorum, eğilip yüzüne yaklaşarak. "Ben baban değilim, senin yararlandığın o yumuşak yüreğe sahip değilim."

"Ben hiçbir şey yapmadım..."

"Berbat bir yalancısın," diye sözünü keserek bağırdım. "Sen olduğunu zaten biliyorum."

Kafasını hızla sağa sola salladı. "Onlar yaptı, bana söylediler..."

Bu sefer kendini durdurur, ama şüphem doğrulanır. Kendi isteğiyle gevezelik etmesine gerek yok. İşkenceyle bilmem gereken her şeyi öğrenirim.

"Ona zarar vermek istemedim," diye savunmaya çalışır, Jade'e yaklaşmasına kızdığını bildiği için. "Sadece *seninle* uğraşmak istedim."

Onun küstahlığına gülmek zorunda kaldım. "Aptalca davranma. Bunun senin şu anki suçundan çok daha fazlası olduğunu biliyorsun. Anya'ya zarar verdiğinde hayatını kaybettin."

O, ona zarar vermekten çok daha kötüsünü yaptı, ama bunu söyleyerek ona bu zevki yaşatmayacağım ve midemi bulandırmayacağım. Küçük kız kardeşime yaptırdıkları ve onun çığlıklarını sadece izlemekle kalmayıp, babama göndermek için kaydettiği gerçeği... bu, kolumdaki tüyleri diken diken ediyor.

Saf kötülüğün gözlerine bakıyorum ve onun beni aksine ikna etmesine izin vermeyeceğim. Onu o yapan duygusuzluğunu saklayamaz.

"Gönderdiğin kayıtta sana yalvarışını duydum," diyorum, fiziksel olarak titremeye başlamak için tüm gücümü kullanarak. "*Senin* tuttuğun adamlar onun akıl sağlığını içten dışa yok ederken, o sana *yalvardı*. Annesinden onu kurtarması için yalvardı. Ve sonunda, annesinden onu öldürmesi için yalvardı. O on beş yaşındaydı, senin *bebeğin*, ve o merhametli bir ölüm için ağlarken sen güldün."

Anne, lütfen, çok acıyor.

Lütfen beni öldür.

Lütfen.

"Dmitri," diye hıçkırıyor Nina. "Özür dilerim, Anya'yı seviyorum, asla öyle demek istemedim..."

Ciddi mi? *Gerçekten* şimdi beni manipüle edebileceğini mi düşünüyor? Bana yaptıklarını *gösterdikten* sonra mı? Kız kardeşimin gözlerindeki ölü bakış muhtemelen asla kaybolmayacak ve o umursamıyor bile. Sadece ölmek istemiyor, ama şimdi başka seçeneği yok. Hayatı benim ellerimde ve onu yok etmemek için hiçbir nedenim yok.

"Anya gibi yalvaracağımı mı sandın?" diye hırlıyorum, dişlerimi onun yüzünün önünde gıcırdatarak. "*Seni* yalvartacak kişinin ben olmayacağımı mı sandın?"

"*Seni ben büyüttüm...*"

"Beni *mahvetmeye* çalıştın," diye karşılık veriyorum. "Anneler intikam için çocuklarını kullanmazlar."

Ağzını tekrar bantlayarak onu susturuyorum ve arkamdaki Nico'ya dönüyorum. "Onu ölümün eşiğine getir, ama unutma, onu ben öldüreceğim."

Küçük bir bıçakla oynayan adam başını sallar, ağzının kenarında hafif bir gülümseme belirir. "Kız kardeşinle ilgili söylentiler doğru mu o zaman?"

"Gerçekte olanların yanında bunlar hiçbir şey," diyorum, kelimeleri zorla çıkararak. Nico, ona kötü bir şey olduğunu hep biliyordu, ama bunu hiç konuşmadık. *Kimseyle* konuşmadım. Ivan'la bile, o da benim kadar biliyor.

Gözlerinde ölümcül bir parıltı belirir. "Öyleyse, birkaç gün zamana ihtiyacımız olacak. Eğer onun hak ettiği şekilde acı çekmesini istiyorsan."

"Ne gerekiyorsa yap."

Her şeyden çok eve, karıma gitmek istiyorum, ama Nico, Nina'ya küçük kız kardeşime çektiği acının bir parçasını bile yaşatabilirse, birkaç gün daha uzak kalmak buna değer.

Bölüm 43

Dmitri

Doğu Kıyısı malikanesine girdiğimde, ilk gördüğüm şey Jade. Kardeşimle birlikte büyük bir kanepede oturuyor ve her zamanki gibi ıslıl ıslıl görünüyor. Ivan yüzüne öpücükler yağıdırıyor, Jade kıkırdayıp kıvranıyor; bu ses bana yeni bir hayat veriyor. Beni fark etmediklerinde izlemeye devam ediyorum.

"Keşke Dmitri gibi sakalların olsaydı," diyor Jade, beni düşünürken hala yumuşak bir gülümsemeyle. Hala aklında olduğumu görmekten mutlu olarak, ben de gülümsüyorum.

"Denesem bile sakal bırakamazdım," diyor Ivan şakayla, Jade'in burnunun ucuna dokunarak.

"Biliyorum, biliyorum," diye alay eder. "Merak etme, ipeksi yumuşak yüzünü olduğu gibi seviyorum. Matteo'nun aksine, sen benimle birlikte cilt bakımı yapıyorsun."

Ivan burun kıvrırır. "Ben de Dmitri'yi özlüyorum Jade. Yakında eve dönecek."

"Evet," diye üzülerek onaylar. "Yakında."

"Beklediğinden daha e r k e n , Krasotka," diyorum, kendimi tanıtarak oturma odasına giriyorum.

Jade kanepeden fırlayarak, ağzı açık bir şekilde bana bakıyor. "Hay aksi, yine rüya mı görüyorum?"

"Eğer öyleyse, ben de öyle," diye cevaplar Ivan, beni gördüğüne aynı derecede şaşırmış bir şekilde.

Jade'in bunun gerçek olduğuna ikna edilmesine artık gerek yok. Kızım bana olabildiğince hızlı koşar ve ben onu yakalarım, karnını koruyarak.

Bana tırmanırken vücudu sıcaklık yayıyor, bacaklarını belime sıkıca sarıyor. "Buradasın," diye bağıyor, dudakları boğazımın yanına değiyor.

Birbirimizin kokusunu içimize çekiyoruz, onun tatlı kokusu etrafımı sarıyor.

"Siktir, seni özledim," diye inlerim, burnumu saçlarına gömerek nefes alırım. Ivan'ın kokusu onun kokusunda hafifçe kalmıştır, ama bu beni hiç rahatsız etmez.

Onun kokusunun ona bulaşacak kadar yakın tuttuğunu bilmek bana tarif edilemez bir rahatlama veriyor. Kardeşime güvendiğim gibi ona güvenen başka kimse yok. Onu mutlu ve güvende tuttuğunu biliyorum, bunu rapor almadan önce bile biliyorum. Onun kucaklamasından bunu hissedebiliyorum.

Ellerim, sanki mıknaşlar tarafından çekiliyormuş gibi karnının üzerine yayılıyor. "Bebekler?"

"Mutlu ve sağlıklı," diyor, dokunuşuma gülümseyerek. "Şu anda uyuyorlar sanırım, ama bir saat sonra beni acıktıracaklar. Atıştırma zamanı artık onlar için bir rutin haline geldi." Sözlerinin ardından gelen kahkaha büyüleyici.

"Güzel," diye mırıldanıyorum, tişörtünün üzerinden karnını okşayarak. "Uyuyor musun?"

O burun kıvrıdı. "Son zamanlarda çoğunlukla gündüzleri. Elimizde bir çift gece kuşu var, bebeğim. Tıpkı senin gibi."

"Öyle mi?" diye soruyorum, kulaklarıma müzik gibi gelen bu sözleri duyunca.

Buraya bir doktor getirebildiğim anda getireceğim. Onları tekrar görmem lazım. Karımın kalp atışlarını duyduğunda yüzünün aydınlanması benim için her şey demek.

"Evet, tekmelemek için çok küçükler, ama sürekli hareket ettiklerini hissediyorum." "Güzel," diye mutlu bir şekilde yorum yapıyorum.

Gözlerim omzunun üzerinden Ivan'a kayarken, Jade beni kaburgamdan dürter ve ona başını sallar. Sessizce onu bırakmama izin verirken, onu selamlamak için yanına giderim. Ivan ile aramızdaki mesafeyi kapatırken, sadece iki hafta geçmiş olmasına rağmen sanki yıllar geçmiş gibi hissediyorum. Ona olan sevgim ve saygım hiç bu kadar büyük olmamıştı.

"Senin gibi kokuyor," diyorum, gözlerinin hafifçe korku dolu bir ifadeyle genişlediğini gördüm.

"Dmitri, biz... öyle değil." Belli ki endişeli.

İkisi birbirlerine daha da yakınlaşmış ve o, benim sınırların

sınırların aşıldığını düşünmemi istemiyor. Ivan kelimelerle ifade edilemeyecek kadar saf. Tabii ki, onun çok ileri gittiğini düşünmüyorum.

"Biliyorum kardeşim," diyorum ve omuzlarına hafifçe vuruyorum.

"*Ciddiyim*," diye vurgular. "Gerçekten."

"Ben de ciddiym," diye açıklığa kavuşturuyorum, gözlerine bakarak. "*Biliyorum*, Ivan."

Küçük kardeşimin kadınların arkadaşlığını pek sevmediğini *hep* biliyordum. Jade'in onun için bir istisna olabileceğini düşündüğüm anlar olmuştu, ama bu fikir daha çok benim mükemmel kızıma olan hayranlığımdan kaynaklanıyordu. Ivan'ın bana bunu daha önce neden söylemediğini bilmiyorum. Ona bana gelmesi için zaman tanıyordum, ama sessizliğinin korkudan kaynaklandığından endişeleniyorum ve eğer öyleyse, onun artık korkmasına izin veremem.

Boğazındaki titreme ve gözlerindeki endişeden yola çıkarak, bu kadar uzun süre sessiz kaldığım için pişmanım.

Vücudumuz birbirine çarpacak kadar sıkı sarılırken, sessizce özür dilerim. "Dünyanın en iyi kardeşi," derim sessizce, bu iltifatı ikimizin arasında bırakarak. "Karımı güvende tuttuğun için teşekkür ederim."

Boğazını temizleyerek, duygularını öksürerek bastırıyor. "Bana bu fırsatı verdiğin için teşekkür ederim."

"Anatoly mesajımı güvenli bir şekilde aldı mı?"

"Evet," diye cevapladı rahatça. "O zamandan beri burada. Onu mola vermeye ikna edemiyorum."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Tanıdığım başka birini andırıyor."

Ivan, adının anılmasından hoşlanmadığı için homurdanır. "Evet, evet. Ben senin kardeşinim. Anatoly'ye ödediğin parayla senin için bu kadar çok çalışmazdım."

Tanrım, küçük kardeşimi özlemişim. "Artık daha fazla kazanıyor." Çok daha fazla.

"Ben de öyle tahmin etmiştim," diye cevaplar. "Jade'i korumak için, özellikle de onunla aynı evde yaşarken, çok az para kazanan birini işe almazdın."

Kesinlikle. İçtenlikle güvenmediğim hiç kimse kadınıma yaklaşamaz.

"Nico!" Jade'in sesini duyarım. "Armani!" diye ekler, heyecanla çığlık atarak. "Eve geldin!"

Ona dönüp baktığımda, ikisini de kucaklayarak birbirlerine olabildiğince yakın tutmaya çalışıyordu. Her ikisinin de yanaklarına öpücükler kondurduktan sonra, sonunda onları bırakıp kendi başına ayakta durmaya başladı.

Sonunda onları bırakıp kendi başına ayakta duruyor. "Vay canına," diyor Armani.

"Gerçekten hamileymişsin, ha?"

Jade kızarır ve karnına dokunur. "Evet, size daha önce söylemediğim için üzgünüm. Ya da, bilirsiniz, kendime."

"İkiz, değil mi?" diye soruyor Nico, karnına sanki yabancı bir yaratıkmış gibi bakarak.

"Öyle," diye cevaplar, yüzü ısıl ısıl.

"Şu anda on dört haftalıklar." Bunu söylerken çok gururlu. Benim değerli kızım, en iyi anne olacak. Korkunç bir ortamda büyümüş biri olarak, bunun onun için zor olduğunu tamamen anlayabilirdim, ama o gayet mutlu görünüyor.

İkisi de ona bakmaya devam ediyor, her şeyi sindirmeye çalışıyorlar. Jade ile doğaçlama ama takdir edilen evliliğim ve hamileliği hakkında onları bilgilendirdim, ama bunu görene kadar sindirmelerini beklemiyordum. Görünüşe göre ikisi de gerçeği kabullenmeye başlıyor.

"Dokunmak ister misiniz?" diye soruyor, karnına doğru başını sallayarak. "Gündüzleri pek hareket etmiyorlar, çoğunlukla uyumaya çalıştığım da hareket ediyorlar, o yüzden hissetmezsiniz."

İyi, çünkü benim hissetmeden önce çocuklarımla hareketlerini hissetmeyecekler.

Armani tereddütle başını salladı ve elini uzattı. Nico da tereddüt ettikten sonra aynısını yaptı. Karım, en parlak gülümsemesiyle kardeşlerine bebeklerimizi tanıtırken hayranlıkla izledim.

"Henüz isimleri yok ve cinsiyetlerini de bilmiyoruz, ama..." diye devam eder ve kaburgalarının altındaki sol tarafını dırter. "Bebek A genellikle bu tarafta, Bebek B ise bu tarafta." Kalçalarından daha göğsüne yakın olan sağ tarafını dırter.

Armani'nin kaşları birbirine yaklaşır. "Sana bakıyorum ve karnına dokunuyorum, ama yine de hamile olduğuna inanmak zor."

Jade başını sallayarak onaylar. "İnan bana, alışırsın."

"Sanmıyorum," diye yanıtlar Nico, elini geri çekerek. "O zaman mutlusun?" "En mutluyum," diye onaylar Jade, kalbimi ısıtır.

"O zaman kocan yaşamaya devam edebilir," diye bilgilendirir Nico.

Ne kadar da ikna edici bir destek.

"Onun hayatı hâlâ tartışmaya açık," der derin bir ses. Ve kayınpederim içeri girer.

Bölüm 44

Jade

"Baba, hayır, değil," diye hemen keserim, tehdidini daha başlangıcında engellerim.

"Sorun yok, Krasotka," diyor Dmitri, omuzlarımı güven verici bir şekilde okşayarak.

"Hayır, değil," diye ısrar ediyorum. "Eğer biri Dmitri'ye zarar vermeye kalkışırsa, Martha'ya söyleyeceğim ve bu sizi yeterince korkutmazsa, onunla birlikte gideceğim."

Bunu tehdit etmek istemiyorum, ama mecburum. Aileme asla zarar veremem ve ayrılmak beni mahveder. Yine de bunu yaparım, kocam ve bebeklerim için.

"Jade," dedi babam, yıkılmış bir halde.

"İstemiyorum," diyorum kararlı bir şekilde. "Burada tüm hayatım boyunca yaşayabilirim ve asla gitmek istemeyebilirim. Ama beni zorlarsanız, giderim."

Bunu söylemek bile göğsümü acıtıyor, ama sözümü geri almayacağım.

"Hey, hey, hey," şakacı bir ses duyulur. "Bu ayrılma meselesi de ne? Ben daha yeni geldim."

Matteo odaya havalı bir şekilde girerken, Remo da hemen arkasından gelir ve ortamı bir anda neşelendirir. Dudaklarımdan kocaman bir gülümseme yayılır ve çığlık atarım. "Buradasın! Nasıl oldu da buradasın!" Gülümser bir şekilde kardeşimin yanına koşarken, o da ortada beni karşılar, beni kucaklar ve havaya kaldırıp döndürür.

"En sevdiğim kardeşimizi özledim," diye cevaplar, dönem bitmeden eve nasıl geldiğini pek açıklamadan. Beni yere indirir ve Apollo'ya

. "Jet için teşekkürler, pislik herif, havaalanından da bir araçla gelseydin iyi olurdu."
"Biliyor muydun?" Babam ve ben aynı anda sorduk.
Apollo kayıtsızca omuz silkiyor. "Uçuş ayarlamamı istedi."
"Peki ya mezuniyet?" diye sorar babam Matteo'ya endişeli bir ifadeyle. "Merak etme, artık usta bir müzakereciyim. Hepimiz, istersek gelecek hepsi hazırız, eğer istersek."
Beni ihtiyaç duyan iki bebeğim varken kesinlikle geri dönmeyeceğim. "Bunu nasıl başardın?" Armani, diğerleri gibi şaşkın bir şekilde sorar. "Kolay." Matteo omuz silker. "Vuruldu."
Kargaşa başlar.
"Vuruldu mu?"
"Dalga mı geçiyorsun?" "Dostum, ne oldu?"
"Ne oldu lan?"
"Hepsi birden sorma, lanet olsun." Matteo kalbini tutarak gülüyor. "Ama sevgiyi gerçekten hissediyorum, çok hoştu."
"Konuşmaya başla," diye bağırır Apollo.
"Yine de, kışından o çubuğu çıkarmamışsın." Matteo ona orta parmağını gösterir ama devam eder. "Atış poligonunda bir kaza oldu ve omzumdan vurdular. Aslında sadece yüzeysel bir yara ve oradaki doktorumuz çoktan dikiş attı. Silahı tutan zavallı çocuk, sanki onu ateşe verecekmişim gibi ödü patladı ama onun suçu yoktu, silah eski ve bozuktu. Yaralanmamı ve Jade ile olanları kullanarak erken çıkmayı başardık. Nico, Remo ve ben istersek gelecek dönem ceza almadan gidebiliriz. Armani isterse orada çalışmaya devam edebilir ve Jade geri gelebilir, ama o bunu beklemiyor."
"İyi misin?" diye endişeyle soruyorum, gömleğiyle örtülü omzuna bakarak. Empire'a dönmek umurumda değil, kardeşim vuruldu!
"Tabii ki," diye cevaplar rahatça. "Ben yenilmezim lan."
"Doktor yine de seni muayene edecek," der babamız tartışmaya yer bırakmadan.
"Tamam, sorun değil." Matteo eliyle onu uzaklaştırır. "Martha yemek yapıyor mu? Akşam yemeği vakti ve ben açlıktan ölüyorum." Bana bakarak sırtıyor. "Küçük kardeşim de öyle olmalı, çünkü o fırında bebekler pişiyor."

Suçluluk duyarak yüzümü buru turuyorum. " z r dilerim, senden sakladım. Çok kızmadın, değil mi?"

"Küçük kız kardeşime mi?" diye alaycı bir şekilde sorar. "Asla, onu kızdırsa bile her zaman onun arkasında olacağıma söz verdim."

Tekrar sarılırsınız ve Matteo bir şekilde herkesi, Ivan ve Anatoly dahil, ak am yemeği masasına oturtmayı ba arır. Babam hala Dmitri'yi dikkatle izliyor ama ona kötü bir şey söylemiyor.

Matteo, Martha ile bir şekilde ak am yemeğini hazırlamak için anla mı  ya da diğer odadan kokusunu almış olabilir, emin değilim. Ama önümüzde yiyebileceğimiz filet mignon, patates, sebze ve daha pek çok şey var.

"Yeni favori yemeğim fileto," diyorum Dmitri'ye, önümdeki sulu kırmızı eti yemeye can atarak. "Eskiden daha çok makarna severdim, ama Martha bebeklerin tüm demirimi çaldığını ve bunun yerine biftek yemek istememe neden olduğunu düşünüyor."

"Tüm demirini  alıyolar mı?" diye endişeyle soruyor.

"Endi elenecek bir şey yok," diye onu rahatlatıyorum. "Bu oldukça normal bir durum ve ba ım dönmüyor ya da başka bir şey hissetmiyorum, yani yemeklerle dengeleniyor."

Bunu duyunca yüzü aydınlanır. "Mide bulantın hala daha iyi mi?"

"Evet," diye cevapladım. "Tanrıya   k r, artık sabah bulantılarım yok."

"Sabah bulantın mı vardı?" diye sorar babam. Şimdi endişeli olan o. "Başlangıçta vardı," diye Dmitri benim için cevaplar. " lk altı haftadan kısa bir süre sonra haftadan kısa bir süre sonra, neredeyse her sabah kusuyordu."

" ok sinir bozucuydu," diye inliyorum. "En azından gerçek bir acıdan çok bir rahatsızlıktı. Dmitri, Dr. Petrov'u hazırda bekletiyordu. Armani her gün kulağımda, bana sıvı almamı söylüyordu sanki."

Babam, benim hastalığım sırasında yanımda olmadığı gerçeğini pek sindiremiyor gibi görünüyor. Hiçbir şeyi iyi idare edemiyor gibi görünüyor.

"Yaralanabilirdi," diye öfkeyle söylüyor, elinde tuttuğu biftek bıçağını sıkıca kavırıyor. "Onun yardımını almak için ailesine ne zaman haber verecektin, ha?"

"Baba," diye azarlayarak ona kaşlarını çattım. "Lütfen, sadece ak am yemeğinin tadını çıkarabilir miyiz?"

Dmitri benim için her şeyi yaptı, hatta fazlasını, ve onun a ağılanmasına izin veremem.

"Peki, misafirperver olabilirim," der babam, bakışlarını tekrar kocama çevirerek. "Sen ve kızım nasıl tanı tınız?"

Dmitri'yi tanımak için ne kadar kötü bir yol. Bizim hikayemizde masal faktörü pek de önemli değil.

"Yemek yarışması, değil mi?" Matteo tahmin ediyor ve peynirli patateslerimden bir ısırık alıyor.

"Hayır," diye cevapladı Dmitri, başını sallayarak. "Teknede tanıştık."

Görünüşe göre, gerçeği söyleyeceğiz. *Harika!*

Kardeşim, tabağımdan bir lokma daha çalarken yarıda durup nefesini tuttu. "Seni sinsi küçük şey," diye suçladı. "*Kayıp* olduğun sırada oraya mı gittin?"

"Tamam, kayboldum," diye savunuyorum, utangaç bir gülümsemeyle. "Dmitri'ye rastladıktan sonra kaybolmamak için pek çaba sarf etmedim."

"Demek bu yüzden onu yemek yarışmasına seçtin? Onun senden hoşlanabileceğini zaten tahmin etmiştin." Matteo burnuma dokunur. "Akıllıca düşünmüşsün, küçük kardeşim."

"Parti yüzünden," diye Dmitri, kardeşimin sorusuna cevap veriyor. Yüzümü ellerimle kapatıyorum. Partiden bahsetmemesini umuyordum.

Görünüşe göre sır ortaya çıktı. "Parti mi?" diye sordu Armani, çenesini oynatarak.

"Oops?" Diye sinirlenerek etrafa bakınıyorum.

"Bilmiyorlar mı?" diye sorar kocam, eğlenerek. "Şu haline bak, hala sır saklıyorsun, Krasotka."

"Parti mi vardı?" diye soruyor babam, yine sinirleri gergin. "İlk gece," diye cevaplıyor Dmitri, başını sallayarak.

"Bu adamla *flört etmek* için ilk gece partisine gizlice mi gittin?" Matteo inanamıyormuş gibi ağzı açık kalır. "İyi kız imajın bu gece *sarsıldı*, kardeşim."

"Onunla flört etmek için onu takip etmedim. Birbirimize rastladık..."

"Ve bana gömleğimi çıkarmamı istedi, böylece rujuyla üzerime yazabilecekti..."

"Ne!?"

Bu patlama elbette Matteo'dan geliyor.

"Büyük, kalın, kırmızı harflerle beni sahiplendi. Göğsümün tam ortasında, *benim*" diyor kocam gururla. "Empire'da katılmaya değer tek parti."

"Babanızın damarları patlamadan ve benim temizlemek zorunda kalmadan önce biraz bilgi vermenizi rica ediyorum," diyor Cesar amca.

"Sadece bir oyundu," diye savunuyorum. "Dmitri, onunla birlikte olduğum süre boyunca her zaman bir beyefendi oldu ve öyle de devam etti."

"Beyefendiler böyle evlenmez evlenmemiş hamile
hamile babam babam buna katılmıyor."

"Peki," diye homurdanıyorum, onun ses tonunu beğenmedim. "Bilmek istiyorsan, o birçok kez beklemeyi denedi. Başlatan bendim..."

"Oh, iğrenç," Matteo sözünü keserek kulaklarını kapattı. "Kız kardeşimin azgın olduğunu duymak için buraya gelmedim..."

Onun kelime seçimine karşı toplu bir protesto sesi yükselir. "Masada azgın deme," Apollo araya girer, kaşlarını çatarak.

"Bu çok kötü gidiyor," diye inleyerek yüzümü ellerimle kapattım. "Beni büyüklerin masasında oturan bir çocuk gibi davranmayı bırakabilir miyiz? Emilio, Melani'nin onunla seks yapmak istediğini söyleseydi, hiçbiriniz çıldırmazdınız."

"Evet, çünkü Melani seksi ve sen bizim kız kardeşimizsin," diye Matteo işaret eder. "Tamamen farklı."

Ben iç çekerim, çünkü öyle ve değil.

"Bu kısmı atlayalım mı?" diye önerdim.

"Aslında bahsetmek istediğim bir şey var," diye araya girer Dmitri, elimi tutarak. "Evlilik sözleşmesi, dahice bir fikir olsa da, bir hata var."

"Öyle mi?" Apollo, dudaklarını bir tarafa kıvrarak sorar. "Karşılayamıyor musun?"

"Karşılayamıyorum mu?" diye sorarım, burnumu kırıstırarak. "Karşılayacak ne var ki?"

Apollo kırılmış görünüyor. "Seni ona bedavaya vereceğimi mi sandın?"

"Beni ona *vermek* mi?" diye soruyorum, bu fikirden rahatsız olarak. "Beni Dmitri'ye mi *sattın*?"

"Bu gelenekseldir," diye onaylayarak kocası benim endişemi biraz yatıştırır. "Para umurumda değil."

"O zaman hata nedir?" Cassio, tabağını karıştırırken sıkılmış gibi görünüyor. Akşam yemeği boyunca neredeyse hiç yemeğinden başını kaldırmadı.

"Görmekten çok keyif alsam da, Jade'in adını yanlış yazmışsın. O, soyadını tire ile birleştirmek istiyor. Morozov yerine *Moretti-Morozov* olarak düzeltilmesi gerekiyor."

Oh, Dmitri. Kalbim hızla çarpmaya başlar ve boş elimle onu tutarak göğsümden fırlamasın diye yerinde tutarım.

Masadaki çoğu kişi şok olmuş ifadelerle birbirlerine bakıyor. Ve sonra Matteo'm var.

"Vay canına," diye haykırarak ısıklık çaldı. "Ve sen bununla sorun yok mu?"

"Evet," diye cevaplar Dmitri, bir an bile tereddüt etmeden. "Jade neredeyse tüm hayatını yanlış isimle yaşadı ve ben de doğru ismi bulduğu anda ondan almayacağım."

"Çok cömertsin," diyor Cassio, sesi hala temkinli.

"Karıma istediği her şeyi verdiğim için övgüye ihtiyacım yok," diye keskin bir şekilde cevaplar. "Çocuklarımız hem benim hem de onun soyadını taşıyacak. Bunun benim için zor bir yanı yok. Karım bu şekilde birçok erkek kardeşini ve babasını onurlandırmak istiyorsa, istediği gibi yapacaktır."

Tek nefeste iki kez "*karım*" dedi. Biri bana yelpaze tutsun.

Babamın gözlerinde Dmitri'ye karşı yumuşadığını görüyorum. İşte bu anda, sevdiğim adamın bana layık olduğuna karar veriyor. Ya da en azından Dante Moretti'nin kabul edebileceği kadar layık olduğuna.

Dmitri elimin sırtına bir öpücük kondurur ve ben bayılırım. Bu adamla tanıştığımдан beri dünyanın en şanslı kızıyım, yemin ederim.

Babam ayağa kalkar ve bir an için kızgın olabileceğinden endişelenirim. Ama hayır, yanıma gelir ve elimin üstüne dudaklarını koyar, beni kucaklar. "Benim tatlı kızım," der, beni daha sıkı sarar. "Her gün beni gururlandırırıyorsun."

Bu sözler kalbimi sardı ve içime işledi, derinlere kazındı. Babam benimle gurur duyuyor. On sekiz yaşında ve hamileyim, onun izni olmadan evlendim, Rus erkekleri, yani yabancıları evine getirdim, ama o hala benimle gurur duyuyor.

"Seni çok seviyorum, baba," diye boğuk bir sesle söylüyorum, gözyaşlarım akmak üzereyken kendimi zor tutuyorum.

O da başıma bir öpücük kondurur. "Seni hayattan daha çok seviyorum, kızım."

Babamla ayrılmamız bir dakika sürer, ama o tekrar oturduğunda, bir düşünce aklıma gelir.

"Bir dakika geri dönelim," diye başlıyorum, boğazımı temizleyip en büyük ağabeyime bakarak. "Tam olarak kocamdan ne kadar para sızdırırıyorsun?"

Apollo elini umursamazca salladı. "Senin ilgilenmene gerek yok, kardeşim. Para iyi bir amaç için kullanılıyor."

"Bunu nereden bileceğim?" diye soruyorum, dudaklarımı büzerek. "O parayla ne yapacaksın?"

"Yarısı, ilk çocuklarınız için iki tröst fonuna yatırıldı," diye cevaplar. "Diğer yarısı ise ayrı tutuluyor."

Hay aksi. "Ne için kullanılacak?"

Benim yerine Dmitri'nin gözlerine bakarak, "Eğer kocan sana zarar verirse, onu öldürmek için kullanacağım para" der.

"Apollo!" diye azarlıyorum.

Başlamak üzere olduğum protesto, göğsü titreyene kadar kahkaha atan kocamın sesiyle boğuluyor. Tamamen şaşkınlık içindeyken, masadaki diğerleri de ona katılıyor. Apollo bile en ufak bir kıkırdama ile kahkahaya boğuluyor.

"Bu çok kötü bir şaka," diyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

Hepsi daha da çok gülüyorlar.

"O şaka yapmıyor," Matteo, bunun durumu nasıl daha komik hale getirebileceğini açıklamak istercesine homurdanıyor.

"Bu daha da kötü." Gözlerimi ona dikip, tabağımın geri kalanını onun ulaşamayacağı bir yere çekiyorum. "Dmitri'yi öldürmekle ilgili gülmek için daha fazla yemek yok."

Matteo hemen dudaklarını bükerek somurtur. "Hadi ama. Bu *komik*, küçük kardeşim. Kocan bile komik buluyor."

"Bir kız kardeşim var," diyor Dmitri basitçe. "Ne kadar farklı olursak olalım, kendi ailemizi korumak konusunda aynı olduğumuzu görmek eğlenceli." Apollo'ya dönerek devam ediyor. "Ve emin ol, eğer bir nedenden dolayı Jade'e zarar veririm, beni öldürmene gerek kalmayacak. Ivan'a bunu yapmasını emredeceğim ve o da yapacak."

"Bu *korkunç* bir akşam yemeği sohbeti," diye yüksek sesle homurdanırım. "Sevimli bebekler, gökkuşakları ya da başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

"Bebeklerden bahsetmişken," diye araya girer Cassio, sonunda tabağından başını kaldırarak. "Siz ikiniz, Moretti-Morozov ikizlerinizi tam olarak *nerede* yetiştirmeyi planlıyorsunuz?"

"Oh, evet," Matteo araya girer. "Morozovlar Batı Kıyısı'ndalar, değil mi?"

Armani çatalını düşürdü. "Taşınacak mısınız?"

"Şey," dudaklarımı ısırarak Dmitri'ye bakarım. "Emin değilim?" "Bunu hiç düşünmedin mi?" diye sorar babam endişeli bir ifadeyle.

"Babamla konuştum," diyor Dmitri, hala sakinliğini koruyarak. O endişelenmiyor, ben de endişelenmemeye çalışıyorum. "Önümüzdeki altı yıl içinde emekli olmak istiyor. O zamana kadar burada yaşayabilir ve gerektiğinde geri dönebilirim. Jade ile ne istediğini hala konuşmamız gerekiyor, ama Moretti tarafını canlı tutmak konusunda söylediğimde ciddiydim. Bu evde kalmak ya da birkaç dakika uzaklıkta yaşamak isterse, bunu gerçekleştirmek için elimden geleni yaparım."

"Kalabilir miyiz?" diye fısıldıyorum, buna inanamıyorum.

Dmitri gülümser. "Önümüzdeki altı yıl içinde, beni nereye gönderirsen oraya gidebilirim, Krasotka. Ne istersen, senin."

"Burada her zaman hoş karşılanırsın, tatlım," diye ekler babam.

"İvan ve Dmitri de mi?" diye sorarım, emin olmak için.

Gülümser. "Senin için mi? Tabii ki." "Peki Anatoly?"

"İstediğin herkes."

"Cassio ile dördüncü kata taşınıyorum," diye duyurur Nico, gözlerini devirerek. "Gece yarısı ikizlerin çılgınlıklarını dinlemek için buraya taşınmadım, çok teşekkürler."

Matteo, Nico'nun göğsüne bir ekmek parçası fırlatarak homurdanır. "Henüz doğmamışken, en sevilen amca yarışını şimdiden kaybediyorsun."

"Böyle bir trajedi ile nasıl yaşayacağım?" diye sordu Nico, esneyerek.

Ben de o unvan için dokuz kişiyle rekabet etmek isteyeceğimi sanmıyorum.

Konuyu değiştiren Apollo konuşmaya devam etti. "Halletmeye gittiğin o tehdit, her şey yoluna girdi mi?"

Dmitri'nin gülümsemesi kaybolur, ama başını sallar. "Evet. Annemdi ve evet, öldü." Bunu o kadar doğal bir şekilde söylüyor ki, acı çekip çekmediğini anlayamıyorum. Yine de kolunu sıkarak, onun için burada olduğumu belli ediyorum. "Ama Jade'i hedef alan o değildi; o sadece benim ölmemi istiyordu."

Masada rahatsız edici bir değişiklik olur, ama en azından öfkeli bir değişiklik değildir. bir değişiklik.

"O benim için yıllardır ölü, bu yüzden artık onun hakkında konuşmak istemiyorum . Hala Bruce ve Kim meselesi var, bu konuda yardım etmek isterim."

"Karina," diye fısıldayarak düzeltiyorum. "Ne, bebeğim?" Dmitri sessizce soruyor.

"Sonra açıklarım," diyorum ve elini okşuyorum.

"Alabileceğimiz tüm yardımı alacağız," der babam kocama, gururu bana adalet sağlanmasından çok daha az önemli. "Yarın konuşabiliriz."

Ona minnettar bir gülümsemeyle teşekkür ederim ve neyse ki, hepimiz yemeğe devam ederken ortam yeniden neşelenir. Dmitri'nin küçük kız kardeşine ne olduğunu hâlâ bilmiyorum ve bunu kurcalamayacağım. Onunla tanışırsam, hikayesinin onun adına anlatıldığını düşünmesini istemem. Dmitri intikam almak için kendi annesini öldürebiliyorsa, bunun korkunç bir şey olduğunu biliyorum. Bunu anlayabilen biri olarak, iyileşmesi için en iyisini dilediğimi bilmek için ayrıntılara ihtiyacım yok. Ne kadar sürerse sürsün.

Akşam yemeği bittiğinde ve gece sona erdiğinde, Dmitri, Ivan ve ben odama yatmaya gittiğimizde kimse bunu sorgulamadı. Halletmemiz gereken çok şey var ve Ivan kesinlikle yakında kendi odasına taşınmak zorunda kalacak, ama bu gece için kendimize rahatlamaya izin verdik. Tüm korkunçluklar ve zorluklar sustu ve biz sadece birlikte var olduk.

Bu mükemmel.

Bölüm 45

Dante

O gece, Dmitri Morozov kızımı yatağında kardeşi ile bırakıp benimle erkek erkeğe konuşmak için geldi. Onu hemen dövmek istedim, ama Jade'in hatırı için ellerimi kendime tuttum. Ona içki ikram ettiğimde, benim içtiğim viskiden bir bardak, o reddetti.

"Artık içmiyorum," dedi. "Kokusu Jade'i rahatsız ediyor, bu yüzden bıraktım. Eskiden babasının nefesinden kokuyu aldığı gibi benim nefesimden de kokuyu almasını istemiyorum."

İğrenmiş bir yüzle içkime baktığımda, başını salladı. "Onun için vazgeçme. Senin onun yanında dikkatli davranmaman hoşuna gidiyor. Ben de içkiyi pek sevmezdim, daha çok ağrılarım için içerdim. Ama hoşuna gidiyorsa, bırakma. Jade, ona öyle davrandığında kendini güçlü hissediyor. Sanki ona şefkat gösterilmesine gerek yokmuş gibi."

Ne yazık ki, onu nefret etme isteğim Dmitri yüzünden imkansız hale geldi. Kızımı hak ettiği şekilde seviyor, herkesin hak edemeyeceği kadar mükemmel olsa bile.

Saatlerce konuştuk, annesi ve Jade'in annesi hakkında konuştuk. Babasıyla iletişime geçtikten sonra, birkaç müttefikimizle plan yaptık ve herkesi uyardık. Bunun biraz zaman alacağını biliyordum, ama ekstra yardım almak iyi geldi. Çocuklarınızın güvenliğini sağlamak söz konusu olduğunda, ne gerekiyorsa yaparsınız.

Günler ve sonunda haftalar geçtikçe, Dmitri'ye karşı azalan nefretim neredeyse tamamen ortadan kalktı. Kızımı güldürme ve gülümsetme şekli, ona değer verme şekli... hepsi çok güzel.

İki hafta önce, beni ultrason randevusuna davet eden oydu, bu da kızımın büyük bir minnettarlık gülümsemesini ve benim daha da fazla saygımı kazandı.

Karina ve Bruce'u aramak, iğne yığnında iğne aramak gibiydi, ama neredeyse bir ay bekledikten sonra, bir ipucu bulmuş olabiliriz. Dmitri'yi bulup ona bunu anlatmak için mutfığa gittiğimde, mutfaktan sesler duydum. Sessiz sesler.

"Şşş," diye susturuyor kadınsı ses. "Sorun yok, sessiz olabiliriz." "Jade..."

Kızımın adının onun ağzından çıkmasıyla göğsüm sıkışır.

Jade'den şikayetçi bir kadın sesi geliyor. "Dmitri, lütfen, beni öldüreceksin."

Koridorda sessizce birkaç adım yaklaşıyorum, vücutları görünür hale geliyor. Jade Dmitri'nin önünde dururken, Dmitri mutfak tezgahına yaslanarak ona bakıyor.

"Sana söyledim Krasotka, yakında," diye yatıştırıcı bir şekilde güvence veriyor.

"Burada olmaz."

Dudaklarını bükerek, hayal kırıklığıyla hafifçe ayağını yere vurur. "Evet, burada," diye tartışır kızım. "Burası benim de evim. Kimse bizim yapmamamızı beklemiyor..."

"Bu beklentilerle ilgili değil, saygıyla ilgili," diyor yumuşak bir sesle. "Dmitri, saygı umurumda bile değil," diye tükürüyor ve ben,

"Hamileyim ve buna ihtiyacım var, alamaz mıyım?" Ya uzaklaşacağım ya da kendimi tanıtacağım, hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum. Bu, en azından rahatsız edici bir manzara. Ama "saygı" kelimesi aklımda takılıyor. Cidden, benim evimde olduğu için

Jade'den uzak mı duruyor? Dmitri her gün bana onu sevmem için yeni bir onu sevmem için bir neden veriyor ve ben bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Dmitri ellerini tutar, kemerinden yavaşça çeker ve ağzına götürür. Avuçlarını öper ve sonra tutar. "Bir yere gitmek ister misin, Krasotka? Dışarı çıkabiliriz ve bir otelde seninle ilgilenebilirim..."

"Hayır," diye tıslar. "Otelde seks yapmak istemiyorum, beni burada sikmeni istiyorum..."

Hayır, hayır, olmaz.

Bununla ilgili başka bir kelime bile duymak istemiyorum.

Hızlıca mesaj yazıp ona bir mesaj gönderiyorum.

BEN

Kardeşlerinle birkaç saatliğine dışarı çıkacağım. Dmitri ve Ivan burada kalabilirler mi?

Kızımı bu adamla seks yapması için eve yalnız bırakmak ister miyim? Hayır, istemem. Ama görünüşe göre, ya onlara yalnız kalmaları için zaman veririm ya da kızım istediğini vermediğı için onun kafasını koparır.

On çocuk babası bir adam olarak, hamilelik hormonlarının kadınları nasıl etkileyebileceğini çok iyi biliyorum. Bunu anlayabiliyorum ama yine de bir daha görmek istemiyorum.

Telefonunun zil sesini ve ona uzanırken çıkardığı homurtuyu duyuyorum.

"Oh, şükürler olsun," diye inliyor, mesajı okurken. Hızlıca bir cevap yazıyor ve ekranı ona gösteriyor. "*Şimdi* yatak odama gidebilir miyiz?"

Mesajı okurken dudakları seğirir ve o onu öpmeden ben çoktan dışarı çıkmışım. Birkaç saniye sonra mesajı sessizce ekranımda belirir.

JADE

Tamam, iyi eğlenceler! Ya da sert ve korkutucu ol, hangisi uygunsa.

İç çekerek, tüm oğullarımı topladım ve onları benimle birlikte evden çıkmaya zorladım.

Bölüm 46

Dmitri

Karım merdivenleri koşarak çıkıyor, sanki hamileliğinin ikinci üç aylık dönemine girmemiş gibi beni arkasında sürüklüyor. Onun neşesi beni biraz suçlu hissettiriyor, ama bu evde seksten uzak durmak son derece gerekliydi. Babası ve kardeşleri, geldiğimden bu yana geçen haftalarda beni sevmeye başlamış olsalar da, karımın zevk çığlıklarını onlara dinleterek tüm bunları mahvedebilirdim.

Elbette, ona tamamen dokunmamayı başaramadım. Bu neredeyse imkansızdı. Geldiğim andan itibaren benden seks yapmamızı istiyordu. Gözleriyle sessizce yalvarıyor, aslında dudaklarıyla yalvarıyordu. Ona direnmek ve hormonlarını yatıştırmak için ona bir şeyler vermek, gerçek bir güç sınavıydı.

Her gün onu parmakladım, duşta sessiz kalmasını sağladım ya da ağzını elimle kapatarak inlemelerini bastırdım. Ne kadar yalvarırsa yalvarsın, ona ağzımı ya da sikimi veremedim. Bunlarla onu sessiz tutmanın bir yolu yoktu ve bu sadece onun için zor değildi. Geldiğim andan itibaren onu tatmak istedim.

Her zamanki gibi kesinlikle muhteşem, ama şimdi daha da fazla. Çocuklarımı taşıyor ve vücudu en güzel şekilde değişiyor. Yüzü parlıyor, göğüsleri şişmiş, yanakları her zaman pembe bir renk alıyor ve kalçaları daha belirgin hale geldi, bu da beni daha da tahrik ediyor.

Sürekli birbirimize dokunuyor, okşuyor ve sıkıyoruz. O benim kollarımı, göğsümü ve omuzlarımı. Ben onun kollarını, yüzünü, kalçalarını ve kığını. Açıkça doruğa ulaşan bir alaycı oyun oynuyorduk. Jade, ailesinin mutfağında benim sikimi çıkarmaya saniyeler kalmıştı ve orada yakalanmamıza izin vermem mümkün değildi. Onu havuz evine çekip sonunda orada pes etmek üzereydim.

En azından çimleri biçen bahçıvanlar seslerimizi bir şekilde engelleyebilirdi, ama bu karımın hak ettiği bir şey olmazdı. Bir otel bize yatak ve mahremiyet sağlayabilirdi, ama onun neden burayı tercih ettiğini anlayabiliyorum.

Burası onun evi ve ailesi yokken kendi yatağında benim onun ihtiyaç duyan küçük amcığını tatmin etmemi istiyorsa, bunu ona verebilirim. Kardeşlerinin, babasının ve amcasının birkaç saatliğine evden ayrılmaya karar verdiklerine pek inanmıyorum. Yine de bunu sorgulamayacağım. Beni bu kadar sabırla bekledikten ve sonunda istediğini elde etmek için bir fırsat yakaladıktan sonra bunu yapmayacağım.

Karım sikilmek istiyor ve ben de bunu sağlamaya fazlasıyla hazırım.

"Yavaş ol, Krasotka," merdivenlerin tepesine vardığımızda onu cesaretlendiriyorum. "Zamanımız var."

"Olmaz," diye karşılık verir ve beni yatak odasının kapısına doğru iter. "Bir saniye bile boşa harcamayacağım. Her şeyi istiyorum ve her şey için zamana ihtiyacımız var."

Karım beni tanıdık odasına itip, arkamızdan kapıyı çarparak kilitler, tedbirli davranmak için. Kilitli bir kapı eskiden bana yeterli güvence vermezdi, ama kendi babasının hepsinin gideceklerini yazan mesajı, bu sefer yeterli.

"Neden hala pantolonun üstünde?" diye somurtarak, hayal kırıklığıyla alt tarafıma bakıyor.

"Jade..."

"Oh hayır," diye sözümü kesiyor, başını sallayıp gözlerini kısıyor. "Bana *Jade* deme; mesajı okudun, gitme zamanı geldi bayım."

Gülmemi zor tutuyorum. *Gidiyoruz*.

"*Bebeğim*," diye düzeltiyorum, yüzünün iki yanını avuçlarımla tutarak. "Yavaş ol, benim açgözlü kızım. Sana bakacağımı biliyorsun, benim için derin bir nefes al, aşkım."

Titreyerek nefes aldı ve nefesini verdi.

"Bir tane daha, Krasotka," diye talimat veriyorum. "Bana hazır olduğunu göster."

Söylendiği gibi, Jade derin bir nefes alır ve bir öncekinden daha kontrollü bir şekilde nefesini verir.

"Aferin küçük karıcığım," diye övüyorum, titremesini izleyip dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıyorum. Temasla inliyor, titrete elleri dengede kalmak için gömleğimi sıkıca kavırıyor. Bir elimi belinin altına kaydırıp onu kendime doğru çekiyorum, nefesini kesiyorum. "Sana ne yapacağımı biliyor musun, bebeğim?"

"Siktir," diye fısıldayarak tahminini nefes nefese söyler, gözleri şehvetle doludur.

"Önce, senin tatlı, ıslak amını yalayacağım," diyorum ona.

"Önce, senin tatlı, ıslak amını yalayacağım," diyorum ona, onu yatakta geriye doğru yürürken. "Sen yüzüme boşalana kadar seni yalayarak doyacağım. Ve sonra, sevgili karım, artık dayanamayacağını söyleyene kadar seni sikeceğim. İtirazın var mı?"

"Hayır," diye bağırır, neredeyse kelimeyi koparırcasına.

Küçük karım buna o kadar aç ki, onu daha fazla bekletmem. Uyarı yapmadan, elbisesinin uçlarını ellerimle tutup çekiyorum, onu çıkarıp bir kenara atıyorum. Göğüsleri çıplak, meme uçları benim için çoktan sertleşmiş. Son zamanlarda sık sık sütyen giymiyor, göğüslerinin etrafındaki sıkı kumaşın çok hassas olduğunu iddia ediyor. Tabii ki şikayet etmedim. "Krasotka, o külotu benim için çıkar," diye emrediyorum, ellerimle Göğüsleri yumuşak ama ağır ve vücudunun geri kalanı kadar ağız sulandırıcı.

Başımı eğip sırtımı geriye doğru bükerek ağzımı göğsüne yaklaşıyorum. Jade altını çıkarırken ben de dudaklarımı onun dik, pembe meme ucuna kapatıyorum. Nefesini tutarak göğüs kafesi genişliyor, ağzı O şeklinde açılıyor.

"Mmm," diye inlerim, o da inler.

İkisini de tatmak istediğimden, diğer göğsüne geçip ucunu ağzıma alıyorum. Dilim onu yalarken, başparmağım diğerini okşuyor ve Jade, külotu ayaklarımızın dibine düşene kadar kıvranıyor.

Hala meme uçlarını okşarken, kollarımı bacaklarının arkasına doladım, onu yerden kaldırdım ve onunla birlikte yatağa düştüm. Sırtı yatağa çarptı, koyu renkli saçları göğsüne ve kollarına döküldü. Bacaklarının arasında olmak, onun merkezindeki sıcaklığın pantolonumdaki şişkinliğe baskı yapmasına neden oldu ve bu da beni inlemeye başladı.

"Giysilerin," diye itiraz eder, gömleğimi omuzlarımdan çıkarmaya çalışır.

"Beni görmek mi istiyorsun?" diye soruyorum, topuklarımın üzerine oturup
Kem pantolonumu çıkarmak için çekiyorum.
er.

"Uh-huh," diye inledi.

"Benim güzel, açgözlü karım," diyorum, altında uzanmış halini izleyerek
. Dizleri açık, bacaklarının arasında ıslak amını göstermekten çekinmiyor.

Gömleğimi hiç çaba harcamadan çıkarıp, kemerimle birlikte yatağın üzerine atıyorum. Şimdi sikimi çıkarırsam, aklını ondan alamayacak, bu yüzden çıkarmıyorum. Onun tadını özlediğim konusunda yalan söylemiyordum ve dilimin her yerine onun orgazmının tadını alana kadar onu sikime alamam.

Onun dikkatini dağıtarak pantolonumu düşünmesini engelliyorum, bacağına aşağıya doğru ateşli öpücükler yağıdırıyorum, iç uyluklarına geldiğimde daha da sertçe onu tahrik ediyorum. Onun tahrik olmuş kokusu, karşı koyamadığım lanet bir uyuşturucu gibi.

Uyarı yapmadan, dilimi yumuşak kıvrımlarında gezdiriyorum, onu düzleştirip amının üzerinde gezdiriyorum. Kalçaları yataktan kalkıyor ve tek bir yalamadan sonra çığlık atıyor.

"Neden bunu beklemek zorunda olduğunu anladın mı, bebeğim? Sen çok duyarlı bir kızsın, ailen evdeyken sana bunu asla yapamazdım." Düşüncemi daha da netleştirmek için, klitorisine derin bir öpücük kondurup, işaret parmağımla onun merkezini okşuyorum.

"Ahhhh," diye bağırır, kendini ağzıma daha sertçe iter. "Daha fazla, daha fazla, daha fazla," diye tekrarlar, boşalmak için çaresizdir, ama daha yeni başladık.

Kalın parmağımı sıkı deliğine sokarken, o nefes nefese kalırken gülümsüyorum. Dilim hassas etini döndürüyor, onu çıldırtan küçük noktayı okşuyor ve işkence ediyor. Parmaklarımla daha hızlı hareket ediyorum, ikinci parmağımı da içeri sokup dışarı çıkarıyorum. Parmaklarımı kıvrıp yumuşak, süngerimsi duvarları okşayarak, daha da fazla siniri uyandırıyorum. Jade'in inlemeleri ve inlemeleri daha da yüksek oluyor ve elini saçlarıma sokup, beni burada tutmak için sıkıca tutuyor. *Sanki en sevdiğim yeri isteyerek terk edecektim gibi.*

"Dmitri," diye nefes nefese, dilime karşı kalçasını sallamaya başlar. "Çok yaklaştım."

Amcığı parmaklarımı mengene gibi sıkıştırıyor, onları çıkaramayacağım kadar sertçe sıkmaya çalışıyor. Dilimin her dokunuşunda cildi gittikçe ısınmaya başlıyor.

"Biliyorum, Krasotka," diye mırıldanıyorum, konuşmak için dudaklarımı ondan zar zor kaldırarak. "Yaklaştığını biliyorum, bebeğim. Tadını alabiliyorum."

"*Aman Tanrım,*" diye bağıyor, serbest eliyle yatağa vuruyor ve battaniyesini titrek bir yumruk haline getiriyor. "Siktir, seni çok seviyorum," diye mırıldanıyor, orgazmına saniyeler kaldı. "Kediğime çok iyi bakıyorsun... ughhh..."

Klitorisini emiyorum, bu da onun çılgılık atmasına ve başını geriye atmasına neden oluyor, her zevk dalgasında bana doğru sürünüyor. Duvarları parmaklarımın etrafında nabız gibi atıyor, kontrolünü tamamen kaybettiğinde içlerini boşaltıyor. Onu doruğun son saniyesine kadar çalıştırmak en sevdiğim kısımlardan biri, kelime etmeden yalvarıp yakarması, kalçalarını sallaması ve kaburgaları titreyene kadar çılgınca nefes alması da öyle.

Nefes alışы yumuşadığında ve kıvrınması sona erdiğinde, yavaşça geri çekiliyorum. Onun balından bir damla bile israf etmek istemediğimden, parmaklarımı dudaklarımın arasına çekip, memnun bir gülümsemeyle onun tadını içiyorum. Beni izlerken gözlerinde hala şehvet var, ama aciliyet gitmiş.

"Ben de seni seviyorum bebeğim," diyorum ona, o sözleri haykırışını unutmadan. "Bana çok iyi geldin."

"Deniyorum," diye nefes nefese, şaka yapmaya çalışır.

Onun zaten kendini daha iyi hissettiğini ve muhtemelen sadece o orgazmdan dolayı birkaç gün daha mutlu kalabileceğini biliyorum. Ama bu gerçekten yeterli değil.

Karımın sikime ihtiyacı var.

"Daha iyi hissediyor musun, aşkım?" diye soruyorum, pantolonumun düğmesine uzanırken. "Yoksa daha fazlasına mı ihtiyacın var?"

"Daha fazlasını," diye cevaplar hemen, gözleri pantolonumdaki şişkinliğe odaklanarak.

"Öyle mi?" diye alay ediyorum, fermuarımı indirirken. Eğilip dudaklarım onun kasıklarına yaklaşıyor. "Yine ağzımı mı istiyorsun, bebeğim?"

Klitorisi hala o kadar hassas ki, üzerine üflediğimde kollarına ürperti yayılıyor, soluk tenini küçük çakıl taşları süslüyor.

"Senin sakin," diye düzeltir, başını sallayarak. "Lütfen, Dmitri?"

"Kibar küçük karım, ne kadar da iyi davranışlar sergiliyorsun," diye iltifat ettim, ayağa kalkıp kalan giysilerimi çıkardım. Onu ancak bir süreliğine alay edebilirim, sonra kendimi alay etmeye başlarım.

Penisim dışarı çıktığında, onun dışındaki her şey ilgimi kaybediyor ve gözleri beni içiyor.

Penisimi iki kez yavaşça okşuyorum, her seferinde ucunu dairesel hareketlerle okşuyorum. Jade'in gözleri bu harekete karardı ve dudaklarını yaladı. "O benim," diyor kararlı bir şekilde, beni saran ele kıskançlıkla.

"Öyle," diye onaylıyorum, yatağa geri dönüp bacaklarının arasına diz çöküyorum. "Benim her şeyim senin, Jade. Her bir parçam."

Onu öpmek için eğildiğimde, ağızımda hala kalan tadı umursamadan bana içtenlikle karşılık veriyor. Jade parmaklarını göğsümde aşağı doğru kaydırıyor ve penisi kavrayana kadar aşağı iniyor.

"Onu içeri sokmana yardım etmek istiyorum," der, göz bebekleri büyümüş. Sert penisim onun elinde seğirir ve ben inlerim.

"Öyle mi?" diye sorarım ve çenesini öpmeye başlarım.

"Onu tutmayı seviyorum," diye cevaplar. "Çok sıcak ve ağır, yumuşak ama çok sert."

"Siktir, çok tatlısın," diye mırıldanıyorum ve onu bir kez daha öpüyorum. "İçeri sok, Krasotka."

Jade beni öper, penisimi en çok ihtiyaç duyduğu yere götürür. Penisimin başını am dudaklarının arasında gezdirir, klitorisinin etrafında daireler çizer.

"Aferin kızım," diye cesaretlendiriyorum, dudaklarını bırakıp boğazını öpücüklerle tahrik ediyorum.

O uzun süre alay etmez, beni girişine kadar aşağı doğru hareket ettirir. Karım parmaklarını penisimden çeker, bunun yerine pazılarımı sarar.

"Lütfen, Dmitri," diye tatlı bir şekilde yalvarır. "İçime girmen lazım."

Bu noktada yalvarmaya gerek yok, ama dudaklarından "*lütfen*" kelimesini duymak bile testislerime zevk dalgası gönderiyor.

Zaten yeterince bekledik, beni durdurabilecek hiçbir şey yok

Bir itmeyle, en tatlı sıcaklığın yarısına kadar gömüldüm.

İki hamle ve tamamen içime giriyorum, bir daha asla bu kadar uzun süre bir daha bu kadar uzun süre onunla birlikte olmayacağıma yemin ettim.

Bölüm 47

Jade

Tatlı, *tatlı* bir rahatlama.

Kocamın beni doldurduğunu hissetmek tam da ihtiyacım olan şeydi. Günlerdir biriken ona olan her özlemim sonunda sönüyor. Her yavaş itişinde ateş damarlarımdan geçiyor, içimde rahat ediyor. Bizi ısıtıyor, beni rahatça genişletiyor.

Yavaş temposuna rağmen, ben çoktan ona sarhoş oldum.

"Çok güzel," diye inleyerek uzun bir nefes veriyorum.

"Öyle mi?" diye soruyor, aç gözleriyle beni yukarıdan yiyip bitiriyor. "O acılı küçük amcık sonunda doyuyor mu, bebeğim?"

"*Mmmfuck*," diye onaylıyorum, başımı sallayarak.

Dmitri acele etmiyor, uzun, ölçülü vuruşlarla içeri girip geri çekiliyor. Her çekildiğinde duvarlarım protesto ediyor, onu sertçe sıkarak içinde tutmaya çalışıyor. O bunu *seviyor*, sadece çekişi hissetmek için daha da yavaş geri çekiliyor.

"Şu haline bak," diyor, bacaklarımdan birini uyluktan kaldırıp yana doğru çekerek, daha iyi görebilmek için beni daha da açıyor. "Çok güzelsin."

Övgü, klitorisime doğrudan dokunmak gibi, tüm vücudumu saran bir sıcaklık dalgası gibi. Yanaklarım kan kırmızısı olmalı, ben de inleyen bir inilti çıkarıyorum.

"Hoşuna gitti mi, karıcığım?" diye soruyor, kalçalarını öncekinden daha güçlü bir şekilde ileri doğru iterek. "Sırt üstü yatarken ne kadar güzel olduğunu,

bacakların güzelce açılmışken, bu sıcak küçük amcığı sikimle doldurmam hoşuna gidiyor mu?"

Hevesle başımı sallıyorum, o hızını artırırken nefes nefese kalıyorum.

"Hoşuma gittiğini biliyorsun." "Doğru," diye onaylıyor. "Neye ihtiyacın olduğunu çok iyi biliyorum, aşkım."

O daha fazla öne eğilip, her yeni itişte pelvisini doğrudan klitorisime dayadığında, sınırda kör edici bir zevk omurgamdan yukarı doğru yayılır. Dmitri bana daha sert ve daha hızlı girerek beni çılgına çevirir. Her anı uzatmayı bırakıp, ciddi anlamda yoğun şeylere geçmiştir.

Sesleri gizlemek ya da inlemelerimi bastırmak imkansız. Her hareketiyle ham ve filtrelenmemiş tepkiler alıyorum. Ellerim yukarı uzanıp göğsüne tutunuyor, ona tutunarak dengemi sağlamaya çalışıyorum.

"Siktir," diye küfrediyor Dmitri, elleri yanlarımı sıkıca kavıyor. "Çok iyi hissettiriyorsun, Krasotka."

"Dmitri," diye inlerim, göğsünü daha sıkı sıkarak, tırnaklarım yumuşakça derisine batar. "Durma, lütfen durma..."

"Şşş," diye fısıldar, kalçalarını sallamaya devam eder. "Durmayacağım, bebeğim." O kadar uzun süre devam ederiz ki, zaman etrafımızda akıp gider, sanki hayatlarımızda hiçbir amacı veya etkisi olmayan uydurma bir kavram gibi. Sadece ben ve o varız. Dmitri ve ben, birbirine sarılmış iki beden ve iki ruh,

birbirimizi taparcasına seviyoruz.

Bitirdiğimizde, uzuvlarım kökünden kopan sakızlı solucanlar gibi hissediyorum. Her şey çok lezzetli bir şekilde ağrıyor ve kocam bana bakmaktan çekinmiyor.

Dmitri beni gelin gibi kucağında duşa taşıyor, ben hala kollarında iken sıcak duşun altına giriyoruz. Sperm uyluklarımdan aşağı akıyor, o beni ayağa kaldırırken, güçlü kollarıyla beni destekleyerek yavaşça dışarı sızıyor.

"İhtiyacın olursa bana yaslan, Krasotka," diye yumuşak bir sesle talimat veriyor. "Ben buradayım, Jade." Bu daveti minnetle kabul ediyorum, başımı göğsüne yaslayıp, yatıştırıcı yağmurun üzerimize ve çevremize damlamasını dinliyorum.

"Nasıl bu kadar yorgun değilsin?" diye soruyorum, ağzımı esneyerek açarak. "İşin çoğunu sen yaptın, ben ise sanki 11 kilometre koşmuşum gibi hissediyorum."

"Sadece yedi mi?" diye alay eder, boynumu tatlıca öper.

Titriyorum ama başımı sallıyorum. "Yarım kilometre daha koşamazdım, o yüzden aklına bir şey gelmesin," diye uyarıyorum ve karşılık olarak göğsünü öpüyorum.

O gülüyor ve beni güvenli bir şekilde kendine yaslayarak bir şişeye uzanıyor. Dmitri parmakları arasında vücut şampuanını köpürtmeye başlıyor

duşu sıcak vanilya ve narenciye kokulu hava ile doldurur. Elleriyle kollarımı ovmaya başlar başlamaz, ona daha da fazla yaslanırım. Bu çok iyi geliyor, inanılmaz derecede rahatlatıcı, bu şekilde uyuyabilirim.

"O inlemeleri kendine sakla, bebeğim," diye homurdanıyor, beni yıkamaya devam ediyor, elleri daha aşağıya inerek karnımı ovmaya başlıyor. "Yoksa bir tur daha ister misin?"

Karnım titrer ve acınası bir şekilde inlerim. "Beni kışkırtma, kocacığım. Gözlerimi açık tutmakta zorlanıyorum, bacaklarımı tutmak ne kelime."

Penisi sertleşir ve yanıma doğru seğirir. "Bana bir kez daha kocan de, ben de bacaklarını açık tutayım," der, sesi yeni bir şehvetle doludur. "Seni burada, kollarımda sikiemten hiç çekinmem, *karıcığım*."

Aman Tanrım.

Uyluklarım titriyor ve birdenbire kendimi o kadar yorgun ve ağrılı hissetmiyorum. "Dmitri?" diye soruyorum, sesim hafifçe titriyor.

"Evet, Krasotka?"

Parmaklarım göğüs kıllarıyla oynuyor, onları döndürüp karnına doğru iniyor. "*Kocama* ihtiyacım var," diye fısıldıyorum, parmaklarımı sert penisinin kalın gövdesine dolayarak isteğimi vurguluyorum.

Hızlı bir hareketle, kollarını uyluklarımın arkasına dolayarak beni göz hizasına kadar kaldırır ve dudaklarımı ateşli bir öpücükle ezip geçer.

Penisi amıma yapışır, birbirimizin ağızlarına saldırırken sürtünmeyle klitorisimi okşar. Dillerimiz dağınık bir incelikle, Dmitri beni fayanslı duvara sabitlerken, açgözlü dudakların içine ve dışına cesurca girip çıkar. Beni az bir çabayla tutmaya devam ederken, duvarı bir çapa gibi kullanır, böylece ellerinden birini kullanabilir.

Penisinin başını klitorisime vurur, benim yaptığım gibi onu izler. "Kocan için ne kadar iyi bir kızsın," diye mırıldanır, başka bir dokunuşla beni tahrik eder.

"Bir kez daha sevişmek ister misin, bebeğim? Güzel ve sert bir sevişme?"

Onun güç gösterisi, onun kalan sperminden daha fazlasını damlatıyor. Her dokunuşu, damarlarımdan elektrik akımı geçiyormuş gibi hissettiriyor. Dmitri'nin büyüklüğünü ve onun yanında olmanın bana verdiği hissi her zaman sevmişimdir. Ama beni kaldırıp her gramımı kontrol etmesi, dizlerimin üzerine çöküp ona ne kadar çok sevdiğimi göstermek istememe neden oluyor.

Onun sikini istediğim zaman emebilirim, ama bu benim için çok daha sessiz bir iş ve Dmitri tepkilerini benden çok daha iyi kontrol edebiliyor. Bu yüzden

ona ağzımı sikmesi için sunmak istesem de, bu zamanı akıllıca kullanmamız gerekiyor.

"Evet, bir tane daha istiyorum." Bunu söylediğimi duymak bile beni boşluğa sıkıştırıyor, o kadar boş ve ona hazırım ki. "Kızlığımda çok iyi hissettiriyorsun Dmitri," diyorum ona, onu tekrar tatmak için alt dudağını yalıyorum. "Şimdiden özledim."

Derin gözleri, beni yakacak kadar ateşli bir şekilde gözlerime bakıyor.

"Mükemmel," diye homurdanıyor, kalın sikini benim girişime doğru indiriyor. "Sen, benim güzel karıcığım, benim için yaratılmışsın."

Bir saniye daha beklemeksizin, sonuna kadar girerek, bekleyen amıma her santimini sokuyor. Açık o kadar hassas ki, su ondan akıp klitorisime dans ediyor, hassas, şişmiş tomurcuğu okşuyor. Bu kombinasyon beni çığlık attırmaya yetiyor. Sesimle birlikte boğuk bir ses çıkararak öne eğiliyorum ve dişlerimi omzunun kalın kaslarına geçiriyorum.

Önceki gibi yavaş bir başlangıç yok, sadece dudaklarım ve onun cildinde titreyen boğuk inlemelerle dolu sert ve derin vuruşlar var.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum, en az iki kez çığlık atarak boşalacak kadar uzun sürdü. İçime tekrar boşaldığında, bir tur daha yapamayacağımı biliyorum. Yaparsak, pratikte zevk komasına girerim. Dmitri bizi yıkıyor, saçlarımla da ilgilenerek beni şımartıyor. Saçımı köpürtüp saç kremi sürüyor, bulduğu düğümleri dikkatlice açıyor.

Dışarı çıktığımızda, beni de havluyla kuruluyor ve bunu yaparken vücuduma ara sıra öpücükler konduruyor. Onunla çıplak olmak çok cazip, ama bir kez olsun direnebiliyorum.

Saçımı kuruturken, banyo kapısı hafifçe çalınır. "Henüz bitirmediyse, artık bitirme zamanı. Arabalar garaja girmeye başladı." Ivan.

Aman Tanrım, Ivan'ı unutmuşum.

Yüzüm banyo aynasında yansımış, Dmitri sırtıyor. Görünüşe göre içimizden biri, kardeşinin de burada yaşadığını hatırlamış.

Şehvet gerçekten beynini eritebilir, lanet olsun.

"Ne kadar duydun?" diye soruyorum, gergin bir sesle, o bizi daha önce de duymuş olsa da. Bunu alışkanlık haline getirmemeliyiz.

"Jade, duymadığım bir şey olduğunu sanmıyorum," diye cevaplar, eğlenmiş gibi. "Endişelenme, giyin ve bu kadar kızarmayı bırakmaya çalış."

Zihin okuyucu, diye düşünüyorum kendi kendime, yanaklarımı ovuşturarak kızarıklığı gidermeye çalışıyorum.

"Hemen çıkıyoruz," diyor Dmitri ona.

"Ona kulaklık falan almalıyız," diye somurtuyorum. "Zavallı adam."

Kocam gülerек omzuma hafifçe öpücük kondurur. "Ivan bizi duymayı umursamıyor ve kulaklık takmamasının bir nedeni var. O senin koruyucun, Jade," der, nazikçe hatırlatır. "Onu öyle görmemen sorun değil, ama senin yanındayken hiçbir an seni güvende tutmayı düşünmüyor. Bu onun için de benim için olduğu kadar önemli."

"Sanırım öyle," diye isteksizce kabul ediyorum.

Ivan en iyi arkadaşım olduğu sürece, benim korumam olması benim için sorun değil. Onun korumasına sahip olmaktan çok, bu arkadaşlığı daha çok önemsiyorum. Koruma kiralanabilir ve değiştirilebilir, ama Ivan gibi arkadaşlar değiştirilemez.

Dmitri arkamdan bana sarılır ve yüzümün yanına bir öpücük kondurur. "Gel Krasotka, sana yeni bir elbise giydirelim. Sana yaşattığım her şeyin telafisi için biraz yemek yemen gerekecek."

Şu anda iyi bir biftekli sandviç gözlerimi yaşartabilir, bu yüzden heyecanla onu banyodan çıkıp gardırobumun önüne kadar takip ediyorum.

İkimiz de giyinene kadar, kardeşlerimin ardından gelen tanıdık gürültü sesleri evi doldurmaya başlar.

Dmitri bana atıştırmalık hazırlamaya başlarken, Ivan ve ben küçük kahvaltı köşesinde birlikte oturuyoruz. Henüz herkesi görmedim, ama tabii ki Matteo bizi ilk bulan oluyor.

"Eh, ruh halin çok daha iyi," diyor Matteo ve ben kızarıyorum.

"Sorma," diye uyarıyor Ivan ve masanın altında ona hafifçe tekme atıyorum. Tabii ki hiç aldırış etmiyor.

Matteo ikimizin arasında bakıyor. "Neden sormuyorsun? Ne yaptın?" "Hiçbir şey," diye çok çabuk cevap veriyorum.

Gözlerini kısarak Matteo, Ivan'ın omzuna hafifçe vurur. "Ne yaptın ne

yaptı "Bilmek istemezsin," der, gülümsemesini saklayarak. "Uhh, evet, ?"

istiyorum," Matteo, neredeyse hakarete uğramış gibi, itiraz eder.

"Tamam," Ivan omuz silkerek cevaplar. "Jade mutlu çünkü kardeşim sen yokken sonunda onu becerdi ve o da kardeşim buraya geldiğinden beri bunu bekliyordu."

"*Ivan*," diye ciyaklarım.

"Oh, iğrenç." Kardeşim burnunu kırıştırır.

"Bunu *duymak* zorunda değildin," diye ekler Ivan.

"Daha da iğrenç," diye itiraz eder Matteo. "Sen berbatsın dostum."

Dmitri şakağımın yanına bir öpücük kondurur ve bana ve Ivan'a çikolata soslu çilek tabağı verir. Ona minnetle gülümserim ve kardeşlerimizin tartışmasını dinlemeye devam ederim.

"Görüyorsun," diye devam eder Ivan, rahatsız olan Matteo'ya başını sallayarak. "O, bir seferde fazla bilgi vermemek gerektiğini öğreniyor."

Matteo, Ivan'a öfkeyle bakarak yanındaki koltuğa oturur. "Beni eğitmeye çalışıyorsan, ikramlar hoş olur."

Gözlerini deviren Ivan, çikolatalı çileklerinden birini kardeşimin açık avucuna bırakır. "Al, mutlu oldun mu?"

Matteo ikramı kapar ve ağzına atar. "Çok daha iyi."

"Ödülünü yediğin için sana iyi çocuk derdim, ama ağzın doluyken konuşmak pek de terbiyeli bir davranış değil."

"Ağzım kesinlikle dolu değil, yine de bana iyi çocuk diyebilirsin."

Tamam, vay canına. Bu ikisi ne zamandan beri şakacı bir şekilde atışıyorlar?

Dmitri ve ben birbirimize baktık, ama o onlardan çok beni öpmekle ilgileniyordu. Dudaklarımız ayrıldığında, mutlu bir şekilde iç geçirdim.

İhtiyacım olan her şey bu.

Bölüm 48

Dmitri

Armani ve Apollo Moretti beni sorgulamaya karar verdiler. Böyle bir şey yapmak için bu kadar uzun süre beklemelerine gerçekten şaşırdım. Beni karımdan ayırmak için içki ikram etmek, oldukça tahmin edilebilir olsa da akıllıca bir hareket. En azından içki seçimi etkileyici. Bir kadeh içeceksem, iyi bir şey olsun istiyorum. Yatağa girmeden önce dişlerimi iki kez fırçalayacağım.

Jade, bugün yaptığımız muhteşem seks maratonundan hala yorgun olduğu için bu gece erken yatmak istedi, ama ne kadar yorucu olsa da, denesem bile saat yedide yatamazdım. Ivan onunla birlikte, o uyurken dizüstü bilgisayarında çalışıyor, tabii Jade onu kucaklaması için ikna etmediyse. Her halükarda, o güvende ve ben de sadece birkaç kat uzaktayım.

Ayrıca bir sandalyeye bağlanıp silahlarla dürtülerek bilgi alınmaya çalışılmıyorum, ama yine de geçmişim ve niyetlerim hakkında sorguya çekiliyorum.

Daha önce kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum, ama kendimi kanıtlamaya devam etmekten çekinmiyorum. Jade, beni oturup sorguya çekecek kadar onun iyiliğini düşünen insanları hak ediyor. Şikâyet etmeden sorularını yanıtlamaya devam edeceğim.

Nico da burada, ama onun onayını çoktan aldım. Dürüst olmak gerekirse, Karina meselesini tamamen halledene kadar sarhoş olmayı reddediyor olsa da, bence o sadece içki içmek için burada. O rahatça yanımda otururken, Anatoly köşede duruyor — ben

Apollo ve Armani, yumruklarıyla değil, sözleriyle zihnime girmeye çalışıyorlar.

"Jade'den önce kaç kadınla birlikte oldun?" diye soruyor Armani.

Çoğunlukla benzer bağlamdaki sorulara takılıp kalıyor; Jade'den önce kim olduğum gibi. Apollo ise, Jade'e sahip olduğum şimdi kim olmayı planladığımla daha çok ilgileniyor.

Bardağımdaki gini karıştırarak, Armani'ye bir bakış attım. "Saymadım."

Dövmeli adam buna karşılık kaşlarını çatıyor. "Ne kadar da hoş."

Nico, bu gece ilk kez sohbetimize ilgi göstererek burnunu çeker. "Armani, vücut sayısını yargılayacak kişi sen olmamalısın."

Gülmeme engel oluyorum. *Armani'nin biraz zampara olduğu söylentileri doğruymuş.* Mantıklı, daha önce erkeklerin ve kadınların ona baktığını görmüştüm ve gördüklerini beğeniyor gibiydiler.

"Benim hakkımda konuşmuyoruz," diye karşılık verir, kardeşine öfkeyle. Birkaç saat sonra enerjilerinin biteceğini düşünürsünüz, ama henüz öyle olmadı.

"Seks kimin umurunda?" Apollo başını sallayarak, ağır ağır konuşur. "Ondan önce hiç bir kadını sevmedin, değil mi?"

Cevabım hemen gelir. "Tabii ki hayır."

Kız kardeşim hariç derdim, ama ikimiz de onun kastettiği aşkın bu olmadığını biliyoruz. Jade'e yaklaşan kimse yok. Bana hissettirdikleri, güzelliğiyle beni büyülemesi, beni daha iyi bir adam yapması, *hiçbir şey*. Jade'in kalbime kazındığı gibi kimse bana dokunamaz.

"Peki ya Ivan?" diye sorar Armani, kaşlarını kaldırarak. "O aşık oldu mu? Belki de yakın zamanda, ve benim küçük kardeşimle..."

"Ivan yasak bölge," diye uyarıyorum, sözünü keserek. "Onun ve karım hakkındaki komploların beni pek ilgilendirmiyor." Dudaklarında, beni birazcık bile olsa kızdırmayı başardığı için gurur duyuyormuş gibi hafif bir sırıtış beliriyor.

"Peki ya o?" diye sorar, Anatoly'yi işaret ederek. "Kardeşine güvendiğin kadar ona da güveniyor musun? O da Jade ile çok zaman geçiriyor, değil mi?" Armani, Jade'in korumasına romantik bir ilgisi olduğunu düşünmüyor, sadece Anatoly'nin onu istediğini düşünüp düşünmediğini bilmek istiyor.

Morettiler kendi ailelerini şiddetle korurlar ve bu soruları tolere etmemin tek nedeni budur. Başka biri benimle bu şekilde konuşsaydı, karımı sadakatsiz

söylemekten kafasını koparırdım. Ama onun d e m e k istediği bu değil, bu yüzden sakın kalabiliyorum.

"Anatoly," diye seslenerek dikkatini çekiyorum. "Karım hakkında ne düşünüyorsun?"

Hiç tereddüt etmeden cevaplar: "Koruyucu." "Peki ona baktığında ne görüyorsun?" "Koroleva'mı."

"Ve?"

"Ve gelecekteki Pakhan'ın annesi."

Armani'ye dönerek kaşımı kaldırıyorum. "Memnun musun?"

"*Koroleva*'nın anlamına bağlı," diye homurdanıyor.

"Kraliçe," Apollo onun için tercüme eder, yüzünde nadir görülen bir gülümseme belirir.

Armani pes eder, içini çekip içkisini bir yudum alır. "Yani hepiniz burada kalacaksınız?"

"Bir süreliğine," diyorum ihtiyatla. "Mümkün olduğunca yakın kalacağız, ama büyük olasılıkla yakın gelecekte ayrı bir eve taşınacağız."

Armani anında tekrar gardını alır. "Neden taşınmak istiyorsun?" "Eminim tahmin edebilirsin," der Apollo yavaşça.

Armani burnunu kırıstırır ve dudaklarını tiksintiyle bükür. "Ciddi misin?"

"Sence nasıl hamile kaldı?" diye sorar Nico sıkılmış bir şekilde. Öfkesinin artmasını istemediğimden, konuyu biraz değiştiririm. Hala konuyla ilgili, ama benim ve Jade'in seks hayatımızdan uzak. Eğer burada olsaydı, kardeşlerinin bu konuda bir şey duyması fikriyle utançtan kızarırdı.

bu konuda bizim hakkımızda bir şeyler duymaktan utanç duyardı.

"Mahremiyet bizim için biraz önemli," diyorum dikkatlice. "Yeni ebeveyn olacağız ve Jade ikizlerle ilgili yanlış bir şey yapmaktan korkuyor, bu yüzden bir süre burada kalacağız sanırım. Babanın yardımından memnun olacaktır. Ama sonunda, daha fazla alana ihtiyacımız olacak. Dante bu araziye bir ev inşa etmeyi önerdi, ben de buna sıcak bakıyorum, ama son karar Jade'e ait."

"Ya hiç ayrılmak istemezse?" diye sorar Apollo.

"Jade'in senin ailenden ayrılmak isteyeceğini sanmıyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Ama sonunda benimle batıya gitmek isteyecek. Orada da tanışacağı ailesi var. İsteddiği zaman ziyaret etmekte özgür olacak ve hepinizle yeterince zaman geçireceğiz. Benim bölgem zaten Moretti'lerin güvenli bölgesi, evliliğimiz bunu pekiştirdi."

"Yani Matteo seninle oraya taşınmak istediğinde, buna izin verecek misin?"

Görünüşe göre Nico da benimle aynı düşüncede. Matteo, ailesinin yanında kalmak yerine Jade ve benimle gitmeyi tercih edebilir. O zaman geldiğinde bu hassas bir durum olacak, ama elbette ona hayır demeyeceğim.

Matteo'nun benimle yakın olabileceğini sanmıyorum, Apollo ile aramızda gelecekte bir dostluk olabileceğini düşündüğüm gibi ya da Nico ile aramızda gelişen garip ilişki gibi. Ama Matteo, kardeşi olsun ya da olmasın, Jade'in ilk en iyi arkadaşı. Eğer bizimle gelmek isterse, bu onun için olacak ve ben karıma asla hayır diyemem.

"Onu geri çevirmeyeceğim," diye diplomatik bir cevap veriyorum.

Sorgulama devam etmeden önce, Apollo'nun saatinden kırmızı bir ışık yanıp söner ve saatten sessiz bir alarm sesi çıkmaya başlar. Oda sessizliğe bürünür ve otomatik olarak bir şeylerin ters gittiğini anlarım.

"Misafirlerimiz var," diyor Apollo soğuk bir sesle, koltuğundan fırlayıp bardağını bir kenara atıyor. Bardağın masadan düşüp yere parçalanmasına aldırmaz. Özel dikim takım elbisesinin ceketini kalçalarından çekip çıkarırken, ben de ayağa kalkıyorum.

"Anatoly, Jade ve Ivan'ı kontrol et," diye emrediyorum, ama o çoktan kapıya doğru yönelmiş durumda. "Ben gelene kadar onu gözünün önünden ayırma."

"Anlaşıldı," diye homurdanır, bana değil, duruma.

"Armani, diğerlerini çağır. Uyanık ve tetikte olduklarından emin ol," diye talimat verir Apollo. "Nico ve Dmitri, siz benimle gelin."

Mülk muhafızlarının ona bir konum gönderdiğini bildiğimizden, tereddüt etmeden onu takip ediyoruz. Apollo babasını beklemiyor, Nico ve benimle birlikte harekete geçiyor, tek gerçek desteği biziz. Ben de talimat beklemezdim. Böyle durumlarda mirasçılar devreye girmeli ve biz de bunu yeterince uzun süre bekledik.

Ön kapıdan çok uzak olmayan bir yerde, silahlarını çekmiş, siyah giysilerle kötü bir şekilde kılık değiştirmiş küçük bir figürü çevreleyen bir grup güvenlik görevlisi bulduk. Vücudu küçük, neredeyse uysal, ama yüzü içindeki zehri gizleyemiyor.

Dante'nin bana gösterdiği fotoğraftan, onun kim olduğunu tam olarak biliyorum. O, hepimizin ortadan kaldırmak için beklediğimiz kişi.

Karina.

Yaklaştıkça kanım kaynamaya başlıyor, midemde iğrenç bir tiksinti yükseliyor. Onu izinsiz olarak hemen infaz etme isteği çok güçlü. Bruce'un yanında olmaması, parmağımı tetikten uzak tutan tek şey. Onu bulmak için ona ihtiyacımız olabilir. Kahretsin, belki de buradadır.

"Sonunda ortaya çıkmaya karar verdin mi?" Apollo sert ve soğuk bir sesle soruyor.

Karina ona gülümsüyor ve ben onun burada yalnız olamayacağını biliyorum. Kaçış planı olmayan kimse, kurtlar tarafından çevriliyken bu kadar kendinden emin olamaz.

Ona cevap vermek yerine, gözlerini bana çevirir ve çekici görünmeye çalışır. "Dmitri Morozov," der. "Annem nasıl?"

Ne yaptığını biliyorum.

Nina ile temas kurduğunu, adadayken bana zarar vermesi için ona yardım ettiğini doğruluyor. Sorun değil, zaten ikisinin yollarının keşiştiğinden şüpheleniyordum. Karina'nın bunun beni bir şekilde sarsacağını neden düşündüğünü anlamıyorum.

"Neden kendin sormuyorsun?" diye soruyorum, silahımı gözlerinin arasına mükemmel bir atış için doğrultmuşum ve ellerim ölümcül bir şekilde sabit. "Sonuçta aynı yere gideceksin."

Karina etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyor, ama gözlerindeki küçük korku parıltısını gizleyemiyor. "Korkak erkek arkadaşın nerede?" diye soruyorum, o dizlerinin üzerinde titrememeye çalışırken ona alaycı bir şekilde bakarak. "Seni onun yerine ölmen için mi buraya gönderdi?"

Korkusuz maskesi tamamen düşüyor, ama onu yerine geri takıyor. "Hepinizi öldürecek. Sonra da burayı, o sürtük Jade hala içindeyken yakıp kül edeceğim. O lanet olasıca yakılmayı hak ediyor!"

Ne kadar uğraşsam da, Karina'nın Jade'in bir tür entrikacı fahişe olduğu yanılığını anlamıyorum. Belki de Bruce'un ısrarıdır. Belki de Jade'in "ona bakışları" ya da daha da saçma bir şey yüzünden ona Jade'i işkence etme fikrini satmıştır.

"Onu içeri götürün," diye bağıır Nico, kız kardeşine yapılan hakarete kızmış bir şekilde.

Üçümüz de öfkeyle doluyuz, ama tetiği çekemiyoruz. Bu kararı vermek bize düşmez, Dante'ye düşer. Jade benim karım olabilir, ama o Dante'nin kızı ve ondan çalındı. Dante, kızının neredeyse on sekiz yılını kaçırdı ve bunun sorumlusunu öldürmesi gereken kişi o olmalı.

Ancak Bruce, ona ilk ulaşan kişi onu canlı canlı yiyecek.

Muhafızlar Karina'yı sertçe tutup yerden kaldırarak içeri taşımak için sürüklerler. Normalde bu iş başka bir yerde halledilirdi. Bir depo, bir ahır, ormanın ortası... ama şu anda hareket etme imkânımız yok.

"Yarısınız mülkü tarasın," diyor Apollo gardiyanlara sert bir talimatla. "O yalnız değil."

Karina çok fazla direniyor ve duyulmuyor, ben de ona "Jade'i güvenli odaya götürüyorum," diyorum. "İvan ve Anatoly'yi aşağı göndereceğim."

"O gitmez," dedi soğukkanlılıkla. "Bundan saklanmayacaktır."

Ellerimi yumruk yapıp, muhtemelen haklı olmasına rağmen sözlerini görmezden geliyorum.

"Geri döneceğim."

Bu gece her şey sona
erecek. Hepsi.

Bölüm 49

Jade

Fırtınadan önce sükunet gelir derler, bu doğru.

Kollarımı bir baskı sarıyor, uykulu halime rağmen hafif ama kolayca fark edilebilen bir his. Karanlıkta yüzüyorum, uyanık gerçeklikten çok uzak, neler olduğunu anlayamayacak kadar. Ta ki onun sesi kulağıma ulaşana kadar, nazik ama kararlı bir ses.

"Jade," Dmitri'nin endişeli sesi beni derin uykumdan uyandırıyor.

"Hayır," diye inleyerek somurtuyorum. Vücudum uyanmaya başladığında, kollarımda onun elleri olduğunu ve beni uyandırmak için hafifçe salladığını fark ediyorum. Gözlerim açılmadan beni yataktan çıkarmaya çalışmak Matteo'nun yaptığı bir şeydir, bu yüzden Dmitri'nin bunu yapmaya çalışması beni biraz endişelendiriyor.

Büyük eller yüzümün yanlarını kavrar ve Dmitri'nin sesi kalınlaşır. "Kalkman lazım, seni güvenli odaya götüreceğim."

Aniden uyanmanın verdiği sersemlik bir anda kaybolur ve kocamın beni yataktan kaldırmasına izin veririm. "Ne oluyor?" diye sorarım ve içimi kaplayan endişeyle otomatik olarak karnımı kucaklarım.

"Karina burada," diye sessizce homurdanır ve spor ayakkabılarımı giymeme yardım eder. Çorapsız çok garip geliyor ama giyecek zamanım olduğunu sanmıyorum.

"O... o burada mı?" Sırtımdan buz gibi ve hoş olmayan bir korku yayılıyor.

Ondan korkmamam gerekir. Dmitri ve ailemin beni koruyacağını bilmeliyim, ama Karina ve Bruce'un içime aşıladığı korku öylece yok olmuyor. Kalıyor ve içimi kemiriyor, ondan uzak kaldıkça daha da güçleniyor.

Onlar hayatta olduğu sürece, kendimi asla *tamamen* güvende hissedemeyebilirim.

Dmitri'nin cevabı hızlıdır. "Evet, mülkün dışındaki bir yerde bulundu, onu aşağıda bağladık, ama bunun bir tuzak olup olmadığını bilmiyoruz..."

"Bekle," diye bağıryorum, o beni Apollo'nun odasına götürüp güvenli bir yere atmadan önce. "Onu görmeliyim."

"Hayır," diye hemen cevap verdi. "Bu tam da onun istediğı şey, Jade." "Görmem gerek," diye boğuk bir sesle söyledim. "Annem..."

"Jade, *sen* anne olacaksın," dedi kararlı bir sesle, ellerimle karnımı kapattığım için gözleri parladı. "O tehlikeli ve senin yakınında olmasını istemiyorum."

Ben de onun yanımda olmasını istemiyorum, ama kaçıp saklanırsam ihtiyacım olan cevapları alabilecek miyim? Gerçek anneme ne olduğunu gerçekten *öğrenebilecek* miyim?

"Onun bana dokunmasına izin vermeyeceksin," diye ısrar ediyorum, nefesimi düzenlemeye çalışarak. Kocam benim çok paniklediğimi düşünürse, beni hiç dinlemeyecektir. Hem benim iyiliğim hem de onun akıl sağlığı için. "Sen ve Ivan varsınız, işler kötüye giderse beni güvenli odaya koyabilirsiniz. Karşı koymayacağım, yemin ederim." Bu gerçek bir söz. Yalan söylemeyi öğrenmiş olabilirim, ama hayatımdan daha çok sevdiğim adama karşı aldatma becerilerimi kullanmayacağım.

Dmitri tereddüt ediyor ve ben onu anlıyorum, gerçekten anlıyorum. İçimde kaçıp saklanmak, bana ve bebeklerimize hiçbir şeyin zarar veremeyeceğinden emin olmak isteyen büyük bir parça var. İçimdeki kırık kız bir sonuca ulaşmayı hak ediyor ve ona bu şansı bile veremezsem, kendimin bir parçasını ihanet etmiş olurum.

"İlk sorun belirtisinde seni alıp güvenli bir yere götüreceğim," diye uyarıyor, sesi sert ve ihtiyatlı. "*İlk belirtide*."

"Tabii ki," diye onaylıyorum, elini sıkarak. "Teşekkür ederim, benim istediğimi dikkate almanın benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin, ben..."

"*Asla*. Bana asla teşekkür etmene gerek yok," diye bitirir. "Sen benim karımsın Jade. Benim insanımsın."

Çatışmanın olduğu yere koşma isteğine rağmen, ona sarılıyorum, bedenimi ona sıkıca bastırarak onun benim için ne kadar önemli olduğunu gösteririm. Onun kucaklaması bana güç verir, onsuz sahip olamayacağım bir özgüven verir. Kısa sürer, ama her şeyi değiştirir. Omurgamı düzeltiriz, birbirimizden ayrılırız ve gözlerimize bakarız.

Başka bir söze gerek kalmadan, merdivenlerden aşağı koşarız. İlk gördüğüm şey cesetlerdir.

Uzaklarda ailelerinin yanında olan Leon ve Emilio hariç tüm kardeşlerim, bağlı olan Karina'nın etrafını sarmış, onu şahin gibi izliyorlar. Tam hatırladığım gibi görünüyor ama daha zayıf. Yanakları çökmüş, gözleri kızarmış, hatta kan çanağına dönmüş gibi. Kaçak hayat Karina Donovan'a iyi davranmamış.

İyi.

Apollo bizi ilk fark eden kişi oldu, başını sallayarak büyük adımlarla yanımıza geldi. "Burada olmak isteyeceğini söylemişim," dedi Dmitri'ye, sesinde öfke vardı.

En büyük ağabeyim beni çok iyi tanıyor.

"Denemek zorundaydım," diye karşılık veriyor kocam, aynı derecede öfkeli bir şekilde. Benim algılayabileceğimden daha hızlı bir şekilde, Ivan yanıma yapışıyor.

"Söylediğim her kelimeyi dinle, duydun mu?" diye soruyor, sözleri neredeyse dişlerinin arasından çıkıyor. "Her lanet kelimeyi, Jade." En iyi arkadaş modu resmen kapandı, sanırım Ivan'ı ilk kez gerçek bir koruma olarak görüyorum. "Her. Kelimeyi."

"Anladım," diye cevap veriyorum, sesimi sabit tutarak dinlediğimi bilsin diye.

Ivan'ın gözleri benimkilere kilitlenir ve aramızda derin bir anlayış geçer. Beni burada istemediğini biliyorum, o da burada olmam gerektiğini biliyor. Beni güvende ve mutlu tutmak için ne gerekiyorsa yapacak, ne olursa olsun, ve onu bunun için seviyorum.

"Sana ihtiyacım var," diyor Apollo kocama, başımı ikisine çevirmeye neden oluyor. Dmitri'nin yanımdan ayrılacağı düşüncesi midemi bulandırıyor, ama Apollo'nun ona ihtiyacı varsa, gitmek zorunda. Ivan beni koruyacaktır.

Apollo kendini açıklayarak devam ediyor: "Bu pisliğin yalnız olduğuna güvenmiyorum ve bu mülk her santimetresini kontrol etmek için çok geniş."

Dmitri, benim yanımdan ayrılmaktansa kendi karnını kesip organlarını yemeyi tercih edecekmiş gibi görünüyor, ama Cassio gelip onun yerini alıyor. "Onu biz hallederiz. Senin becerilerine başka bir yerde ihtiyaç var." Cassio güçlü bir adam, ama becerileri kaba kuvvetin ötesinde. O bir sorun çözücü ve stratejist. Dmitri ise... o bir yok edici.

"Siktir," diye homurdanıyor. "Tamam, gidelim." Kafamın üstüne sertçe bir öpücük kondurup Ivan'a başını sallıyor. "Ne yapacağını biliyorsun."

Elbette bilir, o bunun için doğmuştur.

Apollo, Armani ve Remo'yu kendisiyle birlikte götürür, Elio, Matteo ve Nico'yu bizimle bırakır, eğitimli gözleri ve aşırı dikkatle çıkışları korurlar. Hepsi silahlı ve gergin. Odanın diğer ucundan, Matteo'nun da benim yanımda olma arzusunu neredeyse hissedebiliyorum. Muhtemelen talimat aldığı için yerinde kalır, ama birkaç saniyede bir gözlerini bana çevirmeye devam eder.

Cassio ve Ivan yanıma geçiyor, Dmitri ve Apollo ortadan kayboluyor, beni tüm kargaşanın olduğu yere yaklaştırmadan önce etrafımın sarıldığından emin oluyorlar. Cesar amca yakınlarda, babamın sırtını koruyor, babam da tutsağıma yaklaşıyor. Ama o babama bakmıyor, babamın omzunun üzerinden beni izliyor, az önce varlığını fark etmiş. Ona bakmak bile ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Karina, tam etki yaratmak için başını geriye atarak kahkahalar atıyor. "Oh, ne güzel, bakın burada ne var." Gözleri cildimde sıcak kömürler gibi hissediliyor. Karina bana pislikmişim gibi bakıyor, neredeyse her zaman böyle bakmıştır.

Onun beni korkmuş görmek istemediğinden, yüzümü ifadesiz tutuyorum.

"Fahişe on sekiz yaşında hamile," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Ne şok ama..."

"Kapa. Çeneni," diyor babam, ses tonu verebileceği tek uyarı

"Kızım seni ilgilendirmez."

Babam tehditkar bir şekilde büyük bir bıçağı açar. Bıçak jilet gibi keskindir, ışıkların altında gümüş rengi parıldamaktadır. Babamın yetenekli ellerinde kalın ve ürkütücüdür.

"Kim nerede, Karina?"

Sesinde, şimdiye kadar duyduğum hiçbir bağırıştan daha ölümcül olan soğuk bir sakinlik vardır. Şu anda tam kontrolü elinde tutuyor ve üstünlüğünü kullanarak ona kendisinin altında olduğunu hissettiriyor. Burası onun evi ve o davetsiz bir misafir.

Karina yine tiz, çılgın bir kakhaha atar. "Oh, benim senin değerli *Kimberly'nin* olmadığımı anladın, değil mi?"

Kız kardeşinin adını söyleme şekli, ensemde rahatsız edici bir ürperti yaratıyor. Babamın daha önce söylediği doğru. Karina, Kim'den *nefret ediyor*.

Kendi ikizinden nasıl nefret edersin?

Kim'in bana Karina'yı verdiğine dair yarattığım tüm hayallerim tamamen yok oldu. Onlarınki, güven, hayranlık veya sevgiyle kurulmuş bir kardeşlik ilişkisi değil. Çay içerken hoş sohbetler ettiklerini sanmıyorum, bir çocuktan bahsetmiyorum bile.

Öyleyse soru hala geçerli: Annem nerede?

"Adı mı ele verdi? Yani, ona tam anlamıyla yeşil rengin adını verdim. Kimberly yeşil rengi nefret ederdi..."

Kim'i daha da kızdırmak için bana Jade adını mı verdi?

"Hayır, sen onun yeşili sevmediğini *sanıyorsun*," diye babam sözünü keserek sertçe cevap verdi. "O sadece bir renk, sevmediği bir renk seçmek umurunda bile değildi."

Doğruyu mu söylüyor bilmiyorum, ama buna inanmayı seçeceğim. Annemin benim *ismimi* sevmediğini düşünerek hayatımın geri kalanını yaşayamam.

"Onu neredeyse hiç tanı mıyordun," diye tükürdü Karina. "Onu gerçekten tanı saydın, ona asla sikini sokmazdın, seni aptal herif!"

Düşünmek istemediğim rahatsız edici bir görüntü, ama babam hiç etkilenmiyor.

"Şansın elverdiğince kaçabildin," diye uyarıyor babam. "Bundan kaçamazsın, şimdi itiraf etme zamanı. Konuş, konuşma yeteneğini kaybetmeden önce."

Onun unutulmaz gözleri parlar ve eğlencesi sona erer. "Sonra ne olacak?" diye acı bir şekilde sorar. "Konuşamadığımda ve istediğini veremediğimde ne yapacaksın? Sen çoktan kaybettin Dante. Eminim bu senin için alışılmadık bir kavramdır."

Babam bıçağını daha sıkı kavrar ve bıçağı onun boynuna getirir, bıçağın ucunu çenesinin altına yeterince sertçe batırarak onu keser. Karina, boğazından küçük bir kırmızı iz akarken tıslar, kan sızar ve anında oksitlenir.

Ivan ve Cassio'nun tetikte olduğunu, etrafımızı taradıklarını hissedebiliyorum, ama bu korkunç manzaradan gözlerimi ayıramıyorum. Karina'nın bana olan nefretinin derinliklerine kadar işlediğini hissediyorum. *Birisi beni nasıl bu kadar çok nefret edebilir? Ben ne yaptım ki?*

"İşte burada yanıyorsun Karina," diye cevaplar babam, sesi kötülükle doludur. "İhtiyacım olan her şeye ve sevdiğim herkese zaten sahibim. Kızıma annesi için bir kapanış sunmak isterdim, ama sonuçta onsuz da hayatta kalabilirim. Geceleri, sadece senin ölümünün anısı beni sıcak tutarken, huzur içinde uyuyacağım. Sana *ihtiyacım yok*, yani görüyorsun, ben *asla* kaybetmem."

Bunu içten mi söylüyor bilmiyorum, ama ses tonu fazlasıyla inandırıcı. Onun sözlerinin anneme işlediği anı ve annemin ikna olduğu anı görebiliyorum. Dante de bunu görebiliyor.

Yaklaşarak, sesini tehditkar bir tona indirir. "Sırlar seni güvende tutar mı sandın? Dokuz çocuğumun annesini sevmedim, Kim'e aşık olduğumu mu sanıyorsun?"

Bence bu doğru değil. Aşık olmasalar bile Alina'yı sevdiğini biliyorum. Babam, ona çok değer verdiği çocuklarını veren birine aşk dışında başka bir şey hissedebilecek türden bir adam değildir.

Ama onun yalanı, Karina'nın canını çok sıkıyor.

"Biliyorum lanet olsun," diye öfkeyle söylüyor, umut ve nefret arasında gidip geliyor.

"Kadın çok güzel," diye kabul eder, bıçağı çenesinden çekip yüzüne hafifçe sallayarak, konuşmaya devam ederken onu alaycı bir şekilde taciz eder. "Komik, nazik ve genel olarak her açıdan senden daha iyi. Onunla geçirdiğim zamanlardan keyif aldım, ama onu *sevmiyorum*. Seni olduğun yerde öldürme arzumun önüne onu kesinlikle koymuyorum. Bunu iyice anla, *aşâğılık ikiz*. Anla ki, ciğerlerinden son nefesini aldığında, bu dünyadan var olduğun kadar acınası bir şekilde ayrılacaksın. Sen. Kazanamazsın."

Gözlerinin arkasında yeni bir tür kötölük parladı ve babam bıçağını hareket ettiremeden, parmağını bile kıpırdatmadan hepimizi vurdu.

"Aşâğılık ikiz mi?" diye sorar, dilinde hakaretin tadını çıkararak. "Ondan *her şeyi* aldığım halde nasıl aşâğılık olabilirim?" Boğazımın arkasında bir acı hissediyorum, ama Karina henüz bitirmemiştir. "Onun adını, kızını ve lanet hayatını çaldım."

"Yalan söylüyorsun." Bu sözleri söylemek istememiştim, ama ağzımdan çıkıverdi.

Ivan sertleşir ve beni azarlamak için kolumu hafifçe sıkar. Onunla hiç etkileşime girmemi istemiyor, ama kendimi nasıl durdurabilirdim ki? Az önce söylediklerini duydu mu? Karina, annemin öldüğünü ve bunun sorumlusunun kendisi olduğunu söylüyor.

Gülümseme dudaklarını genişletirken, gözleri bana kilitleniyor. "Haklısın," diyor Karina, sahte bir sempatiyle başını sallayarak. "Ona *bir* şey bıraktım. Bunun bir kaza olduğunu kabul ediyorum. Ona kasıtlı olarak bu kadar önemli bir şeyi asla vermezdi."

Soğuk bir korku dalgası beni kaplar ve Cesar'ın babamın yanına yaklaşmasını izlerim. O da hissediyor, kötü bir şey olacağına dair o korkunç hissi.

"İkizler gerçekten çok zahmetli, değil mi?" Uzun bir nefes verip, sadece bana bakarak başını salladı. "Kardeşin Kim'in karnının dışına çok yakındı. İkinizi çıkarmak için onu keserken boğazını kestim. Ne yazık. O benim için on tane senin değerindeydi. Dante'nin düşmanlarının bir Moretti oğluna ne kadar para ödeyeceğini biliyor musun? Tanrım, altın içinde yüzerdim."

Kusacağım.

Olmaz...

Hayır, beni incitmek için hepsini uyduruyor.

Kendi kız kardeşini öldürmek için bu kadar kalpsiz olamaz, değil mi? Ter, ellerimi terletirken, sözleri kafamda zehirli bir döngü halinde tekrar ediyor. *Kardeşin Kim'in midesinin dışına çok yakındı.*

Eğer yalan söylemiyorsa, hayal edebileceğimden çok daha hasta. Onun ölümünden onu sorumlu tutuyor. Kim'e zorla ve ruhsatsız sezaryen yaptığı gerçeğini değil, onun için *doğru pozisyonda* olmadığını mı?

Dante'nin önceden sert ve soğuk tavırları çatlamış ve onun ona inandığını biliyorum. Keşke inanmasaydı, çünkü bu düşünce dayanılmaz. Eğer doğruysa... *Tanrım.*

"Aww," diye ona şefkatle sesleniyor. "Şimdi kazandım mı, Dante? Merak etme, tamamen kalpsiz değilim, onları birlikte gömdüm."

Soğuk terler dökülür ve mide bulantısı beni sarar. Bu doğru.

Başka bir kardeşim vardı.

İkizim vardı.

İkiz kardeşim vardı ve Karina onu öldürdü.

Dmitri beni annemin ölmüş olabileceği fikrine hazırlamıştı, ama ikizim? Benden çalınmış olabileceği ihtimaline asla hazırlıklı olamazdım.

Karşımdaki deli kadına bakıyorum ve nasıl aynı DNA'yı paylaştığımızı anlayamıyorum.

"Geriye dönüp bakınca, o küçük şeyin ölmesi iyi oldu," diye düşünür, bizim suskunluğumuzdan birden daha da memnun olur. "Dante Moretti'den bir kadını almak, ondan bir oğlunu almaya kıyasla *hiçbir şey*. Jade'i sevdiğin gerçeğiyle yaşayabilirim; bunu beklemiyordum, bu doğru. Ama sen sadece annesi olmadan her gün yaşamıyorsun, *diğer yarısı* olmadan da her gün yaşamak zorunda kalacaksın."

Hayır, hayır, hayır.

"Konuşmayı kes," diye bağırır babam, sakın görünüşünün ardında gizlediği emri.

Karina onu dinlemez, ondan alabileceği her tepkiyi zevkle izler. "İki çift ikiziniz var, değil mi?

"Dmitri!" diye bir ses evin içinden duyulur. Yardım çağrısı mı, endişeli bir bağırış mı, karar veremem, ama bu ses kulaklarımda kanın uğultusuna neden olur.

"Dmitri!" diye bir ses evin içinden duyulur. Yardım çağrısı mı, endişeli bir çığlık mı, karar veremiyorum, ama kulaklarım kanla doluyor.

Korku omurgamı kaplar ve Ivan'ın kolunu tutarım. "Gidip bakmalısın..."

"Hayatta olmaz," diye cevaplar, sesi titriyor.

"Onu ben hallederim," der Cassio çabucak. Ivan kıpırdamayınca ekler, "Sen onun için hayatını feda edeceksin, ama ben de öyle. Git onu kontrol et."

Reddedecek gibi görünüyor, ama ben yüzünü avuçlarım ve ağzının köşelerini öperim. "Lütfen, onsuz yaşayamam. Ivan, *lütfe*..."

"Onu güvenli odaya götür," der ve karşılık olarak yüzümü öper. "Hemen git," der Ivan. Kemerinin arkasından silahını çıkarır ve koşarak uzaklaşmaya başlar. Ama odadan kaçıp gözümüzün önünden kaybolduğu anda, Cassio beni yeterince çabuk dışarı çıkaramaz.

Silah sesleri havayı doldururken, öngörülemeyen bir kaos patlak verir ve boğazımdan bir çığlık yükselir. Atışlar bizden gelmiyor, bize *doğru* geliyor.

Ellerimle karnımı kapatıyorum ve kendimi kıvrılıyorum, çok yakınımdan geçen sıcak mermi izlerini hissediyorum. Cassio'nun beni itmek için ateş hattına dalışını dehşetle izliyorum. Gözümü kırpmadan önce, beni yere yatırıyor ve vücudunu benimkini korumak için kullanıyor. Ama tek başına değil.

Cesar amca bir saniye içinde üzerimize atlar, vücuduyla bizi korur.

Hiçbir şey göremiyorum, ama kahkahalar duyuyorum. Karina'dan gelen korkunç, tüyler ürpertici kahkahalar. Daha da kötüsü, kan kokusu alıyorum. Benim kanım değil, Cassio'nun da değil.

Silah sesleri kesildiğinde, kardeşim amcamızı üzerimizden çekiyor, elleri titreyerek onu sırt üstü yatırıp kontrol ediyor.

"Jade, iyi olduğunu söyle," diye sertçe emrediyor.

İyi değilim.

"Vurulmadım," diye aceleyle söylüyorum. Ve daha da önemlisi, kimse karnımın üzerine düşmedi.

Aptalca etrafımızdaki odayı hiçe sayarak, kardeşim Cesar amcama yardım etmek için dizlerimin üzerine çöküyorum. Durumun ne kadar kötü olduğunu görünce kalbim tamamen duruyor. Daha önce beyaz olan gömleği kırmızıya boyanmış, rengin çoğu göğsünden geliyor. Görünüşe göre birçok kez vurulmuş ve kevlar giymiyor.

"Seni aptal herif," diye fısıldadı Cassio, onu sıkıca sararak. "Neden böyle bir şey yaptın? Ben..." Sözleri boğazında düğümlendi, konuşmakta zorlanıyordu. "Onları tekrar görebilirdim."

Cassio sadece beni kurtarmak için ölmeye razı değildi, Isobel ve oğlunu görmek için de ölmeye razıydı. Korkunç bir duygu dalgası içimi kaplar, ama Cesar amca gülümser. Gülümsemesi kanla lekelidir ve çaresiz kardeşimin elini okşamak için uzanır.

"Senin için merhaba diyeceğim, yeğenim."

"Kendi başına selam ver," diyor Karina, Cassio'nun kalbine yukarıdan silah doğrultarak. Nasıl sandalyeden kalktığını ya da babamın nerede olduğunu bilmiyorum, ama Cassio için korkuyla çaresizce çılgılık atmaya başladığımda düşünemiyorum.

Dehşet dolu çılgınlıklarım onu caydırmıyor, sadece yüzünü sertleştiriyor ve silahı sabit bir şekilde tutuyor. "Artık iki Moretti oğlu var," diyor Karina, dudaklarını yalayarak. "Bunu gördüğüne çok sevindim Jade."

Parmağı tetiğe dokunamadan, silah elinden fırlar ve bir kurşun bileğini parçalar.

Silah elinden uçarken çılgılığı kesilir ve acısı, önceki avantajını ortadan kaldıracak kadar dikkatini dağıtır. Göz açıp kapayana kadar, Karina tek bir yumrukla yere serilir, çenesinin yanına hızlı bir darbe indirilir ve ağır bir gürültüyle yere düşer. Nico'nun attığı bu darbeyi hiç beklemiyordum.

Hâlâ bilinçli ama yaralı olan Karina, ağzındaki kanı tükürür ve ona öfkeyle bakar. "Ne sürpriz, kadınlara vuran bir Moretti adamı."

"Sen kadın değilsin," diye karşılık verir kardeşim. "Sen bir haşeresisin."

Nico bacağını geriye doğru savurur ve hızla öne doğru uzatır, Karina'nın yüzüne futbol topu gibi vurur, o kadar sert ki, iğrenç bir çatırtıyla geriye doğru savrulur. Karina bayılır, kanı yüzünün etrafındaki yere sıçrar.

Ellerim titriyor, Cesar amcamın göğsünü tutmaya çalışırken kanla kaplanıyor. "Sen... sen iyisin," diyorum ona, ama yanaklarımdan akan gözyaşları pek inandırıcı değil. "Doktor seni iyileştirebilir. Ben..."

Silah sesleri kesildi ve Ivan'ın sesi uzaktan duyuldu. "Bruce yaralandı, ama Anatoly de öyle. Kahretsin, ama hayatta. Lanet olsun! Buraya doktor çağırın!"

Bruce buradaydı, bu yüzden biri Dmitri'yi çağırdı.

Başımı sallıyorum ve daha da çok ağlıyorum. Bu gerçek olamaz. Bu iğrenç bir kabus ve uyanacağım ve her şey yoluna girecek.

Amcamın ağzından kanlı sıçramalar ve kırmızı damlalar fışkırıyor. "Arkadaşına yardım et, Jade. Ben... ben çoktan öldüm."

Kulaklarıma inanamıyorum.

"Baba!" diye bağıyorum, sesim çatlıyor.

Cassio, onu doğduğundan beri büyüten adama boş boş bakıyor, elleri ölümcül yaralara baskı yapmaya devam ederken zihinsel olarak hayattan kopuyor.

Cesar amcam gözlerini kapatmaya başlar ve ben panik yaparım. "Hayır, durdur şunu! Baba!"

Babam yanıma diz çöküyor, başının yanından kan akıyor ve kolunda kurşun yarası var, ama umursamıyor gibi görünüyor.

"Cesar," diye bağıyor, onu sallayarak. "Sakın yapma..."

"Onlara iyi bak," diye fısıldar ölmek üzere olan kardeşi, gözleri ağırlaşmış, açık tutamıyor.

Hıçkırıkları gözlerimi kör ediyor, gözyaşları akmadan önce gözlerimi dolduruyor. Onunla yeterince zaman geçiremedim. Bitti olamaz.

Lütfen Tanrım, *lütfe*n, bitmiş olamaz.

"Yapma," der babam, yanaklarından gözyaşları süzülürken. "Düşündüğümde daha uzun dayandım."

Bu odadaki her erkeğin anladığı korkunç sözler. Mafyada olmak, kırklı yaşlara kadar yaşamak bir başarıdır. The Outfit olarak sahip olduğumuz tüm koruma ve güce rağmen, bunların bize olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Güçlü kollar arkamdan beni sarıyor ve arkama bakmadan bile bunun Dmitri olduğunu biliyorum. "Lütfen bana yaralanmadığını söyle," diye yalvarıyorum, en kötüsü olmuş olabilir diye gözlerimi kapatıyorum.

"Ben iyiyim, bebeğim," diye kulağıma fısıldadı. "Hadi, babana yas tutması için biraz zaman ver." *Yas tutmak*, ne korkunç bir kelime.

Onun kucağına dönüp kollarıma sarıldım ve kanlı zeminden beni kaldırmasına izin verdim.

Bu nasıl oldu?

"Amcam," diye ağlayarak, güç toplamak için ona sarıldım. "Bu adil değil."

"Biliyorum, bebeğim, biliyorum," diye beni sakinleştirerek saçlarını okşadı.

Babamın amcasına nefes almaya devam etmesi için yalvardığını duyabiliyorum, ama korkarım bunun için çok geç. Çok fazla kan vardı.

"O öldü, değil mi?" diye fısıldıyorum, onun duyabileceği kadar yüksek sesle.

"O öldü, Krasotka," diye onaylıyor. "Üzgünüm, ama o öldü."

Boynuna başımı yaslayıp gözyaşlarımı onun cildine bulaştırıyorum. Bu hayatımın en kötü günüydü. Bruce'un tüm işkencelerinden daha kötü, annem sandığım kişinin beni asla sevmeyeceğini öğrenmekten daha kötü... hepsinden daha kötü.

Amcamı, annemin hayatındaki umudu ve asla tanıyamayacağım ikizimi kaybettim.

Dudaklarım titreyerek, iyi bir haber için yalvarıyorum. "Kardeşlerim iyi mi?" "Nico, Elio ve Matteo bu odadaki pusudaki silahlıların çoğunu

Elio'nun dudağı patlamış ve kaburgaları incinmiş olabilir, ama o iyi. Matteo muhtemelen beyin sarsıntısı geçirmiş, ama o da iyi. Hepsi iyi olacak."

Bu beni rahatlatmalıydı, ama rahatlatma geçiciydi. "Bugünden nefret ediyorum," dedim, hıçkırarak ağlamaya devam ettim.

"Biliyorum, aşkım." Dmitri beni sallar, elinden geldiğince beni teselli eder ve sonra beni Ivan'a teslim eder. Temizlenmesi gereken büyük bir dağınıklık var ve benim de buna katılmamı asla kabul etmez.

"Şşş," Ivan beni sıkıca tutarak yatıştırır. "Seni temizleyelim ve Anatoly'nin durumunu öğrenmek için bekleyelim, tamam mı? O bu durumdan kurtulacak ve senin iyi olduğunu bilmek isteyecek."

"Bruce'u o mu öldürdü?" diye soruyorum, kalp atışlarımı kontrol etmeye ve kalbimi kaplayan derin üzüntüyü silkelemeye çalışarak. Bebeklerimi güvende tutmalıyım, bu, hiç durmadan ağlamak istememe rağmen gözlerimi kurulamak anlamına gelse bile.

"Öldürdü, sestra," diye cevaplar yumuşak bir sesle. "Anatoly'nin elindeki silahı ateşlendi, ama yine de onu döverek öldürebildi. Birkaç yara daha aldı ve kolunda kocaman bir kesik var, ama Bruce'u sonsuza dek ortadan kaldırdı."

"O benim iblisimi öldürdü," diye mırıldanıyorum, suçluluk duyarak. "O da ölebilirdi."

"Ama o ölmedi," diye karşı çıkıyor. "Onlar destekdestek ve bir çok sana ulaşmak için hesaplı bir plan yaptılar, ama biz yine de onları durdurduk. Sorun yok, Jade. Artık her şey bitti. İblisler gitti ve tüm canavarların seni koruyacak.

En sevdiğim canavarlar.

Ailem.

Karina'ya iyi bakacaklarından eminim. Onun içinde kalan her parça hayatı çalacaklar, ta ki o artık var olmayana kadar. Nico'nun ona yaptıklarını ne kadar süre daha sürdürebileceğini bilmiyorum.

Amcamızın ölümünden onun sorumlu olduğunu düşünürsek, ona elinden gelen her şeyi ve daha fazlasını yapacağını tahmin ediyorum. Özellikle de kardeşimizin haberini duyduysa.

Dante Moretti'nin on bir çocuğu olması gerekiyordu, ama eve on çocukla dönecek. Sadece bu da değil, kendi kardeşini de gömmek zorunda kalacak.

Onu nasıl tekrar mutlu edebileceğimi bilmiyorum.

Bölüm 50

Jade

Cenaze töreni bir hafta sonra yapıldı. Sadece en yakın arkadaşlarımız ve ailemiz katıldığı samimi bir törendi. Bahçede çiçekler açmıştı, minik beyaz yapraklar herkesin ayaklarının etrafına dökülüyordu. Cenaze törenini evde yapmak Apollo'nun fikriydi, çünkü Cesar amcamın başka türlü istemeyeceğini biliyordu.

En büyük kardeşim, babamın yükünü büyük ölçüde hafifleterek çok ağır işleri üstlendi. Apollo, duygularını kontrol etmekte çok başarılı, tanıdığım herkesten daha iyi, ama o bile ailemizin hissettiği tümüyle tüketen kedere karşı bağışık değil. Onun maskesinin birden fazla kez çatladığını gördüm, ama yine de yoluna devam ediyor.

Emilio ve Melani, iki çocuklarıyla birlikte buradalar. Kız kardeşimi ilk kez bu şekilde tanımak korkunçtu, ama onun ve çocuklarının burada olması bu karanlık döneme biraz ışık getirdiğini söylediğimde yalnız olmadığımı biliyorum. Valerio ve Mila çok tatlı ve uslular, gittikleri her yere gülümseme getiriyorlar.

Benzer şekilde, Leon ve Cleo'nun oğlu Bastian da tören sırasında babamın kucağında oturarak küçük bir güneş ışığı gibi. Babamın gülümsemesi zor olsa da, torununun kıkırdamasına engel olamadığı için onun yardımcı olduğunu söyleyebilirim.

Sömestr bittiği için Colton da Armani için burada. İkisi, smokinlerini giyip arka sırada stoik bir şekilde oturuyorlar ve

birbirlerine içki şişesi uzatıyorlar. Cassio da onlarla birlikte oturuyor, ama her seferinde içki teklifini reddediyor.

Henüz hiçbirimiz bununla tam olarak başa çıkmaya başlamadık, ama Dmitri ve Ivan'ın desteğiyle diğerlerinden daha iyi durumdayım. Dmitri, Cesar amcanın benim üzgün olduğumu görmekten nefret edeceğini ve benim burada onsuz iyi olduğumu görürse cennette daha mutlu olacağını bana sürekli hatırlatıyor.

Din, maneviyat veya benzeri konularda neye inandığımı hiç düşünmemiştim. Ama şimdi inanmak zorundayım. Cesar'ın yukarıda Isobel ve Angel'a eşlik ettiğini bilmem gerekiyor. O da benim böyle düşünmemi isterdi, bu yüzden öyle düşüneceğim.

Elio, Martha'nın yanında oturuyor, onu evden çıkarmayı başaran kişi o. O da bizim gibi sessizce yıkılmış durumda.

Anatoly de burada, hala yaralarından iyileşmeye çalışıyor, smokininin üzerine kolunu askıya almış, yüzünde iyileşmekte olan morarmış bir göz var. Oğlunu desteklemek için buraya gelen babası Dr. Petrov ile birlikte oturuyor. İkisi arasında sessiz bir ilişki var gibi görünüyor. O, elinde çiçeklerle oğlunu aramaya gelene kadar, ikisinin aynı soyadını taşıdığını bile fark etmemiştim.

Dmitri'nin babası da saygı göstergesi olarak buraya gelmiş, ama uzun süre kalamıyor. Anya'yı sadece korumalarıyla bırakmak onu çok rahatsız ediyor ve hepimiz bunu anlıyoruz. Beni düzgün bir şekilde karşılamaya özen gösteriyor ve beni ailesine kollarını açarak kabul ediyor. Hatta bana *Nevestka*, yani Rusça gelin diyor.

Cenaze törenine başlarken, çoğunlukla aile üyelerini geride bırakarak ilk konuk grubuyla birlikte ayrılır. Tabii ki ağlıyorum, ama Matteo elimi tuttuğu için kendimi kontrolsüz bir şekilde hıçkırmaktan alıkoyabiliyorum. Onun gözlerinden de birkaç damla yaş sızıyor, ama uzun süre kalmasına izin vermiyor, gömleğinin koluyla silip atıyor.

Cesar amcanın mezarı, Isobel ve Angel'ın ortak mezarının hemen yanında. Bu arazide böyle bir mezarın olduğunu bile bilmiyordum, ama var. Mezar taşları birbirine benziyor. Isobel'in mezar taşında "*Sevgi Dolu Anne ve Oğul*" yazarken, Cesar amcanın mezar taşında "*Kardeş, Amca, Dost*" yazıyor.

Tabut indirildikten, çiçekler atıldıktan ve toprak yerine yerleştirildikten sonra, Dmitri Matteo'dan beni alarak başımı öper.

"Nico ve benim sana bir şeyimiz var, bebeğim. Benim için güçlü kalabilir misin?"

Ne demek istediğini bilmeden, otomatik olarak kabul ettim. "Her zaman."

Tam o sırada Nico bize doğru yürüyor. Cenazeyi izlemek için çatıya çıkmıştı, en azından ben öyle sanıyordum. Ama şu anda bir grup muhafızı yönlendiriyor ve başka bir tabut gibi görünen bir şeyi taşıyor.

Rahatlama ve trajedi aynı anda beni vuruyor. "Onları buldun, değil mi?"

"Evet," diye onayladı ve kollarımı sıktı. Nico, Karina'dan mezarın yerini öğrenmek için ona işkence etmiş olmalıydı. Onun yetenekleri beni hiç korkutmamıştı, ama şimdi onlara minnettar olmak için bir nedenim vardı. "Artık huzur içindeler, Jade. Onları ailenin diğer üyeleriyle birlikte gömmeliyiz, sence de öyle değil mi?"

Dudaklarım titriyor, ama hızla başımı sallıyorum. "Evet." "Babam biliyor mu?"

Dmitri üzgün bir şekilde başını eğdi. "Onları mezardan çıkardığımızda, onu görme hakkını elinden alamazdık. Ama Jade, bana güven, sakın tabutu açmamı isteme, tamam mı? Onlar artık kemik, bebeğim, çok uzun yıllar geçti. Eğer bakarsan, gördüklerini asla unutamazsın."

"Sana güveniyorum," diyorum boğuk bir sesle, başımı göğsüne yaslayarak. Rahat bir nefes alır ve beni daha sıkı sarar.

Muhafızların makine gibi çalışarak annem ve ikizim için yer kazmasını izliyoruz. Birinin yardım etmesini mi istediğini yoksa gönüllü mü olduğunu bilmiyorum, ama Colton şapkasını ve ceketini çıkarıp, dikdörtgen şeklindeki mezarı kazmak için bir kürek alıyor.

Nico yanıma gelir ve bana ilk kez öpücüğünü yüzümün yan tarafına kondurur. "Bir şey söylemek ister misin?"

"Yapamam," diye itiraf ediyorum. Bir şey söylersem, yıkılırım.

"Sorun değil," diye hemen cevap veriyor. "Hazır olduğunda onlarla konuş. Onlar burada olacaklar. Cassio, Isobel ve Angel'ı sürekli ziyaret ediyor."

Boğazımı tıkayan duyguları geri çekerek başımı sallarım. "Teşekkür ederim..."

"Yapma," der otomatik olarak. "Bunun için bana teşekkür etme."

Yine de içimden ona teşekkür ettim. Nico'ya minnettarlığım sonsuza dek sürecek.

"Eğer ihtiyacın olursa," diye tereddüt eder, "konuşacak bir ikiz, bana gelebileceğini biliyorsun, değil mi?"

Cevap bile veremiyorum, onun yerine ona sıkıca sarılmayı tercih ediyorum. O da kollarını bana doluyor, Matteo ikimizi de kucaklayıp bu harekete katıldığında bile hiç tereddüt etmiyor.

Tabut gömüldükten sonra, özel yapım mezar taşının yerine yerleştirilmesini izlerim. Fark ettiğimde dudaklarımdan titrek bir çığlık çıkar... Ona bir isim vermişler. Güzel mermer taşta *Kimberly ve Sage Moretti* yazıyor. *Anne. Oğul ve Kardeş.*

"Bunu babam mı seçti?" diye soruyorum, sesim titriyor. "O seçti," diye onaylıyor Nico.

Ona da yeşil bir tonun adını vermiş. Diğer kardeşlerimdeki gibi İtalyanca bir isim değil. Ama benimkiyle uyumlu bir isim. Ya Kimberly'nin bu rengi sevmediğini gerçekten kastetmiş, ya da etrafındaki kargaşaya rağmen benim ismimi sevmeme yardımcı olmak için büyük çaba sarf ediyor.

Gitmem gerekiyor ve gidiyorum, kalabalığı yararak onu Mila'yı kucağında tutarken buluyorum, tozun yerleşmeye başladığını uyuşmuş bir şekilde izliyorum. O, siyah yerine beyaz, çok tatlı bir bebek elbisesi giyiyor.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldıyorum, kendimi onun yanına sokarak.

"Ben de seni seviyorum, tatlım," diye cevap veriyor, sesi titriyor.

Küçük yeğenim bu kasvetli havayı fark etmiyor, uzanıp saçlarımdan bir tutam alıp ağzına götürüyor ve çiğniyor.

"Ja, Ja, Ja," diye mırıldanıyor, henüz benim adımı söyleyemiyor.

"Akıllı kız," diye mırıldanıyorum, parmağımla yanağını gıcıklayarak.

Tüm üzüntü ve vefat eden ailemize duyduğumuz derin özlem rağmen, o küçük kızın karşılık veren kıkırdaması hem babamı hem de beni gülümsetmeye yetiyor.

Her şey yoluna girecek ve bunu atlatmamızı sağlayacak olanlar yeni nesil çocuklar olacak. Şu an ne kadar kasvetli ve sıkıcı olsa da, gelecekte bizi bekleyen bir ışık var.

Yakında kendi bebeklerimi kucağıma alacağım. Kötü günleri iyi, en iyi günleri ise daha da iyi hale getirmek için. Ve sahip olduğum her şeyi bu aileye borçluyum. Moretti ve Morozov ailelerine. Dünyadaki en iyi insanlara.

Bölüm 51

Jade

4 Ay Sonra

Doğum odasından gelen çığlıklar sustu ve ağrım hızla adrenaline dönüştü. Evde doğum yapmayı çok dikkatli bir şekilde seçtim, Doc ana yardımcımdı ve Dr. Petrov da her ihtimale karşı dışarıda hazır bekliyordu. Doc yıllar önce Nico, Remo ve Matteo'yu doğurtmuştu ve Dmitri ona bebeklerimizi doğurtma konusundaki güvenini sorguladığında dürüstçe cevap verdi.

Tıp alanında eşsiz deneyimlere ve derecelere sahip olan doktor, hastanede bulunan tüm ekipman ve malzemelere sahip olduğumuz için evde denemenin yeterince güvenli olduğunu kabul etti. Epidural anestezi almamaya karar verdim, bu da şefkatli kocamı tedirgin etti, ancak omurgama iğne batırılması fikri, iki bebeği doğurma sürecinden daha çok korkutuyordu beni.

Neyse ki ağrı dayanılabilir düzeydeydi ve bebeklerin ikisi de zor pozisyonlarda değildi. En şiddetli kasılmaları atlatmayı başardım ve tüm endişe dalgalarını nefes alarak geçirdim. Kontrolsüz bir şekilde terliyordum, ama Dmitri elimi tutarken alnıma soğuk kompres uyguladı ve bana destek oldu. Dağınık ve tarif edilemez bir durumdu, ama buna kesinlikle değdi.

Şimdi iki güzel, sağlıklı bebeğimiz var. Bir erkek ve bir kız, tıpkı ben ve Sage gibi. Cinsiyetleri sürprizdi, Dmitri ve ben beklemeyi tercih ettik ama her ihtimale karşı her iki seçenек için de iki isim seçtik.

Hala adrenalin ve endorfinin etkisiyle titriyorum, ama plasenta nihayet çıktı. Doktor, hayati organlarımın iyi görüldüğünü ve kanamamın normal seviyede olduğunu söyledi. Yani, kanama olmayacak.

Dmitri küçük kızımızı kucağında tutarken, oğlumuz göğsümde yatıyor ve sırayla ten teması kuruyor. İkisinin de kafasında küçük koyu renk saçlar var ve kalbimin ne kadar dolu olduğunu kelimelerle anlatamam.

"Çok mükemmeller," diye fısıldıyorum.

"Çok iyi iş çıkardın Krasotka," diyor Dmitri, muhtemelen ellinci kez.

"İyi iş çıkardık," diye düzeltiyorum. "Sen olmasaydın onları sahip olamazdım." Hiç bu kadar mutlu olmamış gibi gülümsüyor.

Doktor hala odada, artık steril olmayan havluları, eldivenleri ve aletleri atıyor. Önümüzdeki birkaç gün burada kalacak ve iyileşirken beni izleyecek. Doğum sonrası ağrı ve rahatsızlığı hiç istemiyorum ama bu küçük bebeklere sahip olacağımı bilmek buna değer.

"Kardeşlerimi ve babamı içeri alabilir misin?" diye Doktor'a yumuşak bir sesle soruyorum. Boğazım hala biraz kuru, ama ilk birkaç saat sadece buz parçaları yiyebilirim, yoksa kusarım.

Dmitri ve ben bebekleri değiştiriyoruz, uyurken kolayca el değiştiriyoruz. Babamın önce oğlumu kucağına almasını istiyorum ve Dmitri'nin onu teslim etmesinin onun için çok önemli olacağını biliyorum. Kızımı da dedesinin kucağına vermek için sabırsızlanıyorum, ama planımızın bir yöntemi var.

"Genellikle yeni anneler sadece seçilmiş birkaç kişiyi yanlarına alırlar, yeni doğmuş bir bebek ve kalabalık bir ortam çok stresli olabilir," diye nazıkçe uyarıyor.

"Çoğu yeni anne genellikle dokuz erkek kardeşe sahip mi?" diye alay ediyorum ve yorgun bir gülümsemeyle ona bakıyorum.

"Uzun kalmayacaklar," diye Dmitri onu temin eder. Benim için fazla geldiğinde bunu anlayacak ve grubu kovmakta tereddüt etmeyecektir.

"Sen emin olduğun sürece," diye kabul eder Doktor, kilitli kapıya doğru yönelir ve bekleyen erkekleri içeri alır.

Apollo ve babamız kapıdan ilk geçenler, Ivan ve Matteo da hemen arkalarından. Bir yanım Ivan'ın doğumda burada olmasını istiyordu, ama sonunda sadece Dmitri ve benim olmamızda karar kıldık. Bence bu bizi birbirimize daha da yakınlaştıran iyi bir karardı.

Kocam, küçük oğlumuzu önce babama uzatır, onu olabildiğince dikkatli bir şekilde verir. Matteo hemen yanıma oturur ve elimi sıkmak için uzanır.

"Vay canına, sen bir annesin," diye fısıldadı, kollarımdaki küçük bebeğe bakarak.

"Onu kucağına almak ister misin?" diye soruyorum, şaşkın yüzüne gülümseyerek.

"Aman Tanrım," diye nefesini tutuyor. "Evet, tabii ki."

O kadar nazik davranıyor ki, yavaş ve dikkatli hareket ediyor. Onu güvenli bir şekilde kucağına aldıktan ve küçük başını destekledikten sonra tekrar oturdu. Matteo, gözlerine inanamıyormuş gibi ona bakıyor ve Ivan da arkasına gelip aynı şeyi yapıyor.

"Saçı çok uzun," der kardeşim hayranlıkla.

"Kardeşinin de öyle," diyor Ivan, ona hızlıca bakarak.

Kardeşlerimin her biri, odada dolaşp çocuklarına bakarak onları kucağıma alma sırası beklerken, kendi tarzlarında bana merhaba diyorlar. Odada dolaşp çocuklarına bakarak, onları kucağına almak için sırasını bekliyorlar. Cassio hariç. O benim başımı öpüyor ve herkesin durduğu yerden uzakta oturuyor. Rahatsız olduğunu biliyorum, muhtemelen ben doğuma girdiğimden beri çok korkmuştur. Beni görmeye gelmeyi başardığı için mutluyum. Bu, ifade edebileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyor.

"Ona isim verdiniz mi?" diye soruyor babam, gözlerini oğlumdan ayırmadan. "İkisine de?"

"Evet," diyorum, duygulanmış bir şekilde. Dmitri başımın üstüne öpücük konduruyor ve sanki gücü bana yayılıyor. "İsimlerini bilmek ister misin?"

"Tabii ki," diyor birkaç kişi aynı anda.

Gülümserim ve gözümün köşesindeki küçük bir gözyaşını silerim.

"Peki, baba," diye sorduğu için önce ona sesleniyorum. "Elinde tuttuğun Cesar Ivan Moretti-Morozov. 3,3 kilo ağırlığında."

"Cesar mı?" diye sorar, nefesini tutarak.

"Dünyanın en iyi amcası adını aldı," diyorum, gözyaşlarımı tutmak için nefesimi kontrol ederek. "Ve Ivan, dünyanın en iyi arkadaşım adını aldı."

"Jade," diye mırıldanır Ivan. Benimle aynı duyguyu paylaşan Ivan, yatağımın başına gelir ve başımın yanına bir öpücük kondurur. "Bu bir onur," diye fısıldar.

"Sakın bu küçük bebeğin adı Matteo deme, yoksa gözyaşlarımdan boğulurum," diye şaka yapar kardeşim, odadaki havayı hafifletir.

Hepimiz gülüyoruz ve ben kollarında tuttuğu kızıma bakıyorum.

"Kucağında tuttuğun Isobella Anla Moretti-Morozov, ve o minicik bir bebek, altı pound, on bir ons," diyorum ona, odadaki herkese kızımın adını duyurarak, sonra Cassio'yu aramak için dönerek. "Isobel için, hiç tanışmadığım kız kardeşim, ve Anla için, cennetteki melek oğlun için."

Elleri titriyor, ama duygularını bastırmak için ellerini sıkıca birbirine bastırıyor. Yutkunarak, odanın diğer ucunda Matteo'nun kollarındaki pembe bohçaya bakıyor. "Onu kucağıma alabilir miyim?"

"Tabii ki tutabilirsin," Matteo benim yerime cevap veriyor ve Isobella'yı Ivan'a veriyor, Ivan da onu dikkatlice Cassio'ya götürüyor.

Hepimiz, kızıma bakan Ivan'ı izliyoruz, gözyaşları yanaklarından süzülüyor. Onu evrendeki en kırılgan şey gibi tutuyor, gözlerini ondan ayırmıyor. Ivan onun yanında duruyor, sanki hayatın getireceği her şeyden onu korumaya başlamış gibi onu izliyor.

Gözümün önüne gelen babam, oğlumu Apollo'ya verir.

En büyük ağabeyim yatağımın başına gelir, oğlumla bana bakar.

"Cesar'a benziyor," diyor onaylayarak. "İyi seçim, küçük kardeşim."

"Teşekkür ederim," diye hıçkırırım. "Çok minik değil mi?" "Büyür," diye beni teselli eder.

"Çok hızlı olmasın."

"Hayır," diye onaylar. "Çok hızlı olmasın."

Bir süre sonra, Isobella'nın küçük bir ağlaması odadaki çoğu kişinin çıkma zamanının geldiğini işaret ediyor. Ivan ve Dmitri, ben ilk kez emzirmeyi denerken odada kalıyorlar. Ivan gözlerini kaçırıyor ama moral desteği için odada kalıyor.

Ne kadar garip olacağını düşünsem de, bu çok doğal geliyor. İşler ters gitmeye başlarsa diye hazırda mama ve göğüs pompası var, ama şimdilik sadece uzanıp bebeklerimi emzirirken hayretle izliyorum.

"İyi misin, Krasotka?" diye soruyor Dmitri, yüzüme nazikçe dokunarak.

"Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim," diye cevap veriyorum, ona sersemlemiş bir gülümsemeyle.

Gülümsemesi çok güzel. "Ben de, bebeğim."

Epilog

Jade

İki Ay Sonra

Daha önce de kocamın çok çekici olduğunu düşünüyordum, ama iki bebeğimizi kucağında tutarkenki haliyle *hiçbir şey* kıyaslanamaz. Bu gerçekten haksızlık. Artık seks yapabileceğime karar verildiğinden beri ondan ellerimi alamıyorum, ama bir daha hamile kalmaya hazır *değilim*.

Kapıdan izlerken, Dmitri çıplak göğsünde derin uykuda olan iki aylık bebeklerimize Rusça fısıldıyor. Onları sandalyesinde nazikçe sallıyor, başını çevirerek kızımıza ve oğlumuza eşit ilgi gösteriyor.

Bu üçü benim için *her şey* demek.

Apollo bakışlarımı fark eder ve dramatik bir şekilde tiksiniş bir yüz ifadesi takınır. "Benim yanımda kocana şehvetle bakma. Öğle yemeğimi midemde tutmak istiyorum, teşekkürler."

Matteo, kardeşimizin tiksiniş ifadesine gülüyor. "Bence bu çok tatlı." "Elimde değil," diye hayaller kurarak iç çekiyorum. "O, senin yumurtalıklarını eritiyor mu?"

"Oh evet," Matteo kolayca katılır. "Benim olmayan yumurtalıklarım bir su birikintisi içinde."

"Anlayışın için teşekkür ederim," diye gülerek, onun rahat tavrını severek. Doğumlarından bu yana çok şey oldu, parmağımdaki dev yüzük de dahil. Dmitri, ilk aile yemeğimizde, gerçek bir sandalyeye oturabileceğim bir ortamda bana evlenme teklif etti.

Kağıt üzerinde aylardır evli olmamıza rağmen, bana

bana gerçek bir dn yapacağını söyledi. Tüm detaylarıyla birlikte. Tabii ki evet dedim, ama ikizlerimizin de katılabilmesi için en az bir yıl beklemesi için ona söz verdirdim.

Yani, iki sevimli çocuğun giyinip anneleriyle birlikte koridorda yrmelerinden daha güzel ne olabilir ki?

Dmitri nişan yüzüğümü de çok düşünerek seçti. Yüzük, adaçayı yeşili bir zümrüt, prenses kesim ve bandı boyunca minik beyaz elmaslarla süslenmiş. Artık kardeşim her gittiğim yere benimle birlikte gelecek. Onu asla unutmayacağım, yzğmn rengi bana onu sürekli hatırlatacak.

"Yalan söylemeyeceğim," Matteo daha ciddi bir şekilde devam ediyor. "ocukların bana bebek isteği uyandırıyor. Çok mkemmeller Jade. Harika bir iş çıkardın kardeşim."

Apollo inliyor. "Tanrım, hepimize yardım et."

Matteo orta parmağını kaldırarak kardeşimize kaşlarını çatarak bakar.

"Bilemiyorum," diye mırıldanırım, Matteo'nun baba olacağı düşüncesiyle gülümserim. "Onlar oldukça inanılmaz bebekler olurdu. Evde kakhahalar hiç kesilmezdi."

"Teşekkürler," diye vurgular.

Ben gülümserim. "Sadece dürüst oluyorum."

Matteo'nun parti düzenleme becerilerinin çocuklarına ne getireceğini hayal bile edemiyorum. Ne yazık ki, henüz bana bunları şahsen gösterme fırsatı bulamadı, ama yirminci doğum günümde ona serbestlik tanıyacağım. Bu yıl on dokuzuncu doğum günümden kısa bir süre önce Cesar'ı kaybetmek, herkesi parti havasına sokmadı.

Ama sorun değil, iyileşiyoruz ve bolca vaktimiz var.

"Misafirleriniz geliyor," diyor Apollo, pencereden dışarı bakarak sıkıcı bir sesle.

Heyecanla doluyorum, ama Matteo yine de benden önce aşağı iniyor. Hala doğum kilolarımı vermeye çalışıyorum ve vücudumdaki değişikliklere alışmaya çalışıyorum, bu yüzden koşarken daha dikkatliyim. Ama sorun değil.

Bugün ilk kız arkadaşımla takılacağım!

Köşeyi döndüğümde Matteo ve Cole bir tür çatışma halinde görünüyorlar ve Ana'yı üvey kardeşinin arkasında sabırla beklerken buluyorum.

"Merhaba!" diye heyecanla sesleniyorum. "Gelmişsin."

Matteo, Apollo'nun arka m da olduğunu görünce rahatlamış görünüyor. Cole'u sayıca azınlıkta bırakacak her şey, sanırım.

Her neyse, bugün olanlar umurumda değil. Bugün ikinci kez arkadaş edinmeye çalışacağım ve karamsar erkekler keyfimi kaçırmayacak.

muhteşem kocam bebeklerimize bakıyor ve bunu bilerek rahatlayabiliyorum. "Yolculuk iyi geçti mi? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Cole, onun yanından geçip beni selamlamasına izin veriyor. "İyiymi," diye cevaplıyor rahatça. "Çok uzun bir yolculuk değildi."

New York City, yaşadığımız yerden yaklaşık iki saat uzaklıkta.

"Güzel," diyorum neşeyle. "Bahçede bir şeyler içebiliriz ya da sana şehri gezdirebilirim. Ya da..."

"Bahçede içki içmek kulağa hoş geliyor," diye sözümü kesiyor, ben çok fazla konuşmadan.

"Harika." Gülümserim, bu benim de ilk tercihimdi.

Ona beni takip etmesini söylemek üzereyim ki Apollo konuşur. "Killian gelmemeye mi karar verdi?" Soru Ana'ya değil, Cole'a yöneliktir.

"Yakınlarda," diye cevaplar Cole gizemli bir şekilde.

"Güvenilir," diyor Apollo. "Gelecekteki hükümdar için alışılmadık bir davranış. Kendini iyi hissediyor mu?"

"Sahte endişen biraz daha çalışmaya ihtiyaç duyuyor," diyor Cole ciddi bir ifadeyle. "Denedim." Apollo omuz silkiyor.

"İki ay önce ikiz doğurduğuna inanamıyorum," diyor Ana, havayı sorunsuzca değiştirerek. "Harika görünüyorsun."

Neredeyse ona sarılmak için atlıyorum. O kadar nazik ki!

"Teşekkür ederim," diye mutlu bir şekilde cevap veriyorum.

Bizi uzaktan izleyen erkekleri görmezden gelerek, Martha'nın üç çeşit çay ve iki farklı pasta ile taze meyve seçenekleri hazırladığı bahçeye doğru ilerliyoruz. Aşırıya kaçtığı için onu suçlayamam, gerçek bir arkadaşın benim için ne kadar önemli olduğunu bildiği için o da benim kadar heyecanlı.

Ana ve ben haftalardır mesajlaşarak bunu planlamaya çalışıyoruz.

İkimiz de kendimize birer içki doldurduk ve ben nereden başlayacağımı bilemediğim için dudağımı ısırdım.

"Aklında bir şey mi var Jade?" diye soruyor Ana, çayını karıştırırken.

"Biraz gözetim altında oyun randevusu yapıyormuşuz gibi hissediyorum," diye itiraf ediyorum gergin bir şekilde, omzumun üzerinden bizi izleyen erkeklerin penceresine bakarak. "Yani, bunu aslında babam senin ailenle organize etti. Ben evliyim, iki çocuğum var ve *babam* seninle takılmam için en uygun tarihleri ayarlıyor."

Ana gülüyor. "Yani, ilk kez bir *sosyete* arkadaşınla buluşuyorsun?" "İlk kez bir arkadaşım ile buluşuyorum," diye düzeltiyorum. "Ivan var, ama o da artık benim kardeşim. Tüm arkadaşlarım ya kardeşlerim, ya da beni korumak için para alan

beni korumak için para alanlar ya da kocam."

"Doğru gibi görünüyor," diye düşünür Ana, gülümseyerek. "Burası çok şirin," der bana, arka bahçeyi inceleyerek. "Sen ve Dmitri doğu kıyısında kalmayı mı planlıyorsunuz?"

Kokulu hindistan cevizi sütlü çilekli çayımı yudumlarken başımı sallıyorum. Taze, yazlık, şekerli tadı mükemmel bir dengeye sahip. "En azından bir süreliğine. Babamın yakınımında olması hoşuma gidiyor ve kardeşlerimin Dmitri ve Ivan'ı yavaş yavaş kabul etmelerini görmek de güzel."

"Erkekler kediler gibidir," diyor. "İnatçıdırlar ve sevmedikleri şeyleri kabul etmekte yavaşlırlar, ama sevdikleri kişilere sadık ve sevgi doludurlar."

"Bunu sevdim," diye
gülümsüyorum. O
gülümsediğinde ben de
gülümsüyorum.

"Cole ve Killian ile birlikte yaşıyorsun, değil mi?" diye soruyorum, onu daha iyi tanımak için.

O gelmeden önce arkadaş edinmeyi Google'da araştırdım - beni yargılamayın, alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım var - ve dengeli bir sohbetin önemine dikkat çekiliyordu. Onun hayatıyla da ilgilendiğimi göstermeliyim.

"Yılın yarısını New York'ta, diğer yarısını Londra'da geçiriyorum, evet," diye onayladı. "Annem Bron ile Londra'da kalıyor, ama Cole ve Killian benim gözlerimin önünden ayrılmamı istemiyorlar."

Çok iyi anlıyorum, kızım.

"İkiniz iyi anlaşıyor musunuz?"

Bir nevi iç çekiyor. "Gerçekten güne göre değişir. Bazen Cole'un kardeşim mi yoksa kocam mı olmaya çalıştığını bilemiyorum."

"Vay canına, bu çok kafa karıştırıcı olmalı." Yine içkimin bir yudumunu alıyorum. "Gerçi, bunu test etmenin bir yolu olabilir."

Ana başını bana doğru eğip kaşlarını kaldırdı. "Bu bir fikir yüzü gibi görünüyor. Yaramaz bir şey düşünürken Matteo'ya benziyorsun."

"Yaramazlık mı?" Şakacı bir şekilde nefesimi kesiyorum. "Sadece yüzmeye gidelim diyecektim."

Parlak dudaklarının arkasından beyaz dişleri görünüyor, ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sadece masum bir yüzme, ha? Mayo getirmedim."

"Oh, eminim sana ödünç verebileceğim bir tane vardır," diye cevap veriyorum, hafifçe omuz silkerek. "Ve Cole seni görürse, Armani'ye onun harika bir zevki olduğunu söyleyeceğim. Sonuçta tüm kıyafetlerimi o seçti."

Ana kız gibi kıkırdarak ağzını kapattı. "Ah, sen belasın Jade. Harika arkadaş olacağız, bunu hissedebiliyorum."

Ben de hissediyorum.

Artık başıma iyi şeyler geliyor.

Tüm korku, travma ve acının ardından, mutlu olabiliyorum.

Buna değer.

Dmitri

Normal uyku saatini çoktan geçmiş olmasına rağmen, oğlum tamamen uyanık ve kıkır kıkır gülüyor. Bir süre uyukluyordu ve ben neredeyse uykuya daldığını düşünmüştüm ki, birdenbire hiç olmadığı kadar neşeli bir şekilde uyandı. İkiz kardeşi göğsümde derin uykuda yatarken, onun hemen yanında salya akıtıp mırıldanmaya devam etmesi bana çok garip geliyor.

Isobella tam bir küçük prenses, bu yüzden Cesar'ın fırtınası sırasında uyuyabilmesi mantıklı geliyor. Öte yandan, benim oğlum enerji dolu. Cesar her zaman sosyalleşmeye ve takılmaya hazır. Bu, güzel olduğu kadar yorucu da.

Şu anda olduğu gibi, Isobella'yı yatırmaya çalışırsam, Cesar ona uzanacak ve muhtemelen ağlayacak, bu da onu uyandıracaktır. Isobella son derece tatlıdır ve nadiren öfke nöbetleri geçirir, ama korkunca ağlar ve gözleri yaşlarla dolduğunda her seferinde kalbim parçalanır.

Baba olmak, mucizevi olduğu kadar yürek burkan bir şey. Onları kucaklayıp, etrafımızdaki büyük, kötü dünyadan korumak istiyorum. Bazen onları korumak için o kadar çok istiyorum ki, bu acı veriyor ve onlar daha fazla güvende olamazlar. Sanki diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum, çünkü geçmişte bu kadar mutlu olmak hiç mümkün görünmüyordu.

Jade bunu benim için yaptı, gözlerimi yepyeni bir mutluluk düzeyine açtı. Karımı çok seviyorum.

"Hala uyumadı mı?"

Tanıdık sesin duyulmasıyla Cesar başını yana çevirip kapıda duran amcalarından birini gördü.

"Tamamen uyanık," diye onaylayarak, hafifçe gülümsedim. "Isobella'yı yatırabilmem için onun dikkatini dağıtır mısın?"

Nico oğluma bakarak başını ona doğru eğdi. Evde bebeklerin olmasına henüz tam olarak alışmadı, ama gayet iyi idare ediyor. Cesar onu seviyor, yani belli ki doğru bir şeyler yapıyor.

"Tabii," diye kabul eder, bize yaklaşır ve ellerini uzatır. Cesar açgözlülükle ona uzanır, Nico onu göğsüne yaklaştırırken ciyaklayarak.

Neyse ki Isobella huzur içinde uyumaya devam ediyor.

"Hadi, küçük adam," diyor Nico, onu sıkıca kucaklayarak. "Yürüyüşe çıkalım, sonra seni Matteo'ya bırakayım. Gergin görünüyorsun. O seni sakinleştirir."

"Teşekkürler," diyorum ve o başını sallıyor. Dikkatlice ayağa kalkıyorum, kızımı kollarımda sallıyorum, sonra kafasına bir öpücük kondurup onu beşiğine yatırıyorum.

Onu yatırırken burnunu kırıstırır ve gözlerini kısar. Ama sonunda tekrar yumuşar ve uykulu hali devam eder.

Bebek monitörünün alıcısını elime alıp, bebek odasından çıkmadan önce ona son bir kez bakıyorum. Anatoly görev başında, kapının hemen dışında oturmuş, pek ilgisini çekmeyen bir kitap tutuyor.

Hepimiz evdeyken, o kadar sıkı bir koruma tarzı sergilemesine gerek yok, ama bu onu durdurmuyor. Birkaç kez, bu kadar çok kişi varken telefonunu veya dizüstü bilgisayarını kullanabileceğini söyledim, ama dinlemiyor. Sürekli gergin, her an harekete geçmeye hazır. Hiç rahatlayamıyor olması beni biraz üzse de, daha iyi bir zihniyete sahip olmasını isteyemezdim. Sonuçta, bu yüzden çocuklarımın koruması olarak atandı.

On yıllardır ailem için çalışan adamlar var, ama Anatoly'ye güvendiğim gibi hiçbirine güvenmem. O, çocuklarım için canını verir.

Birçok adam onlar için öldürür, ama hayatlarını tehlikeye atar mı? Bu tamamen farklı bir bağlılık düzeyidir. Bu ailevi bir bağlılık, iş ilişkisi değil.

"Jade'i kontrol edeceğim," diyorum ve az önce çıktığım kapıyı işaret ederek başımı sallıyorum. "Isobella uyuyor, Cesar da Nico ve Matteo ile birlikte."

Anatoly başını sallayarak onayladı. "Ben burada kalacağım."

"Aferin," diye başımı sallayarak cevap verdim.

Anatoly *teşekkür etmekte* pek iyi değildir, ama genellikle övgüyü iyi karşılar. Jade ona minnettarlığını ifade ettiğinde neredeyse utanır, bu yüzden genellikle bunu yapmaktan kaçınırım.

Topuklarımı döndürerek mutfığa doğru yol alıyorum. Jade, Ana Knight'ı bir saatten biraz fazla bir süredir ziyaret ediyor ve onu şimdiden özledim. Ayrıyken göğsüm onun için acıyor, ama bugün ona biraz alan tanımak istediğimi biliyordum. Jade arkadaş edinme şansını hak ediyor ve ben bunun önüne geçmeyeceğim.

Garip bir şekilde, herkesten önce Cole'u buluyorum. Cumbalı pencerenin yanında durmuş, içeriden havuz ve bahçe alanını izliyor. Bugün bütün gün üvey kız kardeşinin yanından ayrılmayacağını düşünmüştüm, ama görünüşe göre kendini tutuyor.

Çocuğu sevmiyorum sayılmaz. Ağabeyinin aksine, karımın elini istemediği için onu görmekten nefret etmiyorum.

"Henüz kimse kimseyi vurdu mu?" diye soruyorum, rahat bir şekilde yaklaşarak. Cole'un gözleri bana kayıyor ve homurdanıyor. "Hayır."

O zaman Apollo denetleme işini ciddiye alıyor olmalı. Matteo'yu hizada tutacaktır, eminim.

"Bebeğin de onlara katıldı," diyor bana, sesi sıkılmış ve cansız.

Camdan içeri baktığımda, Matteo'nun bebeğimin çenesini gıdıklayarak onu mutlu ettiğini görüyorum.

"O ilgiyi seviyor," diye cevap veriyorum, sevgiyle gülümseyerek.

Yakınlarda buzdolabının kapısı açılır ve gözüm oraya takılır. Dudaklarım kıvrılır ve ayaklarım hemen harekete geçer.

"Bak, parmak uçlarında yürümeyi öğreniyorsun," derim, kızaran yüzüne sırtarak.

Karım havluyu bornoz gibi giyiyor. Havluyu ortadan ikiye ayırmış, omuzlarına sarmış ve son derece dar, küçük yeşil bikinisini zar zor örtüyor. Saçları havuzdan ıslak, şişmiş göğüslerinin etrafına dağınık bir şekilde dökülüyor. O lanet olası bir görüntü.

"Biraz gizlice dolaştığım bilinir," diye karşılık veriyor, dudağını ısırarak.

Jade soğuk su şişesinin kapağını açıyor ve birkaç büyük yudum alıyor.

Yüzmek onu *çabucak* susatıyor.

"Eğleniyor musun, Krasotka?"

Gülümsemesi genişliyor. "Harika. Cesar uyandı mı?"

Ben burnumu çekerek, kalçalarına uzanıp onu kendime doğru çekerim. Vücuduna yapışan su beni hiç rahatsız etmez. "O hiç gerçekten uykuya dalmadı. Ama Isobella sanki ışık gibi uyuyor."

"Benim tatlı kızım," diye Jade şefkatle konuşur. Çocuklarımız hakkında konuştuğumuzda gözlerinin parlaması beni her zaman etkiler. "Umarım biraz güneşte kalmak Cesar'ı yatma vaktine kadar yorar."

Parmaklarım çapraz, çünkü bu gece karımı sıkmek istiyorum. Sessizce ve duşta, ama yine de onun içinde. Bu kadına doyamıyorum.

Dudaklarına bir öpücük kondurup, daha fazlasını istemesine izin vermeden alaycı bir şekilde geri çekiliyorum. "İvan'ı, Cole varken seni tek başına içeri girmeye nasıl ikna ettin?"

Güzel mavi gözlerini devirir. "Seni gördü tabii ki."

Kıkırdayarak gülümserim. "Tabii ki."

Jade'in güvenliği konusunda benden daha paranoyak biri varsa, o da küçük kardeşimdir.

"Oh, lanet olsun," diye derin bir ses homurdanır. "Ona bu kadar çok nefesini üfleme, yoksa bu sefer üçüz doğurur."

Matteo Moretti, millet.

Jade kıkırdayarak yüzünü gömleğime gömdü ve ona seslendi. "Üç tane daha bebeğim olsa çok sevinirdin."

Karımın en küçük kardeşi burnunu çeker. "Belki. Ama bu, şimdi yapman gerektiği anlamına gelmez! En azından bunlar yürümeye başlayana kadar bekle, *hayret bir şey*."

Jade'in seks yapmasına izin verildiği günden beri korunmadan seviştığımızı düşünürsek, ona sabırsızlanmamasını söylemeliyim. Doğum kontrol hapı kullanmadığı ve şu anda hamile kalmak istemediği için içinden çıkıyorum, ama bu sadece bir süre işe yarayacak.

Prezervatif kullanmayı teklif ettim - acı verici bir şekilde, ama yaptım - ve Jade bana çok sert bir şekilde baktı. O gerçek ten teması deneyimini arzuluyor ve başka türlü ikna olmuyor. Ben kesinlikle bundan şikayet etmeyeceğim. Beni sarmaladığı hissi çok seviyorum.

"Ana'nın yanına dönmeliyim," diyor Jade, omuzlarımı kullanarak kendini yukarı itip bana hızlıca bir öpücük konduruyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Ayak bileklerin omuzlarımda.

"Hayır, bebeğim. Git eğlen," diyorum ona rahatça.

Acelem yok. Onu ne kadar arzulamış olsam da, onu sonsuza kadar sahip olacağımı biliyorum. Onu şu anda olduğu kadar mutlu ve iyi hissettirecekse, zamanının bir kısmını başkalarına ayırmasına izin verebilirim.

Onun kocası ve çocuklarının babası olmak, benim en büyük başarıım ve gerçek amacım. Hayatım,

tüm isteklerimi, hayallerimi ve beklentilerimi aştı. Hepsi Jade Moretti'nin bir teknede kaybolurken bana çarpması sayesinde.

Hayatımın en güzel günüydü ve giderek daha iyi günlerin başlangıcı oldu.

Ve bu dizi hala devam ediyor.

Son Notlar

Okuduğunuz için hepinize çok teŖekkür ederim! Hidden Empire, tamamen sevgiyle yazılmış bir eser. Bu, yazdığım en uzun kitap ve önceki çalışmalarımın en farklı olanı, ama yazdığımı çok memnunum.

Jade, Dmitri, Ivan ve tüm Moretti'leri çok seviyorum. Aslında, kötü olmayan tüm karakterleri çok seviyorum!

Bana en çok sorulacak sorunun, Moretti kardeşlere kendi kitaplarını yazıp yazmayacağım olduğu biliyorum ve cevabım, bunu çok isterim. Ancak, hala küçük bir okuyucu kitlesine sahip bir yazar olduğum için, işe yarayan şeylere odaklanmam gerekiyor. Yani, cevap tamamen size bağlı. Bu hikaye yeterince insana hitap ederse ve talep olursa, en kısa sürede 2. kitabın taslağını yazmaya başlayacağım. Aklımda birkaç karakter var ve eminim ki hiçbiriniz kim olduklarını tahmin edemezsiniz!

Bunun bir seri haline gelme olasılığının yanı sıra, bu proje üzerinde çalışmayı ne kadar çok sevdiğimi söylemek istedim. Bu proje kendi hayatına kavuştu ve bu karakterlere ve bana öğrettiklerine ne kadar minnettar olduğumu anlatamam.

Hepinize tekrar teŖekkür ederim ve umarım yakında size daha fazlasını sunabilirim! Bu, benim tek bu türdeki eserim, bu yüzden lütfen eski eserlerime bakarken beklentilerinizi ayarlayın, haha. Bir sürü aptalca küçük romanım ve oldukça eğlenceli bir uzaylı romantizm romanım da var, ama (henüz) bu seviyede bir şey yok!

Daha fazla Moretti istiyorsanız, Hidden Empire'a bir yorum yazarak veya arkadaşlarınızla paylaşarak bana haber verin!

Teşekkürler

Öncelikle, kapak tasarımcım Sandra'ya ne kadar teşekkür etsem azdır. Ona aradığım şey hakkında çok az bilgi verdim ve o da MUHTEŞEM bir iş çıkardı. Bu, en sevdiğim kitap kapaklarından biri ve bu kitabı olabildiğince iyi hale getirmeme gerçekten çok yardımcı oldu!

Özel teşekkürlerimi alfa okuyucum Abigail'e sunuyorum. Ayrıca beta okuyucularım Hannah, Jessi, Britt, Kay ve Khushi'ye de teşekkürler. Emekleriniz benim için çok değerli!

Sürekli cesaretlendirmeleri ve harika yazarlık tavsiyeleri için iyi arkadaşım Sarah Blue'ya çok teşekkür ederim. Beni her gün motive ediyorsun!

Çalışmalarımı sizlerle paylaşmama izin veren okuyucularıma ve kitaplarımı başkalarıyla paylaşan herkese teşekkür ederim. Hepinizi çok seviyorum!

Yazarın Sosyal Medya Hesapları

Instagram: @Kindakassiee TikTok:

@Kassandramann Goodreads: K.L.

Mann

Facebook Grubu: K.L Mann's Chaotic Queens

Diğer Eserler

Eğlenceli, Sevimli ve Rahat Kitap:

[Invasion of Sorority Z](#) (M/F, Uzaylı Romantizmi)

Derin Arzular Novellaları:

[Daddy's Perfect Ballerina](#) (MM, Yaş Farkı, Bekar Baba) [Daddy's](#)

[Lost Rebel](#) (MM, Yaş Farkı, Dağ Adamı) [Daddy's Sweet Streamer](#)
(MM, Yaş Farkı, Tamirci)

Forbidden Feelings Novellaları:

[Baba Öncüdür](#) (MM, Yaş Farkı, Tabu, Kayınpeder) [Beni Koça Koyun](#)
(MM, Koç/Üvey Baba, Yaş Farkı)

[Beni Uzaklara Götür](#), [Motosikletçi](#) (MM, Motosikletçi x Model)

Tek Başına

[Şeker Dudaklar](#) (FF, Üvey Kız Kardeşler, Cadılar Bayramı)

[Milyardere Hediye](#) (MMF, Kardeşin En İyi Arkadaşları, Üreme) [Noel'de Tek İstedğim Bir Glitter Ork](#) (MF, Canavar Romantizm Novella)

[Burn Baby Burnt](#) (MF, İkinci Şans, Yaş Farkı, Annenin Eski Sevgilisi)

Tombstone Üniversitesi Minileri:

[Cesaret ya da Ölüm](#) (MMF, Ellie, Jace ve Mikael)

[Neşeli ya da Ölümcul](#) (FF, Jamie ve Gretchen)

[Güneşlen ya da Yan](#) (MMM, Sam, Hunt ve Paulo)

Ay Işığı Üniversitesi Serisi:

[Üvey Kız Kardeşim Bir Vampir](#) (MMMMFF, Vampir x Kurtadam Sürüsü)

Condemned Creatures Serisi:

[Kuzu](#) Kuzu (MF, kader eşleri, cadı x iblis) [Melek](#)

(MMF, hamilelik, insan x iblisler)

Meydan Okuma Gecesi Serisi:

[Her Şeyi Yaparım](#) (MF, görücü usulü/zorla evlilik)

[Herkesi Yakacağım](#) (MFM, Kardeşin En İyi Arkadaşları/"Yasak" Aşk)

[Her Yeri Fethedeceğim](#) (Düet 1. bölüm, MMF, Rakip Aileler, Arkadaştan Sevgiliye) [Her](#)

[Fırtınaya Dayanacağım](#) (Düet 2. bölüm, MMF, Rakip Aileler, Arkadaştan Sevgiliye)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

